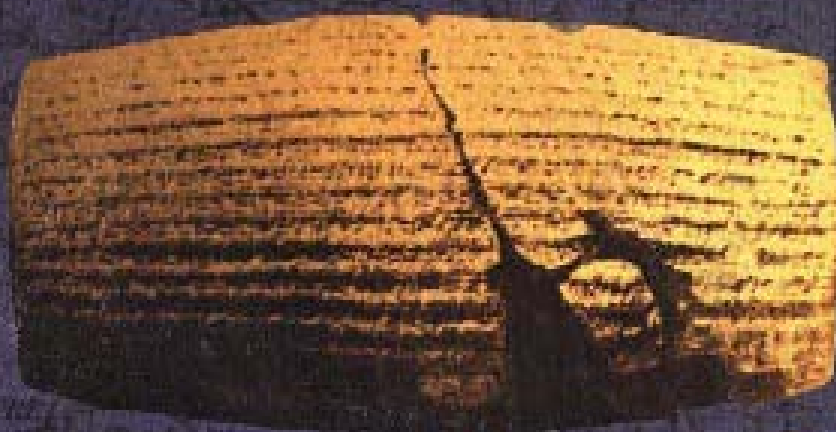

کورش نامه

www.javidiran.wordpress.com

نویسنده: گزنفون
مترجم: رضا مشایخی

کوروش نامه، مقدمه، ص: ۵

فهرست مطالب

مقدمه مترجم نه

کتاب اول فصل اول: در بی ثباتی حکومت‌ها و مشکلات حکومت بر مردم ۳

فصل دوم: تولد کورش. خصوصیات جسمانی و خصایل معنوی و تربیت و آداب ایرانی او ۶

فصل سوم: دوران کودکی کورش ۱۲

فصل چهارم: کورش دوستی مادی‌ها را جلب کرد. جنگ آسوری‌ها و مادی‌ها. اولین سفر جنگی کورش ۱۷

فصل پنجم: کورش در میان جوانان. اتحاد آسیا علیه سیاکزار. رفتن کورش به کمک مادی‌ها ۲۶

فصل ششم: بازگشت کورش به نزد کمبوجیه و گفت‌وگوی آنها ۳۰

کتاب دوم فصل اول: ملاقات کورش و سیاکزار. تعلیمات کورش به سربازان خود ۴۵

فصل دوم: گفتار هیستاسپ، اگلانی تاداس و کریزانتاس. تاریخچه سامبولاس ۵۲

فصل سوم: گفتار کورش و کریزانتاس و فرولاس درباره پاداش سربازان. شرح یک نبرد عجیب.
تمرین‌های نظامی ۵۸

کورش نامه، مقدمه، ص: ۶

فصل چهارم: مذاکره با نمایندگان هندی‌ها درباره جنگ. نقشه نبرد با پادشاه ارمنستان ۶۳

کتاب سوم فصل اول: دست‌گیر شدن شاه ارمنستان. عقد اتحاد با ارمنستان ۷۱

فصل دوم: تسلیم شدن کلدانیان. اعزام نماینده به نزد هندیان ۸۰

فصل سوم: اولین نبرد در سرزمین دشمن. شکست آسوری‌ها ۸۵

کتاب چهارم فصل اول: سستی سیاکزار در تعاقب دشمن. مادی‌ها داوطلب با کورش به تعاقب دشمن
می‌روند ۹۷

فصل دوم: فرستاده هیرکانیان. شکست دشمن ۱۰۲

فصل سوم: تشکیل صنف سواره‌نظام پارسی ۱۰۹

فصل چهارم: فرستادن اسیران ۱۱۲

فصل پنجم: خشم سیاکزار علیه کورش. کورش از پارس یاری می‌طلبد. تقسیم غنائم ۱۱۴

فصل ششم: پیوستن گوهریاس به کورش. نتیجه تقسیم غنائم ۱۲۱

کتاب پنجم فصل اول: داستان پانتئا. اطمینان کورش از نیت مادی‌ها ۱۲۷

فصل دوم: مذاکره کورش با گوهریاس و سرکرده هیرکانیان. عزیمت سپاهیان به بابل ۱۳۳

فصل سوم: انهدام سرزمین آسوریان. الحاق گاداتاس، کادوزی‌ها و ساس‌ها به کورش.

مهارت کورش در لشکرکشی ۱۴۰

فصل چهارم: کورش جان گاداتاس را نجات می‌دهد. شکست کادوزیان و انتقام کورش.

توافق با آسوری‌ها. تصرف سه قلعه مستحکم ۱۴۷

فصل پنجم: استقبال کورش از سیاکزار و آشتی آنها با هم. تصمیم بر ادامه جنگ ۱۵۵

کتاب ششم فصل اول: اردوی زمستانی. افزایش سواران پارسی. ساختن ارابه. پیوستن «آبراداتاس» همسر پانتثا به کورش ۱۶۵

کورش نامه، مقدمه، ص: ۷

فصل دوم: رسولان هندی. هراس پارسیان ۱۷۴

فصل سوم: آرایش جنگی. خبرهایی از وضع دشمن. مراجعت «آراسپ» از اردوی دشمن ۱۸۱

فصل چهارم: وداع آبراداتاس با پانتثا. سخنان کورش به سربازان ۱۸۷

کتاب هفتم فصل اول: نبرد. شکست کرزوس. مرگ آبراداتاس. مقاومت و شکست مصریان ۱۹۳

فصل دوم: تصرف سارد. ملاقات با کرزوس و گذشت کورش نسبت به وی ۲۰۲

فصل سوم: تشییع جنازه آبراداتاس. خودکشی پانتثا. مزار آنها ۲۰۶

فصل چهارم: هیستاسپ. فریژی کوچک را مسخر می کند. حرکت به سمت بابل ۲۰۹

فصل پنجم: محاصره و تسخیر نینوا. تشکیل قراولان خاصه. گفتار کورش ۲۱۲

کتاب هشتم فصل اول: تشکیلات کاخ سلطنتی. کردار و رفتار کورش ۲۲۷

فصل دوم: جلب دوستی و محبت دیگران. مهمان نوازی و اکرام و مهر و محبت کورش.

مقررات مانورهای جنگی ۲۳۶

فصل سوم: جلال و تشریفاتی که کورش حین خروج از کاخ مقرر داشت. مسابقات بزرگ. گفت و گوی «فرولاس» و مردی از اهالی ساس درباره ثروت ۲۴۱

فصل چهارم: ضیافت بزرگ کورش. هیستاسپ را با دختر گوبریاس دست به دست داد.

اعزام قسمتی از سپاهیان به پارس ۲۴۹

فصل پنجم: مراجعت کورش به پارس و ماد. دختر سیاکزار را به زنی گرفت ۲۵۶

فصل ششم: اعزام استانداران و بازرسان به ایالات. ارتباط میان ایالات. تمکین برخی سرزمین‌ها از کورش ۲۶۱

فصل هفتم: گفتار کورش در بستر مرگ. مرگ کورش ۲۶۶

فصل هشتم: نتیجه. وضع پارسیان پس از کورش ۲۷۲

کورش‌نامه، مقدمه، ص: ۹

مقدمه مترجم

بدون تردید یکی از نوابغ مسلم تاریخ و بنیان‌گذاران بزرگ دوران گذشته کورش سرسلسله سلطنتی هخامنشی است، که در اندک زمانی با فعالیت و کیاست و اراده قابل تقدیری بساط امپراتوری‌های متزلزل آن عصر را، یکی بعد از دیگری، برچید و امپراتوری آریایی‌نژاد ایرانی را بنیاد نهاد.

امپراتوری هخامنشی بیش از دو قرن سیادت آسیای غربی را برای خود حفظ کرد. و در قلمرو عظیمی که از رود سند تا دریای مدیترانه بسط داشت و شامل اقوام و ملل متنوع و نژادهای مختلف بود فرمانروایی مطلق داشت. ولی به‌عللی با حریفان سرسختی از نژاد یونانی، از همان بادی امر، دچار کشمکش‌های متوالی شد تا عاقبت به‌دست اسکندر مقدونی منقرض گردید.

با این حال، از اهمیت دولت هخامنشی، و به‌خصوص مؤسس آن، چیزی کاسته نشد، چه شخصیت مبرز و حسن تدبیر و کفایت و مقام معنوی کورش از همه جهت محرز و مسلم است و کورش صاحب جمیع خصایلی بود که برای بنیان‌گذاران بزرگ تاریخی ضروری و واجب است و یکی از نمونه‌های کامل مردان بزرگ روزگار و مایه مباهات و سربلندی ما ایرانیان است. از این رو، هرگونه تحقیق و تعمق و تتبع در تاریخ حیات و شرح عملیات آن مرد بزرگ بشود بسیار به‌جا و پسندیده است، به‌خصوص در این اوان که دو هزار و پانصد سال از تأسیس امپراتوری‌اش گذشته، هرگونه تجلیل و احترام از روح آن قاید بزرگ مایه خوشنودی و سرافرازی ایرانیان است.

بهترین کتابی که از دوران قدیم، تاریخ و افسانه را با پند و عبرت درآمیخته و دستور العمل جامعی در کیفیت کارهای بزرگ کورش داده، کتابی است به‌نام سیروپدی یا تعلیم و تربیت کورش،

کورش‌نامه، مقدمه، ص: ۱۰

که به قلم کزنوفون یونانی که مردی حکیم و مورخ و سردار معروف عصر خود بوده، تألیف شده است؛ و در طی آن اخلاق و رفتار کورش را سرمشق تدبیر و ملک‌داری و رعیت‌پروری و استقرار نظم و اداره

امور مملکت قرار داده، که اکنون به عنوان کورش نامه متن کامل آن را به طالبان دانش عرضه می داریم.

*** اینک مختصری از شرح زندگی کزنوفون:

کزنوفون در دهکده کوچکی به نام ارخیوس «۱» به دنیا آمد. در تاریخ صحیح تولدش بین مورخان اختلاف است و به طور تقریب در سال چهارم هشتاد و سومین المپیاد یعنی ۴۴۵ ق م بوده است. پدرش به شغل فلاحت اشتغال داشت و از مالکین آن حدود بود و به ندرت جهت امور ضروری به شهر می آمد.

تعلیم و تربیت اولیه کزنوفون احتمالا همان بوده است که خانواده های سرشناس آتن معمول می داشتند؛ از بر کردن قصاید هومر و پندهای سولن «۲» و فوسیلید «۳»، دستور زبان، ریاضیات و مختصری از فنون جنگی، ورزش، شنا، اسب سواری، شکار، تقویت قوه باصره، صحرانوردی و کوه پیمایی، و از این قبیل ورزش ها که ذکاوت و اطلاعات جوانان را توسعه داده نیروی بدنیشان را تقویت می کرد.

تا اینکه روزی به روایت دیوجانس لائرتیوس / کلبی «۴» نویسنده شرح زندگانی حکیمان قدیم یونان، سقراط که بنابر عادت خود در کوچه و بازار، گردش کنان مردم و مریدان خود را موعظه و ارشاد می نمود، در کوچه تنگی با او مصادف شد، با عصای خود راه را برو سد کرد و محل بازار اغذیه فروشان را استفسار نمود. کزنوفون نشانی میدان را داد ولی استاد که این سؤال را برای گشودن باب صحبت مطرح نموده بود پرسید در کدام محل فضیلت و تقوا را کسب می کند؟

کزنوفون از این سؤال دچار حیرت شد. سقراط، که طرف خود را یافته بود، گفت: «به دنبال من بیا تا نشانت دهم.» از این تاریخ کزنوفون در زمره مریدان و یاران استاد وارد شد و تا آخر عمر وفادار ماند. در واقع همه موجبات فهم و درک اصول حکمت و فلسفه در او جمع بود. صاحب طبعی کنج کاو و قضاوتی روشن و صریح بود، عاقل و دوست دار عقل و درایت و موشکاف و عمیق بود، روش استاد را که مبتنی بر تفکر و تعقل و استدلال و استمداد از ذکاوت و احساس عشق و تدبیر بود می پسندید و آن را دستور العمل تعلیم و تربیت خود قرار داد.

در آن اوان جنگ های پلوپونز بین شهرهای یونان در نهایت شدت بود. جوانان آتنی که قادر

Solon.(۲)

Phocilide.(۳)

Diogene Laerce.(۴)

کوروش نامه، مقدمه، ص: ۱۱

به حمل اسلحه و مشارکت در میدان کارزار بودند، جملگی در اردو به سر می بردند ولی کسانی که سنشان به هیجده نرسیده بود به عنوان محافظین شهر و اطراف به گشت و پاس پرداخته، بنادر و سواحل را محافظت می نمودند و راه دزدان دریایی را که شبها به سواحل پیاده می شدند می بستند. کزنوفون نیز تا دو سال وظیفه خود را انجام داد و چون به سن بیست سالگی رسید به میدان کارزار که در پشت حصار دلیوم «۱» بود رهسپار شد. سپاهیان جمهوری آتن تحت فرمان هیپوکرات «۲» محل را متصرف شده مرکز خود را در حوالی معبد آپولن برقرار کرده بودند. در یک مصاف بین آتنی ها و اهالی تب مدافعین جمهوری آتن به سختی شکست خوردند و یک هزار کشته دادند. اسبی که کزنوفون بر آن سوار بود کشته شد و خود مجروح شد و روی خاک افتاد.

سقراط چون مرید خود را بدان حال دید او را بر دوش خود گرفت، مسافت بعیدی بپیمود تا از خطر دشمن مصون باشد و بدین نحو جاناش را از مهلکه نجات بخشید. کزنوفون مادام العمر از جوان مردی استادش سپاس گزار ماند و حتی بعد از مرگ مراد خود، با نوشتن خطابه های غرا، از یادگارش دفاع کرد و حق نعمتش را به درستی ادا نمود. کزنوفون به روایت بعضی از تاریخ نویسان، در مبارزه آتن علیه اهالی بئوسی «۳» محبوس شد. در ایام اسارت به تحصیل در مکتب پرودیکوس «۴» اشتغال ورزید و چون آزاد شد به مدرسه تعلیم بیان و منطق متعلق به ایزوکرات «۵» وارد شد و به قول آتنه «۶» مورخ، مسافرتی به جزیره سیسیل نموده مانند افلاطون به دربار دنیس اول «۷» سری زد. کزنوفون علاوه بر تلمذ در محضر حکما و مدرسین معروف عصر خود، در جنگ های خانگی پلوپونز در میدان های متعدد مشارکت کرد و صاحب تجربه و اطلاعات کافی در فنون رزمی شد. مقارن این ایام بعضی از تألیفات خود را، از جمله ولیمه «۸»، هیرون «۹» و عایدات «۱۰» تدوین کرد.

به فحوای کلام دیوجانس لائرتیوس، کزنوفون باید در همین ایام نسخه تاریخ جنگ های پلوپونز، تألیف مورخ شهیر توسیدید «۱۱» را منتشر نموده باشد. امروز تقریباً مسلم شده است که مورخ در بستر مرگ، نسخه منحصر به فرد تاریخ خود را به کزنوفون سپرد و او را مختار ساخت که مرور کند و تصحیحاتی را که لازم بداند به عمل آورد و منتشر نماید.

کزنفون در مدرسه درس سقراط، با جوانی از اهالی بئوسی موسوم به پروکسن «۱۲» دوست شد.

Delium.(۱)

Hippocrate.(۲)

Beossi.(۳)

Prodicus.(۴)

Isocrate.(۵)

Athenee.(۶)

Denys.(۷)

Banquet.(۸)

Hieron.(۹)

Revenus.(۱۰)

Thucydide.(۱۱)

Proxene.(۱۲)

کوروش نامه، مقدمه، ص: ۱۲

این جوان با کورش صغیر، برادر اردشیر درازدست، پادشاه ایران بسیار نزدیک بود و در این اوان در شهر سارد اقامت داشت، و او را به مسافرت به آسیای صغیر دعوت کرد تا به مصاحبت کورش نایل آید. کزنوفون، که از رقابت و حسادت شهرهای آتن و جنگ‌های خانوادگی به تنگ آمده بود، فرصت را مغتنم شمرد و مصمم شد به مسافرت به مشرق‌زمین و مواجه شدن با پیش‌آمدهای جدید و مقدرات نوینی تن دردهد. سقراط که مرید خود را در عزم خویش راسخ دید توصیه کرد برای احتراز از سوءاثر مسافرتش در نزد آتنیان از هاتف دلف استخاره کند، زیرا کورش به‌علت کمک‌های مادی به لاسدمونی‌ها در جنگ‌های داخلی علیه آتنی‌ها حسن‌شهرتی نداشت. اما کزنوفون که شایق این

مسافرت بود فقط در موضوع وسایل مسافرتش استخاره کرد و نیت باطنی خود را مکتوم نگاه داشت. سقراط که از این تزویر دل خوشی نداشت نتوانست مانع مسافرتش شود. کزنوفون نزد پروکسن شتافت، با کورش ملاقات کرد و اعتماد و محبتش را به سوی خود جلب کرد.

دنباله مسافرت کزنوفون در آسیای غربی مواجه با منازعه تأثرانگیز دو برادر شد و می‌دانیم که کورش در مبارزه کشته شد. عقب‌نشینی سپاهیان یونانی به تعداد ده هزار نفر، تحت سرپرستی وی صورت گرفت و یکی از وقایع مهم ارتباط دو کشور محسوب می‌شود. کزنوفون شرح بازگشت ده هزار نفری را، با عواقب سخت و پیش‌آمدهای ناگوار، با قلمی شیوا به رشته تحریر درآورد. این نوشته علاوه بر سند تاریخی، از نظر اکتشافات محلی و جغرافیایی آن نواحی نیز اهمیت به‌سزایی دارد. «۱»

کزنوفون چون به آتن مراجعت کرد استاد محبوبش در قید حیات نبود. مدعیان در توطئه خویش فایق آمده، او را محکوم نموده بودند. سقراط با وجود مهیا بودن وسایل فرار و پیش‌نهاد مریدان، شجاعانه جام شوکران را سرکشید و شرافتمندانه به زندگانی پراج و پرعتش خاتمه داد. کزنوفون را حرارت و صمیمیت قابل توجهی علیه محاکمه استاد قیام کرد و دو اثر خطابه دفاعیه و خاطرات سقراط «۲» را تألیف کرد، که گرچه به پای خطابه دفاعیه افلاطون، از حیث شیوایی بیان و عمق مطالب و گفتار سحرآمیزش نمی‌رسد، مع‌ذلک در ردیف آثار مهم دنیای ادب قدیم محسوب می‌شود. منتها انحطاط اخلاقی آن‌روز و نفوذ مفسده‌کاران و معاندین به اندازه‌ای بود که نویسنده خطابه دفاعیه، خود مورد تهمت نابه‌کاران و هدف تیر بدخواهان قرار گرفت و چون آنان با اردشیر روابط خوشی داشتند، طرفداران کورش به همان قرار که سقراط از پیش حدس

(۱). تاریخ اکتشافات جغرافیایی، اثر اوریان اولسن، ترجمه مترجم.

Apologie.(۲)

کوروش‌نامه، مقدمه، ص: ۱۳

زده بود مورد شماتت و تعقیب معاندین قرار گرفتند. و وی مخصوصاً چون با آژیلاس «۱» شاه اسپارت دوست و نزدیک شد، به کلی در آتن وجهه خود را از دست داد. او را به لاکونیسم، یعنی طرفدار لاکونی «۲» و لاسدمونی «۳»، متهم کردند و به تبعید از آتن محکوم شد. کزنوفون چون طبعی بی‌غل‌وغش و نهادی پاک داشت از دسایس و خدعه‌های عوام‌فریبان و تشبثات سیاست‌باغان و نفاق و تشنت اهالی آتن به ستوه آمده با خاطری آرام بلکه شاد و خرسند دست زن و دو طفل خود را گرفت و به اسپارت رهسپار شد. با آژیلاس، پادشاه لاسدمونی، عقد الفت بست، در محل بزرگ و

مصفایی که اهالی شهر به وی تفویض نمودند، در سیلونت «۴» به فاصله بیست استاد از قلعه معروف اولمپ، اقامت گزید و به اقتضای محل و رغبت باطنی به کار فلاح و شکار و مطالعات و تألیف پرداخت.

کزنفون در آن محل مصفا، میان زن و فرزندان و مستغرق در خاطرات گذشته، زندگانی شیرین و آرامی می‌گذراند. در یکی از نوشته‌هایش نزهتگاهی را که اقامت گزیده بود بدین عبارت توصیف نموده است: «در مجاورت معبد دیان باغ مصفایی است مملو از انواع درختان سرسبز میوه‌های مختلف، رودخانه کوچک سلیونس «۵» که ماهی‌های لذیذ دارد از وسط باغ با آب‌های شفاف و درخشانش عبور کرده از دامنه تپه گذشته وارد مرتع بزرگ و خرمی می‌شود که چراگاه حیواناتی است که برای قربانی در معبد در آن پرورش می‌یابند. در داخل و خارج این محوطه، چه در دشت و چه در سینه تپه، انبوه درختان خرم، مأمن حیوانات شکاری از قبیل بز کوهی، گراز و گوزن است...». گویی روسو است که بانشاط و وجد تپه‌های مون مورانسی را توصیف می‌کند و از خلال آن شادی و شغف خاطرش عیان می‌گردد و خواننده را به شوق می‌آورد.

به قول پلوتارک و پوزانیاس «۶»، قبر کزنوفون در سیلونت بوده است ولی دیوجانس گوید که اهالی اله بر باغ و مسکن حکیم حمله بردند و چون اسپارتیان نتوانستند خود را به موقع مهیای دفاع نمایند، ناچار پسران کزنوفون به لیونوم «۷» فرار کردند و مؤلف نیز چون مجبور بود خود را پنهان کند پس از اندک مدتی به آنان ملحق شد و در کورنت «۸»، اقامت گزید. پس از اندک توقف در کورنت و استقرار نظم و آرامش مجدداً به سیلونت مراجعت کرد، و بدون این که به تقاضای آتنیان و مدعیان دیرینه خود که او را به آتن فراخوانده بودند توجهی کند و پس از سی سال تبعید دعوتشان را بپذیرد، در سن نود سالگی باعزت و افتخار در مقر خویش در سال ۳۵۴ ق. م.

بدروود حیات گفت.

(۱). Agesilas

(۲). Laconie

(۳). Lacedemonie

(۴). Syllont

(۵). Seliones

Posanias.(۶)

Lepeom.(۷)

Corinth.(۸)

کوروش نامه، مقدمه، ص: ۱۴

هیچ گونه تصویر یا مجسمه‌ای از کزنوفون به دست نیامده ولی عموم مورخان معتقدند که در صباحت منظر و برازندگی اندام و وجاهت صوری و معنوی سرآمد اقران بوده است. او را مانند کریتیاس «۱» و آلکیبیادس «۲» که افلاطون رخسار زیبا و اندام موزونشان را ستوده است توصیف نموده‌اند. منتها زیبایی و جمال جسمانی‌اش مرادف با صفای باطنی و خلوص عقیدت است که در سرتاسر نوشته‌هایش عیان و محرز است.

دو پسرش به نام گریلوس و دیودور «۳» تربیت اسپارتی یافتند. هر دو در مبارزه مانتینه «۴» شرکت کردند. دیودور از سفر رزمی به سلامت مراجعت کرد ولی گریلوس شجاعانه در سواره نظام جنگید و پس از مجروح ساختن اپامی نونداس «۵» به خاک هلاک افتاد «۶». گویند چون خبر مرگ فرزند دل‌بندش را به او دادند مشغول اهدای قربانی بود و تاجی از گل بر سر داشت.

پدر از شنیدن خبر شوم تاج گل را به علامت عزا از سر برداشت ولی چون به او گفتند که فرزندش دلیرانه در میدان جنگ شهید شد، تاج را دوباره بر سر گذاشت و بدون زاری و ندبه، با شکیبایی قابل تحسینی که خاص روح‌های بزرگ و با عظمت است، زمزمه‌کنان می‌گفت: «من می‌دانستم که پسر من فناپذیر است». این است آنچه از حیات این سرباز حکیم و مورخ نامی از روایات و اقوال مختلف مستفاد می‌شود. «۷» افلاطون و کزنوفون دو نفر از بهترین مریدان صمیمی و باتقوا و ارجمند سقراط بودند، زندگانی هر دو آینه‌ای است از پاکی و صفای باطن و آنچه از خود برای اسلاف خویش باقی گذاشتند، از جمله زیباترین و پرمغزترین آثاری است که فکر و عشق و موهبت به انسان تفویض نموده است.

در واقع آثار کزنوفون گرچه آن شور و عمق و جذابیت آثار افلاطون را ندارد اما بسیار متنوع و ممتاز است. پنج اثر فلسفی او عبارت است از: خاطرات سقراط، اقتصاد، خطابه دفاعیه سقراط، ولیمه و هیرون؛ و به حق تعلیم و تربیت کورش یا سیروپدی یا کورش نامه را نیز باید به آن اضافه کرد.

چهار تألیف اولی در مدح و ثنای سقراط است. افلاطون نیز استاد خود را منشأ افاضات فلسفی قرار داد اما به قول تالبوت: «افلاطون از سقراط آغاز کرد تا به قتل شامخ زیبایی و ایدئال انسانیت وصول

یافت، و حال آن که ایدئال کزنوفون خود سقراط بود و به خود سقراط محدود ماند». افلاطون از حکمت سقراط آغاز کرد و به انتها درجه آمال و ایدئال انسانیت عروج یافت و

(۱). Critias

(۲). Alcibiades

(۳). Diodore و Grillus

(۴). Mantinee

(۵). Epamynondas

(۶). پلوتارک، تاریخ حیات مردان نامی، جلد دوم.

(۷). قسمت اعظم شرح حیات کزنوفون اقتباس از شرحی است که تالبوت مترجم معروف کزنوفون، تنظیم نموده و ما متن فرانسوی آن را به فارسی درآورده‌ایم.

کوروش‌نامه، مقدمه، ص: ۱۵

پایه عرفان و اشراق را به وجود آورد، و حال آن که کزنوفون گرد شخصیت سقراط چرخید. در تألیفاتش حکمت سقراط اوج نمی‌یابد، بلکه خود سقراط منعکس است. انسان وقتی خاطراتش را می‌خواند پی می‌برد که چگونه موعظه می‌کرد، چگونه می‌زیست، چگونه با لحن دل‌پسند و غیرقابل مقاومتش مدعی را به جای خود می‌نشاند، او را تشنه درک حقیقت می‌نمود و نهادش را به نور حقیقت روشن می‌ساخت. از خواندن نوشته‌های سقراطی کزنوفون صحنه بارز و روشنی از تعالیم استاد دست‌گیر جوینده می‌شود از بسیاری از مسایل اخلاقی، اجتماعی و حکمتی فیض می‌برد. سقراط مریدان و مخاطبان خود را به فضل و تقوا و عقل دعوت می‌کرد اما نه از راه پریچ‌وخم استدلال‌ات فلسفی یا تخیلات شاعرانه، بلکه، چون اساس حکمت خویش را بر «شناسایی نفس» قرار داده بود، شنونده را به اعماق روح خویش متوجه ساخته از راه بدیهیات روزمره و زندگانی عادی، وادار می‌کرد به تفکر و تعمق بپردازد. جواب را از زبان مخاطب خویش و حقیقت مطلبی را که در جست‌وجویش بود از قول طرف به وجود می‌آورد.

بدین جهت به کتابت نمی‌پرداخت، چه از راه نوشتن و خواندن شخص را ارشاد نمی‌نمود، محل و مدرسه مخصوصی هم برای افاضات خود برنگزید، بلکه در کوچه و بازار، هر جا فرصتی می‌یافت

مخاطب را به کمند سؤال و جواب انداخته آن قدر به این سو و آن سو می کشاند تا سرانجام به نتیجه عملی مربوط به زندگانی عادی می رسید و بین فضیلت و رذالت، بین تقوا و فساد، راه صواب را به مدعی نشان می داد.

به طوری که متذکر شدیم، کزنوفون در خطابه دفاعیه خویش سقراط را به همین کیفیتی که ذکر شد معرفی نموده، هدفش معرفی روش استاد و اصول تعالیمش بوده است. در صورتی که افلاطون از روش سقراط آغاز نموده در اوج بلاغت و فصاحت بیان حکمت نوینی بنا نهاد. من باب مثال، دو جمله انتهای خطابه ها را ذکر می کنم: کزنوفون به استاد در پایان محاکمه سکوت و قار آمیزی داده که پر از ابهت و نشانه است از حیات واقعی این شخص بزرگ «... سقراط پس از پایان گفتار خود، از جا برخاست. در چشمانش فروغی از وقار و شغف باطن مشهود بود ...». در صورتی که افلاطون، در دم بازپسین، این جملات پرمغز را از دهان حکیم جاری ساخت که سرچشمه دنیای بی کران عرفان و اشراق است: «... وقت آن رسیده است که ما از یک دیگر جدا شویم. من باید به سوی مرگ رهسپار شوم و شما به حیات خود ادامه دهید. آیا کدام یک از ما به سوی سرنوشت بهتری رهسپار هستیم؟ این رازی است که احدی بدان وقوف ندارد جز ذات خداوند یکتا».

برای تکمیل آنچه راجع به حیات مؤلف ذکر شد، باید بگوییم تألیفات دیگر کزنوفون رساله های متعددی است در فنون نظامی و تمرینات متعدد و مختلف از قبیل شنا، سواری،

کوروش نامه، مقدمه، ص: ۱۶

شکار و غیره؛ دستورالعمل اجتماعی، مانند کوروش نامه؛ و رسالات تاریخی، مانند تاریخ یونان، و مسافرت رزمی کورش، یا بازگشت ده هزار نفری، که به آنا باز «۱» نیز مشهور است، و شرح حیات اژزیلاس و بالاخره حکومت لاسدمونی و حکومت آتانیان و غیره.

اما کوروش نامه، کتابی است که در تدبیر و سیاست و اداره امور سپاه و کیفیت پیروزی بر خصم و ایجاد امپراتوری و استقرار نظم و اداره امور کشور تنظیم یافته. در واقع آتن در اوان جمهوری مواجه با مشکلات سیاسی بزرگی بود. هرج و مرج همه جا حکم فرما و جنگ های داخلی و تعصبات گوناگون و عوام فریبی تهمت و افترا در هر گوشه رواج داشت و جمهوری آتن از خارج و داخل در معرض تهدید قرار گرفته بود. متفکرین و حکیمان قوم هریک راه نجاتی جست و جو می کردند: افلاطون کتاب جمهوری خود را براساس اصلاح و بهبود نژاد، تزکیه نفس، تعیین و تفکیک وظایف و استقرار عدالت اجتماعی تألیف نموده معتقد بود زمامداران قوم باید علاوه بر احراز صلاحیت صاحب قوه تفکر و تعقل بوده از فیض ربانی و اشراق، الهام و مدد یابند. ارسطو سیاست و تدبیر را بر شالوده کیاست و منطق برپا ساخته، دیگری جمهوری نظامی و انضباط سخت اسپارتی را به عنوان نمونه و سرمشق اصلاح

معرفی می‌کرد، کزنوفون نیز کورش را به عنوان مثال برگزید و کتاب کورش‌نامه را تدوین نمود. ولی از آنجا که نظرات سیاسی و اجتماعی مؤلف در اداره مملکت ذکر نشده می‌توان حدس زد که این کتاب دنباله داشته است. آنچه تدوین شده مربوط است به مبارزه‌های اولیه کورش و کشمکش او با همسایگان متجاوز و قلع‌و‌قمع دشمنان و به عبارت آخری، شالوده‌های اولیه بنای یک امپراتوری. کورش پیش‌رفت‌های سریع و قابل توجهش را مرهون نبوغ ذاتی و تحرک فوق‌العاده سریع و استنباط صحیح سوق الجیشی است. مع ذلک، در طرح نقشه‌های جنگی به مشورت می‌پرداخت، آرای حضار را استفسار می‌نمود، سپس نظر صایب خود را اعلام می‌داشت. خصلت دیگرش که آن نیز با حقایق تاریخی توأم است، فعالیت و کوشش فوق‌العاده و عدم اعتنا به جشن و سرور و راحتی یا وسایل ناز و نعمت و جمع مال و ثروت است. منظور غایی‌اش از جدوجهد مداوم این بود که نقشه خود را عملی ساخته و به مقصود خود برسد، منتها در اجرای نقشه‌هایش هیچ‌گاه از اصول جوان‌مردی و انصاف و مروت عدول نکرد. در میدان‌های جنگ همیشه پیروز بود و چون وارد شهرها و پای‌تخت‌ها می‌شد، برخلاف فاتحان که همه‌جا را به خاک و خون کشانده و ده‌ها هزار مردم را از لب تیغ می‌گذرانند، شهرها را ویران و ساکنینش را به اسارت می‌بردند، وی در ظرف بیست و نه یا سی سال سلطنتش هرگز دست به چنین اقدامی نزد؛ بلکه به‌عکس، سعی و کوشش فراوانی در آباد کردن زمین و نجات بیچارگان و احیای مدنیت‌های سابق به کار برد.

(۱) Anabase.

کورش‌نامه، مقدمه، ص: ۱۷

نکته دیگری که از فحوای کلام مؤلف استنباط می‌شود، انضباط و اطاعت ایرانیان از سردار و فرمان‌ده خود است.

باز نکته دیگری که در نوشته مؤلف مشهود است، علاقه و محبتی است که کورش به قوام خانواده داشته است. اکثر مؤلفین بنیاد اجتماع را بر خانواده استوار نموده اصلاح آن را از راه تهذیب افراد و تربیت خانوادگی می‌دانند. ولی کم‌تر مؤلفی است که مانند کزنوفون علایق خانوادگی را نهایت و غایت آمال قهرمانان خود قرار دهد. تالبوت در این باب دو مثال برگزیده که ذیلاً نقل می‌شود:

چون کورش بر آرامنه غلبه کرد، عده‌ای در دستش اسیر شدند، از جمله پسر تیکران شاه آرامنه. این جوان همسری داشت بسیار وجیه و یگانه تقاضایش از کورش این بود که حاضر است جان خود را فدا کند و از اسارت همسرش صرف‌نظر شود. کورش جوان‌مردی‌اش را بستود و مانند اکثر اوقات اسرا را آزاد ساخت. اسیران با خاطری شاد و خرسند به سرزمین خود رهسپار شدند و در راه هریک از این

پیش آمد سخنی می گفت؛ یکی از حسن تدبیر کورش تمجید می کرد، دیگری شجاعتش را می ستود، سومی از سخاوت و جوان مردی اش مدح و ثنا می گفت، آن دیگری از غایت زیبایی رخسار و اندام بلند و برازنده اش تعریف می کرد. پسر پادشاه رو به همسرش نموده پرسید: «آیا در نظر تو نیز کورش زیبا و برازنده است؟»

- من به رخسارش نگاه نکردم.

تیکران متعجب شد و پرسید: «پس نگاهت کجا بود؟»

- به سوی آن کس که حاضر شد جان خود را فدا کند تا من به اسیری و ذلت نیفتم.

و همچنین داستان عشق پانتئا «۱» نسبت به شوهرش، که در راه افتخارآمیزی به خاک درغلتید، و زن جوانش پس از سپاس گزاری از الطاف و محبت های کورش، باوقار بی مانندی، در کنار وی، جان به جان آفرین تسلیم نمود.

از این شواهد و امثال در کتاب بسیار است. مردان بزرگ و راه نمایان واقعی صاحب قدرتی هستند که به مراتب از سطوت و مهارت جنگی بالاتر است و مردم را با جاذبه ای بی مانند مجذوب و به فداکاری های بزرگ و اقدامات برجسته دلالت می نمایند. مؤلف، این قدرت و تسلط کورش را همه جا نمایان ساخته و برخلاف غالب مورخان و نویسندگان یونانی که افراد ملل غیر یونانی را نمی ستایند، کزنوفون از یک فرد مبرز ایرانی نمونه و سرمشقی ساخته که با حقیقت تاریخی منطبق و برابر است.

سبک انشای کتاب بی تکلف و روان و بسیار ساده است. افکار و ایدئال هایی که مؤلف از

Panthea.(۱)

کورش نامه، مقدمه، ص: ۱۸

محضر سقراط کسب نموده بوده همه جا محسوس است و سعی او بر این است که خواننده را به راه صواب و مدارج بلند انسانیت و تهذیب دلالت کند. منقدان عموماً از وی به نیکی یاد نموده اند. از جمله قدما دیودور کریزوستوم «۱» گوید: «کزنوفون، بین مؤلفین، از جمله کسانی است که کلیه فضایل لازم را برای احراز مقام یک مرد سیاسی بلند پایه داراست. در میدان کارزار سرکرده ای است مدبر که عملاً استعداد و لیاقت خود را نشان داده، در تدبیر و سیاست ملک بی قرین و در بحث و

گفتار ناطق زبردستی بود. به عقیده من مطالعه نوشته‌های کزنوفون در تربیت یک مرد پخته سیاسی بسیار مفید است زیرا حاوی کلیه شقوق این هنر برآزنده است ...»

بلاغت و سادگی گفتار و لحن مجاب‌کننده‌ای که مؤلف بدان متخلق بوده در جمیع گفتار کورش نمایان است. علاوه بر این، در توصیف میدان‌های جنگ و وصف کارزارها چون سرکرده‌ای دانا و باسابقه بوده است؛ به قول پلوتارک: «بهتر از همه مورخین از عهده این مهم برآمده است.»

قهرمان کتاب کورش‌نامه بیش از همه چیز، نمونه‌ای است از یک فرد مبرز و متخلق به سجایا و ملکات عالی و نمونه‌ای است از انسان بافضیلتی که سقراط و مریدش آرزو داشتند زمام امور را به دست بگیرد. نویسندگان دیگر مانند بوسوئه «۲»، رولن «۳» با نظر تحسین کورش‌نامه را نگریسته‌اند.

منقد دیگری به اسم فرره «۴» جنبه اخلاقی کتاب را مورد توجه قرار داده می‌گوید: «کزنوفون از نظر اصول واقعی اخلاقی، شخصیت و عملیات پادشاهان را از وقایع و حقایق تاریخی بیشتر مورد توجه قرار داده. بالنتیجه، در کتابش حقایق تاریخی فدای اصول و نظرات اخلاقی شده است.» پس از او، آبه فراگیه «۵» و ویلمن «۶» ارزش اخلاقی کتاب را ستوده‌اند. تالبوت «۷» در پایان شرح پر از تقدیرش درباره این کتاب می‌نویسد: «کتابی است جذاب و مشحون از تعالیم اخلاقی و دستورالعمل‌هایی که از مواظ سقراط الهام یافته است. در سرتاسر کتاب روح سقراط متجلی است و به همه جا سایه افکنده. در هر صفحه بلکه در هر جمله قضاوت صریح و روشن استاد، روش پاک و سنجیده، ابداعات روان‌بخش و لحن گوشه‌دارش انسان را هشیار می‌سازد و گویی سقراط است که به عنوان پادشاه جوانی چون کورش داد سخن داده و یاران و متابعین خود را ارشاد می‌نماید.»

رضا مشایخی

Diodore Chrysostom.(۱)

Bossuet.(۲)

Rolin.(۳)

Freret.(۴)

A .Fraguier.(۵)

(۶). Villemine

(۷). Talbot

کورش نامه، متن، ص: ۱

کتاب اول

کورش نامه، متن، ص: ۳

کورش نشان داد که انسان در صورتی که نیروی خود را درست به کار برد، می تواند بر مردم حکومت کند. عملیات بزرگ کورش کزنوفون را بر آن داشت که حیات این مرد فوق العاده را به رشته تحریر درآورد. «۱»

فصل اول در بی ثباتی حکومت ها و مشکلات حکومت بر مردم

روزی این فکر به خاطرم خطور کرد که چگونه عده بسیاری از حکومت های دموکراسی به دست کسانی که انواع حکومت را بر آن مرجح می دانستند واژگون شده اند، و یا سلسله های متعدد شاهان به علت قیام طرفداران حکومت عامه منهدم گردیده اند، و بالاخره چه بسا اشخاص مستبد و جابر که در یک چشم به هم زدن از بین رفتند، و حال آن که عده دیگری که رویه اعتدال پیش گرفتند کم و بیش برقرار ماندند و به عنوان اشخاص محتاط و میانه رو مورد تمجید و تحسین اقران خود قرار گرفتند و حکومتشان دوام یافت. و باز فکر می کردم که حتی در خاندان ها و در زندگانی خصوصی افراد، که بعضی مرکب است از عده بسیاری خدمه، و برخی محدود به افراد معدودی است، بعضی از رؤسای خانواده ها عاجزند از این که حتی این افراد معدود را هم به اطاعت از خود وادار کنند. فکر می کردم که شبانان فرمانروای گاوان خود و مهتران فرمانروای اسبان هستند، و بالاخره تمام کسانی که چوپان نامیده می شوند و دسته های حیوانات را به عنوان نگهبان و حافظ، حفظ و حراست می کنند، فرمانروای همان حیوانات هستند. نتیجه ای که از این تفکرات گرفتم مؤید این مطلب است که گله های حیوانات بهتر از شبانان خود اطاعت می کنند تا مردم از کسانی که بر آنان حکومت می کنند. چه گله ها به همان محلی که شبانان هدایتشان می کنند روان می شوند، در چراگاهی که آنان را رها می کنند می چرند، از پیروی آنها که می خواهند پراکنده شان کنند احتراز می جویند و شبانان را مختار و خود را مقید می دانند که از آنها پیروی کنند. هیچ گاه شنیده نشده است گله ای علیه شبان خود قیام کند، از راه نمایی اش

(۱) Cyropédie ou l'éducation de Cyrus، از متن فرانسوی تالبوت، چاپ گارنیه.

کوروش نامه، متن، ص: ۴

سرپیچی کند، و یا از استفاده‌ای که به او می‌دهد امتناع ورزد. و حتی از خارجیانی که بخواهند از آنها منتفع شوند کم‌تر تمکین می‌کنند تا از کسانی که آنان را هدایت و نگهبانی می‌کنند و از آنها بهره‌مند می‌شوند. حال آن که آدمیان به عکس آنان‌اند، زیرا پیوسته مترصدند که از کسانی که بر آنان حکومت می‌کنند سرپیچی کنند و طوق انقیادشان را بر گردن نهند.

نتیجه این تفکرات به اینجا منتهی شد که برای انسان بسی آسان‌تر است که بر حیوانات حکومت کند تا بر آدمیان. ولی وقتی ملاحظه کردم که چگونه کورش، پادشاه ایران، بر عده معتنابهی از افراد آدمی حکومت کرد و تعداد کثیری شهرها و اقوام و ملل مختلف را تحت امر خود درآورد از عقیده اولیه خود عدول نمودم و ناچار به اعتراف این مطلب شدم که نه تنها حکومت بر مردم امری غیرممکن نیست، بلکه مسئله دشوار و بغرنجی نیز نخواهد بود، مشروط بر این که حکومت‌کننده باتدبیر و کیاست باشد. در واقع، در قلمرو شاهی کورش ملل و اقوام متعددی همه طوق اطاعتش را به گردن نهادند، و باوجود این که از یک‌دیگر روزها، بلکه ماه‌ها، فاصله داشتند و عده‌ای هرگز او را به چشم خود ندیده بودند و برخی اطمینان داشتند که هرگز در عمر خود او را نخواهند دید، اما همگی یکدل و یک‌جهت می‌کوشیدند در زیر رایت سلطنتش درآیند و اوامرش را تمکین نمایند. باید متذکر شد که کورش در این باب بر بسیاری از پادشاهان که قدرت حکومت را به ارث گرفتند یا به‌دست توانای خویش فراهم ساختند برتری دارد. مثلاً پادشاه سیت‌ها نتوانست قدرت خود را در سرزمین قوم دیگری بسط دهد، بلکه به این اکتفا کرد که در قلمرو ملت خود حکومت کند، پادشاه تراس ناچار به حکومت بر مملکت تراس اکتفا کرد.

ایلیریا از آن ایلیری‌ها باقی ماند، و قس علی‌هذا در کلیه اقوام و ملل موجود. و از همین جاست که در اروپا اقوام و ملل متنوع بسیاری که هریک در سرزمین خود استقلال دارند و از یک‌دیگر مجزا و منفک هستند مشاهده می‌شود. اما کورش که دید در آسیا ملل مختلف هریک در گوشه‌ای پراکنده‌اند، بدواً با عده‌ای از سپاهیان ایرانی قدرت خود را در سرزمین مدی و هیرکانی «۱» مسلم ساخت. این اقوام به سهولت از او اطاعت کردند؛ سپس به تصرف سوریه و آسور (آشور)، و عرب و کاپادوسی (آسیای صغیر) و هردو فریژی «۲» و لیدی و کاری و فنیقی و بابل پرداخت.

احکامش را در سرزمین باکتریان «۳» مطاع شمردند و هندیان «۴» و اهالی سیلیسی از او اطاعت

(۱) Hyrcanie، این اقوام هیرکانی غیر از اقوامی هستند که در هیرکانی گرگان، در ساحل دریای خزر، سکونت داشتند. غرض مؤلف در اینجا اقوامی است که در چهار یا پنج روز فاصله در جنوب بابل سکنا داشتند.

(۲) Phrygie و کوچک در ساحل دریای رم و محل شهر معروف تروا و فریژی بزرگ در مرکز آسیای صغیر است.

(۳) باکتریان که کزنوفون نام می‌برد در حدود ایلام و شوش در دره‌های کوه کامبالیدوس واقع شده و همان محلی است که ایل بختیاری سکنا دارد. البته حدود امپراتوری کورش به بلخ و رود سیحون رسید.

(۴) اقوامی بودند در ارمنستان. نویسندگان قدیم از هند حدود مبهم و پراکنده در نظر داشتند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۵

می‌کردند. بالاخره سرزمین ساک «۱»، پافلاگونیا و ماریاندن و عده بسیاری از اقوام مختلف را، که ذکر نامشان مایه اطاله کلام است، به فرمان خویش درآورد. آن‌گاه به یونانیان آسیا دست یافت و به سواحل دریای رم رسید و جزیره قبرس را متصرف شد و قلمرو حکومت خود را به ماورای مصر بسط داد. «۲»

(۱) Saces یا Saques، در شمال شرقی ایران و به عقیده هردوت «ساک» تلفظ فارسی «سیت» است.

(۲) در واقع مصر به دست کامبیز، یا کمبوجیه، پسر کورش، فتح شد.

کورش‌نامه، متن، ص: ۶

فصل دوم تولد کورش، خصوصیات جسمانی و خصایل معنوی‌اش، تربیت کورش و آداب ایرانی‌اش

پدر کورش را کمبوجیه، پادشاه پارس، می‌دانند. کمبوجیه از نژاد پارسیان «۱» بود که نامشان از پرسه «۲» مشتق می‌شود. مادرش به عقیده عامه مورخان ماندان بوده است. ماندان دختر آستیاژ «۳»، پادشاه ماد، بوده است. کورش بنا بر سرودها و تصانیفی که تاکنون حفظ شده است، طفلی بود به غایت زیبا، صاحب خصالی بس نیکو و خلقی شریف و بارآفت، دوست و هواخواه مطالعه و تحصیل و

عاشق افتخار و پیروزی. تا جایی که هرگونه مشقت و محرومیت را بر خویشتن تحمل می‌کرد، تا این‌که مورد مدح و ستایش اقران قرار گیرد. این است آنچه در افواه و در قلوب مردم از فطرت نیک و زیبایی اندام او شایع و رایج است. کورش برطبق سنن و قوانین و آداب ایرانی رشد و پرورش یافت. این آداب، در عصری که غالب کشورها به خیر عامه توجهی نداشتند، بیشتر معطوف به خیر عامه و مصالح مملکتی بود. به عبارت دیگر، مردم در غالب کشورها فرزندان خویش را به میل خود بار می‌آوردند، بزرگ‌تران در تحکم و امر و نهی مختار بوده، دزدی را نهی می‌نمودند، اگر کسی مال کسی را به سرقت می‌برد یا بدون اجازه و به زور وارد خانه‌اش می‌شد او را مجازات می‌کردند، و چنان‌چه بی‌جهت کسی را آزار می‌رساند مذمت می‌نمودند، زنا را قبیح و اطاعت از حکام و قضات را فرض می‌شمردند، و چنان‌چه کسی از این قوانین سرپیچی می‌کرد او را به شدت تنبیه می‌کردند.

(۱). Perseides.

(۲). Persee، پسر زئوس و دانائو یکی از قهرمانان اساطیر یونان است.

(۳). Astyage، در کتب فارسی آستواگس، و به یونانی ایشتوویگو.

کورش‌نامه، متن، ص: ۷

ولی در قوانین و آداب و سنن ایرانی پیش‌بینی‌های لازم صورت می‌گرفت که حتی المقدور رذایل اخلاقی صورت نگیرد و مردم به‌طوری بارآیند که مرتکب اعمال قبیح و ننگ‌آور نشوند و محتاج به تنبیه و مؤاخذه نگردند. و بدین‌قسم عمل می‌کردند: در ایران محلی است بنام الواترا «۱» و در آن محل قصر پادشاه و بناهای دولتی ساخته شده است. کاسب‌کاران و دست‌فروشان که داد و فریاد می‌کردند، از نمایش و فروش متاعشان در این میدان ممنوع بودند تا ازدحامشان سکون و آرامش محوطه‌ای را که اطفال بزرگان در آن تربیت می‌یافتند برهم نزنند.

این میدان به چهار قسمت تقسیم می‌شد. قسمتی خاص اطفال بود، و در محوطه دیگر جوانان که به سن بلوغ رسیده بودند مجتمع می‌شدند، در قسمت سیم مردان و بالاخره در چهارمین قسمت پیرمردان که سنشان از حدودی که موظف و مجبور به حمل اسلحه بودند گذشته بود، مجتمع می‌شدند. به موجب قوانین، هریک از طبقات مجبور بودند در محوطه خود بمانند. اطفال و مردان کامل بایستی در طلایع آفتاب در محل خود حاضر باشند و پیرمردان فقط در روزهایی که آیین خاصی اجرا می‌شد حضور می‌یافتند. در صورتی که جوانان تازه بالغ موظف بودند شب را در حدود مقر حکومتی بیتوته نمایند و پیوسته حاضر سلاح باشند، مگر آنان که ازدواج کرده بودند. این‌ها هم

در صورتی که حضورشان ضرورت پیدا می‌کرد در مقر حکومتی بیتوته می‌کردند ولی غیبت مکرر و طولانی خوش آیند نبود.

رؤسای هریک از قسمت‌ها دوازده نفر بودند، زیرا پارسیان دوازده طایفه بودند. رؤسای اطفال از بین پیرمردانی برگزیده شده بودند که صلاحیت این را داشتند که در تهذیب آنان بکوشند و اطفال را مهذب و باتربیت بارآورند. مربیان جوانان بالغ نیز کسانی بودند که قادر به هدایت و تربیت آنان باشند و راهنمایان مردان نیز از جمله برگزیدگان بودند که ایشان را به اطاعت از قوانین و دستورات ارشاد می‌نمودند. بالاخره پیرمردان نیز از بین خود صالح‌ترین افراد را به عنوان رئیس انتخاب می‌کردند و این اشخاص مراقب بودند که جملگی وظایف و تکالیف خود را به نحو احسن انجام دهند.

اینک دستورها و تعالیمی را که هر طبقه ملزم بودند نصب‌العین خویش قرار دهند تشریح می‌کنیم تا به اصول و مقرراتی که برای تربیت اشخاص صالح مجری می‌داشتند آشنا شویم.

اطفال به مکتب می‌رفتند تا ادب بیاموزند و رؤسا و مراقبینشان اکثر اوقات روز مراقب حال آنان بودند و قضاوت و عدالت را میان آنها مجری می‌داشتند. زیرا در بین اطفال نیز مانند اشخاص مسن همان اتهامات دزدی و خدعه و بی‌حرمتی و حيله و ناسزاگویی و این قبیل ذمایم اخلاقی وجود دارد. و چنان‌چه طفلی مرتکب این قبیل تقصیرات می‌شد پس از ثبوت جرم مجازات

Eleuthera.(۱)

کورش‌نامه، متن، ص: ۸

می‌شد ولی اگر کسی بهتان ناروایی به دیگری وارد می‌ساخت و از عهده اثبات آن برنمی‌آمد، دچار مجازات می‌شد. تقصیر مهمی که مایه کینه‌جویی و نقار مردمان است و غالباً از دیده عدالت مخفی می‌ماند ناسپاسی است. این تقصیر نیز مورد مؤاخذه و تنبیه قرار می‌گرفت؛ و به عبارت دیگر، وقتی می‌دیدند طفلی در برابر احسان از حق‌شناسی و نگه‌داشتن حرمت ولی‌نعمت خود سر باز زده است، سخت تنبیه می‌شد. زیرا معتقد بودند که اشخاص نمک‌ناشناس از ادای تکلیف در برابر خدایان و انجام وظیفه در مقابل والدین یا وطن و دوستان خویش سرپیچی می‌نمایند و بدین علت مستوجب عقوبت و مجازات سخت هستند. باید توجه داشت که حق‌ناشناسی پیوسته همراه با وقاحت و بی‌شرمی است و این دو سیرت نکوهیده توأماً تواناترین راه‌نما و مشوق انسان به ارتکاب اعمال ناشایست است.

اطفال را به اعتدال مزاج خو می دادند. علت توجه اطفال به این خصلت این بود که بزرگ تران را بدین خصلت متصف می دیدند و قهرا به این صفت متصف می شدند. هم چنین اطفال را ترغیب می کردند که نسبت به رؤسای خود مطیع و وظیفه شناس باشند و آنچه آنان را به این امر تشویق می کرد این بود که اطاعت و وظیفه شناسی منحصر به اطفال نبود بلکه بزرگ تران نیز موظف بودند که حرمت مهتران خود را نگه دارند و آن را امری واجب شمرند. بالاخره، به اطفال آداب غذا خوردن و نوشیدن می آموختند، آنان را به قناعت در مصرف خوراک تشویق می کردند.

درواقع بزرگ تران نیز بدون اجازه مربیان خود به سر غذا نمی نشستند. علاوه بر این، اطفال مجاز نبودند با مادران خود غذا بخورند، بلکه در خدمت مربیان و در ساعاتی که مقرر نموده بودند صرف غذا می کردند. اطفال از خانه خود نان و سبزی و هم چنین ظرفی برای نوشیدن آب می آوردند. هروقت تشنه می شدند آب از رودخانه می آشامیدند. علاوه بر این، تیراندازی و پرتاب نیزه اجباری بود. این بود مجملی درباره آداب و سننی که اطفال از آغاز کودکی تا سن شانزده یا هفده سالگی می آموختند و از این سن به بعد وارد جرگه بالغان می شدند.

و اما برای اطفالی که به سن بلوغ می رسیدند، دستور العمل تربیتی ذیل اجرا می شد: در ظرف ده سال از تاریخی که از سن طفولیت پا بیرون می نهادند، به طوری که ذکر شد، در اطراف بناهای دولتی بیتوته می کردند و این سنت بدین جهت مجری می شد که هم بناهای دولتی را حراست نمایند و هم به اعتدال مزاج خو بگیرند. درواقع تربیت جوانان در این سن محتاج مراقبت خاصی است. در مدت روز در اختیار مربیان خود بودند که آنان را به کارها و کمک های عمومی می گماشتند. و چنان چه ضرورت ایجاب می کرد در تمام مدت روز نیز در اطراف بناهای دولتی توقف می نمودند. شاه چندبار در ماه به عزم شکار خارج می شد، در این اوقات نیمی از این افراد را در رکاب خود می برد. کسانی که در رکاب شاه حرکت می کردند بایستی کمان و ترکشی در کمر

کورش نامه، متن، ص: ۹

خود و شمشیری در غلاف یا خنجری داشته باشند، علاوه بر این سپری از نی و دو نیزه با خود برمی داشتند که یکی را پرتاب کنند و دیگری را در صورت ضرورت به دست گیرند. رسم ایرانیان این است که در شکار مانند یک آرایش جنگی حرکت می کنند و توجه خاص پادشاه به این امر مؤید بر این قول است که شکار در نظرش مکتب جنگ و میدانی برای تمرین فنون حربی است.

بدین دلیل مراقب است که عموم جوانان وظیفه خود را با مهارت کامل انجام دهند. بدین منظور آنان را عادت می دهد که صبح زود از خواب برخیزند، از تحمل سرما و گرما هراسی به دل راه ندهند، به پیاده روی عادت کنند، در اسب سواری صاحب مهارت باشند، بر گرده اسب تیراندازی نمایند و در

پرتاب نیزه در حین تاخت، جلد و چالاک باشند. علاوه بر این، شکار غالباً روح شکارچیان را قوت و نیرو می بخشد. انسان در مقابل حیوانات سبع و درنده، نیرومند و شجاع بار می آید. چه چاره ای ندارد، یا باید حریف گستاخ را از بین ببرد یا خود پای مال شود. به عبارت دیگر، در شکار همان وضعی پیش می آید که در جنگ واقعی روی می دهد و بدین جهت شکار حایز اهمیت بسیار است.

جوانان چون به عزم شکار رهسپار می شدند دو نوبت غذا با خود برمی داشتند. غذایشان گرچه تفاوت بسیاری با غذای اطفال نداشت اما حجم آن بیشتر بود. شکارچیان در عرصه شکار چیزی نمی خوردند، اما چنانچه حیوانی که در کمین او هستند مجبورشان کند در محلی توقف نمایند یا علت خاصی دوران شکار را طولانی کند، گرد هم جمع می شوند و غذای خود را می خورند، آن گاه به کار خود ادامه می دهند تا شب فرارسد و جیره یک روز خود را در ظرف دو روز صرف می کنند تا به پیش آمدهای جنگی خو بگیرند و در صورت ضرورت بردباری و تحمل داشته باشند. غذای جوانان به غیر از گوشت شکار منحصر به سبزی است که با خود آورده اند، ولی همین سبزی را با اشتهای کامل با قطعه نان جوی که با خود دارند می خورند و با آب رودخانه یا جویی خود را سیراب می نمایند و از آن لذت بسیار می برند.

دسته ای از جوانان که در شهر ساکن هستند به همان تمریناتی که در ایام طفولیت عادت نموده اند، یعنی تیراندازی و نیزه پرانی اشتغال می ورزند. در بین جوانان، در این قبیل آزمایش ها رقابت بسیاری وجود دارد. برخی از اوقات این رقابتهای به صورت مسابقه در ملأ عام به نمایش گذاشته می شود و جوایزی بین برندگان مسابقه توزیع می نمایند. قبیله ای که در بین افراد خود بیشتر از این جوانان ممتاز در علم و چابکی و مهارت و رشادت و اطاعت داراست، مورد ستایش و تمجید اقران قرار می گیرد و مربیانی که آنان را بار آورده اند و همچنین معلمانی که در اوان طفولیت آنها را شایسته و مستعد این ترقیات ساخته اند نیز مورد تمجید و تحسین عامه قرار می گیرند. این جوانان در صورت ضرورت از طرف بزرگان شهر مأمور حفاظت و کشف بدکاران،

کوروش نامه، متن، ص: ۱۰

تعقیب دزدان و این قبیل امور که محتاج به چابکی و نیرومندی است می شوند. این است شمه ای از طرز زندگانی و تربیت جوانان که پس از طی ده سال وارد جرگه مردان کامل می شوند.

از تاریخی که دوره بلوغ و جوانی پایان می یابد، مدت بیست و پنج سال به روشی که حال بیان خواهیم کرد به سر می برند: نخست مانند جوانان بالغ خود را در تحت اختیار زمامداران شهر قرار می دهند که آنان را برای امور مملکتی مورد استفاده قرار دهند. زیرا در این سنین عمر است که مردان، بدون این که از نیروی بدنی شان کاسته شده باشد، صاحب تدبیر و فراست اند و از پند و

راه‌نمایی‌شان استفاده می‌شود. چنانچه اتفاقاً نبردی روی دهد، بدون نیزه و تیر و کمان عازم میدان جنگ می‌شوند. این مردان چنان‌که رسم سربازان ایرانی است زره بر تن، سپری در دست چپ خنجر یا شمشیری در دست راست دارند تا برای جنگ تن به تن آماده باشند. هم‌چنین از این گروه مردان است که مربیان دسته‌های دیگر را، به استثنای اطفال خردسال، انتخاب می‌نمایند. چون دوران بیست و پنج سال سپری شد و به سنی کمی بیش از پنجاه سال رسیدند به دورانی می‌رسند که کهولت نامیده می‌شود و درواقع مردانی کامل و تمام عیارند.

این دسته پیرمردان در جنگ‌های خارج از وطنشان مشارکت ندارند، بلکه در داخله کشور می‌مانند و به رتق‌و‌فتق امور ملک یا به کارهای شخصی خود اشتغال می‌ورزند، حکم اعدام جنایت‌کاران را صادر می‌نمایند و اتخاذ تصمیمات مهم با آنان است. چنان‌چه جوانی از تازه‌بالغان یا مردان از اطاعت قوانین سرپیچی نماید رئیس قبیله یا مأمور دیگر او را به خلاف‌کاری متهم می‌سازد. پس مطلب در حضور پیرمردان قوم مطرح می‌شود؛ چنان‌چه متهم خاطی و مقصر شناخته شد سلب ارزش و قابلیت از او می‌شود و در بقیه عمر مطرود و مخذول زندگانی می‌کند.

برای این که خصوصیات آداب و سنن و تشکیلات ایرانیان بهتر شناخته شود مطلب را به حد کافی روشن و مبرهن می‌سازیم. گویند که عده ایرانیان بیش از دوازده میریاد «۱» است. هیچ فردی از این عده به موجب قانون از منصب یا حیثیت خود محروم نشده است. کلیه افراد ایرانی مجازند اطفال خود را به مدارس عمومی اعزام دارند. باید دانست که اعزام اطفال به مدارس برای کسانی است که احتیاج به کمک اطفال خود در امر معیشت ندارند. ولی کسانی که چنین قدرتی ندارند کودکانشان را به مدرسه اعزام نمی‌دارند. اطفالی که این مدارس را طی نموده‌اند وارد طبقه جوانان می‌شوند. کسانی که تعلیم و تربیت ندیده‌اند نمی‌توانند وارد جرگه آنان شوند. هم‌چنین کسانی که دوران جوانی را در جرگه این جوانان طی کرده‌اند می‌توانند وارد دسته مردان کامل

(۱) Myriades، معادل است با یک صد و بیست هزار نفر، و احتمالاً این عده شامل زنان و اطفال و غلامان نبوده است.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۱

بشوند و به مناصب و افتخارات عمومی نایل آیند. در صورتی که کسانی که از جرگه اطفال وارد دسته جوانان نشده‌اند، نمی‌توانند به جرگه مردان کامل وارد شوند. بالاخره کسانی که دوران مردی را بدون ارتکاب تقصیری طی کرده‌اند، وارد جرگه پیرمردان می‌شوند. بدین‌قرار، کسانی که وارد جرگه

پیرمردان می‌شوند آنهایی هستند که همه مراتب قبلی را به نحو احسن طی نموده باشند. این است روشی که ایرانیان انتخاب کرده‌اند و با تبعیت از آن است که خود را بهتر می‌سازند.

آثار این تربیت، که همانا قناعت در زندگانی و توجه مخصوص به تمرین‌ها و احتراز از تن‌پروری است، هنوز در آنان مشهود است. حتی امروز بین پارسی‌ها آب دهان به زمین انداختن، پاک کردن بینی یا دور شدن برای قضای حاجت در مقابل چشم دیگران عیب بزرگی محسوب است. و بدیهی است چنان‌چه تن به قناعت کامل در خوراک نمی‌دادند و یا به کمک تمرینات بدنی تن خود را آماده و مهیا نمی‌ساختند، اجرای این آداب عملی نمی‌شد. این است کلیاتی درباره تعلیم و تربیت پارسی‌ها. حال پیردازیم به تعلیم و تربیت شخص کورش که موضوع این کتاب است و سخن را از اوان کودکی‌اش آغاز می‌کنیم.

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۲

فصل سوم دوران کودکی کورش

کورش لااقل تا سن دوازده سالگی به این روش تعلیم و تربیت یافت و به نحو محسوسی در بین اقران خود ممتاز و برگزیده شد زیرا آنچه می‌بایستی فراگیرد، به سهولت و سرعت فراگرفت.

علاوه‌براین، در انواع تمرین‌ها بی‌نهایت چست و چالاک و صاحب شهامتی کم‌نظیر بود. در این اوان، آستیاژ رسولانی فرستاد تا دختر و طفلش را به حضورش برند، چه شنیده بود که نوه‌اش طفلی به غایت زیبا و نیک‌سرشت است. پس ماندان با طفل خود کورش به حضور پدر رسید.

کورش به اقتضای فطرت نیکش، شاه ماد را مانند کسی که مدت‌ها با او خو گرفته و بار آمده و محبت‌ها از او دیده باشد در آغوش کشید و بوسید و چون او را بنابر رسم مادی‌ها، با موهای عاریه و چشمانی رنگ کرده و صورتی بزک کرده و غرق در جواهر دید، خیره‌خیره به او نگریست و بانگ برآورد: «مادر، پدر بزرگ من چه قدر زیبا است!» در واقع مادی‌ها عادت داشتند که لباس ارغوانی بپوشند، ردای بلندی بر تن بپوشند و گردن‌بندهای متعدد بر گردن و دست‌بندهای مزین به دست بیاویزند. در صورتی که پارسی‌ها، حتی امروز، هنگامی که در خارج از کشور خویش نباشند، دارای جامه‌هایی به غایت ساده هستند و در رسوم و آداب صحبت خیلی ساده و عاری از این قبیل تجملات‌اند. مادرش سؤال کرد پدرش زیباتر است یا پدر بزرگش؟ کورش جواب داد: «مادر، پدرم بین پارسی‌ها از همه زیباتر است، اما از بین اهالی ماد که در بین راه و در خانه دیده‌ام پدر بزرگم آراسته‌تر و قشنگ‌تر است.» آستیاژ طفل را در آغوش گرفت و لباس فاخری بر تنش کرد و با انواع دست‌بندها

و گردن‌بندها آرایشش داد. چون با اسب به محلی عزیمت می‌کرد او را بر روی اسب دیگری با لجام طلا بمانند مرکب خود می‌برد و به

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۳

تفرج می‌پرداخت. کورش مانند اطفال که از لباس‌های فاخر و رنگین مسرور و شاد می‌شوند، تجملات خویش را دوست می‌داشت و مخصوصا به اسب‌سواری عشق مفراط و بی‌پایانی ابراز می‌داشت؛ به‌خصوص که در سرزمین پارس، به علت کوهستانی بودن منطقه، سواری و تاخت و تاز با اسبان امری نادر بود.

روزی آستیاز به اتفاق دخترش و کورش مشغول صرف غذا بودند و چون می‌خواست کورش از خوردن غذاهای رنگین و مطبوع محظوظ شود و کم‌تر به یاد مملکت خویش باشد و اظهار ملال نکند، دستور داد طعام‌ها و کباب‌های متنوع با اقسام چاشنی‌های لذیذ فراهم کردند.

گویند کورش چون سفره رنگین را دید گفت: «پدربزرگ، اگر مجبور باشی از همه این طعام‌ها بخوری چه‌قدر غذا خوردنت مشکل می‌شود؟» آستیاز جواب داد: «مگر این غذاها لذیذتر از آنچه در پارس فراهم می‌نمایند نیست؟» کورش در جوابش گفت: «نه، پدربزرگ، در خانه ما با غذاهای ساده‌تر سد جوع می‌کنند؛ و خیلی سهل‌تر و ساده‌تر و زودتر از شما موفق به سیر کردن خود می‌شوند.» پدربزرگ گفت: «عیب ندارد، از این طعام‌ها بچش، می‌بینی چه‌قدر لذیذ و مطبوع است.» کورش جواب داد: «من می‌بینم خودت چندان التفاتی به آنها نداری و با اشتها نمی‌خوری.» آستیاز گفت: «دلیل تو، ای پسر من، بر این مدعا چیست؟» طفل جواب داد: «زیرا می‌بینم که چون به نان دست می‌زنی، دستت را پاک نمی‌کنی، اما چون دستت به طعامی آلوده می‌شود آن را زود پاک می‌کنی.» پس آستیاز قطعه بزرگی از گوشت نزد کورش گذاشت تا آن را بخورد. کورش پرسید: «آیا اجازه هست با این گوشت آنچه دلم می‌خواهد بکنم؟» آستیاز گفت:

مختاری. آن‌گاه کورش گوشت را به‌دست گرفت و بین ملازمان درگاه که مشغول خدمت بودند تقسیم کرد. قطعه‌ای را به یکی داد و گفت: «این از آن تو که مرا سواری آموختی.» قطعه‌ای را به دیگری در ازای نيزه‌ای که به او داده بود داد و گفت: «عجالتا چیزی جز این در پاداش تو ندارم.» قطعه‌ای را به دیگری بخشید در ازای آن که پدربزرگ را به اخلاص و صمیمیت خدمت می‌کند.

بالاخره قطعه‌ای را به چهارمی تفویض کرد به خاطر آن که مادرش را خوب خدمت می‌کند؛ و به همین قرار تمام سهم خوراکی خود را بین ملازمان تقسیم کرد.

شاه که این بدید بانگ برآورد: «پس به آبدار من که مورد توجه و اعتماد من است چرا سهمی ندادی؟» این آبدار مردی بلندبالا و خوش‌هیکل و از محارم شاه بود و کسانی را که اذن حضور می‌خواستند، رخصت می‌داد که شرفیاب شوند و یا اگر ورودشان را صلاح نمی‌دانست از بارگاه می‌رانند. کورش، که حیرت‌زده شده بود، مانند کودکی که از هیچ‌چیز نمی‌ترسد رو به پدربزرگ خویش نموده گفت: «پدربزرگ، چرا خاطر او این قدر عزیز است؟» شاه مسخره‌کنان گفت: «مگر نمی‌بینی با چه تردستی جام‌ها را از شراب گوارا پر می‌کند؟» در واقع ساقی پادشاه با

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۴

سرانگشت جام را از می‌ناب پر می‌کرد و با تردستی و مهارت به‌طوری نزد شاه عرضه می‌داشت که به راحتی آن را می‌توانست به‌دست بگیرد و بنوشد. کورش جواب داد: «پس اجازه بده ساکاس (۱) جام را به من واگذارد تا خدمتش را انجام دهم.» آن‌گاه کورش جام را به‌دست خویش گرفت و آن را به همان قرار که ساقی رفتار می‌کرد و دیده بود خوب بشست، سپس همان قیافه را به خود گرفت و جام را از شراب پر کرد و با ادب و احترام بسیار به‌دست پدربزرگ خوش تسلیم کرد و آستیاز و مادرش به قهقهه خندیدند و مسرور شدند. کورش نیز خندید و خود را به دامان پدربزرگ خویش انداخت و رویش را بوسید و گفت: «ای ساقی، کار تو تمام است، من جای تو را خواهم گرفت و از تو بهتر ساقی‌گری می‌کنم و خود نیز شراب نمی‌نوشم.» در واقع رسم بود که ساقیان شاه جرعه‌ای از جام برمی‌گرفتند و در کف دست چپ خود می‌ریختند و می‌نوشیدند تا اگر احیانا در آن زهری باشد خود مسموم شوند و جان پادشاه به سلامت بماند. این بود که آستیاز مذمت‌کنان رو به کورش کرد و گفت: «بسیار خوب، اگر تو به این خوبی ساقی مرا تقلید می‌کنی پس چرا قبلا از جام من ننوشیدی؟» طفل جواب داد: «برای این که می‌ترسیدم در آن زهر ریخته باشند، یعنی روزی که به مناسبت عید تولدت درباریان را به ضیافت دعوت کرده بودی، خوب به خاطر هست که ساقیات در جام شراب زهر ریخته بود.» آستیاز گفت: «چگونه به این امر پی بردی؟» کورش پاسخ داد: «زیرا دیدم جسم و جانتان هردو از اختیارتان خارج شده بود و کاری می‌کردید که اگر از ما کودکان سر می‌زد، ما را ملامت می‌کردید، همه با هم نعره می‌کشیدید، هیچ‌یک نمی‌فهمیدید چه می‌گویید و سخن دیگری را درک نمی‌کردید. هرکس به صورت کریه آواز می‌خواند و دیگران بدون این که بدانند چه می‌خواند صوتش را تمجید می‌کردند. هریک از حضار از زور بازوی خود داستان‌ها نقل می‌کرد ولی چون می‌خواست بایستد تا به آهنگ ساز برقصد، قادر نبود بر پای خود قرار گیرد و نقش بر زمین می‌شد. شما که پادشاه مملکتی هستید به کلی خود را فراموش می‌کردید و دیگران که رعایای شاه بودند هرچه بر زبانشان می‌آمد می‌گفتند و آن وقت بود که من درک کردم مساوات در گفتار کدام است. زیرا دقیقه‌ای آرام نمی‌گرفتید و پی‌درپی حرف می‌زدید.» آستیاز سؤال کرد: «مگر پدرت وقتی شراب می‌نوشد سرمست نمی‌شود؟» طفل جواب داد: «نه، هیچ وقت.» شاه پرسید: «پس چه می‌کند؟»

کورش جواب داد: «تشنگی اش فروکش می کند ولی حالش دگرگون نمی شود، علتش این است که او ساقی ندارد که برایش شراب در جام بریزد.» آن گاه مادرش رو به طفل نمود و گفت: «چرا این چنین به جنگ ساقی رفته ای؟» کورش جواب داد: «زیرا من از او بیزارم، چند دفعه که می خواستم به دیدار پدر بزرگم بروم مرا مانع شد. حال پدر بزرگ، رخصت ده که سه روز این

(۱) Sacas، ممکن است ساکاس نام شغل باشد، هم ریشه با ساقی.

کوروش نامه، متن، ص: ۱۵

ساقی در اختیار من باشد.» آستیاژ گفت: «با او چه رفتاری خواهی کرد؟» طفل جواب داد: «در آستانه در می ایستم و چون قصد کند که نزد شاه برای صرف طعام بیاید راه بر او می بندم و می گویم شاه با چند نفر خلوت کرده است؛ و چون خواست برای شام وارد اتاق شود، می گویم، ایست، شاه در حمام است، و اگر تعجیل و اصرار کرد می گویم غیر ممکن است شاه با زنان خویش در حرم سراسر است. آن قدر می کوشم تا غضبناک شود، حالش همان شود که من وقتی می خواهم نزد شاه بروم به آن دچار می شوم.» این بود نمونه ای از سرگرمی هایی که کورش در حین غذا خوردن برای شاه فراهم می ساخت. در تمام روز اگر می فهمید که پدر بزرگ یا دایی اش احتیاج به چیزی دارند، مشکل بود کسی بدو پیش دستی کند زیرا کاملاً مراقب بود که خود بدان ها خدمت کند.

باری، بالاخره روزی فرارسید که ماندان می بایستی نزد شوهرش مراجعت کند. آستیاژ از او خواست که بگذارد کورش نزد او بماند. دختر جواب داد که خیلی شایق است چنین خدمتی در حق پادشاه به جا آورد و مطبوع طبع او باشد ولی نمی تواند طفل را مجبور کند که بماند. لذا آستیاژ کورش را مخاطب ساخته گفت: «پسر من، اگر تو نزد من بمانی، دیگر ساکاس ممانعت نمی کند که به اتاق من بیایی و هروقت دلت خواست می توانی وارد شوی، بلکه هرچه بیشتر به حضورم بیایی بیشتر خاترم شاد و محظوظ می شود. هم چنین تمام اسبان من در اختیار تو خواهد بود، هر کدام را خواستی سوار شو و چون خواستی به خانه ات بروی هریک را دوست داشتی با خود ببرد. در باب غذا، چون تو قانعی، آنچه مایل باشی همان را تهیه خواهند کرد.

بالاخره همه حیوانات که در باغ هستند در اختیار تو است؛ و باز اگر حیوانات دیگری بخواهی برایت فراهم می کنند تا آزادانه بر اسب خود سوار شوی و مثل آدم های بزرگ با تیروکمان یا نیزه به دنبالشان بتازی و آنها را شکار کنی. هم چنین دستور می دهم که عده ای از اطفال هم سن و سال تو را جمع کنند تا با آنها بازی کنی. غیر از این ها هرچه دلت خواست به من بگو تا برایت فراهم سازم، زیرا هیچ چیز از تو مضایقه نخواهد شد.»

چون سخن آستیاز به اتمام رسید، ماندان از کورش پرسید آیا مایل است نزد پدر بزرگ خویش بماند یا با او حرکت کند. کورش بدون تردید و تأنی جواب داد که خواهد ماند. مادرش سؤال کرد: «به چه علتی ماندن را بر رفتن ترجیح می‌دهد؟» کورش گفت: «علتش این است که در خانه خود من از عموم همسالانم در تیراندازی و نیزه‌پرانی ماهرترم، اما در اینجا می‌بینم که در اسب‌سواری به پای همسالانم نمی‌رسم و این کار، مادر، بسیار بر من گران می‌آید. اگر مرا اجازه دهی در اینجا بمانم و در سواری ماهر شوم، وقتی به پارس مراجعت کردم، گمان می‌کنم در همه مسابقه‌ها از دیگران پیش باشم و چون به اینجا مراجعت کنم چون از تمام سواران برتر خواهم

کوروش نامه، متن، ص: ۱۶

شد پدر بزرگم را خدمت خواهم کرد.» مادرش سؤال کرد: «چون معلمین تو در آنجا هستند، درس عدالت را چگونه فراخواهی گرفت؟» کورش جواب داد: «مادر، من از عدالت به خوبی آگاهم.» مادرش گفت: چه طور؟ کورش جواب داد: «زیرا معلمم چون دید در اجرای عدالت مهارت دارم قضاوت کار دیگران را به من واگذار می‌کرد، حتی روزی که خوب از عهده قضاوت برنیامدم تنبیهم کرد. شرح واقعه بدین قرار بود: طفل بزرگی بود که لباس کوتاهی بر تن داشت و چون طفل کوچکی را دید که ردای فراخی بر تن داشت، آن را از تنش خارج کرد و لباس خود را بر تن او پوشاند. معلمم مرا مأمور کرد عمل این طفل را قضاوت کنم، من هم فتوا دادم که بهتر است هر کدام لباسی را که به فراخور اندامشان باشد بر تن داشته باشد. معلمم برآشفته و مرا تنبیه کرد و گفت: این قضاوت در موردی صحیح است که تناسب لباس با اندام پوشنده آن مطرح باشد. اما چون بایستی حکم کنی که از آن دو نفر کدام یک استحقاق تملک لباس را دارند؛ آن که به زور از دیگری گرفته یا آن که آن را خریده و بر تن داشته است، حکمت خطاست. زیرا عدالت آن است که به مقتضای قانون و حق باشد و هرچه از راه حق منحرف شود ستم و بی‌عدالتی است. و قاضی عادل آن است که فتوایش به اعتبار قانون و مطابق حق باشد. از آن تاریخ، مادر، من به مفهوم عدالت پی بردم و اگر نقصانی در این باب باشد پدر بزرگم مرا یاری خواهد کرد.» مادرش گفت: «بلی، اما آنچه در نظر پدر بزرگت عین عدالت است معلوم نیست در نظر پارسی‌ها عدالت باشد. او ارباب مطلق مادی‌ها است و حال آن که در نزد پارسی‌ها مساوات در برابر قانون را عدالت می‌نامند. رفتار پدرت سرمشقی است از این عدالت. آن چه را مملکت خواهان است همان می‌کند و هرچه نهی شده است از آن احتراز می‌جوید. او در کارها از قانون پیروی می‌کند نه از هوای نفسانی. اگر می‌خواهی که در مراجعت به مملکت خود در زیر ضربه‌های تازیانه هلاک نشوی، از پدر بزرگت ستم‌پیشگی نیاموز و بپرهیز از آن که برای خود بیش از دیگران سهمی قابل شوی.» کورش جواب داد: «مادر، مگر نمی‌بینی چگونه پدرت به دیگران تعلیم می‌دهد که باید به کم بسازند و در پی سهم بیشتری نروند. مگر نمی‌بینی که مادی‌ها را عادت داده است که به اندک

چیزی قناعت نمایند؟ خاطرت جمع باشد، پدرت نه تنها به من، بلکه به هیچ کس اجازه نخواهد داد که بیشتر از آنچه لازم است سهمی بخواهند.»

کوروش نامه، متن، ص: ۱۷

کوروش دوستی مادی‌ها را به خود جلب کرد. علایم علاقه و محبتی که به آستیاژ داشت. خصایل و سادگی کورش. در شکارگاه‌ها. شکار بزرگی که آستیاژ ترتیب داد. جنگ بین آسوری‌ها و مادی‌ها. اولین سفر جنگی کورش.

پیروزی مادی‌ها. کورش از طرف پدرش کمبوجیه فراخوانده شد.

جوان‌مردی کورش نسبت به همراهانش.

فصل چهارم کورش دوستی مادی‌ها را جلب کرد. جنگ آسوری‌ها و مادی‌ها. اولین سفر جنگی کورش

این بود سخنان کورش. بالاخره مادرش رهسپار شد، و کورش نزد آستیاژ باقی ماند و جدش به تربیت او پرداخت. در اندک زمانی با همسالان خود خو گرفت و دوست شفیق و صمیمی آنان شد و با اظهار علاقه‌مندی و محبت، قلب‌های پدران‌شان را نیز به سوی خود جلب کرد؛ تا جایی که اگر حاجتی از پادشاه داشتند توسط فرزندانشان، کورش را شفیع قرار می‌دادند. و کورش نیز به مقتضای فطرت نیک و طبع بلندش کوشش فراوان به خرج می‌داد تا مطلوبشان برآورده شود.

آستیاژ نیز همه خواهش‌های کورش را برمی‌آورد و می‌کوشید مطبوع طبع او شود. محبت کورش نیز صمیمانه و بی‌غل‌وغش بود، چنان‌که در طی مدت درازی که آستیاژ بر بستر بیماری افتاده بود دقیقه‌ای از بالین او دور نشد، پیوسته اشک در چشمانش حلقه می‌زد و می‌ترسید مبدا دست اجل گریبان پدربزرگش را بگیرد و او را از میان بردارد. در طی شب‌های دراز، اگر بیمار به چیزی حاجت داشت کورش قبل از دیگران پیش می‌دوید و حاجتش را برمی‌آورد تا این‌که محبت خالصانه آستیاژ را به سوی خود جلب کرد.

اما کورش شاید اندکی فضول و پرحرف بود. و این امر ناشی از تعلیم و تربیتی بود که فرا گرفته بود. چه استادش او را بر آن داشته بود که هرچه می‌کند بگوید و در قضاوت کار دیگران، همه دلایل آنها را بشنود. علاوه‌براین، به سبب میل مفرطی که به کسب همه قسم اطلاعات داشت با هرکسی طرف گفت‌وگو واقع می‌شد، سؤال‌های متعدد می‌کرد و می‌کوشید از احوال

مخاطب به درستی آگاه شود. و چون دیگران از او سؤالاتی می کردند، با تیزهوشی خود پاسخی نیکو می داد. و همین امر موجب گردید که مردی زبان آور بار آید. اما همان گونه که اطفالی که جسمشان زود رشد می یابد، در آنها علایمی از طفولیت هویداست که سنشان را آشکار می کند، در سخنان کورش نیز که فاقد خودپسندی بود، سادگی و گرمی و ملایمتی بود که وقتی با او بودند میل داشتند و ترجیح می دادند که پیوسته سخن بگویند و از حلاوت گفتارش دیگران را محظوظ و خرسند سازد تا این که خاموش بماند. اما هرچه به سنین بلوغ نزدیک می شد کم تر و نرم تر حرف می زد حتی رفته رفته به اندازه ای خجول شد که در برابر بزرگ تر از خود قیافه اش سرخ می شد و دیگر آن تیزی و حدت گفتار را در برابر همه کس نداشت. در میان جمع نیز با متانت سخن می گفت در تمرین های بدنی که جوانان غالبا از حریفان خود بیم دارند، دیگران را به اعمالی که می دانست خود مهارت بیشتری دارد ترغیب نمی کرد، بلکه به عملیاتی می پرداخت که می دانست حریف در آنها چالاک تر است و پیوسته می کوشید هرکاری را بهتر از رقیب خود انجام دهد. از جمله به تمرین های سخت از قبیل پریدن بر گرده اسب، پرتاب نیزه، تیراندازی از روی اسب در حال تاخت و این قبیل مسابقات مباردت می ورزید و اگر موفق نمی شد از صمیم قلب می خندید و دوباره آن را از سر می گرفت.

به عبارت دیگر، از مباردت به تمرینی که هنوز در آن مهارت نداشت ابا نداشت و هراسی به دل راه نمی داد؛ بلکه با پافشاری و پشت کار فراوان می کوشید تا بر مشکلات آن فایق آید تا این که از هم سن های خویش در اسب سواری گوی سبقت ربود و آن قدر تلاش به خرج داد تا در این تمرین اول و بی رقیب شد. و چون در فن سواری ممتاز شد به تعاقب دادن در باغ پدر بزرگ خود پرداخت، با مهارت آنان را کشتار می کرد؛ می کشت تا جایی که آستیایز مستأصل شد که از کجا شکار برای جولان این پسر بچه زنده و ماهر به دست آورد. کورش چون دید آستیایز هرچه می کوشد نمی تواند حیوانات زنده برای این که هدف تیر او قرار گیرند فراهم کند به او گفت:

«پدر جان چرا این قدر به خود در تهیه حیوانات زحمت می دهی، به من اجازه بده با دایی خود به شکار بروم. هر جا حیوانی می بینم، مثل این است که برای شکار من تربیت شده است.» اما با وجود اصرار و ابرام پی در پی، چون هنوز طفلی بیش نبود، آستیایز به او اجازه نمی داد که به شکار رود. دیگر با ملاحظه بیشتری با پدر بزرگ خود صحبت می کرد، پیش از این از ساکاس شکایت داشت که مانع دیدار او در هر فرصتی می شود اما اکنون برای تمنیات خود حدودی قایل شده و هروقت که فرصت مناسبی به دست می آمد تقاضا می کرد و از ساکاس می خواست که هروقت که چنین فرصت مناسبی نباشد او را به حضور پادشاه نفرستد. از این رو ساکاس نیز مانند دیگران خاطرش را عزیز و محبوب می داشت.

بالاخره آستیاز که دید کورش عشق مفرطی به شکار در صحرا دارد اجازه داد به اتفاق دایی خود به آن بپردازد، و بدین مناسبت مأموران و مستحفظین لایق گماشت تا او را در اعمال دشوار و مقابله با حیوانات درنده یاری کنند. کورش با کمال دقت از کسانی که در پی او بودند سؤال می کرد از کدام یک از حیوانات باید احتیاط روا داشت و کدام یک را بی دغدغه دنبال کرد. قراولان می گفتند که خرس و شیر و گراز و پلنگ غالبا کسانی را که بی محابا به تعاقبشان پرداخته اند به هلاکت رسانده اند، ولی گوزن و گورخر و بز کوهی آسیب نمی رسانند. هم چنین به او خاطرنشان کردند که باید از راه های بد نیز به اندازه درندگان احتراز جست، چه بسا سواران که با اسب های خود به پرتگاه ها سقوط کرده و کشته شده اند. کورش جمله این مطالب را با گوش هوش می شنید اما به محض این که گوزنی از پناهگاه خویش خارج می شد و جولان می کرد همه چیز را فراموش می کرد و با چابکی به تعاقبش می پرداخت. روزی اسبش در حین تاخت رو رفت و نزدیک بود که کورش به زمین افتد، اما سوار با چالاکی خود را بر زمین استوار کرد. اسب برخاست و پی شکار دوید، کورش تیر را از ترکش رها ساخت و به پهلوی گوزن زد. گوزن که بسیار بزرگ و زیبا بود به زمین غلتید. کورش دیگر از شادی در پوست نمی گنجید. قراولان چهارنعل فرار شدند و او را ملامت کردند که خود را دچار خطر عظیمی نموده است و تهدید کردند که شکایت نزد پادشاه خواهند برد. کورش که از اسب پیاده شده و برپا ایستاده بود از ملامت آنان ناراضی شد. ناگاه صدای مهیبی از دور شنیده شد، کورش غرق در نشاط شد. در یک چشم برهم زدن بر گرده اسب پرید و دید از سمت مقابل گراز خشمناکی به سرعت به سوی او می دود. بلافاصله کمانش را کشید و پیشانی حیوان را نشانه گرفت و تا دیگران متوجه اطراف شدند حیوان سبع در خاک و خون غوطه ور شد.

دایی اش که این همه جسارت و گستاخی را دید زبان به ملامتش گشود. ولی کورش تقاضا کرد که اجازه دهد دو شکار را برای پدر بزرگش ببرند. گویند دایی اش جواب داده بود: «اگر شاه بداند که تو دو حیوان را شکار کرده ای نه تنها تو را مورد ملامت قرار خواهد داد بلکه مرا مؤاخذه خواهد کرد.» کورش جواب داد: «بسیار خوب، بگذار پس از دیدن شکارها مرا تازیانه بزند. تو هم اگر مایلی مرا تنبیه کن. اما این تقاضا را از من دریغ مدار.» سیاکزار «۱» که این بشنید جواب داد:

«هرچه می خواهی بکن، زیرا مثل این است که تو پادشاه ما هستی.»

نتیجه این شد که به امر کورش دو حیوان عظیم الجثه را نزد پادشاه بردند و کورش به شاه گفت که این حیوان ها را برای او شکار کرده است. تیرهای خونین را به او نشان نداد، اما در محلی گذارده بود که شاه به خوبی متوجه آن می شد. آستیاز جواب داد: «بسیار خوب پسر من، من با مسرت

کوروش نامه، متن، ص: ۲۰

تمام هدیه تو را می‌پذیرم، اما احتیاجی به این چیزها ندارم که تو جان خود را به چنین مخاطره‌ای اندازی.» کورش در جواب گفت: «پدربزرگ، اگر تو به این حیوانات احتیاجی نداری اجازه بده بین همراهان خود تقسیم کنم.» شاه گفت: «بسیار خوب، آنها را بین هرکس که می‌خواهی تقسیم کن.» پس کورش شکارها را گرفت و رو به جوانان کرد و گفت: «بچه‌ها، چه قدر ما ساده و ابله بودیم که در باغ حیوانات را شکار می‌کردیم، شکاری را که آن وقت می‌کردیم مثل این بود که حیوانات را ببندند و ما آنها را هدف تیر قرار دهیم، آنها در محیط بسیار کوچکی محبوس و اسیر و زبون بودند، یکی می‌لنگید، دیگری مجروح و ناقص بود. اما حیواناتی که در کوهستان‌ها و دشت‌ها پراکنده‌اند چه قدر زیبا و قوی و سرسخت هستند. گوزن‌ها مثل این است که پر دارند و می‌خواهند به آسمان پرواز کنند. گرازها قوی‌هیکل‌اند و با شدت بسیار حمله می‌کنند، اما چون هیکلی عظیم دارند به سهولت آماج تیر قرار می‌گیرند. بچه‌ها، حتی نعش این حیوانات از آنها که در باغ ما وجود دارد زیباتر و برازنده‌تر است. آیا پدران شما اجازه می‌دهند به شکارگاه‌ها بیایید؟» بچه‌ها جواب دادند: «اگر آستیاژ رخصت دهد شایق هستند و به سهولت می‌توانند به شکارگاه بشتابند.» کورش جواب داد: «کدام یک از شما می‌خواهید با آستیاژ در این باب صحبت کنید؟» گفتند: «چه کس بهتر از تو قادر است شاه را متقاعد کند.» کورش گفت: «من دیگر نمی‌دانم وضع چگونه است. من دیگر جسارت این را ندارم که تقاضایی از پدربزرگم بکنم، حتی یارای این که به صورتش نگاه کنم ندارم. اگر وضع بدین منوال بگذرد می‌ترسم به کلی ابله و خرف بشوم، مثل این که وقتی کوچک‌تر بودم بهتر و بی‌پروا تر سخن می‌گفتم.» اطفال همه با هم گفتند: «خیلی جای تأسف است. زیرا اگر تو پادرمیانی نکنی، چگونه ممکن است کاری را که مربوط به تو است از دیگری تقاضای وساطت کنیم.» این جملات در کورش اثر غریبی کرد. بدون این که سخنی گوید به درون خانه شد، خود را تهییج کرد و مجهز ساخت و پس از آن که مقدمات کار را چنان فراهم کرد که تقاضایش حتی الامکان مایه ناراحتی پدربزرگ نشود و بتواند اجازه آنچه را رفقاییش می‌خواستند از شاه بگیرد، به خدمت شاه رفت و چنین آغاز سخن کرد:

- پدربزرگ، اگر یکی از ملازمان تو فرار کند و خود بازآید با او چه خواهی کرد؟

- او را تازیانه خواهم زد تا دیگر چنین خطایی مرتکب نشود. آن‌گاه دوباره به ادامه خدمتش اجازه خواهم داد.

- پس خود را مهیا کن که مرا به زیر تازیانه اندازی. زیرا من مترصدم که فرصت مناسبی بیابم و با رفقایم به شکار برویم. شاه جواب داد: خوب شد که مرا خبر کردی. بدان که اجازه نداری از جای خود حرکت کنی زیرا خیلی ناپسند است که به خاطر چند قطعه گوشت، من پسر دخترم را از دست بدهم.

کوروش نامه، متن، ص: ۲۱

کوروش از شنیدن این سخنان دم فروبست و سخنی نگفت، مدتی مهموم بود و یارای سخن گفتن نداشت. آستیاژ که دید کوروش بدین قسم غمگین شده است درصدد دلجویی برآمد و او را با خود به شکار برد. بدین منظور عده بسیاری از افراد پیاده و سواره و اطفال هم‌سن او را فراخواند و پس از این که حیوانات را به سرزمینی که برای تاخت اسبان مناسب بود راندند، مقدمه شکار بزرگی را فراهم ساخت. سپس خود با جمله دستگاه شاهانه خارج شد؛ فرمان داد که احدی مجاز نیست قبل از این که کوروش از شکار خسته شود تیری به سوی حیوانات پرتاب کند. کوروش چون از این امر وقوف یافت نزد پدر بزرگ خویش شتافت و استدعا کرد دستور خود را نقض کند و گفت: اگر پدر بزرگ، تو مایلی که من از این شکار محظوظ و خرسند شوم، استدعا دارم اجازه دهی عموم همسالان من با من بیایند و هرکسی را در تیراندازی آزاد گذاری تا سعی کند بهتر در پی شکار بدود.

در نتیجه، آستیاژ دستور قبلی خویش را نقض کرد و خود بر بلندیی که بر همه جا احاطه داشت قرار گرفت و هجوم شکارچیان را به گله حیوانات و رقابت شدید و پیش‌دستی آنان را در پرتاب نیزه و یا تیراندازی نظاره می‌کرد. ولی آن چیزی که او را به غایت مسرور می‌ساخت، چستی و چالاکی کوروش بود که از شوق و شغف زایدالوصف دقیقه‌ای آرام نگرفت و هرگاه حیوانی می‌دید به مانند مبارزان فریادی از شادی برکشیده حمله می‌برد و هرکس را به نام می‌خواند. جرگه شکار با کشتن جانوران بسیار به پایان رسید و آستیاژ به اندازه‌ای مسرور شده بود که هرروز که فرصتی می‌یافت برای خاطر کوروش به همراهی کوروش و اطفال همسالش به شکار می‌رفتند. کوروش بدین قسم ایام خود را در شکار می‌گذرانید، همه را محظوظ می‌کرد و به احدی آزار نمی‌رساند.

وقتی که کوروش به پانزده یا شانزده سالگی رسید، پسر پادشاه آشور در آستانه ازدواج خود شکار بسیار مفصلی تهیه دید و چون شنید در سرحد سرزمین آشور و ماد گله‌های عظیم شکار به علت وقوع جنگ‌های ممتد مدت‌ها از دست‌برد آدمیان مصون و در هرسو پراکنده‌اند، تصمیم گرفت بدان سمت عزیمت نماید. و به قصد این که با خاطری آسوده به شکار پردازد عده بسیاری سوارنظام و چریک همراه خود برد تا گله‌ها را به سوی جلگه برانند. چون به قلعه و باروهای سرحدی رسید متوقف شد تا شام بخورد و بساط شکار را برای فردای آن شب فراهم سازند.

در همان شب عده‌ای که باید کشیک را عوض می‌کردند، مرگب از سواره و پیاده، فرارسیدند.

شاهزاده چون خود را از حیث سواره نظام و پیاده نظام نیرومند یافت به خیال افتاد که به نهب و غارت سرزمین ماد بپردازد و کاری درخشان تر از شکار انجام دهد و عده بسیاری مواشی به چنگ آورد. پس صبح خیلی زود از خواب برخاست، دستور پیش روی به سپاهیان خویش داد و

کوروش نامه، متن، ص: ۲۲

پیاده نظام را در سرحد گذاشت و خود با سواران به سوی قلعه گاه ماد پیش رفت و به دنبال او بهترین سربازان و زبده سواران به راه افتادند. همین که به محاذات قلعه رسید توقف کرد تا قراولان ماد نتوانند خارج شوند و بر پیاده ها بتازند. آن گاه دسته های مختلف را مأمور کرد به اطراف هجوم آورند و مقرر داشت هر چه یافتند به تاراج برند و نزد او بیاورند. نقشه کارها به همین نحو انجام یافت. آستیاژ چون از نهب و غارت آنان مطلع شد با عده ای از سپاهیان که گرد خود داشت به سرعت به سوی مرز روان شد. پسرش نیز با سواره نظامی که به سرعت جمع آوری نموده بود متعاقبش به کمک رسید. سپاهیان ماد چون دیدند آشوری ها از حیث شماره بر آنها برتری دارند و بی حرکت ایستاده اند بر جای خود متوقف شدند و به صف آرای پیروا شدند. کورش که سپاهیان را عازم حرکت دید، لباس جنگی خود را برای اولین بار بر تن کرد. شوق و حرارتش از پوشیدن لباس جنگی به اندازه ای بود که سر از پا نمی شناخت. لباس جنگ کاملاً برانزده او بود، زیرا پدر بزرگش آن را به اندازه قد و قامت او فراهم کرده بود. پس کورش غرق در اسلحه به اسب خویش سوار و به تاخت روانه میدان شد. آستیاژ از دیدن نوه خود به غایت متعجب شد زیرا نمی دانست که او را به میدان جنگ فرستاده است، مع ذلک ایرادی نگرفت و او را نزد خود نگاه داشت.

کورش در مقابل صفوف متعدد سواره نظام که در مقابلشان ایستاده بودند پدر بزرگ خویش را مخاطب ساخته پرسید: «آیا این ها که روی اسب هایشان آرام قرار گرفته اند دشمنان ما هستند؟» پدر بزرگ جواب داد: «بلی دشمنان ما هستند.» بعد پرسید: «آنها که در آن سو مشغول تاخت هستند چه طور؟» شاه گفت: «آنها هم دشمنان ما هستند.» کورش غرق تعجب گفت: «ولی پدر بزرگ، دشمنان ما آدم های زبون و بی چاره ای هستند، اسبان شان نیز نحیف و لاغرند چگونه است که در برابر چشم ما غنایم ما را به تاراج می برند؟ باید بر سرشان تاخت.» آستیاژ جواب داد:

«مگر صفوف سواره نظامی را که پشت سر آنها کشیک می دهند نمی بینی؟ اگر ما بر آنها حمله بریم آنها از عقب سر بر ما می تازند و گرد ما حلقه می زنند زیرا ما به اندازه کافی افراد مجهز نداریم.» کورش جواب داد: «اگر مدتی تأمل کنی تا کمک برسد این اشخاص دچار ترس و هراس خواهند شد و غارتگران هم به محض این که دیدند به آنها حمله می شود مکان خویش را رها کرده پا به فرار می گذارند.»

آستیاز از شنیدن این جملات غرق اندیشه شد و دریافت که سخنان جوان پرمعنی و پرمغز است. احتیاط و ذهن بیدارش را ستود و به پسرش دستور داد گروهی از سواره‌نظام را با خود بردارد و به کسانی که مشغول غارت هستند حمله برد و در خاتمه فرمان گفت: «من خود در کمین نشسته‌ام و مراقب دیگران هستم که حرکتی نکنند و سرگرمشان نگاه می‌دارم.» بدین ترتیب

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۳

سیاکزار عده‌ای از مردان زبده و اسب‌های قوی با خود برداشت و به تاخت حرکت کرد. کورش چون حرکت سواران را دید خود را بین آنان انداخت و پیشاپیش سواران تاخت تا جایی که سیاکزار از او عقب افتاد. غارتگران چون حمله سواران را دیدند، آنچه به غارت گرفته بودند گذاشتند و به سرعت راه فرار پیش گرفتند.

اما کورش و سپاهیان‌ش راه فرار بر آنان بستند. در همان حال دسته دیگری به تعاقب کسانی که به سرعت بیشتری فرار کرده بودند تاختند و تنی چند را به اسارت گرفتند. کورش مانند تازیان اصیل ولی بی تجربه‌ای که چون به گرازی حمله می‌برند دیگر هیچ نمی‌بینند و نمی‌فهمند، سعی می‌کرد با شدت بسیار بر متواریان بتازد و آنها را به هلاکت رساند. دشمن که متوجه خطر عظیمی شده بود که تهدیدشان می‌کرد درصدد کمک به متواریان افتاد و چنین فکر می‌کرد که اگر صفوف خود را به حرکت آورد تعاقب‌کنندگان از ترس در اقدام خود کوتاه خواهند آمد. اما کورش که پیشاپیش سواران می‌تاخت، بدون اینکه توجهی به این امر کند به صدای بلند دایی خود را می‌خواند و با سرعت بسیار در تعاقب فراریان می‌کوشید. سیاکزار از پی او می‌تاخت، زیرا بی‌تردید از پدر خویش شرم داشت. سواران، حتی آنان که در تعاقب دشمن دل‌آوری و گستاخی فراوانی نداشتند، به پیش می‌رانند. آستیاز چون پی برد که این تاخت‌وتاز بیش از حد پیش رفته و دشمن مهیای حمله و مقابله با مهاجمین است، از ترس این که مبادا کورش و پسرش در محاصره صفوف مقدم دشمن که آماده در کمین نشسته‌اند قرار بگیرند به سپاهیان دشمن حمله برد. دشمنان که حرکت سپاهیان ماد را دیدند دست به تیروکمان و نیزه خود بردند و به انتظار ایستادند تا مادی‌ها بر طبق معمول به تیررس آنان برسند و متوقف شوند. درواقع، تا آن وقت همین که دو سپاه به یکدیگر می‌رسیدند در کمین یکدیگر می‌ایستادند تا شب فرا رسد ولی این بار چون دشمن دید که مادی‌ها بی‌محابا پیش می‌تازند و کورش هرآن بر فشار خود می‌افزاید، و از جانب دیگر آستیاز نیز به تیررس آنان رسیده است، ناچار یک‌باره از جا حرکت کرده پا به فرار گذاردند. سواران و افراد ماد چون چنین دیدند بر سرعت خود افزوده با جلادت بر منهزمین تاخت آوردند به هرکس دست می‌یافتند بی‌درنگ او را به خاک هلاک می‌انداختند و آن‌قدر کشتند تا به صفوف پیاده آشوری رسیدند. همین که به محاذات صفوف

پیاده‌نظام رسیدند از ترس این که مبادا حيله‌ای تعبیه نموده باشند بر جای خود ایستاده دیگر به پیشروی ادامه ندادند.

آستیاژ پس از این حمله، از سواره‌نظام خود بسیار راضی و خوشنود شد و نمی‌دانست به کورش چه بگوید. می‌دانست که رشادت کورش مایه پیروزی آنان شد، اما متوجه بود که این تاخت‌وتاز بی‌محابا دیوانگی محض بود. باری همین که سواران رو به اردوگاه خود مراجعت می‌کردند، کورش یکه و تنها سوار بر اسب آرام‌آرام حرکت می‌کرد و مقتولین را به دقت

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۴

می‌نگریست. ملازمان که مأمور بودند در رکابش بمانند و او را به اردو هدایت نمایند، به زحمت او را از تماشای کشتگان منصرف کردند و پیش آستیاژ بردند ولی کورش خود را در پشت سر سواران مخفی می‌کرد، چه قیافه خشمگین پدر بزرگ خود را می‌دید که برآشفته و از اقدام متهورانه و پرجسارتش خشمگین شده است.

از این تاریخ به بعد نام کورش ورد زبان اهالی ماد بود. هرکسی در گفتار خویش از او تمجید می‌کرد. در سرودها و تصنیفها او را تحسین می‌کردند. آستیاژ تا آن زمان محبت سرشاری نسبت به او ابراز می‌داشت و از آن پس مورد تحسین و تمجیدش قرار داد. کمبوجیه پدر کورش از شنیدن این اخبار غرق بهجت و سرور شد. و چون به او خبر دادند که کورش به کارهایی دست می‌زند که شایسته مردان شجاع و کارآزموده است او را فراخواند تا امر تعلیم و تربیتش را برطبق سنن و آداب ایرانی تکمیل کند. گویند همین که فرمان پدر مبنی بر عزیمتش به سرزمین ایران رسید، بی‌درنگ خود را مهبای حرکت کرد تا سرپیچی از امر پدر نکرده باشد، و در نزد هم‌وطنانش طاغی خوانده نشود. آستیاژ نیز با عزیمتش موافقت کرد و به او اجازه داد از اصطبل شاهی اسبانی که می‌پسندد برگزیند. علاوه بر این، هدایای بسیاری به وی بخشید تا مهر و محبت سرشار خود را نسبت به وی نشان داده باشد و اظهار امیدواری کرد که روزی او را یار و یاور دوستان و بلای جان دشمنانش ببیند. چون کورش عازم سرزمین پارس شد عموم اهالی ماد سوار بر اسب بدرقه‌اش کردند. اطفال، جوانان، مردان و پیرمردان و حتی خود آستیاژ او را مشایعت کردند. گویند بدرقه‌کنندگان همه در حین وداع از آن جوان پاک‌سرشت اشک می‌ریختند.

و باز گویند که چون کورش میزبانان خود را ترک گفت اشکش جاری شد. قسمت اعظم هدایایی را که آستیاژ به وی بخشیده بود میان دوستانش توزیع کرد. حتی سرانجام لباس مادی را که بر تن داشت درآورد و به آخرین دوست خود بخشید و این بخشش علامت آن بود که او را بیشتر از دیگران عزیز و گرامی می‌دارد. گویند جمله کسانی که از دست کورش هدایا و تحف دریافت کرده بودند آنها

را نزد آستیاژ بازپس فرستادند. آستیاژ نیز همه را جمع‌آوری کرده نزد کورش فرستاد. ولی کورش قبول نکرد و آنها را نزد اهالی ماد فرستاد و پیام داد: «پدربزرگ من، اگر مایلی که باز روزی بدون شرم و سرافکندگی حضورت برسم، اجازه بده هدایایی که به یاران خود بخشیده‌ام، نزد خود نگه دارند.» پادشاه فرمان داد به میل کورش عمل نمایند.

در اینجا بی‌مناسبت نیست از یک سرگذشت عشقی کورش مختصری نقل کنم. گویند وقتی کورش یاران خود را وداع می‌کرد، بستگانش بر عادت ایرانیان که هنوز مرسوم است لبانش را بوسیدند. یکی از اهالی ماد که مردی زیبا و نیک بود و از مدت‌ها شیفته زیبایی کورش شده بود

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۵

چون دید که اقوامش لبان کورش را می‌بوسند خود را به کناری کشد و چون همه رفتند خود را به کورش رسانده گفت: «ای کورش، پس من یگانه خویش تو هستم که هنوز نمی‌شناسی؟» کورش گفت: «چه‌طور، مگر تو هم از اقوام من هستی؟» گفت: «بلی». کورش پرسید: «پس بدین سبب بود که مدتی مرا خیره‌خیره نگاه می‌کردی؟ چه بارها تو را دیده‌ام که به من خیره شده‌ای و نگاه می‌کنی.» او در پاسخ گفت: «بلی، بارها می‌خواستم خود را به تو برسانم ولی شرمساری مانع شد.» کورش گفت: «اگر از اقوام منی نباید شرمسار باشی.» کورش این بگفت و لبان خود را پیش برد که ببوسد. مرد مادی چون بوسه‌ای از دهانش گرفت گفت: «آیا نزد پارسی‌ها هم رسم است که خویشان این‌گونه یک‌دیگر را می‌بوسند؟» کورش در جواب گفت: «بلی، مخصوصا چون مدتی یک‌دیگر را ندیده باشند یا بخواند یک‌دیگر را وداع گویند.» مرد بیگانه گفت: «پس بوسه دیگری ارزانی دار زیرا من می‌خواهم با تو وداع کنم.» کورش بوسه دیگری به او داد و یک‌دیگر را ترک گفتند. کمی گذشت، آن مرد مادی شتابان خود را به کورش رساند. کورش گفت: «آیا می‌خواستی سخنی بگویی و آن را فراموش کرده‌ای؟» گفت: «نه، پس از مدت‌ها مفارقت حالا خود را به تو رساندم.» کورش جواب داد: «پس از اندک مفارقت؟ زیرا چند لحظه پیش تو را وداع گفتم.» مرد مادی گفت: «مگر نمی‌دانی که یک چشم برهم زدن دوری از تو در فکر من مدت‌ها طول می‌کشد؟» کورش تبسمی کرد و در حین وداع گفت که «غم مخور زیرا در اندک مدتی مراجعت خواهیم کرد. آن‌گاه با فراغ بال مرا خواهی دید بدون این‌که چشم برهم زنی.»

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۶

اقامت کورش در ایران. مدت یک سال در جرگه اطفال باقی ماند، سپس به جرگه جوانان وارد شد. در بین جوانان به علت دقت در انجام داد تکالیف ممتاز و انگشت‌نما بود. اتحاد آسیا علیه سیاکزار جانشین آستیاژ. کورش به کمک مادی‌ها اعزام شد. گفتار کورش به سرکردگان سپاه.

فصل پنجم کورش در میان جوانان. اتحاد آسیا علیه سیاکزار. رفتن به کمک مادی‌ها

چون کورش به ایران مراجعت نمود به قولی باز یک سال در زمره اطفال باقی ماند. در آغاز امر، رفقا و همسال‌هایش به طعنه به او می‌گفتند که به علت طول اقامت در ماد، به اخلاق ملایم و زندگانی سست آنان خو گرفته است. ولی چون دیدند با همان اشتباهی آنان می‌خورد و می‌آشامد و در ضیافتها قانع است و به جای این که چیزی طلب کند حتی از حصه خویش کم‌تر برمی‌دارد؛ و بالاخره چون دیدند در همه سجایای اخلاقی و تمرینهای بدنی گوی سبقت از دیگران می‌رباید، جملگی فرمانش را گردن نهادند و او را برتر و بالاتر از خود دانستند.

پس از طی دوران طفولیت وارد جرگه نوجوانان، شد. در این دوره نیز تفوق و مزیتش بر جمله هم‌نشینانش مسلم شد. زیرا چه در تمرینات بدنی و چه در صبر و حوصله در انجام دادن تکالیف و بالاخره در نگه‌داشتن حرمت بزرگان و اطاعت از امر زبردستان خود از همه پیش و سرمشق اقران خود گردیده بود.

تا این که پس از مدت زمانی آستیاژ در ماد بدرود حیات گفت و پسرش سیاکزار، دایی کورش، زمام حکومت آن سرزمین به دست گرفت. در این اوان پادشاه آشوری‌ها پس از این که جمله قبایل سوریه را، که بسیار متعدد و مقتدر بودند، مطیع خویش ساخت، شاه اعراب و هیرکانی را منقاد خود نموده، به سرزمین باکتریان دست‌اندازی نمود و آن حوالی را نیز مسخر کرد و رفته‌رفته درصدد برآمد که مادی‌ها را نیز منکوب کند تا ارباب مطلق و بلامعارض آن سرزمین‌ها گردد. بدین منظور رسولانی نزد ملل و اقوامی که طوق بندگی‌اش را گردن نهاده بودند

کورش نامه، متن، ص: ۲۷

فرستاد؛ از جمله به دربار کرزوس پادشاه لیدی، پادشاه کاپادوس، اقوام فیریژی، کاری، پافلاگونی، هندی و سیلیسی، و از پارسی‌ها و مادی‌ها بدگویی کرد و چنین فهماند که این دو قوم قوی و مقتدر به وسیله عقد ازدواج با یکدیگر متحد شده‌اند و چنانچه زودتر دست اتحاد به یکدیگر ندهند و آنها را ضعیف و زبون نکنند ممکن است در سایه قدرت روزافزون و اتحادشان، جمله ملل همسایه را یکی بعد از دیگری مغلوب و منکوب سازند. اقوام مختلف نیز برخی اغوا شدند و در حلقه اتحاد او درآمدند و بعضی دیگر به سبب تحف و هدایای بی‌شماری که او برایشان فرستاده بود وعده موافق دادند.

سیاکزار، پسر آستیاژ، از شنیدن این اخبار توطئه‌آمیز و تشکیل اتحادیه‌های ضد خود به هوش آمد و درصدد برآمد کار خود را چاره کند. پس رسولانی به دربار ایران و کمبوجیه، شوهرخواهر خود و شاه پارسیان، گسیل داشت. هم‌چنین مأموری نزد کورش فرستاد و تمنا کرد که در صورت امکان در رأس

سپاهی از ایرانیان به ماد بیاید. زیرا در این هنگام کورش دوران دهساله بلوغ را به انتها رسانده و در زمره مردان کامل درآمده بود. کورش دعوتش را اجابت کرد و پیرمردان قوم پس از مشاوره رایش را پسندیده او را به سمت فرمانده سپاهیان اعزامی به ماد برگزیدند، و به او اجازه دادند که دویست سرکرده انتخاب کند و هریک را چهار تن برای همراهی خود برگزینند که جمعا هزار نفر می شدند. هریک از این هزار نفر مجاز شدند که از بین پارسی ها ده پیاده «۱» و ده فلاخن انداز «۲» و ده تیرانداز «۳» برگزینند. بدین قرار، علاوه بر هزار تن سرکرده، ده هزار پیاده و ده هزار فلاخن انداز و ده هزار تیرانداز جمع آوری شد. این بود سپاهی که در تحت فرمان دهی کورش قرار دادند. کورش به محض این که به این سمت انتخاب شد از درگاه خدایان استغاثه ها نمود، تفلّال کرد، و پس از اخذ جواب مساعد و نیکو دویست نفر انتخاب کرد که آنان نیز هریک چهار نفر را برگزیدند. پس جمله را در محلی گردآورد به ایشان چنین گفت: «دوستان من، من شما را به کمک خود برگزیدم، نه به این منظور که مورد آزمایشتان قرار دهم بلکه بدین سبب انتخاب کردم که دیده ام با پشت کار قابل تحسینی از ایام طفولیت پیوسته طالب به دست آوردن آن مزایا و صفاتی بوده اید که همه مردم آنها را پسندیده و نیک و زیبا می دانند، و همیشه آنچه را که نکوهیده و ناپسند است به دور افکنده اید. و اما اکنون برای شما می گویم که آنچه مرا بر آن داشت که فرمان دهی را بپذیرم و شما را در این محل گرد آوردم چیست؛ من همیشه بر این عقیده بوده ام و هستم که نیاکان ما در هیچ امری از ما عقب نبوده اند، چه پیوسته در صدد پیروی از کسانی بودند که ما آنها را سرمشق تقوا و فضیلت و نیکی می دانیم. اما یک چیز هنوز بر من

(۱). Peltaste

(۲). Frondeur

(۳). Archer

کورش نامه، متن، ص: ۲۸

پوشیده و پنهان مانده است و آن این است که رفتار آنان چه تأثیر نیکویی در مردم بخشیده است.

اما به این امر معتقدم که باید مردان نیک بیش از کسانی که باطنی شریر و پست دارند، از خیر عامه منتفع شوند. پس کسانی که در حال حاضر خود را از بسیاری از اسباب راحتی و تنعم محروم می سازند بدانند که بدین نیت خود را محروم نمی کنند که دایما از هر خوشی و برکت برکنار و تهی دست خواهند ماند؛ بلکه به عکس، این اشخاص که تن به محرومیت ها می دهند برای آن است که

می‌دانند در آینده به سبب همین فداکاری‌ها و اعتدال‌ها از لذت‌ها و پاداش‌های بسیار بزرگی برخوردار خواهند شد. کسانی که می‌خواهند در هنر سخنوری ماهر باشند، وقت خود را بیهوده به پرحرفی دایم در میان مردم صرف نمی‌کنند، بلکه امید دارند که به کمک هنر بلاغت و فصاحت خویش مردم را به اعمال نیک و بزرگ و رفتار پسندیده ترغیب نمایند. به همین قرار، کسانی که هم خود را وقف تمرین‌های نظامی می‌کنند نه بدین‌منظور است که عمر خود را در میدان جنگ سپری کنند، بلکه بدین‌نیت است که در امور رزمی صاحب کفایت شوند، کارهای بزرگ و خطیر انجام دهند نام نیک و بزرگ از خود باقی گذاشته مایه سرافرازی خود و وسیله کسب افتخار و عزت برای کشور خویش باشند.

بنابراین چنان‌چه کسانی، پس از صرف کار بسیار، به سبب پیروی، نتوانند از بهره عمل خویش برخوردار شوند، به آن زارعی می‌مانند که درصدد است زارع خوبی باشد و زمین را خوب کشت و زرع نماید و درخت بکارد ولی در فصل برداشت به‌جای این که آنها را جمع‌آوری کند در دل خاک بگذارد. یا به آن پهلوانی شبیه هستند که به سبب تمرین‌های متعدد قادر به تحصیل پیروزی شده است ولی درست در روز موعود تن به مبارزه ندهد و بی‌کار و مهمل بماند. پس ای سربازان، بر ماست که به چنین خطایی تن ندهیم. ما می‌دانیم که از آغاز طفولیت برای انجام کارهای خطیر و نیک تربیت شده‌ایم، از این‌رو برماست که بر دشمن بتازیم. این دشمنان را من دیده‌ام و می‌دانم که در جنگ و پیکار تازه‌کارند. زیرا من کسانی را که تیر در چله کمان می‌گذارند یا در نیزه‌پرانی مهارت دارند یا اسب‌سواری آموخته‌اند ولی چون پای فداکاری و مقاومت در برابر خستگی پیش آید زبون و ناتوان می‌شوند، جنگ‌آور نمی‌خوانم. بدانید که دشمنان ما تاب تحمل خستگی ندارند چون بخواهند شب‌زنده‌داری کنند، فرسوده و ناتوان می‌شوند، چه همه تازه‌کارند و حتی اگر چنین رنجی را هم تحمل کنند نمی‌دانند چگونه با دوستان و متحدین خود رفتار کنند و چگونه از دشمنان خود بپرهیزند زیرا از این علم و معرفت که مهم‌تر از همه‌چیز است به هیچ‌وجه بهره‌ای ندارند. و حال آن‌که شما از شب، همان‌گونه که دیگران از روز استفاده می‌کنند، استفاده می‌کنید. شما کار کردن را سرچشمه حیات و منبع خیر و نجات می‌دانید؛ شما تن خود را به گرسنگی عادت داده‌اید؛ شما آب را چندان با لذت می‌نوشید

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۹

که شیران می‌نوشند. شما از بزرگ‌ترین فضیلتی که برای مردان جنگ‌جو لازم است، برخوردارید.

این فضیلت همانا شوق رسیدن به افتخار و بزرگ‌نامی است، هرکس افتخار و بزرگ‌نامی را دوست دارد باید در کسب آن بکوشد و برای به‌دست آوردن چنین منزلتی به ناراحتی و خستگی تن دردهد

و از هیچ خطری نهراسد. اگر حقیقت جز این است و آنچه در دل و باطن شما نهفته است جز این باشد من راه خطا پیموده‌ام و سخنانم سست و نارواست؛ و بدانید که چنانچه رفتار و کردارتان جز این باشد که شرح دادم مرا بدنام و بی‌اعتبار کرده‌اید. اما من اعتماد کامل دارم که به کمک تجربیاتی که اندوخته‌اید، به خاطر عشق و علاقه‌ای که به من دارید، با اطمینان و خاطر جمع‌ی که جملگی به خواری و زبونی دشمن داریم، چنین تصویری محال است و هیچ‌گاه امید ما مبدل به یأس نخواهد شد. با اعتماد کامل پیش می‌رانیم، زیرا قصد ما پای‌مال کردن حق دیگران نیست، بلکه دست‌های ناپاک دشمنان است که به سوی ما دراز شده است. دوستان ما، ما را به کمک خویش فراخوانده‌اند. آیا در دنیا فضیلتی بالاتر از این سراغ دارید که حمله ناروای دشمن را درهم شکنیم، آیا چیزی زیباتر از کمک و یاری به دوستان وجود دارد؟

بدانید که بالاتر از همه این‌ها این است که کار خود را با کمک و هدایت خدایان آغاز کرده‌ایم.

شما می‌دانید که نه تنها در کارهای خطیر، بلکه در امور کوچک و روزانه‌ام پیوسته مشیت خدایان راهنمای من بوده است، پیوسته متوکل به خواست خدایان بوده‌ام و هستم.

دیگر چه بگویم؟ بروید، یاران خود را برگزینید، خود را آماده سازید و عازم سرزمین ماد بشوید. من به سوی پدرم باز می‌گردم و پس از این‌که از وضعیت دشمن به خوبی آگاه شدم و خود را خوب مهیای نبرد کردم و به یاری حق از پیروزی خود اطمینان حاصل کردم به سوی شما خواهم آمد.»

کوروش‌نامه، متن، ص: ۳۰

بازگشت کورش به نزد کمبوجیه. هر دو مدتی درباره وظایف یک فرمان‌ده خوب گفت‌وگو کردند.

فصل ششم بازگشت کورش به نزد کمبوجیه و گفت‌وگوی آنها

آن‌گاه همگی فرمان کورش را به‌کار بستند. کورش به خانه مراجعت کرد و پس از نیایش به درگاه خدایان عازم محل تمرکز سپاهیان شد. پدرش او را بدرقه کرد. گویند چون از سرای خویش خارج شدند تالو خیره‌کننده برق و غرش رعد همه‌جا را فراگرفته بود و این را به فال نیک گرفتند. چون این نشانه‌های میمون را دیدند، منتظر نشانه‌های دیگر نشدند و به راه خود ادامه دادند. در راه پدر فرزند خویش را مخاطب ساخته گفت: «پسر من، خدایان همیشه طالب نیکی و خیرند و تو را در مسافرت یاری خواهند کرد. این علایمی که در آسمان هویدا شده همه دلیل بر این است که تو در کارت موفق و پیروز خواهی شد. تو خود به این رموز واقعی، زیرا من آنچه باید در این باب بدانی به تو آموخته‌ام و نیاز به کمک غیب‌گویان نداری تا از مشیت خدایان خبردارت کنند. به تو آموختم که

آنچه دیدنی است ببینی و آنچه شنیدنی است بشنوی و درک کنی؛ و از کمک دیگران که ممکن است تو را گمراه نمایند، بی‌نیاز باشی. یا اگر در محلی اتفاقاً به غیب‌گویان دسترسی نداشته باشی، بدون کمک آنان به حقایق اراده خدایان وقوف یابی و از آنچه مقدر است تبعیت نمایی.» کورش جواب داد: «پدر، برای این‌که سزاوار راه‌نمایی و دلالت خدایان باشم، تا جایی که مقدورم بود در تعلیم و تربیت خود کوشیدم تا مورد ستایش و رضایت تو قرار گیرم. یاد دارم که روزی می‌گفتی یک وسیله مطمئن اجابت دعا در درگاه خدایان و هم‌چنین جلب موافقت و مهربانی مردمان آن است که مرد منتظر نماند تا در تنگنای اضطرار و بی‌چارگی دست تضرع به درگاه خدا بردارد یا از مردم استعانت جوید، بلکه باید در کام‌یابی و عین پیروزی به یاد خدایان شد، و اصرار می‌کردی که در همان ایام موفقیت با دوستان نیز باید رفیق و وفادار ماند.» پدر گفت: «آیا به سبب همین نصایح نیست که حال تو با عشق و لذت

کورش‌نامه، متن، ص: ۳۱

فراوان به درگاه خدایان نیایش کردی و در دل خود امید بیشتری داری که درخواست‌های اجابت شود و توفیق حاصل کنی؟ چه هیچ ملامتی در رفتار و کردار خود نداری.» کورش گفت: «راست است پدر، من خدایان را یار و یاور خود می‌دانم.» پدر گفت: «به یاد داری که ما روزی در این باب صحبت می‌کردیم که مردمی که می‌دانند خداوند چه چیزهایی را در اختیارشان نهاده است بهتر در کار خود توفیق حاصل می‌کنند تا کسانی که آن را نمی‌دانند؟ یا کسانی که هم خود را موقوف به کار کردن نموده‌اند سریع‌تر از دیگران، که وقت خود را به بطالت و کاهلی می‌گذرانند، پیش می‌روند. یا مراقبت و دقت بهتر از مسامحه و غفلت درد انسان را دوا می‌کند. سرانجام به این نتیجه رسیدیم که تقاضای آن‌کس در درگاه خدایان مقبول است که شایستگی دارد و از فضایل نیک برخوردار است.» کورش جواب داد: «بلی، سخنان را خوب به خاطر دارم و چه کوشش‌ها کردم تا خود را مهیا ساختم. به یاد دارم که می‌گفتی کسی که اسب‌سواری نمی‌داند نباید از خدایان بخواهد که او را در یک جنگ سواره مدد نمایند و کسی که از تیر انداختن آگاه نیست، نباید از خدایان بخواهد که او را بر تیراندازان زبردست فایق گردانند؛ و آن‌که سکانبانی نمی‌شناسد نباید کشتیبانی کند و بخواهد که به ساحل نجات برسد؛ و کسی که تخم نمی‌پراکند نباید توقع برداشت محصول خوبی داشته باشد؛ و کسی که در هنگام جنگ از خود دفاع نمی‌کند نباید از خدایان مسئلت نماید که مغلوب دشمن نشود. در حقیقت تمام این‌ها با قوانین خدایان مغایرت دارد. نیز می‌گفتی که وقتی انسان تقاضای ناصوابی از خدایان داشته باشد شایسته است که تقاضایش مورد اجابت قرار نگیرد هم‌چنان‌که اگر خواهش غیرقانونی از مردم داشته باشد، شایسته است که تقاضایش پذیرفته نشود.» آن‌گاه پدر رو به فرزند خود نموده پرسید: «آیا نصیحت دیگرم را فراموش نموده‌ای که گفتم چه‌قدر برازنده و شایسته است که شخص بکوشد تا خود وسایلی فراهم سازد تا نیک و زیبا باشد و از آزمایش‌های روزگار پیروز و

موفق درآید، سعی کند حوایج خود و ملازمان و خدام خود را برآورد؛ چه نیک‌سرشت و فرخنده شخصی است آن فرمان‌روایی که با تدبیر و کیاست اسباب رفاه و رزق زیردستان خود را به فراوانی تهیه کند، مردم را چنان رهبری و تربیت کند که شایسته و مرفه بارآیند و اگر چنین توفیقی حاصل کرد کاری درخور تمجید و تحسین فراوان انجام داده است.» کورش با خشنودی فراوان گفت: «راست است پدر، این کار، یعنی خوب فرمان‌روایی کردن، در نظر من امری خطیر و مأموریتی بس عظیم و مهم است. و حال نیز چون به این مطلب خوب دقیق می‌شوم و پیش خود فکر می‌کنم که حکومت‌کنندگان چگونه باید باشند و بخصوص چون به وضع حریفان خود پی می‌برم.

می‌گویم بر ما ننگ است که از این اشخاص بیم در دل راه دهیم و به آنها حمله نبریم. من بارها متوجه این مطلب شده‌ام که غالب اشخاص حتی متحدین ما تصور می‌کنند که تفاوت اصلی بین

کورش‌نامه، متن، ص: ۳۲

حکومت و رعیت این است که زمامداران امور باید بهتر بخورند و صندوق‌هایشان از طلا پر باشد، و بیش از دیگران بخوابند و روی هم رفته کم‌تر از مرئوسین زحمت بکشند و رنج ببرند. و حال آن‌که به عقیده من اختلاف آنها در این نیست که فرمان‌روایان زندگانی راحت‌تر و آرام‌تری داشته باشند، بلکه تفاوت اصلی در اصابت نظر و پیش‌بینی امور و عشق به کار کردن است.» پدر جواب داد: «بلی فرزند من، ولی در غالب موارد شخص مجبور می‌شود نه تنها بر ضد مردان بلکه بر ضد اشیا بجنگد و بارها برداشتن این موانع از قلع‌و‌قمع آدمیان دشوارتر است. مثلاً تو به خوبی می‌دانی که اگر در سپاه تو وسایل و لوازم فراهم نشود، قدرت فرمان‌دهی‌ات از بین می‌رود.» کورش گفت: «راست است پدر، ولی سیاکزار وعده داده است که برای کسانی که از این سرزمین به کمکش بشتابند، ولو عده آنها بسیار باشد، آذوقه و وسایل تأمین کند.» کمبوجیه گفت: «پس تو به امید ثروت سیاکزار عازم میدان جنگ می‌شوی.» کورش گفت: «بلی.» کمبوجیه گفت: «آیا می‌دانی که ثروتش چیست؟» جواب داد: «نه، من اطلاعی ندارم.»

- پس تو به چیزی که بدان علم نداری امیدواری؟ تو احتیاج به مخارج بسیاری داری و همین‌جا باید مخارج بسیار و گوناگون را تأمین نمایی. مگر نمی‌دانی؟»

کورش جواب داد: «می‌دانم.» پدر گفت: «اگر وسایل کافی در دست خویش نداشته باشد، یا اگر در عهد خود وفادار نماند و وعده دروغ داده باشد، عاقبت سپاه تو چه خواهد شد؟» کورش جواب داد: «البته سرنوشت شومی خواهیم داشت. حال اگر تو وسایلی سراغ داری، تا زمانی که در سرزمین دوست هستیم به من بنما تا از آن برخوردار گردم.

کمبوجیه گفت: «تو تقاضا داری هرگاه وسایلی می‌دانم به تو بیاموزم تا بر آنچه داری بیفزایی؟ مگر نمی‌دانی هیچ‌کس نمی‌تواند این وسایل را فراهم کند، مگر آن که قدرت داشته باشد. تو با پیاده‌نظامی عازم میدان هستی که من مطمئن هستم در دنیا نظیر ندارد. سوارنظام ماد که او هم بسیار تواناست، رفیق و متحد تو است. حال از بین اقوام مجاور کدام یک جرئت خواهد داشت که یا برای خوش‌آیند تو یا برای حفظ خود از پیش‌آمدهای بد، سر تعظیم در برابر تو فرود نیاورد. تو باید با سیاکزار توافق کنی که ضروریات را در اختیار تو بگذارد تا با آسودگی خاطر به مهم خویش پردازی و این پند را خوب آویزه گوش خود کن که نباید تأمل کرد تا ضرورت انسان را مجبور کند در صدد وسیله برآید، بلکه در عین نعمت است که باید در فکر قحطی بود، زیرا هرچه کم‌تر خود را محتاج نشان دهی بهتر و سهل‌تر از عهده فراهم کردن مایحتاج خود برخواهی آمد. در این صورت است که سربازان همیشه اطاعت از تو را بر خود فرض و واجب می‌دانند و احترامت در نزد دیگران محفوظ خواهد ماند. و چنان‌چه بر حسب قدرتی که در اختیار داری به کسی نیکی کنی و یا آزاری رسانی، مادام که سربازانت بی‌نیازند از تو سریع‌تر و بهتر اطاعت

کوروش‌نامه، متن، ص: ۳۳

خواهند کرد و این را خوب بدان که فرمانت در آن وقت متبع و نافذ است که همه بدانند که هر کار که خواهی می‌توانی انجام دهی.»

- پدر، آنچه گفتی در نظر من عین حقیقت است. هیچ‌یک از سربازان در برابر آنچه امروز دریافت می‌دارد از من سپاس‌گزار نخواهد بود زیرا همه می‌دانند که سیاکزار با چه شرایطی آنها را به اتحاد دعوت کرده است. در صورتی که اطمینان دارم اگر از دست من کوچک‌ترین پاداشی دریافت دارند تا عمر دارند آن را فراموش نخواهند کرد. چنان‌چه سپاهی در اختیار انسان باشد و به کمک دوستان بشتابد و دشمنان را سرکوب و مجازات کند باید وسایل کار سپاه را فراهم کند و اگر قصوری در این باب روا دارد مانند آن است که زمین‌هایی و وسایلی برای زراعت آنها داشته باشد و با وجود این آنها را خشک و بایر رها کند. پس بدان که هیچ‌گاه در فراهم نمودن اسباب کار و وسایل سپاهم قصور نخواهم ورزید و چه در سرزمین دشمن و چه در خاک دوست این مهم را مجرا و معمول خواهم داشت.

آن‌گاه کمبوجیه پسر را مخاطب ساخته گفت: «آیا چیزهای دیگری باقی مانده است که باید در مد نظر گرفته شود؟» کورش در جواب گفت: «چگونه ممکن است آن روزی را فراموش کنم که من برای دریافت حق‌التدریس معلم که به من درس نظام می‌آموخت خدمتت شتافتم و تو تقریباً از من چنین پرسیدی: پسر من آیا آن معلمی که اکنون دستمزدش را از من می‌ستانی به تو یاد داده است که یکی از

وظایف بزرگ فرمانده سپاه قناعت در خرج و جلوگیری از اسراف و تبذیر است؟ چه سربازان در میدان جنگ نیز به همان حواج و لوازم خدمت‌گذاران احتیاج دارند. اما چون حقیقت را به تو گفتم و جواب دادم که معلم کلمه‌ای از این مقوله بر زبان نرانده است، آن گاه سؤال کردی: آیا از سلامتی افراد و قوت جسمانی سربازان سخنی گفته و به تو آموخته است که یکی از وظایف بزرگ فرماندهی همانا صحت و عافیت و نیروی سربازان است؟ و چون باز به عرضت رساندم که از این بابت نیز دستوری نداده است، پرسیدی که از حیل‌های جنگی شمه‌ای بیان نموده است یا نه؟ زیرا با به کار بردن بعضی نیرنگ‌هاست که سربازان در مأموریت خویش فایق و پیروز می‌شوند. باز به تو جواب دادم که از این بابت نیز سخنی نگفته است. سپس سؤال کردی که آیا به تو نیاموخته است که چگونه جسارت و رشادت سربازان را تهییج کنی؟ زیرا در هر سپاه تفاوت بسیاری بین رشادت و رخوت و کم‌رویی سربازان وجود دارد. باز در جوابت گفتم که چنین اصلی مطرح مذاکره قرار نگرفته است. آن گاه پرسیدی آیا تعالیمی داده است که چگونه اطاعت افراد را نسبت به فرمانده می‌توان تأمین کرد؟ جواب دادم در این باب نیز سخنی بر زبان نیاورده است. سپس سؤال کردی که پس در علم نظام چه دستورهایی داده است؟ گفتم که به من فن لشکرکشی و اداره امور جنگی آموخته است. تو از شنیدن این سخن خندیدی و به تفصیل

کورش‌نامه، متن، ص: ۳۴

بیان کردی که اداره امور رزمی موقوف به اصولی است و بدون توجه به سلامتی افراد و بدون توسل به نیرنگ‌های جنگی و بدون اطمینان به اطاعت سربازان چه باقی خواهد ماند، زیرا فن لشکرکشی جزئی است از فن اداره امور جنگی. چون از تو درخواست کردم این اصول را به من بیاموزی، مرا مأمور ساختی نزد سرداران بزرگ و کارآزموده بروم و تعلیم بیابم و درباره هریک از این نکته‌ها از آنها پرسش نمایم.

از آن پس هم خویش را مصروف به این کردم که در نزد کسانی که در تدابیر و فنون جنگی شهرت دارند، این نکته‌ها را بیاموزم. در باب تأمین غذای افراد و چگونگی آن از سیاکزار تعلیم گرفتم. در تأمین صحت و سلامتی سربازان این نکته را دریافتم که در شهرها برای حفظ سلامتی به پزشکان حاذق توسل می‌جویند و سرداران نیز باید با خود پزشکانی همراه داشته باشند تا مراقب حال و وضع افراد باشند. به این جهت به محض این که در سپاه خود مستقر شدم از کسانی که در فن طبابت کارآزموده بودند استمداد نمودم و در سپاه خود حاضر دارم.»

پس از آن پدر کورش چنین گفت: «فرزند من، وجود این اشخاص در اردوی تو مانند رفوگرانی هستند که به وصله کردن و مرمت پاره‌ها می‌پردازند. پزشکان برای معالجه بیماران‌اند.

اما تو تکلیف شریف‌تری بر عهده داری و آن این است که باید تدابیری اتخاذ کنی که سپاهیان تو مریض نشوند. وظیفه تو باید این باشد که از بیمار شدن سپاهیان پیش‌گیری کنی.» کورش سؤال کرد: «برای تأمین چنین امر خطیری چه باید کرد؟»

کمبوجیه جواب داد: «هرگاه مصمم شدی در محلی توقف کنی، کاری کن که سلامت سپاهیان را تأمین کنی و چون قدری به خود در جست‌وجوی چنین نقطه زحمت دهی حتماً بعدها راضی و خشنود خواهی شد. در انتخاب محل، رنگ و قیافه ساکنین آن به تو گواهی می‌دهد؛ اما انتخاب محل مناسب کافی نیست بلکه باید همان روشی را که برای تأمین سلامتی خود به کار می‌بندی به کار بندی.» کورش جواب داد: «دستوری که من درباره خود به کار می‌بندم این است که غذا را در معده خود انباشته نکنم، چه بسیار ناراحت‌کننده است. سپس به وسیله تمرینات و حرکت بسیار آن را هضم می‌کنم. این وسیله را در حفظ سلامتی و دارا بودن نیروی جسمانی بسیار مفید و مناسب یافته‌ام.» پدر جواب داد: «بلی، ولی باید به فکر دیگران باشی.»

- آیا سربازان فرصت کافی برای تمرین‌های بدنی دارند؟

پدر جواب داد: «این امر نه تنها مفید است بلکه ضروری و واجب است. یک سپاه برای این که تکالیف خود را خوب انجام دهد، باید هیچ‌گاه از ایدای دشمن و نیکی در حق خود فروگذار نکند و از آن غافل نماند. تو پی برده‌ای که غذا دادن به یک فرد بی‌کاره چه قدر نامطبوع است. از آن دشوارتر رساندن غذا به خانه‌ای است که افراد آن همه مهمل و بی‌کاره‌اند و از همه چیز

کورش‌نامه، متن، ص: ۳۵

مشکل‌تر تغذیه سپاهی است که تن به کاهلی داده است. در واقع در هر سپاه افراد متعددی منتظر فرصت‌اند تا شکمی از عزا درآورند؛ چون به میدان می‌روند جیره مختصری با خود برمی‌دارند و هرچه به آنها بدهند با ولع بسیاری می‌بلعند. پس باید سعی کرد که سپاه هیچ‌گاه بی‌کار و مهمل ننشیند. بر سرکرده بافراس است که سربازان خود را به نحوی بار آورد که علاوه بر دارا بودن ضروریات اولیه، تنی سالم و بازوانی نیرومند داشته باشند.» کورش جواب داد: «به نظر من تهیه مسابقات و تمرین‌های متعدد جنگی و توزیع جوایز کمک شایانی به چستی و چالاکی سربازان خواهد نمود.» پدر گفت: «اگر تو متوجه این نکات باشی و همه را معمول و مجرا بداری یقین داشته باش که سربازان سپاهت به همان چالاکی رقاصان صحنه نمایش خواهند شد.»

کورش پدر را مخاطب ساخته گفت: «برای تشجیع سربازان و افزودن تهور و شجاعت آنان باید پیوسته امیدوارشان نگاه داشت.»

- بلی فرزند، ولی این امر مانند آن است که شما سگان شکاری را پیوسته چنان بجهانید که گویی شکاری از دور دیده‌اید. راست است که در چند بار اول چون آن صدا را شنیدند به هوای شکار به تاخت حاضر می‌شوند، اما چون چند بار گول خوردند، چنان‌چه فرصتی دست داد و واقعا شکاری دیدید و سگان را فراخواندید، دیگر اعتنایی نمی‌کنند و اطاعت شما را نخواهند نمود. امیدوار ساختن سربازان نیز همین‌گونه است؛ اگر چندین بار سخت‌ان دروغ درآمد، دیگر حتی در مواقعی که اطمینان حاصل است امیدوار ساختن مؤثر و مفید واقع نخواهد شد. پس باید از دادن وعده‌هایی که انجام دادن آنها میسر نباشد احتراز جست ولو این‌که چند باری نتایج نیکو حاصل شده باشد. و باید تشویق سربازان در مواقع خطرهای بزرگ دارای اعتبار باشد.

کوروش رأی پدر را پسندید و آن را دستور کار خویش قرار داد. آن‌گاه رو به پدر نموده گفت:

«و اما من در فن مطیع ساختن سربازان تجربیاتی دارم که به نظرم مفید است. زیرا از اوان کودکی مرا به اطاعت از اوامر خود عادت داده‌ای و چون به‌دست استادانم سپردی، همان راه و روش را به من آموختند تا این‌که در جرگه بالغان وارد شدم. در آنجا نیز استادان با دقت و مراقبت سرشاری ما را به اطاعت از امر بزرگ‌تران ترغیب و تشویق می‌کرد گذشته از این بسیاری از قوانین و سنن رایج بین ما نیز بر این دو اصل بنا نهاده شده است: فرمان دادن و فرمان‌برداری. من پس از تفکر زیاد معتقد شده‌ام که اگر بخواهند اطاعت نمودن را رایج و عمومی سازند باید آن را بستایند؛ و به‌عکس، سرپیچی و نافرمانی را به شدت مورد ملامت و مؤاخذه قرار دهند.» پدر گفت: «بلی فرزند من، اگر بخواهند از راه ترس اشخاص را وادار به اطاعت کنند، راه همین است که گفتی؛ اما اگر بخواهند که با رضا و رغبت اشخاص را به اطاعت خود درآورند، راه بسیار کوتاه‌تری هست. در واقع اگر مردم دریابند که کسی هست که بیشتر از آنان درصدد تأمین منافع و رساندن

کوروش‌نامه، متن، ص: ۳۶

خیر به آنهاست، خودبه‌خود اطاعت او را بر خود واجب می‌شمارند. این امر را می‌توانی در هزاران مورد، به‌خصوص در نزد بیماران آزمایش کنی. لابد دیده‌ای که بیماران با چه عجله‌ای دنبال پزشک می‌فرستند و بدون چون‌وچرا دستورش را مطاع می‌دانند و بدان عمل می‌کنند. در دریا، ملوانان اطاعت از ناخدا را بر خود فرض می‌دانند، گم‌شدگان وقتی بلدی یافتند بدون تردید از عقبش به راه می‌افتند. اما چنان‌چه دریابند اطاعت و پیروی از کسی ممکن است محل و مزاحم واقع شود نه از تنبیه و تهدید می‌هراسند و نه به تشویق و تقدیر گوش فرامی‌دهند. زیرا هیچ اتفاق نیفتاده است که کسی با طیب خاطر به دریافت پاداشی تن دردهد که علم دارد به این که به ضرر او تمام خواهد شد.»

- پس به این نتیجه می‌رسیم که هیچ وسیله‌ای برای تأمین اطاعت محض وجود ندارد مگر این که از اطاعت‌کنندگان ماهرتر جلوه‌گر شویم.

- هم‌چنین است.

- بسیار خوب، چگونه ممکن است مردم چنین اعتقادی پیدا کنند؟

- بهترین راه آن است که در کاری که می‌خواهند به انجام رسانند مهارت به خرج دهند؛ و چنان‌چه به اصولی که یک تشریح کردم دقیق شوی، خواهی فهمید که راه صواب همان است که گفتم. اما چنان‌چه زارع نباشی و بخواهی به عنوان زارع ماهری جلوه‌گر شوی یا بخواهی سوار یا طبیب یا نوازنده خوبی شناخته شوی یا بخواهی در هر شغلی که بدان مشغولی هم خویش را به ظاهر کار مصروف داری و تنی چند را بفریبی تا از تو ستایش کنند یا برای حرفه خود وسایل بسیار زیبا فراهم کنی ممکن است در بادی امر بتوانی عده‌ای را گول بزنی. اما همین که پای آزمایش به میان آمد، به زودی پی خواهند برد که طبل میان‌تهی بوده‌ای و مشتت باز خواهد شد و تو را به عنوان مردی فریب‌کار خواهند شناخت؟

- آیا به چه وسیله شخصی در حرفه‌ای که برای خود مفید تشخیص داده است ماهر و توانا خواهد شد؟

- واضح است که اول باید آنچه را که در آن فن آموختنی است دریابد و تعلیم گیرد، کما این که تو در حرفه خود فن لشکرکشی را آموخته‌ای. و اگر کاری پیش آید که به دانستن آن توفیق نیابد باید دست توسل و توکل به درگاه خدایان دراز کند و از این راه از دیگران گوی سبقت برباید، سپس در مرحله عمل بکوشد تا بهترین راه را در پیش گیرد، در پیشه خود مراقبت نماید تا آن را به نحو احسن انجام دهد و همین مراقبت و بیداری در کار است که مرد را ماهر و هشیار می‌سازد و از غفلت و گمراهی مصون می‌دارد. و اما چون بخواهی محبوب پیروان خود واقع شوی - و این امر به نظر من از همه اصول مهم‌تر است - باید از همان روش تبعیت نمایی که برای جلب

کوروش‌نامه، متن، ص: ۳۷

قلوب دوستان و یاران نزدیک خود پیروی می‌کنی، یعنی از عمل نیک مضایقه روا نداری. راست است که رساندن خیر همه وقت و نسبت به همه کس کاری به غایت دشوار است اما باید در شادی کسانی که موفقیتی به‌دست آورده‌اند شادی کنی و در غم مستمندانی که مصیبتی به آنها روی آورده است غمگین باشی و بکوشی که به نیازمندان کمک کنی یا اگر بیم آن داری که کسی در عمل خیری

مانده و نمی‌تواند توفیق حاصل کند باید به مساعدتش پردازی و از یأس و شکست نجاتش بخشی. این‌هاست علایم آشکار علاقه و محبت دوجانبه.

حال وارد عمل شویم: اگر فصل تابستان است، رئیس یا فرمان‌ده باید بیشتر از دیگران خود را در معرض حرارت آفتاب قرار دهد و چنان‌چه زمستان است باید کم‌تر از دیگران از سرما به خود هراس دهد. هم‌چنین در صحنه کار باید بیش از مرئوسین متحمل رنج و زحمت شد، چه در این صورت است که محبوب پیروان خود خواهی شد.

کوروش از پدر پرسید: پس به عقیده تو بایستی که یک فرمان‌ده در همه‌چیز از متابعین خود بیشتر شجاعت و رشادت داشته باشد.» پدر جواب داد: «بلی باید ثبات و رشادتش مافوق دیگران باشد و به همه‌چیز احاطه داشته باشد. اما ای فرزند این نکته را نیز بدان که انجام کارها به یک درجه رئیس و مرئوس را فرسوده نمی‌سازد، زیرا افتخار بار فرمان‌ده را سبک می‌سازد.

کوروش از پدر سؤال کرد: «پس وقتی سربازان دارای ضروریات خود شدند، سلامتی‌شان تأمین شده از خستگی بیم نداشتند و در تمرین‌های نظامی آزموده شدند و یک‌دل و یک‌جهت مشتاق نشان دادن رشادت خود شدند و اطاعت و فرمان‌برداری از بزرگ‌تر را بر خود فرض و واجب دانستند، آیا مصلحت می‌بینی که چنین سپاهی بی‌درنگ به سرکوبی دشمن گسیل شود؟

- بلی، حتم داشته باشید که چنین سپاهی پیروز و مظفر خواهد شد، در غیر این صورت هرچه مردان شجاع و سپاهیان رشید داشته باشیم، بیشتر راه احتیاط پیش خواهیم گرفت، زیرا معمولاً چیزهایی را که ما عزیز و گرامی و ذی‌قیمت می‌دانیم، سعی می‌کنیم در محل امن و امانی بگذاریم.

- حال پدر بگو بدانم چگونه ممکن است بر سپاه خصم غلبه یافت؟

پدر گفت: تو موضوعی را مطرح ساختی که حل آن به سادگی میسر نیست. در واقع برای به دست آوردن چنین موفقیتی باید شخص مکار، حيله‌گر، پرتزویر و در غارتگری و چپاول بر حریف چیره‌دست باشد. کوروش به خنده گفت: مرا دلالت به چه کاری می‌کنی؟ پدر جوابش گفت: بلی به کاری که شایسته مردان بزرگ و واقع‌بین است.

- پس چگونه است که ما را در کودکی ترغیب می‌کردی که از این صفات دوری جوییم؟

- حال نیز همان صفات را در روابط و معاملاتی که با دوستان و هم‌شهریان خود برقرار

کوروش‌نامه، متن، ص: ۳۸

می‌سازید لازم می‌دانم ولی چون سروکارتان با دشمن افتاد باید به انواع حیل بکوشید تا عرصه را بر او تنگ کنید.

- اما من این راه و روش را نیاموخته‌ام.

- پس چرا تیراندازی آموختی، چرا فن نیزه‌پرانی تعلیم گرفتی، چرا به انواع حیل متشبت می‌شوی تا گرازی را در دام اندازی یا با تور از پا درآوری، چه‌طور گوزنی را به کمند یا به دام می‌کشی؟ چرا وقتی با ددان روبه‌رو می‌شوی یا با شیر یا پلنگی مواجه شدی یا خرسی را از دور دیدی در کمین می‌نشینی و به جای این‌که مستقیماً با او دست و پنجه نرم کنی به انواع حیل سعی می‌کنی غافلگیر و مغلوب و منکوبش سازی؟ مگر گستردن دام، در کمین نشستن، طناب انداختن از جمله حیل‌ها و غدر و دغل‌کاری برای تفوق بر حریف نیست؟

- بلی، همه این‌ها در مورد حیوانات صحیح است. اما در مورد آدمیان. به خاطر دارم روزی درصدد برآمدم با مکر و حيله کسی را بفریبم ولی استاد تنبیهم کرد.

کمبوجیه گفت: «در تعلیم فن تیراندازی یا نیزه‌پرانی هیچ‌گاه انسان را هدف قرار نمی‌دهیم، بلکه نقطه‌ای را هدف‌گیری می‌کنیم بدون این‌که آزاری به کسی برسد، اما همین‌که در میدان جنگ با دشمنی روبه‌رو شدیم هدفمان سینه حریف است. به همین قرار در حین تعلیم کسی را دلالت نمی‌کنیم که رفیق خود را با مکر و خدعه بفریبد، بلکه درباره حیوانات تمرین می‌کنیم تا اگر جنگ فرارسد آزموده باشیم. کورش جواب داد: «مع ذلک چون مقرر است که با انسان نیکی یا بدی نمود پس بر ما واجب است که هردو را بیاموزیم.

- بلی، در ایام گذشته پدران ما به اطفال خود عدالت را به همین مفهوم که تو استنباط کرده‌ای تعلیم می‌دادند یعنی می‌گفتند دروغ نباید گفت مگر به اقتضای زمان؛ باید از خدعه پرهیز کرد مگر این‌که مصلحتی آن را مجاز سازد؛ از بهتان احتراز باید جست مگر این‌که ضرورتی پیش آید؛ نباید درصدد تسلط بر دیگری برآمد مگر در صورت لزوم. سپس تشریح می‌کردند که رفتار طفل با دوستان و دشمنان چگونه باید باشد و به این نتیجه می‌رسیدند که ممکن است دوستان را فریب داد اگر نیت خیری در پیش باشد، یا دزدی کردن از دوست چنان‌چه برای امر خیری باشد مجاز است. نتیجه این تعلیم این بود که اطفال را به تمرین این قبیل امور وادار می‌کردند، به همان نحو که یونانیان خدعه و تزویر را در مبارزه و کشتی گرفتن مجاز می‌دانستند و به اطفال راه و روش این قبیل مکر و حیل‌های را می‌آموختند و آنان را ترغیب و تشویق می‌کردند. عده‌ای که ذاتاً استعداد فریب دادن داشته ولی همان استعداد را در کسب موفقیت در برابر حریف به نیروی بازوی خود نداشتند، در برابر یاران خود

این روش را به کار می‌برند و غلبه می‌یافتند. نتیجه این شد که قانونی وضع نمودند که هم‌اکنون مجرا است؛ به موجب این قانون مربیان موظف شدند

کوروش‌نامه، متن، ص: ۳۹

که اطفال را به همان نوع که ما مستخدم و خدمتکاران را تربیت می‌کنیم تعلیم دهند؛ یعنی طفل ملزم شود که جز حقیقت چیز دیگری نگوید، گرد مکر و فریب نگردد، دستش به دزدی دراز نشود، درصدد برنیاید که بر حریف غلبه یابد؛ و هرکس که خلاف آن کند مستوجب تنبیه و مؤاخذه خواهد بود. در نتیجه اطفال با خلقی بسیار ملایم و ساده بار آمدند.

اما همین‌که جوانان به سنی رسیدند که تو اکنون رسیده‌ای، می‌توان به آنها آموخت که در برابر دشمن چه روشی باید در پیش گرفت، زیرا تردید نیست که جوانانی که با ملکات حسنه و سجایای اخلاقی رشد و پرورش یافته‌اند، در نتیجه توجه به رذایل، خوی توحش نمی‌گیرند و به انسان وحشی و عاری از مکارم اخلاق مبدل نمی‌شوند. به همین دلیل مربیان ما به اطفالی که تازه پا به سن بلوغ گذاشته‌اند از عشق سخن نمی‌گویند، زیرا بیم آن می‌رود که به علت کمی سن دچار افراطکاری و ذمایم اخلاقی شوند.

کوروش گفت: پس من در کسب حیل‌های جنگی بسیار عقب هستم، حال اگر پدر، چیزی از آن جمله می‌دانی مرا بیاموز تا این‌که بر دشمنانم فایز آیم. کمبوجیه جواب داد: سعی کن حتی‌المقدور با صفوف منظم بر دشمن، قبل از اینکه آرایش رزمی یافته باشد، بتازی و غافل‌گیرش سازی. با افراد مسلح خود به کسانی که هنوز اسلحه به‌دست ندارند حمله کن، سربازانت را هشیار و بیدار نگاه‌دار تا به سهولت بر سربازان خمار و خواب‌آلود حریف چیره شوند. سعی کن خود را از انظار دیگران پنهان سازی ولی به خوبی دیگران را ببینی، موقعیت خوب زمین را تصرف کن و حریف را در زمینی که دارای موقعیتی نامناسب است بران، آن‌گاه بر او حمله بر و او را پراکنده کن. کوروش که سراپا گوش بود تعجب‌کنان از پدر سؤال کرد: آیا ممکن است حریف را در چنین وضع نامناسبی غافل‌گیر ساخت؟ کمبوجیه جواب داد: این امور از ضروریات اولیه کارزار است و به همین دلیل دو سپاه که منتظر نبرد در کمین یک‌دیگرند باید با حدس و قیاس موقعیت حریف را بسنجند. بدیهی است هردو حریف باید فرصت خوردن و خوابیدن داشته باشند. باید سحرخیز بود و کارهای ضروری را از طلوع صبح آغاز نمود. باید خواه و ناخواه از راه‌ها به همان وضع که هست عبور کرد. باید به نقاط ضعف خود واقف شوی و پیوسته مترصد باشی که آن را از نظر دیگران بپوشانی و دریابی که ضعف حریف در چیست و بر آن حمله بری.

کوروش گفت: آیا در همین موارد است که می‌توان دشمن را مغلوب کرد یا فرصت‌های دیگری نیز می‌توان یافت؟ کمبوجیه گفت: تردید به خود راه مده. در این موارد که تذکر داده شد همه کسانی که ضعفی در خود مشاهده می‌کنند مخصوصاً هشیار می‌شوند. ولی از حيله و تزویرهای مؤثر یکی این است که حریف را در امری خاطر جمع سازی و چون دریافتی که اطمینان کامل

کوروش نامه، متن، ص: ۴۰

یافته است ناگهان بر وی بتازی یا چنین وانمود کنی که در حال فرار هستی و کاری کنی که به تعاقبت بپردازد و چون او را به محل نامناسبی کشاندی یکباره بر سرش بتازی و صفوفش را پراکنده سازی. اما ای فرزند، حال که تو می‌خواهی کلیه فنون رزمی و حيله‌های جنگی را بیاموزی نباید به آنچه آموخته‌ای اکتفا نمایی، بلکه فرمان ده لایق کسی است که به هنگام ضرورت از این قبیل تدابیر از خود ابداع کند و در برابر دشمن صاحب ابتکار باشد. باید مانند نوازندگان بود که فن خود را محدود به آنچه آموخته‌اند نمی‌نمایند، بلکه پیوسته در صدد تنظیم و پرداختن آهنگ‌های جدید و وزن‌های ابتکاری هستند. و به همان قرار که در موسیقی تصانیف جدید مورد پسند و اقبال عامه است، در جنگ‌ها نیز ابداعات جدید دارای ارزش بیشتری است زیرا بهتر دشمن را فریب می‌دهد. گذشته از این، اگر حيله‌ها و تدابیری را که برای به دام انداختن و گرفتار کردن حیوانات در صحنه شکار به کار می‌بردی در میدان مبارزه علیه آدمیان به کاربری، آیا اطمینان نداری که بر دشمنان فایق خواهی شد؟ به یاد دارم که بعضی شب‌های سرد زمستان از خواب برمی‌خاستی و به شکار پرندگان می‌شتافتی و قبل از طلوع صبح و بیداری مرغان سحری دام خود را می‌گستراندی و گرفتارشان می‌ساختی. سعی می‌کردی دام خود را در نقاطی که مایل هستی آنان را بکشانی بگسترانی، احتیاط می‌کردی که جای پاید روی زمین نماند تا به وجود آدمی‌زاد پی نبرند. برای منظور خود پرندگانی را تربیت کرده بودی و به وسیله آنان دیگر حیوانات را فریب می‌دادی. سپس خود را در کمینگاهی مخفی می‌ساختی و با تردستی، همین که می‌خواستند پرواز کنند، بند را می‌کشیدی و محبوسشان می‌ساختی. برای شکار خرگوشان که شب می‌چرند و روزها در گوشه‌ای استراحت می‌کنند، سگانی تربیت کرده بودی که به قوه شامه خود در پی صید می‌دویدند و از پناهگاهشان خارج می‌کردند، و چون این حیوانات تیزدو بودند سگان شکاری دیگری در اختیار خود داشتی که در دویدن چالاک بودند، آنها را به تعاقبشان می‌فرستادی و خود در کمین می‌نشستی و دام می‌انداختی تا حیوانات فراری در تاروپود آن گرفتار شوند و باز برای این که نتوانند از کنار دام فرار کنند قراولانی می‌گماردی، سپس خود تو که در پی شکار می‌دویدی نعره می‌کشیدی تا حیوان گیج شود و به دام بیفتد. مع ذلک به ملازمان خود دستور سکوت می‌دادی تا بتوانند حیوان را غافل گیر کنند. من اطمینان دارم اگر با همین فراست و چابکی به تعاقب دشمنان بپردازی هیچ‌یک از حریفان از بند نجات نخواهند یافت.

برخی از اوقات کارزار در روز روشن و در زمین هموار اتفاق می‌افتد. و طرفین به انواع سلاح‌ها مسلح‌اند. در این صحنه برد با حریفی خواهد بود که سربازانش در تمرین‌های بدنی ماهرتر و چابک‌تر و روحشان قوی‌تر و در تعالیم حربی مهارت و سابقه بیشتری داشته باشند. نباید این نکته را از نظر دور داری که کسانی که زیردست تو و مطیع امر تو هستند انتظار دارند که

کروشن‌نامه، متن، ص: ۴۱

عاقبت‌اندیشی تو شامل حال آنان باشد. پس بپرهیز از این که آنی در کار خویش غافل باشی.

شب در اندیشه آن باش که چون روز برآید سربازانت چه وظیفه‌ای را باید انجام دهند و روز به فکر شب آنان باش. باید بدانی که چگونه سپاهی را باید آرایش جنگی داد، روز چگونه ستون‌ها را حرکت داد و در راه‌پیمایی شبانه چه وضعی باید برگزید، راه‌پیمایی در مناطق کوهستانی به چه صورت و در مناطق صاف و هموار چگونه انجام می‌پذیرد، در جلگه یا کوه چه آرایشی باید انتخاب کرد، چه محلی برای اردو باید برگزید، قراولان را در چه محلی باید گماشت تا شب و روز کشیک دهند، حمله بر دشمن به چه صورت و چگونه از خاکریز بارو باید بالا رفت، چگونه از رودخانه یا جنگل افراد را باید عبور داد، در راه‌پیمایی به چه نحو می‌توان خود را از نظر سواره‌نظام حریف پنهان داشت، در موقع مواجه شدن با تیراندازان و طلایه‌داران خصم چه آرایشی باید بالبداهه به افراد داد تا بی‌درنگ برای مقابله با مهاجمین آماده شوند و چون ستونی در حال حرکت، ناگهان با دشمن که در کمین است، مواجه شد، چگونه باید خود را آماده کارزار کرد و اگر از عقب یا جناحین حمله کردند چه باید کرد. باید از اسرار حریف آگاه شد و در پنهان داشتن اسرار خود سعی کرد. چرا مطلب را به دراز کشاندم؟ آنچه که برشمردم بارها شنیده‌ای و از فنون مختلف آگاهی و از هیچ‌یک از رموز نظامی بی‌بهره و ناآگاه نیستی. بر تو است که در عمل آنچه را که مناسب‌تر دانستی انتخاب کنی و به کاربری.

حال ای فرزند من، نکته‌ای را که از همه مهم‌تر است برایت می‌گویم. هنگامی که پیش‌گویی غیب‌گویان مساعد نباشد، فرمان جنگ صادر مکن و خود و سپاهت را عبث گرفتار پیش‌آمدهای سوء مکن. بدان که مردم نقشه آتیه خود را بر پایه حدس و امارات می‌سازند و نمی‌دانند راه مفید و صحیح به درستی کدام است. تو در سیر حوادث روزانه این موضوع را خواهی دانست. چه بسیار از زمامداران باتدبیر که از راه غفلت خود و سپاهیان خود را بیهوده با اقوام دیگر به جنگ انداختند و هستی خود و بنیاد مملکت خود را بر باد دادند. چه بسا قایدین که کشور خود را به اوج کمال رساندند، اما خود به عللی عاقبت در گوشه‌ای مهجور ماندند و متحمل بلایای بی‌شمار شدند. چه بسا کسانی که می‌توانستند دوستان و یاران بی‌شماری برای خود گرد آورند، اما سرانجام به خاطر آن که خواستند آنان را به غلامی و بردگی کشانند محروم و مخدول شدند.

بعضی دیگر از حدود قناعت تجاوز نمودند و خواستند بر همه کس چیره شوند و صاحب همه چیز شوند، ولی از آنچه در بادی امر به دست آورده بودند نیز محروم شدند. بالاخره چه بسیار کسانی که در حرص جمع طلا و ثروت نابود و ناتوان گردیدند. بدین قرار، عقل و تدبیر انسانی، غالب اوقات بهترین راه را پیش پای کسی نمی گذارد، مگر در مورد کسانی که پس از تدبیر به تقدیر و عاقبت امور توجه داشته اند. زیرا پروردگاری که حاکم مطلق به امورند بر همه چیز علم

کورش نامه، متن، ص: ۴۲

دارند، بر گذشته واقفاند و حال و آتیه در نظرشان عیان است. و چون آدمیان از درگاهشان استخاره کنند دستور خواهند داد که چه باید کرد و از چه باید پرهیز کرد و چنانچه برخی از اوقات راهنمایی خود را از کسانی دریغ دارند جای شگفتی نیست. چه اگر مشیتشان به امری قرار نگرفت، هیچ چیزی آنان را از اراده شان منصرف نخواهد کرد.

کورش نامه، متن، ص: ۴۳

کتاب دوم

کورش نامه، متن، ص: ۴۵

کمبوجیه و کورش از یکدیگر جدا می شوند. ملاقات سیاکزار و کورش شماره سپاهیان دشمن و سیاکزار. اطلاعاتی در باب سپاه دشمن. سپاه کمکی که از پارس درخواست شد. گفتار کورش خطاب به سربازان. تمرین سپاهیان در انتظار فرارسیدن افراد دشمن. پاداش هایی که نصیبشان شد.

آماده ساختن خیمه ها. توصیه کورش به سربازان که پس از تمرین های بدنی به صرف غذا بپردازند. کورش سرکردگان و سربازان و حتی خدام سپاه را به سفره خویش بار داد.

فصل اول ملاقات کورش و سیاکزار. تعلیمات کورش به سربازان خود

کمبوجیه و کورش در این گفت و گو بودند که به سرحد ایران رسیدند. در این اثنا، عقابی دیدند که در سمت راست اردو نمایان شد و آنها را هدایت کرد. کورش و پدرش خدایان و قهرمانانی را که پشتیبان و نگاهدار پارس هستند ستایش کرده پیروزی و توفیق خود را مسئلت نمودند و پا از سرحد ایران بیرون نهاده وارد سرزمین مجاور شدند. در ملک ماد نیز از خداوندان ماد استعانت جسته درخواست کردند که آنان را یاری کنند و از آنان به خوبی پذیرایی نمایند. آن گاه پدر و پسر یکدیگر را در

آغوش گرفته وداع گفتند. کمبوجیه راه ایران را پیش گرفت و کورش به سرزمین ماد نزد سیاکزار رفت.

به محض این که کورش به سیاکزار رسید، آن دو یکدیگر را در آغوش گرفتند. سیاکزار از کورش شماره سپاهیان را پرسید. کورش جواب داد: سی هزار نفر از آنها سپاهیان هستند که سابق بر این به عنوان چریک به اینجا آمده اند ولی بقیه کسانی هستند که تاکنون از سرزمین خود خارج نشده اند. سیاکزار پرسید: آنان چند تن اند؟ کورش جواب داد: اگر تعداد آنان را فاش کنم شاید خوش آیند تو نباشد؛ اما بدان که اشخاص متفرقه که آمده اند با وجود تعداد کم همان کسانی هستند که بر طوایف مختلف پارس فرمان دهی می نمایند. اما باید بدانیم که تو به چند تن سپاهی

کورش نامه، متن، ص: ۴۶

احتیاج داری؟ آیا بی جهت به خود هراس راه داده ای یا خیر. آیا از دشمن خبری هست، وارد شده اند؟ سیاکزار جواب داد: بلی شماره آنان زیاد است.

- از کجا می دانی؟

- کسانی که از آن نواحی آمده اند جملگی کثرت آنان را تأیید می کنند.

- ما باید جملگی با آنها به جنگ بپردازیم؟

- البته.

کورش گفت: پس شماره قوای خود را باید خوب بدانیم تا صفوف خود را به نحوی منظم بسازیم که به پیروزی خود اطمینان حاصل کنیم. سیاکزار گفت: متحدین ما یکی کرزوس پادشاه لیدی است که ده هزار نفر سواره نظام و چهل هزار پیاده و تیرانداز حاضر و آماده دارد. دیگری آرتاباس، پادشاه فریژی، است که گویند همیشه هشت هزار اسب و قریب چهل هزار پیاده و نیزه انداز در اختیار دارد. علاوه بر این، آریبه پادشاه کاپادوسی شش هزار سوار و لاقل سی هزار پیاده و تیرانداز دارد. ماراگدوس پادشاه اعراب ده هزار سواره و یک صد ارباب جنگی و تعدادی فلاخن دار در اختیار ما خواهد گذاشت. وضع یونانیان آسیا به درستی معلوم نیست. اما یونانیانی که در مجاورت فریژی نزدیک هلسپونت «۱» ساکن هستند قرار است در جلگه کیستر «۲» به افراد گابه ملحق شوند؛ و تعداد آنها لاقل شش هزار سوار و بیست هزار پیاده است. گویا کاری ها، سیلیسی ها، و پافلاگونی ها دعوت ما را اجابت نکرده اند. اما شاه بابل که سلطان بقیه سرزمین آسور است، حدس می زنم تا حدود بیست هزار سوار با دویست ارباب جنگی در اختیار دارد.

علاوه بر این، تعداد کثیری پیاده نیز معمولاً هر وقت به سرزمین ما تجاوز می کند با خود دارد.

کوروش جواب داد: «به این حساب دشمن قریب شصت هزار سوار و بیست لشکر پیاده و تیرانداز در اختیار دارد. حال حساب کنیم تو چند تن در اختیار خود داری.»

سیاکزار جواب داد: ما ده هزار سواره نظام مادی در اختیار داریم و پیاده نظام و تیرانداز ما جمعا در حدود شصت هزار خواهد شد. ارامنه که در همسایگی ما هستند با چهار هزار سوار و بیست هزار پیاده ما را کمک خواهند کرد.» کوروش گفت: «بدین قرار تو در حدود دو ثلث سواره نظام دشمن، و به زحمت نیمی از تعداد پیاده نظام را در اختیار داری.»

- تو چند تن از ایرانی ها را به کمک ما آورده ای؟

- راجع به تعدادی که ما احتیاج خواهیم داشت بعدا صحبت می کنیم. حال بگو ببینم هریک از این اقوام مختلف چگونه به جنگ مبادرت می کنند.

(۱). داردانل فعلی.

(۲). Caystre

کوروش نامه، متن، ص: ۴۷

- تقریباً با همان روشی که عموم جنگیان دارند. طرز کار تیراندازان و زوبین داران تقریباً شبیه به روش خودمان است.

کوروش جواب داد: «با این نوع اسلحه انسان مجبور است از دور بجنگد.»

- بلی همین طور است.

- پس پیروزی متعلق به آن طرفی است که تعداد جنگ جویانش زیادتر است، چه لشکریان انبوه وقتی تیراندازی می کنند خیلی بیشتر از افراد لشکریان قلیل را مجروح می کنند و حال آن که سپاه کوچک تر افراد سپاه انبوه را کمتر زخمی و مقتول خواهد نمود.

- در این صورت چه عیب دارد رسولانی به پارس بفرستیم و اعلام داریم که مدافعه مادی ها برای حفظ پارس لازم و ضروری است و اگر در این مبارزه شکست بخورند خطر بزرگی متوجه پارس خواهد شد. پس بکوشند تا بیش از پیش به ما یاری کنند و کمک برسانند.

- ولی اگر همه جنگیان پارس به کمک ما بشتابند باز از حیث شماره بر دشمن تفوق نداریم.

- پس راه علاج چیست؟

- به نظر من بهتر است که برای کلیه ایرانیان همان اسلحه‌ای را که قبایل ما مجهز هستند تعبیه کنی، یعنی زره بر تن و سپری در دست چپ و قداره‌ای در دست راست. اگر سربازان را بدین سلاح مسلح کنی با حرارت و شوق بیشتری به مقابله با دشمن خواهند رفت و چون کارزار شروع شد دشمن پا به فرار خواهد گذاشت و ما در برابر آنان که پای‌داری خواهند کرد قرار خواهیم گرفت و اگر گریختند آنها را به شما وامی‌گذاریم تا مجال پای‌داری نیابند.

این بود گفتار کورش. سیاکزار به صدق گفتارش پی برد و دستور داد همان سلاحی را که کورش پیشنهاد نموده بود فراهم کنند. و چون رؤسای قبایل با بقیه سربازان ایرانی فرارسیدند، اسلحه کاملاً آماده بود.

کورش واردین را گرد خود جمع‌آوری نموده گفت: «یاران من، با دیدار شما که به این خوبی مسلح شده‌اید و با دلی قوی به کمک ما شتافته‌اید اطمینان دارم که با دشمن دست‌وپنجه نرم خواهید کرد. چون سلاح پارسی‌هایی که همراه شما آمده‌اند برای پیکار از دوردست مفید است، می‌ترسم با کمی عده آنها نتوانیم بر دشمن چیره شویم. اما آنها سلح‌شوران قوی‌پنجه هستند، فقط باید سلاحشان با آنچه در دست دارید شبیه باشد. بر شماست که آنان را تشجیع کنید. زیرا کافی نیست که فرمان‌ده سپاه دلیر و شجاع باشد، بلکه باید زیردستانی که در تحت امر او هستند نیز پای‌دار و بی‌باک و دلیر باشند.» جمله حصار از این سخنان کورش بانگ شادی و نشاط برآوردند و با خود می‌اندیشیدند که در برابر حریف قوی‌پنجه بهتر و با عزمی راسخ‌تر به کارزار خواهند پرداخت.

یکی از حصار بانگ برآورد و گفت: «شاید سخنان من شما را به حیرت آورد ولی من معتقدم

کورش‌نامه، متن، ص: ۴۸

و به کورش توصیه می‌کنم هنگامی که سربازان ما سلاح خود را در دست گرفتند برای ما سخن بگویند. من بنابر تجربه‌ای که دارم می‌دانم سخنان آن کس که بنا به اراده و میل خود می‌تواند مفید یا زیان‌آور باشد، وقتی مؤثر است که روح شنوندگانی را که بدو گوش می‌دهند تکان دهد. همین اثر در هدایای آنان مشهود است. چه بسا که هدایای حقیر و ناچیزی به مراتب مؤثر و مفیدتر است از آنچه دیگران، و لو این که ارزش بیشتری داشته باشد، تسلیم نموده‌اند. حال اگر پارسی‌ها را کورش ترغیب و تحریک کند خیلی بیشتر راضی خواهند شد تا این که ما وسایل تهییج و تشویق آنان را فراهم سازیم.

آنان که از طرف پادشاه و سرکرده خود به مقام فرمان‌دهی دسته‌ها برگزیده شده‌اند، خیلی بهتر فداکاری و رشادت به خرج خواهند داد تا این که ما به آنها ترفیع بدهیم. البته ما نباید از تهییج و تشویق آنان فروگذار کنیم، بلکه باید در هر مورد بکوشیم تا دل این رادمردان را منقلب کنیم و برماست که در تهییج آنان بکوشیم تا راسخ‌تر و شجاع‌تر شوند.»

سپس کورش فرمان داد تا سلاح‌ها را بر زمین نهند و تمام سربازان پارسی را مخاطب ساخته گفت: «ای سربازان پارسی، شما در سرزمینی رشد و پرورش یافته‌اید که ما خودمان حیات یافته‌ایم. شما صاحب بدن‌هایی چابک و قوی هستید و در شجاعت دست کمی از ما ندارید. اما در حال حاضر با ما همسان نیستید. امروز من، به یاری خداوند، آنچه برای شما ضروری است فراهم خواهم کرد. بر شماست که با همان سلاحی که ما در دست داریم خود را مجهز نموده، در همان مخاطراتی که ما خود را مواجه می‌بینیم مشارکت کنید تا چنان‌چه در نتیجه همکاری به درک پیروزی و افتخاراتی نایل آمدیم، همه در آن سهیم و شریک باشیم.»

تاکنون سلاح ما جز تیروکمان چیز دیگری نبوده و چنان‌چه مهارت شما کم‌تر از ماست جای شگفتی نیست، زیرا کم‌تر از ما تمرین کرده‌اید. اما وقتی سلاح جدید در دست گرفتید، دیگر ما مزیتی بر شما نخواهیم داشت. پس هریک از شما زرهی مطابق سلیقه خویش بردارید، سپس سپری در دست چپ و قداره‌ای در دست راست خود بگیرید تا با آن دمار از دشمنان درآوریم.

پس اختلاف ما با یک‌دیگر فقط در رشادت و دلیری است و بر شماست که در این خصال از ما عقب نمانید. مگر شوق و اراده پیروزی، که بهترین خصلت مردان نیک و برگزیده و موجد شرافت و افتخار آدمیان است، در نهاد هریک از ما نیست؟ مگر میل به پیروزی، که فاتحان را از جمع مزایایی که مغلوبان داشتند برخوردار و بهره‌مند می‌سازد در قلوب ما نقش نبسته است؟

شما که سخنان مرا شنیدید و برق سلاح چشمانتان را خیره و قلوبتان را بی‌تاب کرده بروید هر یک آنچه ضروری است به دست بگیرید و در صفوف فرمان‌ده خود ثبت‌نام کنید. تا با ما هم‌پایه باشید. ولی هرکس که مایل است مثل سابق در سلاح اجیران و بردگان باقی بماند اسلحه قدیمی خود را در دست نگه دارد.»

کوروش‌نامه، متن، ص: ۴۹

این بود گفتار کورش. پارسی‌ها پس از شنیدن این سخنان معتقد شدند که برای به دست آوردن مزایا باید بکوشند. بنابراین جملگی داوطلبانه اسلحه به دست گرفته آماده نبرد شدند.

ولی با وجود اخبار متعدد، اثری از دشمن ظاهر نشد. کورش سپاهییانی را که همراهش بودند به مشق و تمرینات پی‌درپی وادار می‌کرد تا این‌که آماده کارزار شوند؛ افراد را به فنون نظامی آشنا می‌ساخت و روحشان را برای مقابله با پیش‌آمدهای جنگی تقویت می‌کرد. علاوه‌براین، به سیاکزار گفت که برای سربازان خدمه کافی آماده‌سازد تا آنچه احتیاج دارند مهیا سازند و چون بدین‌قرار نیازمندی‌هایشان رفع شد، تمام هم خود را مصروف به کارهای جنگی کردند چه بهترین وسیله برای نیل به مقصود و کسب پیروزی قطعی همانا قطع توجه از کلیه امور و حوایج و اهتمام محض و مداوم به مأموریت جنگی است. بدین‌منظور تیروکمان را که اسلحه دیرین آنان بود یک‌سره رها نمودند و به تمرین‌های پی‌درپی با شمشیر و سپر و زره پرداختند. علاوه‌بر این، به سربازان می‌آموخت که یا باید مستقیماً و به شدت به قلب دشمن بتازند و فایق آیند یا معتقد شوند که دخالتشان در کمک به متحدین عبث و بیهوده است. ولی چون عموم سربازان پارسی خود را نسبت به کسانی که آنان را به میدان فرستاده بودند مدیون و حق‌گزار می‌دانستند، چنین تصویری بعید به نظر می‌رسید.

و چون پی برده بود که جنگ‌جویان به ورزش‌ها و تمرینات جنگی که ارزش آنان را بالا ببرد علاقه‌مند هستند، لذا به انواع تمرینات و مسابقات که سربازان را چابک و دلیر می‌سازد پرداخت. به سربازان ساده توجه می‌نمود که اطاعت از مافوق و تحمل و بردباری و جسارت و انضباط را شعار خود سازند، آنها را با رموز فنی سربازی آشنا می‌کرد و نگهداری و مراقبت از سلاح و آمادگی و پختگی را سفارش می‌نمود. به سرجوخه‌ها فرمان می‌داد که خود را به مانند سربازان آماده و چابک نمایند و پنج نفری را که تحت امر خویش دارند، بیازمایند، به سردسته‌های ده‌نفری نظم و انضباط و به سردسته‌های بیست‌نفری و بالاخره به سردسته‌های صدنفری توصیه می‌کرد که از فنون و رموز کار خود آگاهی تمام حاصل کنند. بالاخره، سرکردگان و رؤسا را به مأموریت خطیرشان آگاه ساخت. مقرر داشت که پیوسته مراقب حال خود و زیردستان خویش باشند و همان رفتاری که زیردستان باید نسبت به آنان معمول دارند، خود نسبت به مافوق رعایت کنند.

برای پاداش به رؤسای رسد «۱» وعده داد که اگر از عهده انجام وظایف محوله به خوبی برآیند به سمت سرکرده دسته «۲» مفتخر خواهند شد. به گروه‌بانان «۳» وعده داد که اگر گروهان خود را به

(۱) Taxiarque.

(۲) Chiliarque.

(۳) Lochages.

نحو پسندیده و ممتازی اداره کنند به سمت سرکرده رسد ارتقا خواهند یافت. برای سرجوخه‌های ده‌نفری «۱» مقرر داشت که اگر جوخه‌هایشان لیاقت داشته باشند به گروهبانی خواهند رسید. به سرجوخه‌های پنج‌نفری «۲» وعده ارتقا به سمت سرجوخه ده‌نفری داد. بالاخره، به سربازان ساده وعده ارتقا به سمت سرجوخه پنج‌نفری داد. به این قرار اطاعت و تبعیت عموم افراد را نسبت به رؤسایشان مسلم ساخت. بالاخره به سرکردگان بزرگ نیز وعده ارتقا و پاداش‌های بزرگ داد.

به جوخه‌ها و رسدها و گردان‌ها نیز وعده داد در صورتی که وظایف محوله خود را به‌جا آورند و از خود نظم و انضباط نشان دهند پاداش‌های خوب دریافت خواهند داشت.

علاوه‌براین، دستور داد تا چادر و خیمه‌گاه به تعداد گروهان‌های خود تهیه و آماده سازند تا عموم سربازان به دسته‌های صدنفری در زیر خیمه‌ها محفوظ و راحت باشند. زندگانی در زیر چادر را مخصوصاً بدین لحاظ که عموماً یک نوع غذا صرف می‌نمایند و با هم در معاشرت مدام به‌سر می‌برند ضروری و مفید می‌دانست. چه در این صورت جای گله و شکایتی نبود و در برابر دشمن یک‌سان می‌ماندند، علاوه‌براین، با وضع یک‌دیگر آشنا شده به معاشرت و دوستی یک‌دیگر پی می‌بردند. و چون به حال یک‌دیگر معرفت داشتند، در برابر هم خود را متعهد و ملزم می‌دانستند؛ و حال آن‌که اگر هم‌دیگر را شناسند بیشتر احتمال مسامحه می‌رود. گذشته از این، گردان‌ها، و هم‌چنین گروهان‌ها، بهتر شناخته می‌شدند. در واقع هر دسته در تحت نظر سردسته و هر رسد در تحت امر رسدبان و جوخه‌ها در تحت امر سرجوخه قرار داشتند. در نظر او، این معرفت فرمان‌دهان از جزئیات حال افراد بسیار مفید بود و چنان‌چه عدم انتظامی حاصل می‌شد، فوراً درصدد رفع آن برمی‌آمدند. درست مانند قطعات منفک و مجزای سنگی یا داربست چوبی که هرچه قطعات آن معین‌تر و منظم‌تر باشند قطعه‌های داربست بهتر به هم وصل می‌شود و محکم‌تر می‌گردد.

و باز مزیت دیگری در هم‌غذا نمودن افراد و دسته‌ها حاصل می‌شد، چه در این حال کم‌تر یک‌دیگر را ترک می‌کردند. درواقع، حتی حیوانات چون مدتی با هم در یک محل علوفه بخورند مأنوس می‌شوند و خو می‌گیرند. بالاخره، کورش سعی داشت که افراد وقتی از عرق خیس می‌شدند به غذاخوری بروند. وی آنان را به شکارگاه‌ها می‌برد یا به عملیاتی وادار می‌کرد تا در نتیجه حرکت بسیار عرق بریزند و این امر را بهترین وسیله می‌دانست که سربازان با اشتیهای وافر غذا بخورند و بهتر مجهز و آماده شوند و به کار بپردازند. می‌گفت کار بهترین وسیله اجتماعی شدن است و به همان قرار که اسبانی که با هم کار می‌کنند با یک‌دیگر خو می‌گیرند و ملایم و

Decadarque.(۱)

Pempadarque.(۲)

کورش نامه، متن، ص: ۵۱

معتاد می شوند، افراد نیز در نتیجه کار مشترک با هم متحد و صمیمی می شوند و سربازان هنگامی در برابر دشمن، متحد و با قوت دل آماده کارزار می شوند که به وضع و آمادگی و تمرین های خویش معرفت داشته متکی به نفس خود و قدرت خویش باشند.

کورش برای خود خیمه ای وسیع آماده کرده با کسانی که به سفره خویش دعوت می کرد غذا می خورد. در واقع اغلب رؤسای دسته ها را که می دانست صاحب رشادت و استعداد هستند به غذا دعوت می کرد. هم چنین رؤسای رسد، جوخه ها و حتی سربازان ساده را نیز به سفره خویش فرامی خواند. اتفاق می افتاد که یک گردان، یک رسد یا جوخه را نیز دعوت می نمود. در سر سفره همان غذایی را که خود می خورد به تساوی بین عموم حضار، از سرباز تا فرمان ده، توزیع می کردند و سفارش می کرد که خادمان سپاه نیز با هم مساوی باشند. می گفت باید با عموم افراد و حتی خادمان با مساوات و با مراعات عدل و نصفت رفتار شود و بین آنها تبعیض قایل نمی شد. معتقد بود که در سایه یک چنین تربیتی است که افراد وفادار می مانند و در جنگ و میدان کارزار مطیع و فرمان بردار و فعال می شوند و با احتیاط و پختگی وظیفه جنگی خویش را انجام می دهند و با سرعت و صمیمیت و نظم و چالاکی که بهترین و برازنده ترین فضایل یک سرباز در میدان جنگ است، تکالیف مقرر را به پایان می رسانند.

نسبت به خادمان اردو نیز توجه خاصی مبذول می داشت و معتقد بود باید به نحوی آنان را بار آورند که از اجرای هیچ کاری امتناع نکنند، بلکه فرامین مافوق را بانهایت چالاکی و صحت انجام دهند.

کورش نامه، متن، ص: ۵۲

مذاکرات کورش در سر سفره طعام. گفتار هیستاسپ و یک سرکرده دیگر.

تفکرات کورش. ملامت های آگلانیاداس. صحبت های یکی از نقالان.

پیش نهادهای کریزانتاس. جواب کورش. عقاید کورش راجع به سربازان گمراه یا کاهل. تاریخچه سامبولاس.

فصل دوم گفتار هیستاسپ، اگلای تاداس و کریزانتاس. تاریخچه سامبولاس

کوروش پیوسته سعی داشت که در سر سفره، در چادر و اردوگاه، مباحث و گفت‌وگوهای مفید به عمل آید تا حضار به درک مطالب نیک و سودمند ترغیب شوند. روزی این سؤال را مطرح کرد:

«یاران من، آیا به این نقیصه پی برده‌اید که در سرزمین ما عده‌ای از افراد هستند که به مانند ما تعلیم و تربیت نیافته و از بعضی مزایا محروم مانده‌اند؟ و آیا معتقدید که آن عده در جمع ما یا در روز کارزار همان ارزش را دارا هستند که ما داریم؟» هیستاسپ **«۱»** جواب داد: «من از رفتار این دسته در برابر دشمن اطلاعی ندارم ولی در زندگانی و در مجامع برازندگی ندارند و معاشرتشان سهل و آسان نیست. مثلاً چند روز قبل سیاکزار برای هر دسته مقداری گوشت فرستاد و هریک از ما سه قطعه و حتی بیشتر سهم داشتیم. آشپز از من شروع کرد و اولین قطعه را به من واگذار نمود و چون دوباره خواست از من شروع کند. گفتم از آخرین نفر آغاز کند و در جهت عکس اولی به حضار تعارف کند. ناگاه یکی از سربازان که در اواسط صف نشسته بود بانگ برآورد: «اینجا واقعا تساوی مراعات نمی‌شود، زیرا هیچ‌گاه کسی از ما که در وسط نشسته‌ایم شروع به پخش جیره نمی‌کند». من چون این بی‌انصافی را دیدم او را نزد خود فراخواندم. مرد فرمانم را بی‌چون‌وچرا اجابت کرد و نزد من آمد و نشست و چون نوبت به ما که آخرین نفر در صف بودیم رسید قطعه بسیار کوچکی باقی مانده بود. مرد به هم برآمد و زمزمه‌کنان گفت: «چه بدبختی آوردم که فرمانت را گوش دادم و نزد تو آمدم.» من جواب دادم: «غصه نخور، حالا دوره سیم را از ما شروع

Hystaspe.(۱)

کوروش‌نامه، متن، ص: ۵۳

می‌کنند و تو در سر صف هستی و بزرگ‌ترین قطعه گوشت نصیب تو خواهد شد.» در همین وقت سیمین دور که آخرین دور بود شروع شد و بعد از من قطعه بزرگی برگرفت. اما به محض این که نفر بعدی او قطعه‌ای به دست گرفت و آن را بزرگ‌تر از آن خویش تشخیص داد، قطعه خود را در ظرف گذاشت تا قطعه بزرگ‌تری بردارد. آشپز به هوای این که او سهمی نمی‌خواهد، گذشت.

ولی آن مرد به اندازه‌ای برآشفته که غذایی را که در نزدش بود به زمین ریخت. سرجوخه‌ای که نزد او بود از این واقعه به خنده افتاد. من شروع به سرفه کردم، زیرا نمی‌توانستم از خنده خودداری کنم. این است ای کوروش، تربیت و طرز رفتار رفقای ما در مجامع.»

حضار از شنیدن این سرگذشت بسیار خندیدند و یکی از سرکردگان گفت: «معلوم می‌شود هم‌قطار من سروکارش با مرد خشن ناراحتی افتاده است. پس از این‌که به ما دستور دادی که چگونه باید افراد را تربیت کرد من هم مانند سایر سرکردگان یک رسد را برای خود انتخاب کردم و در تعلیم و تربیت آنان کوشیدم. یعنی یک سرجوخه برگزیدم و یکی از جوانان را به وی سپردم و چند نفر دیگر از همان ردیف زیر دستش قرار دادم و چون فرصت مناسب فرارسید مقابل سرجوخه ایستادم و امر به حرکت دادم. جوانی که انتخاب کرده بودم از سرجوخه پیش افتاد و با قدم محکم شروع کرد به راه رفتن. من او را فراخواندم و گفتم چه می‌کنی؟ جواب داد به دستور تو پیش می‌روم. من گفتم: به تو یک نفر چنین دستوری ندادم بلکه همه افراد باید حرکت کنند.

جوان چون این بشنید روی به سایر افراد جوخه کرد و گفت: مگر نشنیدید که باید همه با هم حرکت کنیم و پیش برویم. به محض شنیدن این سخن جملگی به حرکت آمدند و از مقابل سرجوخه حرکت کردند. سرجوخه آنان را فراخواند. ولی جوانان به هم برآمدند و گفتند: به فرمان چه کس باید رفتار کرد. یکی دستور پیش‌روی می‌دهد، دیگری فرمان توقف. من وارد معرکه شدم و گفتم باید از آن کس که پیشاپیش شماسست سرمشق بگیری و دنبالش بروید. در همین اثنا شخصی که عازم پارس بود نزد من آمد و درخواست کرد نامه‌ای را که به یکی از رفقا می‌بایستی بنویسم به او بدهم که با خود ببرد. من از سرجوخه که می‌دانست آن نامه را کجا گذارده‌ام تمنا کردم به محل برود و آن نامه را بیاورد. سرجوخه دوید. جوان در تعاقب سرجوخه شروع به دویدن کرد. نفر سیمی با شمشیر و سپر خود در پی او دوید، تا چشم باز کردم همه افراد جوخه در تعاقب سرجوخه خود قدم به دویدن گذاردند و کمی بعد جملگی با نامه مراجعت کردند و به این ترتیب افراد این جوخه فرمان‌بردار تو شدند.»

جمله حضار از شنیدن این سرگذشت و نامه‌ای که با این تفصیل آورده شد خندیدند. ولی کورش به میان آمد و گفت: «عجب مردان مطیع و بانظمی در اردوی خود جمع کرده‌ایم، یکی با قطعه گوشتی مسرور می‌شود و دسته‌ای ندانسته و نفهمیده به دنبال آوردن نامه‌ای می‌روند. من

کوروش نامه، متن، ص: ۵۴

معتقدم که نمی‌توان بهتر از این گروهی جمع‌آوری نمود.» کورش خنده‌ای کرد و با این عبارت سربازان خویش را ستود.

در همان چادر شخصی بود به نام آگلای تاداس «۱». این شخص صاحب خلقی سخت و پرخاش‌جو بود و عقیده خود را بدین عبارات بیان کرد: «آیا کورش تو واقعا معتقدی که این اشخاص حقیقت را گفته‌اند؟» کورش گفت: «چه نفعی در دروغ گفتن دارند؟» جواب داد: «برای این که بخندند و بخنداند و خودستایی کنند.» کورش جواب داد: «خودستایی نیست، زیرا به عقیده من لاف و گزاف

آن کس می‌گوید که مدعی ثروتی بیش از آنچه دارد باشد، یا از رشادتی مافوق آنچه دارد دم زند و این کار را بدین‌نیت انجام دهد که نفعی عایدش شود؛ ولی کسی که دوستانش را بخنداند و مایه شعف و مسرت دیگران باشد، باید او را مردی خوش‌قریحه و شوخ دانست، نه خودپسند و گزافه‌گو.»

کوروش اشخاصی را که مایه سرور و بهجت هم‌ردیفان خویش‌اند بدین‌قرار توصیف می‌کرد.

اما سردسته‌ای که سرگذشت جوخه را نقل کرده بود به میان آمد و اظهار داشت: «ای آگلایتاداس، اگر ما بمانند کسانی که مخصوصاً گفتاری آغاز می‌کنند تا اشک دیگران را سرازیر کنند، با نقل حکایاتی مایه حزن و اندوه تو می‌شدیم، ما را مذمت نمی‌نمودی؛ حال که ما خواسته‌ایم با نقل داستان‌هایی شوق و شغفی در بین جمع به وجود آوریم و بدون اینکه به کسی آزاری برسانیم همه را بخندانیم ما را ملامت می‌نمایی؟» آگلایتاداس جواب داد: «آری، چون به حق شما را مستوجب این ملامت می‌دانم. زیرا، چه بسا گریانیدن کسانی که مورد مهر و محبت شخصی‌اند بهتر است تا سرگرم کردن و خنداندن آنان. اگر قدری فکر کنی خود به این حقیقت معترف خواهی شد و اقرار می‌کنی که من راست می‌گویم. در واقع از راه گریانیدن است که پدران ادب و عقل را به فرزندان خود می‌آموزند و معلمین علم و فراست را به شاگردان خویش یاد می‌دهند. به همین قرار، قوانین، افراد را به انضباط و عدالت متوجه نمی‌کنند مگر از راه گریستن؛ و حال آن‌که کسانی که وقت خود را صرف خنداندن اشخاص کنند آیا در راه تربیت نفس یا بدن آنان منشأ خیر شده‌اند؟

چگونه ممکن است که از این راه بتوان مردم را به اداره خانه یا مملکت خود هدایت و ارشاد کرد؟»

هیستاسپ جواب داد: «ای آگلایتاداس، چه خوب است که تو این گنج گران‌بها را با دشمنان ما تقسیم کنی و سرشک حسرت را به رخسارشان جاری سازی. توقع ما از تو این است که با دوستان خود از آنچه مایه مسرت و خندیدن است سخن بگویی. می‌دانم که از این مایه در اختیار خویش داری زیرا آن را در نزد دوستان و یاران خود به ندرت مصرف می‌کنی و هرکسی با تو هم‌نشین شود فیضی از آن نمی‌برد.» وی گفت: «آیا متوقع هستید که من شما را بخندانم و مایه

(۱). Aglaitadas

کوروش‌نامه، متن، ص: ۵۵

مسرت و شادی شما باشم؟» سردسته جواب داد: «نه چنین انتظاری از تو نداریم؛ زیرا در تماس با تو ممکن است آتش از تو برخیزد، اما دیده نشده است که احدی تبسمی بر لب تو آورد.»

از این بیان، جمله حضار به قهقهه خندیدند و حتی خود آگلائیتاداس تبسمی بر لبانش ظاهر شد. کورش که نزدیک دسته‌ای نشسته بود که غرق سرور بودند گفت: «ای سردسته، تو جدی‌ترین مردان گروه ما را از این توصیه به خندیدن بدراه و منحرف می‌سازی، به خصوص که او با خنده مخالف است.»

چون مطلب به اینجا رسید کریزانتاس گفت: «کورش، به عقیده من جمله کسانی که در این جمع حضور دارند، برخی دارای صفاتی نیک و بعضی صاحب روشی نکوهیده‌اند. ولی اگر ما در نبردی که در پیش داریم فایق و پیروزمند شویم، همه خود را در پیروزی سهیم و شریک می‌دانند. به این جهت است که به عقیده من مذموم‌ترین روش و طریقه آن است که نیک و بد را با یک چشم بینند و با یک میزان بسنجند.» کورش جواب داد: «بهتر است که این سؤال را در حضور عموم سربازان در اردوگاه مطرح کنیم و از آنها بپرسیم آیا سزاوار می‌دانند که در صورت پیروزی برای عموم سهمی مشابه قایل شویم یا این که پس از آزمایش‌ها به هرکسی آنچه درخور اوست داده شود.» کریزانتاس بانگ برآورد که چرا مطلب را در غیر این محفل مطرح سازیم چرا نگوییم که تو چنین خواهی کرد، مگر تو جوایز و مسابقاتی برای تشخیص صلاحیت افراد معین ننموده‌ای؟» کورش جواب داد: «موضوع یکی نیست. چه سربازان می‌گویند آنچه از جنگ حاصل شود ثمره فعالیت دسته‌جمعی است و حال آن که فرمان‌دهی سپاه از راه وراثت حق من است و ودیعه‌ای است که از اجداد من به من رسیده است. و بدین سبب آنچه را من مقرر دارم عین عدالت می‌دانند.» کریزانتاس گفت: «اگر جمیع افراد در نقطه‌ای گرد هم آیند تا درباره این مطلب رأی بدهند، تصور می‌کنی همه معتقدند که نباید برای عموم سهمی مساوی قایل شد بلکه باید رشیدترین افراد را از افتخار بیشتری بهره‌مند ساخت و به او پاداش بیشتری داد.» کورش جواب داد: «به عقیده من، نتیجه جز این نیست؛ بخصوص که شما جملگی به آن معترفید که این چنین باید باشد و ننگی بالاتر از این نیست که نخواهند به آن کسی که بهتر از عهده انجام تکالیف خود برآمده پاداش بهتری بدهند. من معتقدم که حتی رذل‌ترین افراد بر این باور است که هر که شایستگی بیشتری ابراز داشته است باید پاداش بهتری دریافت دارد و مردان شجاع و رشید سهم بیشتری در افتخار و سرافرازی داشته باشند.»

کورش معتقد بود که این موضوع به خصوص در برابر سران قبایل باید مطرح شود تا مورد توجه خاص آنان قرار گیرد، و حس رشادت و فداکاری آنان برانگیخته شود، و بدانند که هر چه دل‌آوری بیشتر از خود نشان دهند پاداش بهتری دریافت خواهند داشت و در میان اقران

کورش‌نامه، متن، ص: ۵۶

سربلندترند. و این تدبیری بس نیکو است تا سران قبایل بدانند و مطمئن باشند پاداش آنان با افراد و سربازان معمولی برابر نیست. پس، مقرر شد جمله کسانی که در زیر آن چادر در این بحث شرکت داشتند مطلب را با رفقا و همقطاران خویش در میان گذارند تا عموم مردان دلیر به آن وقوف یابند و از آن حمایت کنند. یکی از سردسته‌ها گفت: «من اطمینان دارم یک نفر بدون چون و چرا فتوا خواهد داد که پاداش نباید کورکورانه به تساوی بین شرکت‌کنندگان توزیع و تقسیم شود، بلکه سهم هرکس باید به فراخور لیاقت و رشادتش داده شود.» پرسیدند این شخص کیست؟

گفت: «یکی از همقطاران من است و معتقد است که باید بکوشد تا در پاداش از همه رقیبان سهمی برتر داشته باشد.»

- آیا در برابر کار بیشتر یا خیر؟

- خیر، نسبت به کارکردن چندان رغبتی ندارد و معتقد است کارهای دشوار و پر دردسر را باید دیگران انجام دهند.

کوروش پس از این گفت‌و شنود بانگ برآورد: «ای دوستان، سپاهی که می‌خواهد پیروز شود باید از این قبیل افراد به کلی پاک و منزّه باشد. زیرا سربازان معمولاً از آن راهی تبعیت می‌کنند که نشانشان دهند و هدایتشان نمایند. راه‌نمایان نیک آنها را به سوی نیکی و خیر و مربیان کوتاه‌نظر و جاهل به سوی فساد و رذالت می‌برند. اما راه‌نمایان جاهل و بدخواه داوطلبان بیشتری در پشت‌سر خود دارند تا طالبان خیر و نیکی، زیرا فساد که همه‌جا و به سهولت در میان لذایذ و خوش‌گذرانی‌ها رخنه می‌کند، با وسوسه، اراده و اشتیهای نفسانی را به خود مجذوب می‌سازد.

حال آن‌که فضیلت و تقوا، که در قلیل شامخه اعتلا و بلندی جای دارند، به سهولت دل‌های سست را به سوی خود جلب نمی‌کند؛ به خصوص که مدعیان با وسوسه‌های خود راه‌های سهل و پرنشاط را نشان می‌دهند که ورود به آنها به سهولت میسر می‌شود. بدین جهت من سربازانی را که منحصر به تن‌پروری و کاهلی متصف‌اند به زنبوران طلایی تشبیه می‌کنم که عیبشان این است که مزاحم یاران و مایه خرج و دردسر همسران خویش‌اند. در صورتی که کسانی که در موقع ابراز فعالیت و لیاقت از در بی‌همتی و بی‌غیرتی درآیند، مایه نکبت و فساد و سرمشق دنائت و ادبارند. چه این اشخاص انسان را به کژی و بدی سوق می‌دهند و غالباً همین کژی بر تقوا و درستی غلبه می‌یابد. پس برماست که این قبیل افراد را به کلی از حدود اردوی خود دور کنیم و دیگران را از معاشرت و اختلاط با آنان برحذر داریم. در این باب بدانید که اگر صفوف خود را از افراد کشور ما نظم بخشید، حتماً کار نیکی انجام خواهید داد و مقتضی‌المرام خواهید شد. شما اگر به اسبی نیاز داشته باشید، اسبی را انتخاب می‌کنید

که خوب باشد و هرگز نمی‌پرسید آن اسب مال کدام کشور است. به همین قرار در انتخاب مردان، کسانی مورد توجه قرار می‌گیرند که

کوروش نامه، متن، ص: ۵۷

گروه را تقویت بخشند و بر شرافت شما بیفزایند. و همچنین اگر بخواهند اربابه‌ای راهوار باشد و به مقصد برسد باید از بستن اسبان کندرو و نامساوی بدان بپرهیزند. به همین ترتیب، اگر بخواهند خانه‌ای خوب اداره شود باید از به‌کار گرفتن خدمت‌گزاران ناشایسته خودداری کنند زیرا بنیان خانه از نداشتن خادم دیرتر متزلزل و پریشان می‌شود تا از خدمت‌گزاران بد و نامرتب.

یاران من، بدانید که پس از طرد منافقان و فاسدان، کار ما به پایان نمی‌رسد، زیرا کافی نیست که افراد پست و رذل را از اردوی خود دور کنیم، بلکه باید مراقب این باشیم که بقیه افراد از سرایت رذالت و دنائت مصون و محفوظ بمانند. و چنان‌چه در راه فساد تمایلی نشان دهند اصلاح شوند، زیرا مردان مردد وقتی می‌بینند که فساد مایه خواری و سرافکندگی است به شرافت و تقوا بیشتر پابند و مقید خواهند بود.» این بود نمونه‌ای از سفارش‌های کورش به سردسته‌ها که مورد قبول و ستایش جملگی قرار گرفت.

کورش پس از این بیانات خواست باز یاران خود را با سخنان نشاط‌آور خرسند و مسرور گرداند. نظری بر اطراف خود انداخت و دید سردسته‌ای مرد بسیار زشت و ژولیده‌ای با خود آورده و بر مسند نشانده است. کورش او را به اسم خواند و گفت: «آیا چون این جوان زیباست او را مانند یونانیان پیوسته با خود همه‌جا می‌بری؟» مرد جواب داد: «من دلم خوش است که به روی او نگاه کنم و با او صحبت کنم.» حضار از شنیدن این جواب جمله روی خود را به سوی متکلم و رفیقش متوجه کردند و چون زشتی زننده آن مرد را دیدند یک‌باره به قهقهه خندیدند.

یکی از میان آن جمع فریاد برآورد: «این زشت‌رو چه کرده است که این قدر به آن علاقه‌مند شده‌ای؟» جواب داد: «داستانش را حالا نقل خواهم کرد. من خاطر این مرد را به این جهت عزیز می‌دارم که هروقت، چه روز و چه شب، او را نزد خودم خوانده‌ام، بدون هیچ عذر و بهانه‌ای، نه با قدم‌های آرام، بلکه شتابان به سوی من آمده است. هر فرمانی به او داده‌ام، فوراً آن را انجام داده است. همه افراد دسته ده‌نفری به او تاسی کرده‌اند و مانند او در کار خود چالاک شده‌اند.» یکی از آن میان سؤال کرد: «اگر این زشت‌رو دارای چنین فضیلتی است پس چرا او را نمی‌بوسی؟» مرد زشت به شنیدن این سخن جواب داد: «نه، ارباب من کار دشوار نمی‌پسندد. اگر روی مرا ببوسد، از سایر تمرین‌های دشوار نظامی باز می‌ماند.»

کوروش نامه، متن، ص: ۵۸

کوروش برای مطرح کردن پاداش مساوی، عموم سربازان را مجتمع ساخت.

گفتار کوروش و کریزانتاس و فرولاس. قرار بر این شد که پاداش هرکسی به تناسب کار و رشادتش باشد. شرح یک نبرد عجیب. کوروش تنی چند از سربازان را به سفره خود دعوت کرد. تمرین‌های نظامی. کوروش یک گروهان کامل را بر سر سفره‌اش پذیرایی کرد.

فصل سوم گفتار کوروش و کریزانتاس و فرولاس درباره پاداش سربازان. شرح یک نبرد عجیب. تمرین‌های نظامی

این بود نمونه‌ای از گفت‌وگو و اعمالی که گاهی جدی و زمانی توأم با مزاح و مطایبه در خیمه‌گاه کوروش گفته و انجام می‌شد. تا این که دور سیّم شراب فرارسید و پس از ادای شکر نعمت به درگاه خدایان از خیمه‌گاه خارج و آماده استراحت شدند. کوروش، فردای آن شب، عموم سربازان را فرا خواند و آنها را مخاطب ساخته گفت: «دوستان من، رفته‌رفته نبرد نزدیک می‌شود. ثمره پیروزی ما در این کارزار، چنان‌چه توفیق یار ما باشد- زیرا پیوسته باید به این مطلب توجه داشت- دشمنان ما و غنایمی است که از آنها به دست خواهیم آورد. ولی اگر در صحنه کارزار شکست بخوریم، پرواضح است که سپاه مغلوب و آنچه در اختیار دارد از آن فاتحین خواهد شد. پس باید بدانید که وقتی سربازان گرد هم جمع شدند تا در نبردی شرکت جویند، باید خوب به این مطلب پی ببرند که اگر هریک از افراد در انجام تکلیف قصور ورزند یا در دل خویش هراس و بیم راه دهند، هیچ چاره و علاجی در سرنوشت آنان دخیل نخواهد بود و راه نجاتی متصور نیست. آن‌گاه دست همت به کمر خواهند زد و هریک به نوبه خود کوشش خواهد کرد که عملی درخشان و درخور تمجید و تحسین نشان دهد. اما چنان‌چه دل بدین‌امید دهد که دیگران برای او کوشش و مجاهدت نمایند و به خاطر او به مبارزه بپردازند و خود راحت و آرام بماند، اطمینان داشته باشید که با این افراد، سرانجام کار جز نکبت و شکست چیز دیگری نخواهد بود. این است مشیت خداوندان که بر همه‌چیز ناظر و حاکم‌اند. کسانی که حاضر نیستند این رنج را به خود

کوروش نامه، متن، ص: ۵۹

هموار کنند و خود منشأ عمل درخشان و مایه سرافرازی باشند، به زودی در تحت استیلای دیگران در خواهند آمد و خواهی‌نخواهی باید طوق بندگی و رقیّت دیگران را گردن نهند. پس هر کس به نوبه خود برپا بایستد و به این سؤال پاسخ گوید: آیا بهتر است بگوییم هرکس که داوطلبانه خود را به

مخاطره اندازد و تکلیف دشوارتری را انجام دهد دلیرتر است و استحقاق دریافت پاداش بهتری را دارد یا این که بگوییم جمله افراد سزاوار دریافت پاداش مساوی هستند؟»

کریزانتاس اولین کسی بود که برپا خاست. این شخص یکی از رؤسای قبایل بود. به ظاهر نه جثه بزرگی داشت و نه زور بازویش بیش از دیگران بود، بلکه مردی بود محتاط و عاقبت‌اندیش.

او گفت: «می‌دانم که فکر تو این نیست که مردان کم‌همت و ترسو هم‌پایه دلیران رزمجو قرار گیرند. بلکه مقصودت از طرح این سؤال این است که بدانی آیا در جمع ما شخصی یافت می‌شود که تن به کار ندهد و نخواهد کار درخشانی بکند ولی مدعی همان سهمی شود که مردان دلیر در نتیجه دل‌آوری استحقاق دریافت آن را دارند. من نه مردی چابک‌پا هستم و نه در زور بازو قهرمان مردافکن، بلکه اگر مرا در این قبیل محسنات با دیگران بسنجند نه تنها رتبه اول و دوم را حایز نیستم، حتم دارم در ردیف هزارم، بلکه ده‌هزارم قرار خواهم گرفت. اما این را یقین دارم که اگر مردان غیور و مبارز به کار افتند، من هم می‌توانم، تا جایی که عقل حکم کند، مزایایی تحصیل کنم. در صورتی که چنانچه مردان ترسو و کم‌همت مهمل بمانند و مردان لایق و دلیر مایوس و ناامید شوند، می‌ترسم که سهم بسیار ناچیزی در تحصیل نیکی و پاداش عمل مستحسن دارا شوم.»

این بود سخنان کریزانتاس. پس از او فرولاس از جا برخاست. این شخص پارسی بود از طبقه پایین. سابقه دیرین و مطبوعی در خدمت و صحبت کورش داشت. جثه‌ای توانا و دلی قوی داشت. او گفت: «به عقیده من، کورش، و شما ای پارسی‌ها که به سخنان من گوش می‌دهید، ما قادریم که جملگی از یک مبدأ خود را در طلب کار بزرگی به جلو بیفکنیم؛ ما همه بدن‌های خود را با یک نوع غذا تقویت کرده‌ایم، ما همه در یک سپاه بار آمده‌ایم، به همه ما در کسب نیکی و طلب خیر و انجام کار درخشان تعلیم داده‌اند، ما در تحت امر رؤسای واحدی تربیت یافته‌ایم؛ همه می‌دانیم اگر تکالیف خود را بدون چون‌وچرا انجام دهیم در نزد کورش معزز و محترم هستیم، شهامت و پای‌داری در برابر دشمن، فضیلتی خاص طبقات مخصوص نیست، بلکه هر کس می‌تواند با ابراز لیاقت در این صحنه که بزرگ‌ترین نشانه تقوا و فضیلت مردان است، گوی سبقت برآید و مورد تحسین خاص و عام قرار گیرد. و اما در تهیه وسایل مبارزه، طبیعت به ما درس اولیه را داده است، حتی حیوانات نیز از این وسیله عاری نیستند. گاو با شاخ خود، اسب با

کورش‌نامه، متن، ص: ۶۰

سم خویش، سگ با پوزه‌اش، گراز با سر، و جمله حیوانات، بدون این که تعلیمی دیده باشند، از خود دفاع می‌کنند. من هنگامی که طفل بودم، در برابر هر کس که می‌خواست مرا بزند از خود دفاع می‌کردم و اگر اسلحه در دست نداشتم، با دست‌های خود در برابر او پای‌داری می‌کردم. و این دفاع از

جان و حق را احدی به من نیاموخته بود. این غریزه‌ای است که در نهاد هر موجود زنده‌ای هست. هر کجا شمشیری می‌یافتم آن را برمی‌داشتم بدون این که کسی به من این را تلقین کرده باشد. حتی اگر مرا نهی می‌کردند، باز آن را برمی‌داشتم. پدر و مادرم مرا از کارهایی نهی می‌کردند، اما من به حکم طبیعت و ضرورت آنها را انجام می‌دادم. با این تدبیر بود که هر کس که در کمین می‌نشست تا مرا آزاری برساند، من به او حمله‌ور می‌شدم. و این تنها یک احتیاج طبیعی مانند راه رفتن و دویدن نبود، بلکه وقتی آن را انجام می‌دادم در خود احساس لذتی می‌کردم. حال که به ما وسیله نبرد می‌دهند و در به کار بردن آن باید رشادت و بی‌باکی را پیشه خود سازیم، چه لذتی بالاتر از این که با خصم درآویزیم و دوشادوش رؤسای قبایل دمار از روزگارش درآوریم. مزایا و پاداش‌هایی که رؤسای قبایل دریافت خواهند کرد همان است که ما نیز سزاوار آن هستیم. با این تفاوت که ما در میدان جنگ کمتر جان خود را به مخاطره می‌اندازیم تا آنان؛ زیرا آنها جان شیرین و زندگانی آسوده خود را در معرض خطر قرار می‌دهند و حال آن که ما زندگانی پرمحنت و سراسر رنج و تعب عاری از هر منزلت و افتخار را در کف گرفته به میدان نبرد می‌رویم. ای رفقا و هم‌ردیفان من، این عاقبت ماست و یگانه افتخاری است که در حیات خود می‌توانیم بدان دست یابیم، اما دلمان خوش است به این که کورش در رأس ما قرار گرفته است و با نظر صایب و عاری از غرض ما را قضاوت می‌کند و حکم می‌دهد. بلی، من خدایان را گواه می‌گیرم که کورش هر کس را که رشادت به خرج دهد، دوست و عزیز می‌شمارد و حاضر است با شوق و لذت فراوان هر چه می‌تواند در حق او نیکی کند، چون بخشش به مردان دلیر را بیش از نگه داشتن مال در نزد خود دوست دارد. ما به حکم اجبار و برحسب ضرورت تعلیم دیده‌ایم و به همین جهت آنچه آموخته‌ایم کامل است. در سایر اردوها به افراد، به کمک تمرین‌های مکرر، فنون و آداب اسلحه به دست گرفتن می‌آموزند، اما ما که تن خویش را به حمل بار گران عادت داده خود را قوی و نیرومند ساخته‌ایم کلیه تمرین‌های سخت را عمل می‌کنیم، بار سنگین مهمات بر دوش ما بیش از پری سنگینی ندارد. ای کورش، این را بدان که من تصمیم گرفته‌ام شجاعانه نبرد کنم و متوقعم که در برابر شجاعت و رشادتم از من تقدیر کنی و مهارت و خدمتم را بستایی. و به شما، ای گروه بی‌باک و تهی‌دست، توصیه می‌کنم که در میدان کارزار، همدوش با کسانی که فنون رزمی آموخته‌اند، بی‌باکانه بر دشمن بتازید و نام خود را بلندآوازه گردانید.»

کورش‌نامه، متن، ص: ۶۱

این بود خلاصه گفتار فرولاس. از بین حضار چند نفر دیگر گفته‌های این اشخاص را تأیید کردند و عموماً بر این عقیده شدند که باید هر کس را به فراخور رشادتش پاداش دهند و کورش را به عنوان قاضی برگزیدند و حکم او را مطاع دانستند و جلسه پایان یافت.

روزی کورش گروهان کاملی را که عموماً در مسابقه پیروز شده بودند به اتفاق فرمانده به خیمه‌گاه خویش فراخواند. این دسته صدنفری را به دو گروه پنجاه‌نفری تقسیم کرده مقابل یک‌دیگر قرار داده بودند. جمله حریفان زره بر تن و سپر در دست چپ داشتند. پس به‌دست راست یک ردیف نیزه چوبی بلند دادند و طرف مقابل را مقرر داشتند با کلوخ به حریف خود حمله برد و چون طرفین آماده کارزار شدند فرمان حمله صادر شد. ناگاه کلوخ‌اندازها با کلوخ به سپر و زره و ران و ساق پای سربازان طرف مقابل حمله بردند. از طرف دیگر، مردانی که چوب در دست داشتند به‌دست و پای و زره مهاجمین می‌کوفتند تا این‌که مهاجمین پا به فرار گذاشتند و سربازانی که به چوب مجهز بودند آنها را تعقیب کردند. آنها را به شدت می‌زدند و می‌خندیدند. آن‌گاه عکس این بازی شروع شد و گروه کلوخ‌انداز این‌بار با چوب حریفان خود را زدند. کورش از این مسابقه خوشش آمد و از این‌که برندگان به سلاح پارسی مجهز بودند بسیار شاد و مسرور شد و جمله افراد را دعوت کرد بر سر سفره او بنشینند و صرف طعام نمایند. بر سر سفره چون برخی از آنان را دید که بازو یا ساق خود را بسته بودند از حالشان سؤال کرد و پرسید آیا در جنگ مغلوبه زخمی شدند یا در آن‌وقت که از هم دور بودند؟ جواب دادند در آن‌وقت که از یک‌دیگر دور بودند. جمله نیزه‌داران از لطف بازی اظهار شغف کردند، به غیر از کسانی که مجروح شده بودند، این اشخاص زخم‌های خود را نشان دادند ولی جملگی خندیدند و با شغف بسیار غذا خوردند. فردا صبح‌ها پر از دسته‌هایی بود که به همین بازی مشغول بودند و روزهای بعد به محض این‌که از تکالیف خود فارغ می‌شدند به این مسابقه می‌پرداختند.

روز دیگر، سردسته‌ای را دید که دسته خود را به کنار رودخانه هدایت می‌کرد. نخست سربازان به صورت ستون یک‌نفری حرکت می‌کردند، آن‌گاه سردسته فرمان داد تا قسمت دوم و سوم و چهارم پیش بیایند و در کنار دسته اول قرار گیرند. به این ترتیب، ستون‌ها در صف اول قرار گرفتند. سپس به قسمت‌ها دستور داد که هریک به دو بخش شوند. و بدین‌گونه گروه‌ها هم در صف اول قرار گرفتند. پس از آن، به قسمت‌ها فرمان داد که به صورت ستون چهارنفری درآیند، چنان‌که سرجوخه‌ها هم به صف اول آمدند. وقتی به در چادر رسیدند فرمان داد که به ستون یک نفری درآیند. آن‌گاه دسته اول وارد چادر شد و به دنبال آن دسته‌های دوم و سوم و چهارم به چادر درآمدند و به همان ترتیبی که وارد شده بودند بر سر سفره نشستند. کورش از دیدن این همه نظم و ترتیب مسرور شد و او و افراد دسته او را به سفره خود دعوت کرد.

کورش‌نامه، متن، ص: ۶۲

سردسته دیگری که بر سفره کورش دعوت داشت گفت: «آیا افراد مرا نیز به سراپرده خود دعوت نمی‌کنی؟ آنها هیچ‌گاه از انجام دادن این حرکت نظامی فروگذار نمی‌کنند. وانگهی وقتی دست از

طعام می‌کشند، آخرین سرباز قسمت آخر پیش می‌افتد و به دنبال او تمام افراد آن قسمت حرکت می‌کنند، بعد آخرین سرباز قسمت دوم و سوم و چهارم قسمت‌های خود را به خارج هدایت می‌کنند. و به این ترتیب، می‌دانند به هنگام ضرورت چگونه عقب‌نشینی باید کرد.

اگر در محلی مشغول تفرج باشیم و بخواهیم با قدم دو حرکت کنیم صورت‌هایمان را به مشرق متوجه می‌سازیم. آن‌گاه من در اول صف و جوخه‌ها به تدریج یکی بعد از دیگری حرکت می‌کنند و چون به طرف مغرب متوجه شویم آخرین سرباز در اول صف قرار می‌گیرد و هرچند در این صورت من آخرین فرد سپاهم و به دنبال سپاهیان دیگر حرکت می‌کنم، با این حال، همه از من کاملاً اطاعت می‌کنند و به این ترتیب سربازان عادت می‌کنند که چه در زمانی که در صفوف آخر حرکت می‌کنند، هیچ‌گاه از فرمان فرمان‌ده سر باز نزنند.» کورش سؤال کرد: «آیا این نظم و ترتیب را در همه حال رعایت می‌کنند؟» گفت:

«بلی هروقت که برای شام خوردن می‌رویم این حرکت را انجام می‌دهیم.»

- پس شما را نیز به سراپرده خود دعوت خواهم کرد. اولاً، برای این‌که این مشق را هم پیش از غذا و هم پس از غذا انجام می‌دهی. دیگر، برای این‌که روز و شب به فکر تمرین و چالاکی بدن سربازان هستی، روحشان نیز تربیت خواهد یافت. اما، چون شما این کار دوگانه را انجام می‌دهید شما را دو بار بر سر سفره خود دعوت می‌کنم.

سردسته جواب داد: «البته این دعوت در یک روز صورت نخواهد گرفت مگر این‌که دو معده برای خوردن داشته باشیم.»

پس از این بیانات هریک به سوی مراکز خود مراجعت نمودند. فردای آن‌روز کورش این دسته را نیز دعوت کرد و دیگران نیز چون این بدیدند تشویق شدند و همین روش را به کار بستند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۶۳

سیاکزار نمایندگان هندی‌ها را به حضور خود پذیرفت. کورش صفوف خود را مرتب کرد. مذاکره با نمایندگان هندی‌ها در خصوص جنگ. ضروریات مادی. کورش وعده داد که پادشاه ارمنستان را تضعیف کند. نقشه نبرد.

تعلیماتی که به کریزانتاس داده شد.

فصل چهارم مذاکره با نمایندگان هندی‌ها درباره جنگ. نقشه نبرد با پادشاه ارمنستان

روزی کورش مشغول بازدید افراد خویش بود ناگاه رسولی از جانب سیاکزار آمد و اظهار داشت که نمایندگان هندی‌ها به اردو آمده‌اند. رسول همچنین گفت که سیاکزار تمنا کرده است به ملاقاتش شتاب کنی و برای تو جامه بسیار فاخری فرستاده است و مایل است آن را بر تن کنی و با لباسی برازنده و زیبا در انجمن نمایندگان حاضر شوی.

کورش به اولین سردسته دستور داد افراد را یک‌یک از حضور او عبور دهد و به سردسته‌های دیگر نیز فرمان داد همین‌گونه رفتار کنند. دستور کورش فوراً اجرا شد و در اندک فرصتی انبوه لشکریان به عرض سیصد نفر و به عمق یکصد نفر تشکیل شد. چون سپاهیان به این شکل قرار گرفتند، امر کرد با قدم دو به دنبال وی حرکت کنند ولی چون دید راهی که به مقصد منتهی می‌شود گنجایش ندارد که ستونی با این عرض عبور کند، دستور داد ستون‌ها به تعداد هزار نفری، متعاقب یک‌دیگر حرکت کنند و خود بدون این که مکشی کند پیشاپیش در حرکت بود و دو نفر سرکرده به مدخل کوچه فرستاد تا در صورت لزوم تعلیماتی به افراد بدهند. چون به مجاورت قصر سیاکزار رسید دستور داد اولین گروه به عمق دوازده نفر در جبهه قصر متمرکز شوند سپس به دسته دوم تا آخرین دسته همین دستور را صادر کرد. همه این حرکات به سرعت و با نظم اجرا شد.

سپس خود با جامه پارسی که بر تن داشت وارد قصر سیاکزار شد. سیاکزار از سرعت و نظم کورش بسیار مسرور شد ولی از سادگی لباسش به هم برآمد و گفت: «چرا کورش با این جامه

کورش‌نامه، متن، ص: ۶۴

ساده نزد هندیان حاضر شدی؟ من برای تو لباس فاخری فرستادم، برای من افتخاری است که پسر خواهرم در جامه فاخر و برازنده دیده شود.» کورش جواب داد: «برای تو چه افتخاری داشت اگر من لباس زیبا بر تن و دست‌بند عالی در دست و طوق جواهر بر گردن داشتم ولی خیلی دیر و نامرتب به حضورت می‌رسیدم؟ و حال آن‌که این سرعت و نظم که من در کارم نشان دادم همه مایه افتخار تو است و هم موجب برازندگی من. چون نشان می‌دهد که چه افراد زبده و سربازان چالاک و تعلیم‌دیده‌ای خود را برای کمک به تو مهیا کرده‌اند و خود را در اختیار گذاشته‌اند.

سیاکزار که به حقانیت و اصابت گفتار کورش پی برد غرق مسرت شد و نمایندگان هندی‌ها را بار داد.

نمایندگان پس از تحیت و عرض ارادت پادشاه هند، اظهار داشتند: «غرض شاه این است که بداند چه علتی نزاع بین مادی‌ها و آسوری‌ها را به وجود آورده است. و به ما دستور داده است که چون علل و موجبات نبرد را از شما شنیدیم نزد آسوری‌ها برویم و از آنها نیز مطلب را تحقیق کنیم. نیز ما را مأمور کرده است که به هر دو طرف اظهار داریم که ولی‌نعمت ما، شاه هندی‌ها، پس از اطلاع از

موجبات نبرد به حمایت از آن طرفی مبادرت خواهد ورزید که بیهوده و بدون دلیل مورد حمله قرار گرفته است.» سیاکزار جواب داد: «پس این را بدانید که ما به هیچ وجه در صدد آزار یا ایذا و تجاوز نسبت به آسوریان برنیامده ایم. بر شماست که نزد آنان بروید و از علل رفتار ناپسندشان سؤال کنید.» کورش از سیاکزار پرسید: «آیا من هم می توانم عقیده خود را بگویم؟» سیاکزار گفت: آری. آن گاه کورش نمایندگان هندی ها را مخاطب ساخته گفت: «به ولی نعمت خود بگویید که اگر شاه آسوری ها گلایه ای از ما در دل داشته باشد و خود را مورد آزار یا تجاوز از طرف ما قلمداد کند، ما حاضریم شاه هندیان را به عنوان داور بپذیریم.» پس از این مقال نمایندگان هندیان رخصت طلبیده خارج شدند.

پس از خروج نمایندگان هندیان کورش سیاکزار را مخاطب ساخته گفت: «سیاکزار، من به این سرزمین آمده ام بدون این که تنخواه کافی با خود آورده باشم و آن جزئی مبلغی که آورده بودم تمام شده است، یعنی جمله را خرج سربازان کرده ام. شاید تعجب کنی، چون تو تغذیه شان می کنی، ولی من آنچه از نقدینه موجود داشتم همه را به عنوان صله و پاداش بین افراد تقسیم نموده ام زیرا بنظر من آن کس که می خواهد معاونین و دستیارانی داشته باشد که در همه کار او را یاری کنند، باید به نرم گفتاری و خوش خویی اطاعتشان را مسلم کند و نظم امور را از راه مراقبت دایم برقرار سازد. و عین این مطلب، به خصوص در مواقع جنگ، باید بیشتر مورد توجه قرار گیرد تا یاران صمیمی و موافق، از جان و دل، در پیشرفت مقصود بکوشند. زیرا با دوستی و صمیمیت است که می توان در قلوب یاران و همکاران حس احترام و همکاری به وجود آورد، نه

کورش نامه، متن، ص: ۶۵

با ترس و وحشت. تنها از این راه است که می توان کاری کرد که سپاهیان حسادت نورزند و در شکست و نکبت راه طغیان و غدر نیمایند. در نیل بدین مقصود است که من آنچه داشته ام خرج کرده ام. گرچه استمداد از تو در این ایام که دست به کار هزینه های متعدد و گوناگون هستی چندان شایسته نیست؛ اما باید هردو به کمک یکدیگر تدبیری کنیم تا خود را از عسرت برهانیم. اگر تو در فراخی بودی استعانت از تو مانعی نداشت. به خصوص که به نفع هردوی ماست و این گونه مخارج مایه قوام و رستگاری و موفقیت تو است. من چندی پیش از زبان تو شنیدم که می گفتی شاه ارمنستان از این که دشمن مشترکی رو به ما آورده است سخت تو را تحقیر می کند و مدتی است که نه سپاهانی به کمکت فرستاده و نه مالیاتی را که متعهد بود پرداخت کرده است.» سیاکزار در پاسخ گفت: «بلی کورش، مطلب از همین قرار است که می گویی. من مرددم که آیا سزاوار است هم اکنون بر سرش بتازیم تا آن نابه کار را به ادای تکالیف خود مجبور سازیم یا این که مصلحت در این است که او را به حال خود گذاریم و زحمتی به مشکلات کنونی خود نیفزاییم و بعدا او را به سزای ناسپاسی اش برسانیم.» کورش پرسید: «جایگاه او در نقاط سهل الوصول است یا این که در قلعه استواری پناه گرفته

است؟» سیاکزار گفت: «مقرر فرمان دهی او جایی است که می توان به سهولت او را قلع و قمع کرد. من مترصد فرصت مناسب هستم. اما کوهستان هایی صعب و دشوار در دسترس خویش دارد که می توان به سهولت خود را در آنها پنهان کند. و اگر چنین کند دیگر دست رسی به او آسان نیست و نمی توان آنچه را با خود برده است باز گرفت، مگر این که محاصره شود و همان روشی که پدرم عمل کرد به کار برده شود.» کورش گفت: «اگر صلاح بدانی، من به کمک سواره نظام خود ناگهان بر سرش بتازم و به یاری خدا مجبورش سازم تا مقرری تو را از حیث سرباز و تنخواه ارسال دارد. و علاوه بر این، به او گوش مال سختی بدهم تا این که در این اوقات یار و هواخواه ما باشد.» سیاکزار جواب داد: «شنیده ام فرزندانش با تو در مکتب درس می خواندند و شاید با سهولت بیشتری به سوی تو بیایند. و اگر فرزندان را در اختیار خود درآوری تحصیل حاصل است.» کورش پرسید: «آیا بهتر نیست که ما نیت خود را از آنها پنهان کنیم؟» سیاکزار گفت: «البته بهتر است، باید آنها را غافل گیر کرد و ناگهان بر سرشان تاخت تا قلع و قمع شوند.» آن گاه کورش گفت: «پس گوش کن و اگر نقشه مرا می پسندی بدان عمل کن. من چند بار با سربازانم در سرحدات مشترک کشور ماد و ارمنستان به عزم شکار رفته ام و حتی چند نفر از یاران مادی را نیز با خود برده ام.»

- راست است. اگر با مقدار کمی بروی سوءظن آنان برانگیخته نخواهد شد و تصور خواهند کرد به شکار رفته ای.

- تصور می کنم پیدا کردن چنین بهانه ای دشوار نباشد، می گوئیم شکار بزرگی ترتیب داده ایم.

کورش نامه، متن، ص: ۶۶

و بدین منظور، من می توانم علنا چند سوار از تو عاریت بخواهم.

- بسیار خوب، من به این بهانه که عازم سرحدات آسور هستم تعداد کمی سوار به تو خواهم داد، و خود به قصد مستحکم کردن سرحدات آسور به آن صوب حرکت می کنم؛ و چون دو روزی مشغول تفرج و شکار شدی، عده ای از بهترین افراد پیاده نظام و زبده سواران را به کمکت خواهم فرستاد. و به محض این که افراد به تو پیوستند ناگهان حمله را آغاز کن. من سعی می کنم با بقیه قوا در نزدیکی تو پنهان بمانم و چون ضرورت ایجاب کرد به یاریات بشتابم.

پس سیاکزار به سرعت سواران و پیاده نظام خود را مجهز کرد و با ارباب هایی پر از گندم به سوی سرحد رهسپار شد. کورش پس از قربانی، رسولانی نزد سیاکزار فرستاد و از او بهترین سواران جوان را طلب کرد. سیاکزار فقط عده خیلی نزد کورش فرستاد و خود با عده قوا به طرف سرحدات آسور

حرکت کرد. و کورش به عنوان شکار به سرحدات ارمنستان رو آورد و درست مانند ایامی که به شکار و تفرج می‌رفت به سرحد نزدیک شد.

هنوز بیش از اندک مسافتی نپیموده بود که خرگوشی از تل خاک بیرون جست. همان لحظه عقابی تیزپیر بر سر خرگوش فرود آمد و او را محکم در چنگال آهنین خویش گرفت و طعمه خود را به بلندی برد. کورش این واقعه را به فال نیک گرفت، شکر خدا را به جای آورد، آن گاه رو به یاران خود کرد و گفت: «رفقا، خدا بشارت داد که شکار نیکویی خواهیم داشت.»

چون به سرحد رسید به شکار پرداخت و سواران و پیاده‌ها به دنبال او به راه‌پیمایی پرداختند و چنین وانمود کردند که مترصدند شکار از پناهگاه خارج شود. سواران و پیاده‌نظام عده بسیاری گراز و گوزن و سایر وحوش را به پیش انداخته شکار کردند.

به همین منوال شکارکنان به خط سرحدی رسیده به استراحت پرداختند. فردای آن شب شکارکنان به سوی کوهستان‌های مورد نظرشان نزدیک شدند. پس از خاتمه شکار باز به استراحت پرداختند. چون کورش از حضور سپاهیان سیاکزار مطلع شد پیام فرستاد که در فاصله دو فرسنگی آن محل ایست کنند و فرمان‌ده آنها پس از شام پیش او بیاید. کورش پس از استراحت سران دسته را گرد خود جمع کرد و گفت: «رفقا، شاه ارمنستان سابق بر این متحد و خراج‌گزار سیاکزار بود. اما امروز که دشمن به سوی سیاکزار رو آورده است، غدر و خیانت پیشه گرفته است و سپاه و خراجی را که بر عهده دارد نفرستاده است. بر ماست که او را گوش‌مال سختی بدهیم. اما نقشه من از این قرار است: تو ای کریزانتاس، پس از اندک استراحت نیمی از سربازان پارسی را که همراه ما هستند با خود بگیر و به سمت کوهستانی که می‌گویند چون ارامنه دچار ترس و وحشت شدند به آنجا فرار می‌کنند برو و بر آن محل مسلط باش. من راه‌نما به تو می‌دهم. می‌گویند آن کوه‌ها از جنگل مستور است؛ پس به سهولت می‌توانی خود را در آن محل

کورش‌نامه، متن، ص: ۶۷

مخفی کنی، چنان‌که کسی متوجه نشود. مع هذا، تنی چند از افراد خود را به شکل دزدان درآور و آنها را با لباس ژنده و در هیئت راه‌زن از جلو بفرست اگر این عده با چند نفر از ارامنه برخورد کردند باید آنان را دستگیر کنند تا هیاهو برپا نشود و از حضور ما اطلاعی نیابند و اگر موفق به دست‌گیر کردنشان نشدند باید آنها را فراری دهند تا متوجه افراد دیگر نشوند و مطلب به تصور این‌که با تنی چند از دزدان تصادم کرده‌اند ختم شود. این است آنچه تو باید انجام دهی. من در طلایع صبح با بقیه سپاهیان، یعنی پیاده‌نظام، و تمام سواره‌نظام حرکت خواهم کرد و یکسر به سوی اقامتگاه شاه می‌روم. اگر شاه درصدد مدافعه از خویش برآمد باید به مصاف پرداخت. اگر خود را از جلگه عقب کشید باید

ناچار به تعاقبش اقدام کرد. و اگر خواست به سوی کوهستان متواری شود، بر تو است که یک نفر از آنان را زنده نگذاری. ما واقعا به شکار بزرگی همت گماشته‌ایم. شکار جرگه، باید دمار از روزگارشان درآوریم. باید از گذرگاه‌ها مراقبت کنی، یعنی قبل از این که شکار آغاز شود راه گریز بر فراری‌ها ببندی. و فراموش مکن آنان که معابر را سد می‌کنند، باید در کمین باشند و از نظر شکار فراری کاملاً پنهان بمانند. اما متوجه باش که شکاری که در کمین آن نشسته‌ای شکاری عادی نیست.

امروز به سپاهیان استراحت بده تا خوب بخوابند و در هنگام کارزار آماده و بانشاط باشند.

باز مترصد باش که بیهوده خود را در کوه‌ها سرگردان نکنی؛ از معابر سخت و صعب عبور مکن، به راهنماها دستور بده تو را از سهل‌ترین راه‌ها هدایت کنند و اقصر فاصله را طی کنی. باز بر خلاف عادت، بیهوده مدو و مجبور مکن افراد به دنبالت بدونند. بلکه با قدمی برو که همه بتوانند از تو تبعیت کنند، و در کمال ملایمت بشتاب تا به مقصود خود نایل آیی. اگر دیدی در کوه‌پیمایی خسته شده‌اند، تنی چند از مردان زبده و کارآزموده را عقب نگه‌دار تا دیگران را به رفتن ترغیب کنند.» کریزانتاس پس از شنیدن این تعلیمات از زبان کورش خیلی مغرور شد که مورد اعتماد کورش قرار گرفته است. پس راهنماها را با خود برداشت و دستورهای لازم به کسانی که همراه او می‌بایست حرکت کنند داد و برای استراحت به گوشه‌ای رفت و خوابید. پس از استراحت کافی، جملگی آماده شدند و به سوی کوهستان عزیمت نمودند.

کورش سپیده‌دم قاصدی نزد شاه ارمنستان فرستاد و به او پیام داد که «کورش از تو خواهش می‌کند که سپاهیان و تنخواهی را که بر ذمه خود داری فوراً بفرستی.» و به قاصد گفت: اگر از تو سؤال شد که کورش کجاست، حقیقت را بگو که من در سرحد منتظر ایستاده‌ام. اگر از تو پرسید که شخص من در خط مرزی حضور دارم، بگو اطلاعی نداری. چنان‌چه از شماره ما پرسید بگو کسانی بفرستد و تحقیق کند.

کورش قاصد خویش را بدین‌قرار تعلیم داد زیرا فکر می‌کرد بهتر است با اطلاع قبلی وارد

کورش‌نامه، متن، ص: ۶۸

سرزمین خصم شود تا بدون اطلاع و پنهانی. خود نیز با افراد مهیا شدند که اگر کار به نبرد کشید از همه جهت آماده کارزار باشند. پس سربازان خود را از وارد ساختن هر خسارتی نهی کرد و چنان‌چه از ارامنه کسی را دیدند، باب صحبت بگشایند و اعتمادش را جلب نمایند و کاری کنند که مردم حاضر شوند آذوقه و خواربار لازم در اختیار سپاهیان بگذارند.

کورش نامه، متن، ص: ۶۹

کتاب سوم

کورش نامه، متن، ص: ۷۱

دست گیر شدن شاه ارمنستان و همراهانش. پسر شاه، کورش را با احترام پذیرفت. عقد اتحاد با ارمنستان.

فصل اول دست گیر شدن شاه ارمنستان. عقد اتحاد با ارمنستان

شاه ارمنستان از شنیدن پیام کورش به غایت هراسناک شد. چه دید بهانه روشنی به دست مدعیان داده و در انجام تعهد خویش قصور ورزیده است؛ نه خراج داده و نه سرباز فرستاده است؛ و از همه بدتر، چون به داخل سرزمین قدم نهند، خواهند دید که مشغول ساختمان استحکامات و قلعه بندی در اطراف پای تخت است و برای این خلاف ثانوی هیچ عذری ندارد. چون به عواقب کار خویش فکر می کرد لرزه بر اندامش می افتاد. ناچار به عجله مأمور به اطراف گسیل داشت تا از هرسو افراد و سپاهی جمع آوری کنند سپس همسر و دختران و پسر کوچک تر خویش ساباریس را با عروس و بهترین اثاث و جواهر خود در تحت مراقبت قراولان بسیار به کوهستان ها فرستاد. در همان حال قراولانی به اطراف فرستاد تا از حرکات کورش اطلاع به هم رسانند و عموم ارامنه را تحت سلاح درآورده فرمان آماده باش صادر کرد. دیری نگذشت که پیام آوردند کورش شخصا آمده است. پادشاه ارمنستان که جسارت مقابله در خود ندید فرار را بر قرار ترجیح داد و گریخت. ارامنه که این بدیدند، خود نیز به عجله به هرسو گریختند تا دارایی و خانه خود را حفظ کنند. کورش چون دید جمله مردم سراسیمه به هرسو می دوند و با گله و حشم و دارایی خود درصددند خود را پنهان کنند جارچانی به هرسو فرستاد و اعلام داشت که به کسانی که در سر کار خویش بمانند آسیبی نخواهد رسید، بلکه هرکس کار خود را رها کند و به کوهستان پناه برد با او مانند دشمن رفتار خواهد شد. نتیجه این شد که بسیاری از مردم بر سر کار خویش باقی ماندند. مگر عده ای که در ملازمت شاه ارامنه پا به فرار گذاردند. در این اثنا، قراولان زنان شاه در کوهستان گرفتار سربازان کورش، که در کمین بودند، شده جملگی در حین فرار دست گیر شدند. هم چنین پسر پادشاه و دختران و زنان و کلیه غنایم و ذخایر به دست سربازان ایرانی افتاد.

کورش نامه، متن، ص: ۷۲

شاه ارامنه چون نمی دانست از شنیدن این اخبار شوم چه کند، ناچار بر بلندی ها پناه برد. کورش ارتفاعات را به کمک سربازان خود محاصره کرد سپس پیام فرستاد که کریزانتاس سربازان را در محل مستقر نموده خود به سرعت به وی بپیوندد.

کورش مشغول آرایش صفوف سربازان خود شد و قاصدی نزد شاه ارمنستان فرستاد و این سؤال را مطرح ساخت: «بگو بدانم آیا ترجیح می دهی در بالای صخره بمانی و با تشنگی و گرسنگی بجنگی، یا این که به جلگه پایین آمده با ما به مصاف پردازی؟» شاه ارمنستان جواب داد ترجیح می دهد که با هیچ کس نجنگد. کورش بار دیگر قاصد فرستاد و سؤال کرد: چرا از صخره پایین نمی آیی؟

- زیرا نمی دانم چه بکنم.

- بر تو است که تسلیم شوی و درباره رفتار خود توضیح بدهی.

- آن کس که مرا قضاوت کند کیست؟

- آن کس که مشیت خداوند او را بر تو پیروز ساخته است.

شاه ارمنستان به اجبار از صخره پایین آمد و تسلیم شد. کورش او و ملازمانش را میان سپاه خود که با ورود افواج جدید کامل شده بود پذیرفت.

در این اثنا، پسر ارشد پادشاه ارمنستان که با کورش در یک مکتب درس خوانده بود فرارسید.

این شخص بارها در شکارگاه ها رفیق و ندیم کورش بود. به محض اطلاع از قضایا با همان لباس سفر خدمت کورش شتافت و چون پدر و مادر و خواهران و همسر خود محبوس دید گریه آغاز کرد. کورش که او را بدید به ادای این کلمات اکتفا کرد: «تو موقع مناسبی سر رسیدی تا در محاکمه پدرت حاضر باشی.» پس دستور داد جمله بزرگان سپاه پارسی و مادی و هم چنین رؤسای قبایل ارمنی را فراخواندند و به زنان دربار نیز اجازه دادند در همان ارا به ای که جلوس کرده بودند گرد میدان باشند. چون عموم حضار حلقه وار گردش جمع شدند گفت: «ای پادشاه ارمنستان، من به تو توصیه می کنم که در دفاع از خویشتن، جز به ذکر حقیقت امر به سخن دیگری مبادرت نکنی تا بلکه بتوانی خود را از عواقب زشت ترین گناهان مصون و معاف داری. چه این را محقق بدان که کسی که می کوشد دروغ خود را پنهان کند سزاوار بخشش نیست. این زنان و اطفال و این سردسته های ارامنه، جملگی بر آنچه تو کرده ای وقوف دارند، اگر بفهمند و ببینند که سخنی برخلاف حقیقت ایراد نمودی، و من بر آن وقوف یافتم، یقین خواهند داشت در فنای خود به بدترین وجهی کوشیده ای و به

مخوف‌ترین عواقب گرفتار خواهی شد.» شاه ارمنستان گفت: «کوروش تو هرچه دلت می‌خواهد بگو، من جز اظهار حقیقت سخنی نخواهم گفت، هرچه بادا باد.»

کوروش‌نامه، متن، ص: ۷۳

- پس بگو آیا هیچ‌گاه بر ضد آستیاژ، پدربزرگ من، و سایر مادی‌ها جنگی نموده‌ای یا نه؟
- بلی جنگ کرده‌ام.
- آیا پس از مغلوب شدن متعهد شدی که هرساله خراج بدهی و هرکجا که مقرر داشت سرباز آماده بفرستی و از ساختن استحکامات و قلاع احتراز جویی؟
- راست است.
- پس چرا نه خراج فرستادی و نه سرباز؟ چرا برخلاف عهد خود به ساختن قلاع پرداختی؟
- زیرا آزادی را دوست داشتم، به نظر من برازنده‌ترین و زیباترین چیز آزادی است و آرزو دارم که این میراث را به اطفالم برسانم.
- کوروش جواب داد: «البته نبرد و مبارزه و کوشش برای خلاصی از قید بندگی بسیار پسندیده است، اما اگر مردی در جنگی شکست بخورد یا به نحوی دیگر تحت اطاعت دیگری درآید ولی علناً سعی کند خلاف قول و عهد خود با زیردستان خود عمل کند، تو خود بگو، آیا او را مردی شریف و قانون‌شناس خواهی دانست، یا این‌که او را مقصر و مستحق مجازات خواهی شمرد؟
- چون تو نمی‌خواهی حرف دروغ از لبانم خارج شود اقرار می‌کنم که مستحق مجازات است.
- به هریک از سؤالات من پاسخ روشنی بده: اگر مرد معتبری خلاف عهد و قرار خویش رفتار کرد، آیا او را در منصب خویش باقی خواهی گذارد یا این‌که شخص دیگری را به جایش منصوب می‌کنی؟
- مرد دیگری به جایش برمی‌گزینم.
- و چنان‌چه صاحب مال و منال فراوانی بود، او را صاحب ثروت باقی خواهی گذاشت یا تهی‌دست و محتاجش خواهی نمود؟
- آنچه در دست دارد از او خواهم گرفت.

- و چنان چه دریافتی که با دشمنانت سروسری دارد چه خواهی کرد؟
- او را خواهم کشت. آه، بهتر نیست که در راست گفتن بمیرم و ننگ دروغ بر خود هموار نسازم؟
- پسرش پس از شنیدن این کلمات تاج شاهی را از سرش برداشت و جامه خود را پاره کرد.
- زنان شیون آغاز کردند و بر سروصورت خویش کوفتند، چنان که گویی پدرشان مرده است.
- کوروش دستور داد ساکت شوند و چنین گفت: «پس ای پادشاه ارمنستان، حال که آیین دادگری تو چنین است، به من چه توصیه می کنی؟» شاه ارمنستان در سکوت فرورفت زیرا نمی دانست کوروش را به کشتن خویش توصیه کند، یا برخلاف گفته خویش تقاضای عفو و احسان کند. تا

کوروش نامه، متن، ص: ۷۴

این که پسرش، تیگران، شفاعت کنان رو به کوروش کرد و گفت: «ای کوروش، حال که پدرم تردید دارد اجازه بده آنچه مصلحت است تقاضا کنم.» کوروش که به یادش آمد تیگران در حین شکار، مرد دانشمندی با خود داشت و از او تجلیل می کرد. خواست از عقیده او در این باب آگاه شود. از این رو اجازه داد که عقیده خویش را بگوید. تیگران گفت: «اگر تو نیت و اعمال پدرم را صحنه می گذاری، صمیمانه درخواست دارم از آن تبعیت نمایی، اما اگر معتقدی که خطایی مرتکب شده و راه کژی پیموده است از او متابعت مکن، صواب نیست.» کوروش جواب داد: «در امر قضاوت هیچ گاه از رفتار و کردار مرد مقصری تقلید نخواهم کرد.»

- راست است.

- بنابه اقرار صریح خودت پدرت باید تنبیه شود زیرا به مجازات رساندن مقصر عین عدالت است.

- آیا به عقیده شخص خودت کدام راه صواب است: مجازات کردن مقصر به نفع یا به زیان تو.

- در صورت اخیر من خودم را تنبیه کرده ام.

تیگران گفت: «ولی این را بدان که کشتن کسانی که در دست تو گرفتار و مطیع هستند، در این ساعت که حفظ و نگهداری شان شایان اهمیت است، به ضرر تو خواهد بود.»

- چگونه ممکن است به کسانی که راه پیمان شکنی در پیش گرفته اند اعتماد نمود؟

- اگر راه عقل بپیمایند استحقاق چنین گذشتی را دارند. زیرا ای کورش، مصلحت در عقل است، بدون عقل سایر فضایل شخص عبث و مهمل خواهند ماند. مثلاً شجاعت و بی‌باکی به چه کار می‌آید اگر شخص از حلیه عقل محروم باشد. به چه درد می‌خورد که کسی غنی و سوارکار خوب باشد و در کشور خود نیرومند باشد ولی راه عقل و تدبیر نپیماید؟ زیرا به اتکای عقل است که هر دوستی مفید و هر مخدومی نیک می‌شود.

- تو عقیده‌مندی که در یک روز پدرت از گم‌راهی به عقل و از سبک‌مغزی به تدبیر و کیاست تغییر وضع خواهد داد؟

- البته؟

- پس به زغم تو عقل یک تأثر روحی است مانند درد و الم، نه یک دانش اکتسابی. تازه اگر چنین باشد ممکن است شخص فتنی، عاقل و باکیاست شود، ولی از یک شخص سبک‌مغز، یکباره عاقل شدن بسیار مستبعد، بلکه محال، است.

- چرا، ممکن است. مگر ندیدی مردی که جسارت ورزیده با مردی از خود نیرومندتر می‌جنگد، پس از شکست بی‌درنگ بیماری جسارت و تهور او شفا می‌یابد؛ یا ندیده‌ای که وقتی

کوروش‌نامه، متن، ص: ۷۵

دو دولت با هم می‌جنگند، آن که شکست می‌خورد بی‌درنگ از جنگ و ستیز با حریف خود باز می‌ایستد؟

- پدرت با کدام شکست مواجه شده است که حال بخواهد راه عقل و حسن تدبیر بپیماید؟

در همین مبارزه می‌خواست خود را آزاد کند، اما باز طوق بندگی را در گردن نهاد و بیش از پیش اسیر و گرفتار شد. او می‌خواست اسرار خود را مکتوم دارد و یکباره حریف خود را غافل گیر کند، اما دچار شکست شد.

- او دید که تو وقتی خواستی او را بفریبی، به همان آسانی که کوران و کران و دیوانگان را می‌فریبند، فریبش دادی. تو می‌خواستی کسی به مقاصدت پی نبرد، او نیز می‌خواست در خفا برای خود استحکاماتی بسازد ولی تو او را در قلعه‌هایی که به قصد دفاع از جان خویشتن بنیاد نهاده بود، زندانی کردی. تو به سرعتی از گوشه‌های دوردست، در کمال اختفا و تردستی بر او تاختی که مجال نکرد افواج خود را برای حمایت و دفاع از خود جمع‌آوری کند.

- آیا تصور می‌کنی چنین شکست‌ها مرد را به راه صواب و عقل هدایت می‌کند و او را معترف به این حقیقت می‌سازد که مردان بهتری در صفحه روزگار یافت می‌شوند؟

- خیلی بهتر و سریع‌تر از آن وقت که در میدان کارزار دچار شکست و نکبت شود. زیرا آن کس که در نتیجه قوه قهریه در میدان جنگ دچار شکست شده است پیش خود فکر می‌کند که اگر تن خود را بهتر به وسیله تمرین‌های رزمی پرورش دهد در کارزار فایق می‌آید. یا شهری که مغلوب شود به این امید است که با یافتن متحدین دوباره وارد میدان نبرد شود. اما بارها دیده شده است که کسانی که برتری دیگران را بر خود مسلم ببینند، بی‌چون و چرا با آنها از در اطاعت و خضوع درمی‌آیند و بدون اجبار امرش را مطاع و متبع می‌شمرند.

- از سخنان تو این طور استنباط می‌شود که مردان تندخو معتقد نیستند که انسان باید ملایم باشد، یا دزدان به چیزی غیر از دزدی معتقد نیستند، و دروغ‌گویان سخن راست را باور نمی‌دارند، و یا ستم‌کاران به این عقیده‌اند که نباید عدالت اجرا شود. مگر تو معتقدی که پدرت در راه خدعه و تزویر علیه ما و در عهدشکنی و پامال کردن تعهدات خود از این نکته غافل بود که ما نیز مراقب وضع او هستیم و اجرای عهدنامه‌هایی را که با آستیاژ متعقد کرده است خواستاریم؟

- من می‌گویم برای این که کسی عاقل شود کافی نیست دیگران را بهتر از خود بداند بلکه باید ضرب شصت عدالت قوی‌تر از خود را تحمل کرده باشد، درست مانند وضعی که پدرم اکنون به آن گرفتار است.

- اما پدرت تاکنون هنوز متحمل جور و ستمی نشده است ولی می‌دانم که ترسش از این است که گرفتار عواقب شوم و ناگواری شود.

کوروش نامه، متن، ص: ۷۶

- آیا عقیده داری که چیزی بیشتر از ترس و خوف شدید از مجازات، روح را اسیر کند؟ آیا به این مطلب پی برده‌ای که مردم، در برابر سخت‌ترین مجازات‌هایی که قانون معین کرده است، باز مقاومت به خرج می‌دهند ولی وقتی تحت استیلای ترس و وحشت شدید هستند، جرئت نمی‌کنند به چشم آن کس که از او می‌ترسند نگاه کنند ولو آن که او به نرمی سخن بگوید؟

- یعنی به عقیده تو ترس از مجازات مردم را بیشتر از عین عقوبات زجر و زحمت می‌دهد؟

- تو خود از تجربه آموخته‌ای که این سخن عین حقیقت است. تو بارها ملاحظه کرده‌ای که کسانی که از وطن و خانه و کاشانه خود تبعید می‌شوند، یا در حین مبارزه، در تحت استیلای ترس و وحشت

از مغلوبیت درمی آیند، به کلی فاقد اراده و توانایی می شوند. درست مانند کسانی که چون پا به عرشه کشتی می نهند از طوفان بر خود می لرزند، یا کسانی که از بندگی و اسارت وحشت مداوم دارند، جمله از غذا خوردن می افتند، خواب به چشیشان نمی آید، چون اسیر ترس و گرفتار وحشت اند. اما چون از مملکت خویش طرد شدند یا پس از این که دچار شکست شدند یا در قید اسارت و بندگی درآمدند، آن وقت بهتر از مردان خوش بخت غذا می خورند و می خوابند. از این قراین معلوم می شود که ترس و وحشت بر دوش آدمی زاد چه بار سنگینی است. بارها دیده شده است که بسیاری از فراریان وقتی که گرفتار شوند، از خوف مرگ، به حیات خود خاتمه می دهند و خود را از بلندی ها به زیر پرتاب نموده؛ حتی با انگشتان خود، حلق خویش را می فشارند تا بمیرند؛ یا چه بسا که به جان یک دیگر افتاده چون دیوانگان یک دیگر را می کشند. به زعم من، ترس از همه چیز روح انسان را بیشتر معذب می نماید و تحت فشار قرار می دهد و صدمه اش ناگهانی تر و شدیدتر است. آیا تصور می کنی که وضع پدرم، تحت استیلای ترس و وحشت از بندگی و اسارت خویش و من و زنان و فرزندانم به چه پایه است؟

کوروش جواب داد: «تصور وضع دردناک و آشفته اش دشوار نیست اما مردانی که قدر عافیت نمی دانند و در زبردستی پرخاش و ناسزا روا می دارند، چون زیردست شدند، بسیار آشفته و منقلب می شوند، اما چون دوباره از خاک ذلت برخیزند همان کارهای ناشایست گذشته را آغاز می کنند.»

- بلی ای کوروش، خطاهایی که ما مرتکب شده ایم به تو حق می دهد که به ما اعتماد روا نداری. تو آزادی که قلعه ها بسازی، استحکامات ما را تصاحب کنی و به آنچه در حصول اطمینان از وفاداری ما روا می دانی عمل کنی. ولی دیگر شکایتی از ما نخواهی شنید چه این پند را پیوسته آویزه گوش خود خواهیم کرد که رفتار و کردار خودمان است که مایه بدبختی ما شده است. اگر موقعی که حکومت این کشور را به مرد درستی می دهی، از او بدگمان باشی، متوجه باش که این نیکی تو مایه قطع دوستی شما نگردد. از طرف دیگر، اگر برای پرهیز از کینه توزی او

کوروش نامه، متن، ص: ۷۷

قید و بندی بر جسارت و بی پروایی او نگذاری، متوجه باش که آن وقت بیش از ما احتیاج خواهد داشت که او را بر سر عقل آوری.

کوروش گفت: «پناه بر خدا که من خادمی از راه رعب و اجبار برای خویشان فراهم بیاورم، چه من خطاهای خادمی را که با حسن ارادت و دوستی در خدمتم بکوشند، به مراتب بهتر از خدماتی می دانم که از طرف اشخاصی صورت بگیرد که می دانم مرا منفور می دارند ولی از راه ترس و اکراه، وظیفه خود را خوب انجام می دهند.

- آیا این دوستی و ارادت را از چه کسی، در این وضع، بهتر از ما انتظار خواهی داشت؟

- از جانب کسانی که هیچ‌گاه درصدد دشمنی با من برنیامده‌اند و از من توقع و انتظار نیکی که شما حال درصدد به‌دست آوردن آن هستید، نداشته‌اند.

- آیا در دنیا، ای کورش، مردی یافت می‌شود که بتوانی در این وضع، به همان میزان که قدرت داری به پدرم نیکی کنی، در حقش احسان کنی؟ آیا کسی که عقدشکنی یا تقصیری مرتکب نشده باشد، درصدد حق‌شناسی و ادای شکر نعمت برخواهد آمد؟ آیا معتقد نیستی که اگر زن و فرزند مقصری را که در بند تو است ببخشایی، او بیش از آن‌کس که مال و جان و زن و فرزندش را نگرفته‌ای، سپاس‌گزار تو خواهد شد؟ بالاخره، اگر مقدر است که سلطنت ارمنستان مضمحل و نابود شود، آیا تصور می‌کنی احدی در دنیا بیش از ما، مهموم و دل‌شکسته شود؟

مسلم است آن‌کس که بیش از دیگران از فقدان مسند شاهی مغموم می‌شود، چون تو بر او کرم کنی و تارک سلطنت را به ودیعت به وی بسپاری، بیش از همه‌کس سپاس‌گزارت خواهد شد. اگر بخواهی که در موقع عزیمت همه‌چیز مرتب بماند، آیا مصلحت در این است که مردان جدیدی بر امور مسلط کنی، یا نمک‌پروردگان خود را کما فی السابق مصدر کار باقی گذاری. اگر بخواهی از اینجا سپاهیانی آزموده و کاردیده در رکابت ببری، چه‌کس بهتر از ما شایستگی انجام این خدمت را خواهد داشت؛ و چنان‌چه به مال و تنخواه ضرورتی هست، چه‌کس بهتر از ما قادر است تمام هستی و دارایی خود را در اختیار قرار دهد؟ ای کورش بزرگوار و خوب، اگر ما بندگان درگاهت را از کف بدهی، زبانی به خود وارد ساخته‌ای که به مراتب از ضررهایی که پدر من قادر بود به تو وارد آورد بیشتر است.

این بود خلاصه استغاثه‌های تیگران. کورش با شعف بی‌پایان به التماس و زاری پسر پادشاه ارمنستان گوش می‌داد؛ به‌خصوص که می‌دید به سهولت در آنچه به سپاکزار وعده کرده بود توفیق حاصل کرده است. به یادش آمد که به او وعده کرده بود که ممکن است ارمنستان را دوست و متحدی به مراتب وفادارتر از سابق کرد. پس از لختی رو به پادشاه ارمنستان کرده گفت:

«اگر این دلایل شما را بپذیرم چند تن سپاهی و چه مبلغ تنخواه برای ادامه جنگ با دشمن تسلیم

کورش‌نامه، متن، ص: ۷۸

خواهید کرد؟» شاه جواب داد: «بهترین و صمیمانه‌ترین راه آن است که ما آنچه قوای نظامی در اختیار داریم خدمتت عرضه داریم و تو آنچه ضرورت ایجاب می‌کند با خود برگیر و بقیه را برای حفظ

و حراست داخله باقی گذار و همین طریق را در مبلغ تنخواه به کار بر؛ چون از موجودی خزانه ما آگاه شوی آنچه احتیاج داری بردار و بقیه را برای اداره امور در اختیار ما بگذار.»

- بسیار خوب از شماره سپاهیان و وضع خزانه خود مرا مطلع کن.

شاه ارمنستان جواب داد: «سواره ما مرکب از هشت هزار و پیاده نظام بالغ بر چهل هزار نفر است. دارایی خزانه ما با آنچه از پدرم به میراث رسیده در حدود سه هزار تالان است.» کورش بدون تأمل جواب داد: «از سپاهیان خود چون با همسایگان خود، کلدانی‌ها، در نبرد هستی نیمه را در اختیار ما بگذار و از تنخواه به جای پنجاه تالان که به سیاکزار خراج بایستی بدهی یکصد تالان بده، چه در انجام تعهدات خود قصور ورزیده‌ای. و اما یکصد تالان به من قرض بده که به امید خدا به تو مسترد خواهم داشت و یا در ازای این کمک، خدمتی که شایسته است در حقت منظور خواهم کرد. ولی چنانچه نتوانستم عین آن را به زودی مسترد بدارم، مرا به ناتوانی می‌توان متصف کرد، نه به بی‌عدالتی و تجاوز.» شاه ارامنه گفت: «به این قسم سخن نگو، چون در این صورت اعتمادم از تو سلب خواهد شد. زیرا آنچه که برای ما باقی می‌گذاری، جملگی از آن تو است.»

- بسیار خوب، حال در ازای به‌دست آوردن زن خویش چه می‌پردازی؟

- آنچه در اختیار دارم.

- در ازای اطفال خود؟

- باز آنچه در اختیار دارم.

- یعنی یک‌برابر بیشتر از آنچه داری! تو ای تیگران، در ازای عیال خود چه می‌پردازی؟

تیگران که تازه ازدواج کرده و عاشق دل‌خسته زن خویش بود، جواب داد: «من حیات خود را می‌فروشم تا زنم از قید اسارت خارج شود.»

- بگیر زنت در اختیار تو است. من او را به‌عنوان اسیر نزد خود نگاه نداشتم چه تو قصور و خلاقی نسبت به ما مرتکب نشده‌ای.

بعد به شاه ارمنستان گفت: «تو هم زن و اطفال خود را بگیر، بدون این‌که در عوض چیزی بدهی.

زیرا هیچ‌گاه در قید اسارت درنیامده بودند. حال نوبت آن رسیده است که سر سفره من بنشینید و غذا بخورید سپس هرکجا که مایلید بروید.» جملگی ماندند و از خوان نعمت کورش برخوردار شدند.

پس از صرف شام کورش تیگران را مخاطب ساخته گفت: «آن کسی که با ما شکار می‌کرد و تو آن همه مدح و ثنایش را می‌گفتی کجاست؟»

- آه، پدرم که در خدمت نشسته او را کشت.

کوروش نامه، متن، ص: ۷۹

- به چه جرمی؟

- بدین عنوان که مایه فساد من بود. اما ای کورش آن مرد صاحب چنان روح پاک و باعزتی بود که در حین نزاع می‌گفت: «تیگران گرچه پدرت مرا به کشتن داد ولی کینه او را در دل مگیر، تقصیر از او نیست، از راه خیانت مرا نمی‌کشد، به علت جهالت است. کلیه تقصیراتی که آدمیان از راه جهالت مرتکب می‌شوند غیرارادی است.

کوروش بانگ برآورد: بی‌چاره مرد!

آن‌گاه شاه ارامنه کورش را مخاطب ساخته گفت: «ای کورش هر مردی که زنش را در مصاحبت مرد دیگری ببیند، او را می‌کشد، نه بدین دلیل که او مایه آشفته‌گی خاطر است بلکه بدین دلیل که به مهر و محبتی که در دل آن زن، خاص او بود، تجاوز کرده است. او دشمن است و باید خونش را ریخت، من نیز به این مرد به شدت حسادت می‌ورزیدم.» کورش جواب داد: «پناه بر خدا! ای پادشاه ارمنستان، درد دل تو را دریافتم. خطایت ناشی از ضعف آدمی است. تو هم ای تیگران، این تقصیر را بر پدرت ببخش.»

شاه ارامنه، با زنان و فرزندان خویش، با مسرت خاطر فراوان سوار بر ارابه شده به سوی قصر خویش روانه شدند. چون به محل اقامت خود رسیدند، جز ستایش کورش سخنی نمی‌گفتند، یکی حسن تدبیر و کیاستش را می‌ستود، دیگری جوان‌مردی و علو طبع و مقامش را، یکی فطرت نیک و خلق خوش و آرامش را، دیگری قد رعنا و جمال زیبا و رخسار دل‌پسندش را مدح و ثنا می‌گفت. تیگران زنش را مخاطب ساخته گفت: «آیا در نظر تو کورش زیبا و برازنده است؟»

- من به صورتش نگاه نکردم.

- پس چه کسی را نگاه می‌کردی؟

- آن‌کس را که می‌گفت حیات خود را می‌فروشد تا زنش از قید اسارت و بندگی خلاص شود.

پس از این بیانات هرکس دست محبوب خود را گرفت و به گوشه‌ای رفت و به استراحت پرداخت.

روز بعد شاه ارامنه سپاهیان و نقدینه و پیش‌کش و هدایای عظیم روانه اردوگاه کورش نموده به بقیه سپاهیان امر داد تا سه روز خود را آماده کنند و در رکاب کورش حاضر شوند. ضمناً دو برابر آنچه کورش مقرر داشته بود تنخواه تقدیم کرد. کورش آنچه معین کرده بود برداشت و بقیه را مسترد داشت. آن‌گاه سؤال کرد: «کدام یک از پدر و پسر فرمان‌دهی سپاه ارامنه را بر عهده خواهد گرفت؟» پدر و پسر هردو داوطلب چنین خدمتی شدند. پدر گفت: «هرکس را که تو بخواهی.» پسر گفت: «کورش، ولو به‌عنوان خادم باشد، رکابت را ترک نخواهم کرد و زخم را نیز همراه برد تا آنچه را می‌کنم ببیند.» سربازان پس از ضیافت دمی به آسایش پرداختند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۸۰

کلدانی‌ها تسلیم شدند و جزو متحدین درآمدند. اعزام نمایندگان نزد هندیان.

فصل دوم تسلیم شدن کلدانیان. اعزام نماینده به نزد هندیان

کورش فردای آن روز تیگران را با زبده‌سواران مادی و عده‌ای از ارامنه که لازم می‌دانست، با خود برداشت و سواره، سرزمین ارمنستان را پیمود تا محل مناسبی برای ساختمان قلعه و بارو بیابد.

چون بر سر تپه درآمدند از تیگران سؤال کرد: «کدام کوه است که کلدانی‌ها از آن می‌گذرند و به دزدی و تجاوز به سرزمین ارمنستان می‌پردازند؟» تیگران سلسله کوه‌ها را نشان داد. کورش سؤال کرد: «آیا آن نواحی حالا در تحت اشغال و نگهبانی است یا خیر؟» جواب داد: «جاسوسان‌شان پیوسته مراقب وضع هستند و سرکردگان خود را از آنچه واقع می‌شود خبر می‌دهند.»

- پس از اطلاع چه می‌کنند؟

- به مدافعه کوهستان‌ها می‌پردازند و هریک به سهم خود به دفاع می‌کوشد. کورش نگاهی به اطراف کرد و دید قسمتی از سرزمین ارمنستان به سبب همین زدوخوردهای مداوم بایر و خالی از سکنه افتاده است. سپس به اردوگاه مراجعت کردند و پس از صرف شام به استراحت پرداختند.

روز بعد تیگران به همراهی کلیه سواران خود فرارسید. قریب چهار هزار سوار و ده هزار پیاده و ده هزار تیرانداز فراهم ساخته بود. چون تازه‌واردان به نظم صفوف خود پرداختند کورش به قربانی و نیاز مشغول شد. و چون علایم سعد و میمون مشاهده کرد فرمان‌دهان پارسی و مادی را جمع کرده گفت: «یاران من، این کوه‌ها که مشاهده می‌کنید به کلدانی‌ها تعلق دارد و اگر ما آنها را در تصرف خود

درآوریم و در قله آن برج و بارو بسازیم، سرزمین کلد و ارمنستان را به خوبی نظارت خواهیم کرد. سعد ایام به ما نوید می‌دهد که در این عزم خود توفیق خواهیم یافت. ولی این را بدانید که کسب موفقیت در آن است که انسان در هر کار با سرعت و تدبیر عمل کند. لذا اگر

کوروش نامه، متن، ص: ۸۱

ما بتوانیم قبل از آن که کلدانی‌ها خبردار شوند، بر این قتل شامخ مسلط شویم و خود را مستقر سازیم، مسلم بدانید با دشمنانی زبون و خوار طرف خواهیم شد. اگر ما با پشت کار و تصمیم عاجلی این مهم را از پیش برداریم با سهولت بسیار و مخاطره اندک به مقصود خود خواهیم رسید. پس بشتابید و اسلحه به دست بگیرید. شما ای مادی‌ها، از سمت چپ یورش برید. و شما ای آرامنه، نیمی به خط مستقیم و نیمی از جلو ما به پیش بروید. و شما ای سواران از پی ما بیایید و اگر کسانی در راه ماندند کمک کنید تا به قله برسند.» کورش این بگفت و در رأس ستون‌هایی که بدین‌گونه تشکیل شده بود حرکت کرد.

کلدانی‌ها که از دور صحنه را می‌دیدند چون از حرکت ستون‌ها اطلاع یافتند فریاد برآوردند و گرد هم مجتمع شدند. کورش مرتباً زیردستان خود را به راه‌پیمایی و سرعت عمل تشجیع می‌کرد: «ای ایرانی‌ها، حریفان به ما می‌فهمانند که باید به سرعت خود بیفزاییم. اگر ما قبل از رقیبان به بلندی‌ها مسلط شویم، کارمان تمام است.» کلدانی‌ها سپری از چوب بید و دو زوبین همراه داشتند و از جنگ‌جوترین افراد این کوهستان‌ها بودند و هرکس که آنان را اجیر می‌کرد در خدمتشان درمی‌آمدند، چه طبعاً مردانی سلح‌شور و فقیر و سرزمینشان کوهستانی و صعب و بی‌محصول بود و قسمتی که اندک محصول بار می‌آورد به غایت محدود و کوچک بود.

چون ستون‌ها وارد معابر کوهستانی شدند، تیگران که در کنار کورش حرکت می‌کرد گفت:

«کورش می‌دانی که به زودی باید با حریفان دست‌وپنجه نرم کرد؟ ولی آرامنه در برابر دشمن نمی‌تواند مقاومت کنند.» کورش جواب داد که به این امر واقف است؛ و پارسی‌ها را تشویق کرد که به محض این که دیدند آرامنه پا به فرار گذاشته‌اند و دشمن را به سوی آنها جلب کرده‌اند، دمار از روزگار مهاجمین درآورند. آرامنه پیش‌روی می‌کردند. ناگاه کلدانی‌ها غریوی برپا ساخته بر سر ایشان تاختند. آرامنه نیز برحسب عادت خویش میدان را رها کرده پا به فرار گذاشتند. کلدانی‌ها به تعاقب آنان برخاستند ولی چون بقیه سپاهیان را دیدند که شمشیر به دست منتظرشان ایستاده و تنی چند از جلودارها را به هلاکت رسانده یا دستگیرشان نموده‌اند، از پیشروی بازایستادند و عقب‌نشینی کردند. بدین‌قرار، دیری نگذشت که ایرانیان به قتل جبال مرتفع دست یافتند. به محض این که قوای کورش مستقر شدند، سپاهیان کلدانی را دیدند که پا به فرار گذاشته به طرفی می‌دویدند.

کوروش، چون عموم سربازان به ارتفاعات درآمدند، راحت‌باش داد. پس از صرف غذا چون دید محل ارتباطی کلدانی‌ها دارای آب و استعداد کافی است مصمم شد قلعه‌ای بنیاد نهد. به تیگران امر داد پدرش را خبر کند که به سرعت با آنچه بنا و نجار و اثاث و لوازم در اختیار دارد برای ساختن برج و بارو حرکت کند. قاصد به سوی شاه ارامنه حرکت کرد و کوروش به تهیه مقدمات ساختمان پرداخت.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۸۲

در این اثنا، چند تن اسیر به حضورش آوردند. بعضی از اسرا در غل‌وزنجیر مقید و برخی آزاد بودند. کوروش دستور داد اسرای مقید را نیز آزاد ساختند و کسانی را که مجروح یا مریض و ناتوان بودند به دست پزشکان سپرد که آنها را مداوا نمایند. پس کلدانیان را مخاطب ساخته گفت نه برای انهدام این سرزمین آمده است و نه قصد زورآزمایی دارد بلکه بدین‌نیت به این محل آمده است که وسایل صلح و صفا را بین ارامنه و کلدانی‌ها مستقر بسازد. نیز به آنها گفت: «قبل از این که من بر این کوهستان‌ها مسلط شوم، شما احتیاجی به صلح و صفا نداشتید، چه مایملک شما در محل امن و امان نهفته بود و آنچه ارامنه در دست داشتند به یغما می‌بردید. اما ببینید اکنون چه وضعی دارید؟ من عموم اسیران را مرخص می‌کنم، به سرزمین خود بروید و با سایر کلدانیان به مصلحت پردازید و به ما بگویید که آیا با ما سر جنگ و ستیز دارید یا این که مایلید در زمره دوستان و متحدین ما درآیید. اگر سودای جنگ در سر دارید بدون اسلحه به سراغ ما نیایید، چه مرتکب جنون محض شده‌اید و چنان‌چه از در صلح درآیید، باید بدون سلاح بیایید، زیرا چنان‌چه در زمره دوستان ما درآیید، مال و جانتان مصون است و من در بهبود کارتان خواهم کوشید.» کلدانیان سخنان کوروش را با کف زدن استقبال کردند و با خاطری شاد به جایگاه خود رفتند.

وقتی پادشاه ارمنستان پیام کوروش را شنید و از پیروزی او آگاه شد، عده‌ای کارگر و لوازم کار با خود برداشت و به سوی کوروش شتافت، همین که به حضورش رسید گفت: «ای کوروش، انسان ضعیف با آن که از آینده خبر ندارد چه طرح‌ها برای خود می‌ریزد! من هنگامی که درصدد به دست آوردن آزادی خود بودم بیش از پیش مقید و برده شدم و وقتی که ما همگی اسیر و گرفتار شدیم و خود را نابودشده می‌پنداشتیم بیش از همیشه خود را در امن و امان یافتیم. این دشمنان همواره به ما زیان می‌رسانیدند و حالا می‌بینیم آن‌طور که من آرزو داشتم مغلوب گشته‌اند. بدان، ای کوروش، که من برای این که آنها را از این کوهستان برانم حاضر بودم پولی بیش از آنچه که تو از ما خواستی بپردازم، تو قرضی را که از ما گرفتی با این کمک و نیکی که به ما کردی پرداخته‌ای و حتی ما تعهدات تازه‌ای در قبال نیکی‌های تو داریم که نمی‌توانیم آنها را فراموش کنیم و هرچه کنیم در برابر نیکی‌های تو هرگز قادر به ادای دین نخواهیم بود.»

چندی نگذشت که عموم کلدانیان به خدمت کورش شتافته تقاضای صلح کردند. کورش این سؤال را مطرح ساخت: «اکنون که ما در کوهستان‌ها مستقر شده‌ایم جز برخورداری از امنیت، چه آرزوی دیگری دارید؟ و اگر صلح مزایایی هم داشته باشد، دیگر چه می‌خواهید؟» کلدانی‌ها گفتند: «بیش از پیش محظوظ می‌شویم.» سپس کورش سؤال کرد: «علت فقر شما به جز بایر بودن زمین چیست؟»

- هزار دلیل.

کورش‌نامه، متن، ص: ۸۳

- بسیار خوب، آیا حاضرید در مقابل پرداخت حقی اجازه بگیرید که در سرزمین ارمنستان به کشت و زرع بپردازید؟

- بلی، مشروط براین که اطمینان حاصل کنیم که مزاحم و مخل کارمان نخواهند شد.

آن‌گاه کورش رو به پادشاه ارمنه کرده گفت: «تو ای سلطان ارمنه، آیا راضی خواهی شد که در زمین‌های بایرت کشت و کار کنند و در عوض باج معینی در سال بپردازند؟» پادشاه ارمنه گفت:

«من حاضرم حتی مبالغی بپردازم، چون عایداتم به مراتب افزون خواهد شد.» پس کورش رو به کلدانیان نموده گفت: «شما کوهستان‌های پربرکتی دارید، آیا اجازه خواهید داد در مقابل ارمنه هم گله‌هایشان را در دامنه کوه‌های شما بچرانند؟»

- بلی، چون مبالغی بدون زحمت عایدمان خواهد شد.

بعد کورش به شاه ارمنی‌ها گفت: «آیا شما حاضرید از این همه مراتع سرسبز و خرم استفاده برید؟»

- البته، به شرط آن که مخل و مزاحمان نشوند.

- آیا اگر ارتفاعات در دست قدرتی که با شما یار و متحد باشد بماند تا بر اوضاع نظارت و تسلط داشته باشد، منظورتان تأمین خواهد شد؟

ارمنه گفتند بلی. کلدانی‌ها گفتند: «اگر ارمنه بر ارتفاعات مسلط باشند نه تنها ما نمی‌توانیم اراضی آنها را کشت و زرع کنیم، بلکه باید از کشت اراضی خود نیز صرف‌نظر کنیم.»

- اگر ارتفاعات در دست کسی باشد که یار و متحد شما نیز باشد، چه‌طور؟

- در این صورت ما هم همراه و موافقیم.

ارامنه گفتند: «ولی اگر ارتفاعات، به خصوص ارتفاعات مستحکم، در دست کلدانی‌ها باشد، کار ما سامان نخواهد گرفت.» کورش جواب داد: «نقشه من این است که این ارتفاعات را نه به شما واگذار کنم و نه به دست کلدانی‌ها سپارم، بلکه خود نگهداری و نظارت خواهم کرد. و چنانچه یکی از شما به دیگری تجاوز کرد، ما به کمک آن طرفی که مورد تجاوز واقع شده است اقدام خواهیم کرد.»

وقتی طرفین این سخنان را شنیدند، رأی کورش را پسندیده او را ستایش کردند و هردو طرف بر این عقیده شدند که یگانه وسیله برای برقراری صلح پای‌دار همین است و بس. آن‌گاه طرفین قسم یاد کردند که به این پیمان وفادار بمانند و هریک مخل آزادی دیگری نشود، و سعی کنند، با عقد و ازدواج میان جوانان خود، خویش یک‌دیگر شوند، برادروار در سرزمین دیگری کشت و زرع کنند یا از مراتع همسایه خود استفاده برند. و اگر یکی از طرفین مورد تهاجم و تجاوز قرار گرفت، دیگری به کمکش شتابد.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۸۴

این بود عهدنامه بین دو متخاصم قدیمی که تا امروز بین کلدانیان و ارامنه پای‌دار و محترم است، پس از عقد اتحاد هردو قوم در ساختن قلعه و بارو صمیمانه مساعدت کردند و مصالح و ابزار لازم را به محل حمل کردند.

چون شب فرارسید، کورش هردو طرف را به عنوان یاران موافق بر سر سفره خود دعوت کرد. در اثنای طعام خوردن در زیر خیمه‌گاه یکی از کلدانیان گفت: «این عهدنامه مورد پسند همه مردم است، اما کسانی که عادت کرده‌اند رزق خود را از راهزنی تأمین نمایند، تن به کشت و زرع زمین نخواهند داد چون در جنگ و گریز بار آمده‌اند. آنها کاری ندارند جز این که راهزنی کنند یا مزدور کسانی از قبیل شاه هندی‌ها، که مردی ثروتمند است، یا آستیاز شوند.» کورش جواب داد:

«چرا اجیر ما نمی‌شوند؟ من بیش از هرکس به آنها خواهم داد.» همه این رأی را پسندیدند و گفتند که عده‌ای به خدمت او خواهند آمد.

این بود قسمتی از گفت‌وگوی آن شب. کورش دریافت که کلدانی‌ها بارها رسولانی نزد هندیان اعزام می‌دارند و نیز دیده بود که نماینده هندیان به ماد آمده بود تا از وضع امور آگاه شود و از آنجا به اردوگاه دشمن رفت تا از ماجرای آن طرف نیز مستحضر شود. کورش مصمم شد از وضع هندیان نیز آگاه شود که خود آنان چه می‌کنند. لذا گفت: «ای ارامنه و کلدانیان، من می‌خواهم قاصدانی نزد شاه هندیان اعزام دارم، آیا می‌توانید چند راهنما همراهشان کنید تا آنچه در نظر دارم از او دریافت کنم؟ من می‌خواهم تنخواه بیشتری در اختیار داشته باشم تا بر جیره و مواجب کسانی که استحقاق دارند

بیفزایم و پاداش و افتخارات رفقای رزمی خود را که لیاقت نشان داده‌اند بیشتر کنیم. منظور من در ازدیاد تنخواه این است و بس. قاصدی که از جانب من به کمک راه‌نمایان شما به دیدار شاه‌هندیان می‌رود این پیام را به او خواهد داد: و از جانب کورش، به تو، ای شاه‌هندیان اعلام می‌دارم که ولی‌نعمتم احتیاج به تنخواه دارد چون سپاه تازه از سمت پارس باید برسد. اگر برحسب توانایی خود تنخواه لازم بفرستی به یاری خدایان پس از فیصله امور، پاداش نیکی دریافت خواهی داشت، شما هم قاصدان خود را آنچه مفید می‌دانید بیاموزید که بگویند. اگر وجوهی دریافت شد گشایش در کار ما صورت خواهد گرفت، و چنانچه تنخواهی ارسال نداشت، با او آنچه صلاح است خواهیم کرد.» این بود گفتار کورش. این سخن را به عمد به میان آورد تا قاصدان ارمنی و کلدانی از مآوقع به تفصیل صحبت کنند و وضع امور را همه‌جا انتشار دهند و به اطلاع دیگران برسانند. پس از این مقوله، جملگی از خیمه‌گاه خارج شدند و به استراحت پرداختند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۸۵

مراجعت کورش نزد سیاکزار. ورود سپاهیان به سرزمین دشمن. اولین نبرد.

آسوری‌ها شکست خوردند.

فصل سوم اولین نبرد در سرزمین دشمن. شکست آسوری‌ها

کورش فردای آن روز قاصد خود را با تعلیمات کافی اعزام داشت. ارامنه و کلدانیان نیز با او قاصدانی فرستادند و به همان قرار که کورش فرمان داده بود پیام فرستادند. آن‌گاه کورش قلعه را به دست سپاهیان کارآزموده سپرد و فرمان‌دهی آن را به یکی از اهالی ماد که لیاقت بیشتری داشت واگذار نموده خود با کلیه سپاهیان که همراه آورده بود، به ضمیمه سواران ارمنی و چهار هزار سوار کلدانی که انتخاب نموده بود حرکت کرد. در مسیر راهش چون از نقاط آباد عبور می‌کرد، افراد ارمنی، چه زن و چه مرد، از خانه‌های خود بیرون آمده بودند و عموماً سر راهش گرد آمده چیزهای گران‌بهای خود را در پای او می‌ریختند و از صلح و امنیتی که برقرار نموده بود شادی می‌کردند و به او درود می‌گفتند. شاه ارامنه که می‌دید مسرت افراد، خاطر کورش را مسرور و خرسند می‌سازد، به غایت شاد می‌شد. تا این‌که شاه و ملکه و دختران و پسر جوان او با مبالغ هنگفتی طلا، که کورش قبول نکرده بود، به استقبالش شتافتند. کورش چون آنها را دید، گفت:

«شما مگر نمی‌دانید که غرضم از این مسافرت‌های جنگی ایجاد نظم و برکت است و سوای آن پاداشی منظور ندارم. تو، ای بانو، با ثروتی که با خود داری به خانه‌ات مراجعت کن، و مگذار شوهرت آنها را در خاک پنهان کند و پسر جوانت را با طلایی که داری مجهز نما و با عده‌ای سرباز تربیت شده

به اردوی من بفرست. با بقیه ثروت به شوهر و پسران و دخترانت کمک کن و زندگانی آرام و آبرومندی برای خودتان ترتیب بدهید.» این بگفت و براه افتاد. شاه و همراهان که او را ولی نعمت و بزرگ خویش خواندند تا سرحد بدرقه‌اش کردند. سپس عده دیگری تجهیز نموده خدمتش فرستادند، زیرا صلح و صفا در همه جا برقرار بود و احتیاجی به سپاهیان نبود.

بدین قرار، کورش نه تنها با ثروت و قدرت کافی از آن سرزمین خارج شد، بلکه به کمک حسن

کوروش نامه، متن، ص: ۸۶

خلق و فراستش ثروت بی‌کرانی در آن مرز و بوم اندوخته کرد تا هر وقت به آن نیازی پیدا کند به کمکش شتابند.

بالاخره در سرحد، اردوگاه را برقرار کردند. فردای آن روز تنخواه و سپاهیان را به میعادگاه مقرر نزد سیاکزار فرستاد و خود همراه تیگران و بعضی از نواب ایرانی به شکار حیوانات، که در آن نواحی به کثرت وجود داشت، پرداخت و بسیار خرم و خوش حال بود. به محض این که به سرزمین ماد رسید به هریک از سرکردگان مبالغی بخشود تا بین افرادی که از خود لیاقت نشان داده‌اند توزیع نمایند. می‌گفت هر دسته وقتی مهیا و آماده شوند، جمع آنان که سپاه است نیز مستعد کارهای بزرگ خواهد شد. خود نیز به هر کس که لیاقت ابراز می‌داشت انعام می‌داد و او را تشویق و تقدیر می‌کرد و می‌گفت بهترین نشانه برازندگی یک سپاه، رضایت افراد و سرکردگان است. غالباً سرکردگان و فرمان‌دهان رسدها را گرد خویش حلقه‌وار جمع می‌کرد و به آنان تعلیمات می‌داد و می‌گفت: «دوستان من، وقت آن فرارسیده است که ما از سهم خود راضی و خشنود باشیم، چه همه چیز به حد وفور در اختیار ماست و می‌توانیم به کسانی که از خود شایستگی و لیاقت نشان داده‌اند، پاداش نیک بدهیم و در حسن خدمت سرافرازشان سازیم. اما نباید دقیقه‌ای غافل باشیم که این نعمت و برکت را از کجا و به چه وسیله فراهم نموده‌ایم. کمی فکر کنید، آیا این توفیق را جز در سایه همت، شب‌زنده‌داری، کار مداوم، قناعت و بالاخره پای‌داری در مقابل دشمن، از طریق دیگری می‌توان تحصیل نمود؟ پس برماست که پیوسته سربازانی شجاع باقی بمانیم و این نکته را هرگز از یاد نبریم که بزرگ‌ترین شادمانی‌ها و گران‌بهاترین ثروت‌ها را از راه بردباری و اطاعت و کار دایم و رشادت در برابر مخاطرات می‌توان به دست آورد.»

بدین قرار، کورش می‌دید که سربازانش روز به روز بهتر در برابر خستگی‌ها مقاومت نشان می‌دهند، و روحشان سلح‌شورتر می‌شود، و در برابر دشمن نه تنها جبن و هراس نشان نمی‌دهند، بلکه به چشم خواری و خفت به او می‌نگرند و سلاح خود را بهتر به کار می‌برند، و اطاعت و نظم را از همه بهتر مراعات می‌نمایند. این بود که رفته رفته به فکر اجرای نقشه‌هایی که قبلاً طرح کرده بود افتاد. چون

می دانست که اگر سرکرده‌ای در موقع مناسب به اجرای نقشه‌های خود نپردازد، چه بسا که آن نقشه‌ها عقیم و مهمل خواهند ماند و ثمره مقدماتی خود را از دست خواهند داد. از جانب دیگر، مشاهده می‌کرد که به علت رقابت بین سرکردگان، بسیاری از سربازان بنای بخل و حسادت گذاشته‌اند و بدین سبب نیز مصمم شد زودتر به سرزمین دشمنان بتازد، زیرا دریافت که وقتی مردم در برابر خطری قرار گیرند، تن به کمک یک‌دیگر می‌دهند و دیگر نسبت به کسانی که سلاح خوب در دست دارند و درصدد کسب افتخار و نیل پیروزی هستند

کوروش نامه، متن، ص: ۸۷

ر شک نمی‌ورزند و در مقابل دشمن متحد یک‌دیگر می‌شوند؛ چه می‌دانند آنچه پیش آید به نفع عموم است. پس امر داد که سلاح‌های خوب خود را بگیرند و دسته‌ها را مرتب سازند. بعد سرکردگان هر دسته را پیش خود طلبید. چون عموم کسانی که حضورشان ضرورت داشت جمع شدند، صف‌های سپاهیان و بهترین قوای متحدین را بدان‌ها نشان داد. و چون عزم آنان را با سخنان خود در پیروزی و غلبه بر دشمن تهییج کرد، مقرر داشت بر سر رندهای خود مراجعت نمایند و همان سخنان و فرمان‌ها را به افراد تکرار کرده روح آنان را نیز به مبارزه و پیش‌دستی در جنگ‌جویی و مقابله با دشمن تهییج نمایند و فردا صبح به اردوگاه سیاکزار بروند. در طلوع صبح روز بعد، کورش در رأس سرکردگان خود به اردوگاه سیاکزار شتافت و وی را مخاطب ساخته گفت: «من اطمینان دارم آنچه حال به تو خواهم گفت مدت‌هاست خود درباره آن اندیشیده‌ای. ولی ممکن است که به علت شرم و خجالت نخواست‌های آن را به زبان بیاوری؛ از ترس این که مبادا ما خیال کنیم که تو از غذا دادن به ما خسته شده‌ای و به این جهت ما را به رفتن به سرزمین دشمن تشویق می‌نمایی. حال که تو در سکوت فرو رفته‌ای من هم از جانب خود و هم از جانب تو سخن می‌گویم. ما جملگی بر این رأی هستیم که نباید بیش از این در انتظار نشست و منتظر شد که دشمن به سرزمین تو تجاوز و دست‌اندازی کند، یعنی بیش از این نباید در کشور دوست نشست بلکه مصلحت در این است که به سراغ دشمن بشتابیم و جنگ را آغاز کنیم. زیرا هرچه در خاک تو باقی بمانیم، قهراً موجب خسارت و ضرر تو خواهیم بود. ولی چنان‌چه بر سرزمین دشمن بتازیم، به رغبت خسارت وارد می‌آوریم. تو متحمل هزینه هنگفتی در تهیه غذا و مایحتاج ما می‌شوی، اما چون جنگ را شروع کنیم مخارج ما از طرف دشمن تأمین خواهد شد. شاید گفته شود که ما در سرزمین دشمن بیش از اینجا در مخاطره‌ایم و صواب آن است که جایی را که خطرش کم‌تر است برگزینیم. ولی دشمنانی که ما در سرزمین خودشان با آنها مواجه می‌شویم همان‌هایی هستند که همین‌جا باید با آنها دست‌وپنجه نرم کنیم، و برای ما نیز چه در اینجا منتظر دست‌درازی و تطاول آنان شویم و چه در حمله بر آنها سبقت جوییم فرقی نمی‌کند. اما وقتی ابتکار حمله از ما باشد دل سربازان ما گرم‌تر و قوی‌تر خواهد بود. چه درک می‌کنند که ما از حمله آنان بیمی نداریم. هم‌چنین دشمن وقتی دید ما بر جای خود

ننشسته‌ایم، بلکه همین‌که از قصد آنان آگاه شدیم بدون باک و بی‌پروا در حمله پیش‌دستی می‌نماییم و می‌کوشیم تا زودتر دست‌وپنجه نرم کنیم، بدون این‌که منتظر بنشینیم سرزمین ما مورد تاراج و تاول آنان قرار گیرد، رعب شدیدی در دلشان راه خواهد یافت. اگر ما خود را بیش از حد جسور نشان بدهیم و در دل آنها ترس و هراس اندازیم، به نظر من هیچ مزیت و تفوقی بالاتر و برتر از این برای مردان جنگی متصور نیست و از این راه مخاطره برای ما تقلیل خواهد یافت و دردسر و

کوروش‌نامه، متن، ص: ۸۸

مشکلات طرف روبه‌روز افزون خواهد شد. پدرم همیشه مرا نصیحت می‌کرد و تو هم بر همین عقیده‌ای که عاقبت هر نبردی بیشتر به جسارت و جرئت بستگی دارد تا به زور بازو.»

سیاکزار جواب داد: «ای کورش، تو و پارسی‌ها هیچ‌گاه چنین اندیشه‌ای به دل راه ندهید که من از حضور شما در اینجا و هزینه شما اندک رنجشی یا ملالی داشته باشم. و اما مصلحت رزم را در این می‌بینم که ما زودتر به قلب دشمن بتازیم.

- پس چون عقیده مشترک ما در این است که حمله را آغاز نماییم، بی‌درنگ درصدد تهیه مقدمات برآییم و به یاری خدایان جنگ را آغاز نماییم.

پس از آن به سربازان فرمان دادند که خود را مهیا سازند. سپس کورش فرمان داد به درگاه خدای بزرگ و خدایان دیگر قربانی نمایند و از آنان طلب یاری نمود. آن‌گاه دلیران نگاهبان ماد را به یاری طلبید و در بهترین ساعت فرمان حرکت صادر کرد. پیاده‌نظام به حرکت درآمد و در نزدیکی سرحد مستقر شدند و حال آن‌که سواره‌نظام به سرزمین دشمن وارد شده بنای نهب و غارت گذارد و غنایم فراوانی به دست آورد. در ضمن حرکت، چون کورش دید که بیش از ده روز راه‌پیمایی فاصله باقی نیست، به سیاکزار گفت: «از حالا ما باید پیوسته مراقب حمله دشمن باشیم. اما نباید اینطور وانمود کنیم که از تماس با خصم در دل بیم داریم یا به اکراه و اجبار تن به نبرد داده‌ایم.» سیاکزار نیز به همین عقیده بود و از آن پس صفوف به حال حاضر به جنگ حرکت کردند، و هرروز به میل و اراده فرمان‌دهان مسافتی طی می‌کردند. اردو غذای خود را در هنگام روز صرف می‌کرد و شب‌ها آتش نمی‌افروخت، بلکه فقط در پیشاپیش طلایه‌داران آتش می‌افروختند تا اگر کسی می‌خواست وارد شود او را ببینند ولی خود از نظر او پنهان بمانند.

برخی از اوقات در قسمت‌های عقب اردو نیز آتش می‌افروختند. تا دشمن را سردرگم نمایند و جاسوسان پی نبرند که مقدمه و مؤخره سپاه در کدام قسمت قرار دارد.

از طرف دیگر آسوریان چون از مجاورت سپاهیان مطلع شدند، اطراف خود را بنابر عادت بعضی از ملل، خندق حفر کردند. به علت کثرت افراد، این خندق به سرعت حفر شد. چون می‌دانستند که شب‌ها سواره‌نظام و اسب‌ها در هرسو پراکنده هستند و حمله و شروع به کار بسیار طولانی و مستلزم وقت بسیار است، اطراف خود را خندق می‌کنند تا در امن و امان به سر برند و از طرف حریفان مورد تجاوز قرار نگیرند، و هروقت که خود خواستند حمله کنند. باری، در این وقت دو لشکر به یک‌دیگر نزدیک شدند.

چون فاصله دو سپاه به یک فرسنگ رسید، آسوریان سپاهیان خود را در محل امنی در سنگرها در فضای آزاد قرار دادند. و حال آن‌که کورش سپاهیان خود را در پشت تپه و آبادی که به کلی از نظرها مستور بود پنهان نمود، چون می‌دانست که در جنگ و جدال هرچه حرکات سپاه از

کورش‌نامه، متن، ص: ۸۹

نظر دشمن پنهان بماند با جسارت بهتری آن را غافل‌گیر خواهد کرد. آن‌شب، پس از این‌که قراولان در محل‌های خود مستقر شدند، اردو به استراحت پرداخت.

فردای آن‌شب، آسوری‌ها و کرزوس و سایر رؤسای متحدین افراد خود را در خندق‌ها استراحت دادند، ولی کورش و سیاکزار آرایش جنگی گرفته در کمین دشمن نشستند تا ببینند حرکتی از خود نشان می‌دهند یا خیر. ولی چون دیدند از دشمن حرکتی سر نزد سیاکزار کورش را مخاطب ساخته گفت: «یاران من، به نظر من چون آرایش جنگی گرفته‌ایم، صلاح در این است که بر دشمن بتازیم و نشان دهیم که آماده نبرد هستیم. اگر باز دشمن حرکتی نکرد، سربازان ما دلیرتر شده و دشمن از مشاهده این احوال بیشتر دچار هراس و تردید خواهد شد.» ولی کورش که این رأی را نپسندید، پاسخ داد:

«نه، سیاکزار، رای تو صائب نیست، اگر ما به نحوی که تو پیش‌نهاد می‌کنی، به حمله بپردازیم. دشمن که در پناهگاه نشسته، بدون این‌که رعب و هراسی به دل راه دهد، حمله ما را پس خواهد زد و چون در عقب‌نشینی از کمی افراد ما مستحضر شد، ما را تحقیر خواهد کرد و فردا با اطمینان خاطر کامل بر ما خواهد تاخت. در صورتی که حالا که در مجاورت ماست چون بر احوال و تعداد ما وقوف ندارد، پیوسته تحت استیلای خوف و هراس به سر خواهد برد. باید مراقب بود به محض این‌که از خندق‌های خود خارج شدند، ناگهان بر سرشان تاخت و به نحوی که مدت‌ها در انتظار آن هستیم، کارشان را یکسره کنیم.» سیاکزار و سایر سرکردگان نقشه کورش را تأیید کردند. پس از صرف شام قراولان را در جای خود مستقر نموده در طلایه سپاه آتش برافروختند و به استراحت پرداختند.

روز بعد کورش که تاجی بر سر داشت همه سرکردگان را فراخواند و فرمود که همه تاج بر سر گذارند. پس از نیایش به درگاه خداوند آنها را مخاطب ساخته گفت: «یاران من، مشیت خدایان بر این قرار

گرفته است که امروز کارزار آغاز شود و فتح و پیروزی نصیب ما گردد. من اکراه دارم از این که یک بار دیگر به شما تأکید کنم که چه باید کرد. زیرا می دانم جملگی به تکالیف و وظایف خود آگاه هستید. زیرا در میدان کارزار نشان دادید که چه مردان سلح شور و بی باکی هستید. شما نمونه مردان باهمت و رشید هستید و به خوبی می توانید به دیگران درس رشادت و دل آوری بدهید. اما یک مطلب باقی است که شاید درباره آن نیندیشیده اید، و من اکنون شما را متوجه آن می کنم. باید شما به متحدینی که با خود به میدان آورده ایم و می خواهیم مانند ما جان بازی کنند بفهمانید که به چه منظور به اینجا آمده ایم، چرا سیاکزار مدت ها متحمل مخارج ما شده است و چرا این همه تمرین و مشق های نظامی نموده ایم و چه موجبی ما را به جنگ و نزاع با دشمن وا داشته است. به خاطر آنها بیاورید که در صحنه جنگ است که ارزش و لیاقت هر فردی نمایان خواهد شد. اما تردیدی نیست که آنان در فنون و تمرین حربی از ما عقب ترند و مسلما افراد

کورش نامه، متن، ص: ۹۰

فراوانی در بین آنان یافت می شود که باید تعلیمات گذشته را به یادشان آورد. در انجام این وظیفه کوتاهی نورزید، چه ارشاد و هدایت مردم و تلقین رشادت و پای داری مایه آزمایش شماست؛ زیرا هرکس بتواند در چنین مواقع، دیگری را نیک و مهذب سازد، مردی است کامل و شجاع. و حال آن که هرکس که در خاطره خود، یادگاری از تعلیماتی که فراگرفته دارد و آن را به دیگری نمی آموزد، هنوز به مرحله شجاعت کامل نرسیده است. این است که من خود در این باب به آنان سخنی نمی گویم و این وظیفه تعلیم را به شما واگذار می کنم تا با آنها گفت و گو کنید زیرا وقتی شما آنها را در دسته خود زیر نظر دارید، آنها خواهند کوشید تا در دل شما جای بگیرند. آنها چون شما را مردانی مصمم دیدند از شما پیروی خواهند کرد. بر شماست که در این راه بکوشید و درس عمل به آنها بدهید. حالا همان طور که تاج بر سر دارید به دسته های خود مراجعت کنید.»

پس از این که سرکردگان رهسپار اردوگاه شدند، کورش سردسته های جزء را که مراقب عقب سپاه هستند، گرد خود فراخواند و گفت: «سربازان پارسی، شما حالا مردان آزموده و برگزیده شده اید و از همه جهت با بهترین سربازان روزگار برابری می کنید و با سن و تجربه های مکرر خود از جمله فنون حربی آگاه شده اید. منزلت شما از طلایه داران که پیشاپیش سپاه در حرکت اند کم تر نیست. شما مراقب صفوف عقب سپاه هستید، سربازان را تشویق کنید که بکوشند و رشادت به خرج دهند و چنان چه از تازه واردان کسی را دیدید که در انجام تکلیف خود قصور می ورزد آگاهش کنید. اجازه تنبلی و سستی به کسی ندهید. شما در نیل به پیروزی بیش از دیگران استحقاق دارید، زیرا کهن سال تر از دیگران هستید و وزن سلاخی که به دوش خود دارید بیش از دیگران است. اگر از

صفوف مقدم شما را به کمک طلبیدند، با عجله به پیش بشتابید، آنان را یاری دهید تا زودتر به قلب دشمن برسید. بروید شام خود را بخورید و در دسته‌های خود قرار بگیرید.»

این بود نمونه‌ای از وضع اردوگاه کورش. از طرف دیگر، آسوری‌ها پس از صرف غذا آهسته آهسته از سنگرها خارج شدند و با اطمینان خاطر به صف‌آرایی پرداختند. شاه آسور سوار بر ارابه‌ای ناظر آرایش سپاهیان خود بود و سربازان را مخاطب ساخته می‌گفت: «ای سربازان آسوری، آن‌روز فرارسیده است که شما مردان شیردل لیاقت خود را نشان دهید. شما اکنون برای جان خود، برای مملکتی که در آن به دنیا آمده‌اید، برای خانواده‌ای که شما را بزرگ کرده است، به خاطر زنان، فرزندان و به خاطر هرچه برایتان عزیز و گرامی است دست به کار جنگ شده‌اید. اگر در این صحنه کارزار پیروز شدید، مثل ایام گذشته از غنایم بسیار برخوردار می‌شوید؛ ولی چنان‌چه شکست بخورید، هرچه دارا هستید به تصاحب دشمنان درمی‌آید. چون همگی مصمم به جنگ هستید با پای محکم بایستید. اگر کسی بخواهد از راه فرار و با اجساد بدون چشم،

کورش‌نامه، متن، ص: ۹۱

بدون دست و بدون سلاح که در میدان جنگ در خاک و خون غلتیده‌اند بر دشمن پیروز شود، او را دیوانه باید خواند. و باز آن‌کس که برای حفظ جان خویش از میدان بگریزد، دیوانه است. چه همه می‌دانند که سلامت و عافیت یار کسانی است که در میدان نبرد پیروز شده‌اند و کسانی که پا به گریز می‌گذارند زیر دست و پای دشمن نابود می‌شوند و نیز دیوانگی محض است که کسی ثروت و غنیمت را دوست بدارد ولی در میدان پای‌داری نکند و از پیش دشمن بگریزد. بدانید که فقط فاتحین میدان نبرد هستند که مال و ثروت خود را حفظ می‌کنند. حال آن‌که مغلوب هم مالی را که به دست آورده است از دست خواهد داد و هم جان خود را.»

این بود وضع سپاهیان آسوری. سیاکزار به کورش پیام فرستاد که «موقع حرکت فرارسیده است، تعداد کمی از آسوریان از سنگرهای خود بیرون آمده‌اند و تا ما به آن حدود برسیم، عده آنان بیشتر خواهد شد و ما نباید منتظر شویم تا آنها از ما بیشتر شوند. گویا وقت آن فرارسیده است که بر دشمن بتازیم و تا جملگی از سنگرها بیرون نیامده‌اند به راحتی آنها را مغلوب نماییم.» کورش جواب داد: «سیاکزار، اگر ما لااقل نیمی از آنان را مضمحل نسازیم، خواهند گفت که از ما ترس داشتند لذا بر عده قلیلی از ما تاخت آوردند و بدین جهت خود را مغلوب نخواهند دانست. نتیجه این می‌شود که باید بار دیگر خود را مهیای کارزار سازیم و شاید در این برخورد دوم مزایایی دارا باشند که هم‌اکنون فاقدند، اکنون فرصت یار ماست و به محض این‌که زمان مناسب شود تاخت خواهیم آورد.»

در این اثنا، کریزانتاس پارسی با عده‌ای اسیر فرارسیدند. کورش از اسیران تحقیق کرد. اسیران گفتند که آسوری‌ها از سنگ‌هایشان رفته‌رفته خارج می‌شوند و شاه شخصا مراقب صف‌بندی آنان است و پی‌درپی افراد را با سخنان خود به جنگ و پای‌داری تشویق می‌کند.

کریزانتاس به کورش گفت: «کورش تو هنوز مجال داری که سربازانت را فراخوانی و آنان را به جنگ و ستیز و رشادت نصیحت کنی. مگر معتقد نیستی که از این راه رشادت و دل‌آوری‌شان افزون خواهد شد.» کورش جواب داد: «از گفتار آسوری‌ها ترس به دل راه مده. بهترین سخنان در نهاد کسانی که قبل از شنیدن پرورش نیافته‌اند و تیراندازی نمی‌دانند، یا سوارکارانی که سواری نیاموخته و تمرین ننموده‌اند، یا تن خود را آماده نکرده‌اند که در برابر زحمات و خستگی‌های میدان جنگ مقاومت داشته باشند، عبث و بی‌اثر است.»

کریزانتاس جواب داد: «ولی با وجود این، بد نیست که روح سربازان آزموده‌ات را در میدان نبرد مشتعل سازی.» کورش جواب داد: «یعنی تو معتقدی که با یک نطق می‌توان در یک دم روح سپاهیان را لبریز از غیرت و مردانگی کرد و آنها را از سستی دور داشت و به امید کسب افتخار ترغیبشان نمود که به هر کار و خطری تن دردهند؟ آیا می‌توان آنها را معتقد ساخت که کشته

کوروش‌نامه، متن، ص: ۹۲

شدن در میدان کارزار از فرار کردن و خود را نجات دادن بهتر است؟ اگر بخواهند که این‌گونه احساسات در نهاد مردم به وجود آید و ملکه آنها شود، باید قوانینی وضع کنند که زندگی آبرومندانه و آزادی را برای مردم درست‌کار و بافضیلت تأمین کند و دغل‌کاران را به زندگی پست و فلاکت‌باری محکوم نماید. آن‌گاه به عقیده من باید این مردم را به‌دست رهبرانی بسپارند که با رفتار و اندرزهای خود آنها را به اعمال نیک ترغیب نمایند، تا عادت کنند به این‌که مردان شجاع و بلندآوازه را نیک‌بختان واقعی و مردم پست و دغل‌پیشه را بدبخت‌ترین افراد روی زمین به شمار آورند.

اینست مکارمی که مردان باید دارا باشند تا در دل دشمنان خود رعب و هراسی بیفکنند.

چنان‌چه این قبیل مردان پاك‌نهاد عازم میدان کارزار شوند و در آن دم بعضی وظایف خویش را فراموش کنند، سزاوار است که با سخنان دل‌نشین، آتشی در نهادشان مشتعل نمود. در این صورت بسیار سهل است که انسان چه خود و چه دیگران را به فضایل و شجاعت و پای‌داری و رشادت تشویق و تهییج نماید. من که امثال شما سرکردگان متهور را در رأس سربازان خود سراغ دارم و می‌بینم که وجود و رفتارشان نمونه‌ای از رشادت و شجاعت است، و پیوسته به افراد خود خاطر نشان می‌کنید که چگونه باید عمل کنند تا به کسب شرافت و پیروزی نایل آیند، متحیرم که چگونه ایراد

سخنی ممکن است بهتر و بیشتر از آنچه بدان خو گرفته و بار آمده‌اند، قلوبشان را تهییج کند. زیرا اگر صاحب چنین طبعی نباشند مثل این است که مردی که فاقد استعداد موسیقی است، از شنیدن یک آهنگ، موسیقی‌دان و استاد شود.»

این بود گفت‌وگوی کورش با سردار خویش. در این اثنا قاصدی از جانب سیاکزار رسید و مجدداً تأکید کرد که کورش در تأخیر صدور فرمان حمله به دشمن مراعات حزم و احتیاط را نمی‌نماید. کورش گفت: «به سیاکزار، در برابر حصار، بگو که من مراقب کار هستم و هنوز دشمن به تعداد کافی از سنگرها خارج نشده‌اند ولی اگر باز اصرار دارد، فرمان حمله را هم‌اکنون صادر خواهم کرد.» این بگفت و از خدایان یاری طلبیده به کلیه سپاهیان فرمان حرکت داد. سربازان با قدم‌های استوار و سریع حرکت کردند. کورش در رأس سپاهیان قرار داشت. بقیه سپاهیان با نظم تمام به دنبال او به راه افتادند، زیرا بر اثر تعلیم و تمرین به راه رفتن با صفوف منظم خو گرفته بودند. همه با اشتیاق تمام پیش می‌رفتند، چون تشنه رقابت بودند و بدن‌های نیرومند آنها به خوبی در برابر سختی مقاومت می‌کرد. افسرانشان در صفوف نخستین حرکت می‌کردند و خوش حال بودند، زیرا می‌دانستند فرمان‌دهانشان همه مردمی هوشمند و با احتیاط‌اند، و انگهی به تجربه دریافته بودند که آسان‌ترین و بی‌خطرترین راه پیروزی آن است که با دشمنان خود تن به تن درآویزند، مخصوصاً اگر این دشمنان کمان‌دار و زوبین‌انداز و سواره‌نظام باشند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۹۳

قبل از این‌که به تیررس دشمن برسند کورش اسم جنگ را به این جمله اعلام داشت: «خدا یار و کمک ما است.» و چون این جمله دهان‌به‌دهان بین افراد گشت دوباره به گوش کورش رسید. ناگهان عموم سپاهیان با شدت و اعتقاد مذهبی تام، شروع به خواندن تصنیف نمودند. در این قبیل مواقع است که کسانی که از خدا در دل ترس دارند، از مردان بیم کم‌تری در دل دارند. پس از ختم سرود، رؤسای قبایل با قدمی استوار و مرتب، با صفوف مراقب و منظم پیش آمده بانگ برآوردند: «یاران بشتابید! شجاعان پارسی آماده شوید!» با این جملات عموم سپاهیان مهیای کارزار شدند. صفوف آخر به طلایه‌داران جواب گفتند. بانگ سربازان و خروش یلان میدان کارزار را به لرزه انداخت. از هرسو شنیده می‌شد که «بر قلب دشمن بتازید». سپاهیان کورش نمونه‌ای بودند از شجاعت، عشق، افتخار، رزانت، اعتماد و غیرت و حزم و نظم، یعنی جمله خصایلی که مایه ناامیدی و یأس دشمنان بود.

از آن سوی میدان، سپاهیان آسوری به حرکت درآمدند. کسانی که باید سوار بر ارابه‌های خود به نبرد پردازند با جلدی سوار شدند و با بقیه افراد جمع گشتند. تیراندازان، و کمان‌داران شروع به تیراندازی

کردند ولی چون فاصله دور بود به هدف اصابت نکرد. سربازان پارسی با قدم‌های محکم از روی تیرهایی که به زمین ریخته شده بود عبور کردند. ناگاه کورش بانگ برآورد:

«شجاعان من! یکی از شما بدود، دیگران به او تأسی کنند!» فرمان شاه فوراً در میدان پیچید.

چندین تن از غیوران، تحت استیلای رشادت و حرارت کارزار، دویدن آغاز نمودند. به یکبار تمام صفوف به قدم دو درآمدند. کورش خود نیز دوید و بر رأس سلحشوران قرار گرفت. آن‌گاه بانگ برآورد: «کیست پشت سر من! کیست شیرمردی که اولین دشمن را به خاک اندازد؟» هرکس جمله کورش را شنید به آواز بلند تکرار کرد. طنین این آواز در سرتاسر میدان پیچید. همه بانگ برآوردند: «کیست پشت سرش، سردار شجاعمان کجاست؟» بدین‌قرار، انبوه سربازان پارسی ناگهان به حرکت درآمدند و مانند سیل خروشان به دشمن تاخت آوردند. دشمن که در خود تاب مقاومت ندید پا به فرار گذارد و به سنگرهای خود درآمد. همه بر سر یک‌دیگر ریختند. پارسی‌ها که در تعاقبشان بودند وارد اردوگاه آسوری‌ها شدند. عده‌ای از آسوری‌ها که به سنگرها افتاده بودند، از اسب و پیاده، جملگی در زیر تیغ پارسی‌ها هلاک شدند. درواقع، تعداد بسیاری از اربه‌ها در حین فرار به سنگرها واژگون شده بودند. در همین اثنا، سواران ماد به سواران آسوری یورش آوردند، ولی آسوری‌ها مقاومت ننموده جنگ مغلوبه عظیمی روی داد و عده بسیاری اسب و آدم در خاک و خون غلتیدند. آسوری‌هایی که در بالای سنگرها بودند، دیگر در خود یارای پرتاب کردن تیر ندیدند و به‌دست سربازان پارسی کشته می‌شدند و چون پای سربازان پارسی به طرف مقابل سنگرها، یعنی دیوار داخلی رسید، جمله مدافعین یکباره اسلحه به زمین

کورش‌نامه، متن، ص: ۹۴

انداختند و راه فرار پیش گرفتند. زنان و متحدین آسوریان که این غوغا بدیدند شیون و زاری آغاز کردند، پیرهن چاک‌زنان و دیوانه‌وار به هرسو می‌گریختند. عده‌ای اطفال خود را در آغوش داشتند، برخی پیراهن‌هایشان را بر بدن پاره می‌کردند، و بر سر و صورت خود می‌کوفتند، از فراریان استغاثه می‌کردند که آنان را تنها و بی‌سرور نگذارند، بلکه به خود آیند و برای حفظ زنان و فرزندان خود مقاومت به خرج دهند. در این گیرودار، شاهان متحد، به کمک بهترین قراولان خود، در بالای سنگرها که اطراف اردوگاهشان بود، با جلادت و فداکاری جنگ می‌کردند و افراد خود را به مقاومت و ستیزه تهییج می‌نمودند. کورش که این منظره را بدید، به ملاحظه این‌که تیراندازی آنان موجب تلفات نشود، امر داد با قدمی آهسته‌تر و دور از میدان تیر باشند. در اینجا بود که تربیت کامل افراد پارسی هویدا شد. زیرا بی‌درنگ دستور فرمان‌ده به موقع اجرا گذارده شد و در سراسر میدان کارزار اجرا شد. و به محض این‌که افراد از میدان تیر دور شدند، مانند دسته‌ای که در روی صحنه با پای

مرتب و آهنگ یک نواخت می رقصد، جملگی، در محلی که مناسب حال بود، متوقف شدند و انبوه سربازان مانند دیوار محکمی تهدیدکنان آماده حمله ثانوی شدند.

کورش نامه، متن، ص: ۹۵

کتاب چهارم

کورش نامه، متن، ص: ۹۷

پاداش هایی که پس از پیروزی به دلیران داده شد. تصمیم به تعاقب دشمن.

حسادت و سستی سپاکزار که سعی کرد از تعاقب دشمن خودداری شود.

کورش مادی های داوطلب را با خود به تعاقب دشمن برد.

فصل اول سستی سپاکزار در تعاقب دشمن. مادی ها داوطلب با کورش به تعاقب دشمن می روند

کورش بدین منظور که به حریف نشان دهد که آماده نبرد است، مدتی در انتظار خروج سپاهیان آسوری از سنگرها شد و چون دید احدی حاضر به مبارزه نمی شود، اردوگاه خود را در فاصله مناسب برقرار ساخت. پس از این که قراول ها را به پاس گمارد و جاسوسان برای تحقیق وضع حریف فرستاد، سربازان را فراخواند و گفت: «سربازان پارسی، شکر خدایان را به جا آوریم و سپاس گزار باشیم که در برابر دشمن فاتح و منصور و در این نبرد مهیب سربلند شدیم. من از عموم شما راضی و خرسندم. چه عموما به تکالیف و وظایف خود شرافتمندانه عمل نمودید.

علاوه بر این، به کسانی که وظایف خطیری را با لیاقت و شهامت انجام داده اند، به فراخور حال پاداش و منصب داده خواهد شد. نسبت به کریزانتاس که هم اکنون نزد من ایستاده است، احتیاجی به تمجید و توصیف مجدد نیست، چه همه دیدید با چه رشادتی بر قلب دشمن تاخت. من عمل درخشان او را سرمشق رشیدان می دانم و حتم دارم شما نیز او را به عنوان نمونه و سرمشقی از شهامت و شجاعت به فرزندانتان نشان خواهید داد. در همان دقیقه که من فرمان توقف صادر کردم و او را به نام خواندم، شمشیرش را بلند کرده بود که بر فرق دشمن زبون فرود آورد، اما چون فرمان مرا شنید از اجرای عملی که در دست داشت باز ایستاد، دستور مرا اطاعت کرد و عقب نشینی نمود و همین حرکت را به دیگران اعلام داشت و فرمان من به بهترین وجهی با نظم و دقت اجرا شد. این دستور عقب نشینی با چنان سرعت و نظم پایان یافت که دشمن نفهمید که ما در میدان تیر او قرار گرفته بودیم و برای

حفاظت خود عقب‌نشینی کردیم تا مورد اصابت تیر آنان قرار نگیریم. به برکت این انضباط، سردار شما و عموم زیردستانش از مخاطره حتمی

کوروش‌نامه، متن، ص: ۹۸

سالم ماندند. در بعضی از واحدهای دیگر، عده‌ای زخمی و مجروح شده‌اند. من از حال آنان جويا خواهم شد و به کارشان رسیدگی خواهم کرد. اکنون به پاس خدمات کریزانتاس و به افتخار بازوان سلج‌شور و عاقبت‌اندیش او که نشان داد سرداری است مطیع و فرمان‌دهی است مراقب حال زیردستان، او را به درجه سپه‌سالاری ارتقا می‌دهم. اگر به یاری خدایان باز اعمال درخشانی در اداره امور خود نشان داد، باز هم ترفیع درجه خواهد یافت. من مایل‌م که شما این دستور مرا پیوسته آویزه گوش خود کنید: آنچه را که در این جنگ به رأی‌العین دیدید، هیچ‌گاه از خاطر خود فراموش ننمایید. من می‌خواهم شما مردانی صاحب‌نظر باشید. می‌خواهم با میدان جنگ مأنوس شوید، می‌خواهم مزایای عمل خویش را بسنجید و باشوق و حرارت در کسب پیروزی بکوشید. با قدم‌های راسخ در پی افتخار و پیروزی بروید و بدانید که بهترین افتخار برای انسان وقتی حاصل است که شرافت‌مندانه در میدان نبرد بر خصم خود فایق آید و لذت پیروزی را درک کند. این بزرگ‌ترین میدان آزمایش است و شما بهترین تجربه جنگی را آموخته‌اید. هروقت یادگار این نبرد در دلتان زنده شد بر خود ببالید که مردانی رشید بوده‌اید. حال بروید و با دلی فارغ به استراحت بپردازید. یادگار این روز عزیز را در دل خود محترم و معزز بدارید. بروید شکر نعمت خدایان را به جای آورید و از آنان توفیق در عمل و افتخار مسئلت کنید و خود را آماده نبردهای قطعی بنمایید.»

کوروش پس از ادای این جملات بر اسب خود نشست و به ملاقات سیاکزار رفت. از مشاهده وضع آن قسمت میدان نیز مشعوف شد و پس از رفع نیازمندی‌هایش به تاخت مراجعت کرد.

سربازان کوروش پس از استقرار قراولان و صرف شام به استراحت پرداختند.

در اردوگاه آسوری‌ها، پس از مرگ فرمان‌ده و بهترین سربازان جنگی، نومیدی و یأس حکم‌فرما بود. و هنگام شب عده‌ای از اردوگاه فرار کردند. کرزوس و سایر شاهان متحد، همه گرفتار یأس و نگرانی بودند. همه‌چیز در حال بحران بود. اما آنچه بیش از همه مایه نگرانی بود این بود که سرفرمان‌دهی لشکر به کلی از طرح نقشه عملیات آتی عاجز و مهمل مانده بود، تا جایی که نیمه‌شب اردو و سربازان را بگذاشت و ننگ فرار را بر خود تحمل کرد و بگریخت.

فردای آنروز، کورش که اردوگاه را خالی از دشمن دید، پارسی‌ها را وارد محل کرد. دشمن عده بسیاری گوسفند و گاو و ارابه‌های مملو از مهمات برجا گذارده بود. متعاقب پارسی‌ها سیاکزار و مادی‌ها فرارسیدند. سپاه فاتح در محل مغلوبان به استراحت و صرف غذا پرداختند.

آن‌گاه کورش سرکرده‌ها را فراخواند و گفت: «چه غنایمی، چه تجملی، چه نعمتی خدایان به ما ارزانی داشته‌اند. دشمن ننگ فرار را بر خویش هموار کرد و این همه را گذاشت و گریخت. کسانی که این همه سنگرهای ژرف و محکم را گذاشتند و گریختند، چگونه قادرند در صحرا در برابر

کورش‌نامه، متن، ص: ۹۹

شما مقاومت کنند. این بی‌همتان که مواضع مستحکم خود را رها کردند، چگونه می‌توانند با هزار نکبت و ادبار در برابر سربازان فاتح ایستادگی نمایند؟ دشمنی که بهترین سربازان خود را از دست داده است، آیا قادر است به کمک سربازان ترسو و بی‌غیرت خویش، با سربازان فاتح برابری کند؟»

یکی از آن میان جواب داد: «ای کورش، حال که این همه مزایای مسلم برای ما وجود دارد، چرا اجازه نمی‌دهی فوراً به تعاقبشان بپردازیم؟»

- زیرا سواره‌نظام به حد کافی نداریم. حال آن‌که قسمت اعظم قوای خصم که باید با ما مبارزه کنند سواره هستند.

- چرا موضوع را با سیاکزار مطرح نمی‌سازی؟

- همین حالا بالاتفاق با او به بحث و گفت‌وگو خواهیم پرداخت تا آن‌که بداند در این مهم متفق‌الرأی هستیم.

پس جمله حضار، به اتفاق کورش، در جلسه گفت‌وگو با سیاکزار شرکت نمودند.

سیاکزار، نیمی به علت حسادت و بخل که دیگران این مطلب را اول مطرح نمودند نه او، و نیمی به سبب آن‌که عاقلانه‌تر می‌دانست که بیش از این خود را معرض خطر قرار ندهد، به خصوص که مادی‌ها باشوق و شغف فراوان موضوع را استقبال می‌کردند؛ بدین‌قسمت از در صحبت وارد شد: «ای کورش، آنچه شنیده‌ام و حال به چشم خود می‌بینم این است که شما پارسی‌ها کم‌تر از همه مردم روی زمین اسیر و مفتون خوش‌گذرانی و شادی می‌شوید. من می‌دانم که بسیار شایسته است که شخص بتواند در عین سرور و خوشی راه اعتدال بییماید. آیا مسرتی بزرگ‌تر از آنچه برای ما مهیاست

وجود دارد؟ اگر ما امروز که در عین خوشی و سعادت هستیم جانب اعتدال را نگاه داریم، ممکن است تا آخر عمر خود از هر خطری مصون بمانیم.

ولی چنانچه راه افراط بپیماییم و پس از یک خوشی به خوشی و مسرت دیگر پردازیم، نصیب ما همان خواهد شد که عاقبت کار بحرپیمايان است، یعنی چون چندبار توفیق حاصل کردند امواج دریا را بشکافند و به مقصد برسند، خود را مصون و رویین تن می‌دانند و عاقبت در دل امواج جان می‌دهند و به قعر دریا سرنگون می‌شوند؛ یا فاتحانی که در اولین مبارزه پیروز شده‌اند ولی قدر عافیت را ندانسته، به هوای افتخارات بیشتر، خود را از ثمره پیروزی‌های اولی محروم می‌کنند و جان شیرین از کف می‌دهند. وضع ما هم به همین منوال است: اگر دشمنانی که حالا راه فرار پیش گرفته‌اند از حیث تعداد از ما کم‌تر بودند، در تعاقبشان دچار مخاطره بزرگی نمی‌شدیم. اما قدری فکر کن، در این نبرد تعداد قوای ما در برابر دریای امواج سربازان حریف چه‌قدر ناچیز بود، در واقع عده بسیاری از سربازان خصم فرصت نزاع نیافتند و دست‌نخورده

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۰۰

باقی ماندند؛ اگر ما وارد میدان مبارزه نشده بودیم، نه آنها از قوای ما اطلاع داشتند و نه ما به کثرت افراد آنها واقف بودیم، در این صورت فرارشان به علت بی‌شهامتی و ترس و جهالت بود.

اما اگر دریافتند که در وضع حاضر، به علت قلت نفرات ما، در ایستادگی و مقاومت خطر کم‌تری در پیش دارند، ممکن است یکباره رشادت یابند و برپا بایستند؛ و چنان‌چه زنان و فرزندان‌شان را اسیر کنی، با پشت‌کار بیشتری به جنگ مبادرت خواهند ورزید. آنان به خوکان می‌مانند که چون انسان را از دور می‌بینند ولی این‌که با بچه‌هایشان باشند فرار می‌کنند ولی اگر کسی بخواهد یکی از بچگان را برباید، گرچه تنها باشد حمله می‌کند. دشمن در سنگرها و مواضع مستحکم خویش اردو زده بود، ما می‌توانستیم عده‌ای از آنان را به دلخواه خود مجبور به مبارزه کنیم و تار و مارشان کنیم، حال اگر در صحرا به مصاف پردازیم از کجا که عده‌ای با ما روبه‌رو نشوند و بقیه از اطراف ما را محاصره نکنند و کارمان را نسازند. خلاصه آن‌که چون می‌بینیم که مادی‌ها به استراحت پرداخته‌اند، نمی‌توانیم به مخاطره جدیدی وادارشان کنیم.»

کوروش جواب داد: «کسی را مجبور مکن، بلکه موافقت کن کسانی که داوطلب هستند پشت سر من بیایند. من تصور می‌کنم بتوانم در عوض آنچه را مایه مسرت خاطر تو و یارانت شود، مسترد دارم. البته ما به تعاقب عمده قوای خصم نمی‌پردازیم. زیرا به آنها دسترسی نداریم. اما بر سر کسانی که عقب مانده‌اند خواهیم تاخت و ثمره حمله خود را به تو ارزانی خواهیم داشت.

ما برای رضایت خاطر تو راه طولانی طی کرده به اینجا آمده ایم. حق این است که تو نیز ما را خشنود سازی و ما بیش از این باری بر دوش تو نباشیم و خرج خود را تأمین نماییم.» سیاکزار جواب داد: «اگر داوطلبانی باشند که به همت خود از تو متابعت کنند، حرفی نیست. من رضایت می دهم.»

- پس یکی از مردان طرف اعتماد خود را به اتفاق من بفرست تا مطلب را اعلام دارم.

- از ملازمان من هر کدام را که مایلی برگزین.

در بین حضار اتفاقاً همان شخصی که خود را خویش کورش می دانست و رویش را بوسیده بود، حضور داشت. کورش او را انتخاب کرد و گفت: «این شخص به کارم می آید.»

- تو از جانب من بگو هر کس داوطلبانه از کورش متابعت کند، مختار و مجاز است.

کورش آن مرد را با خود برداشت و عازم شد. و چون از اردوگاه خارج شدند وی را مخاطب ساخته گفت: «حال فرصت خوبی است که تو صدق مدعای خود را به ثبوت برسانی. تو می گفتی که دیدار من در تو لذت و شغف خاصی فراهم می سازد.»

- اگر اجازه دهی از این پس رکاب تو را ترک نخواهم کرد.

- آیا می توانی دیگران را نیز به کمک من فراخوانی؟

کورش نامه، متن، ص: ۱۰۱

- آن قدر بیاورم تا تو از حضور من راضی و خشنود شوی.

از آن پس، فرستاده سیاکزار مأموریت خود را نزد مادی ها به خوبی انجام داد و پیوسته می گفت: من هیچ گاه جنگ جویی به این زیبایی و نیکی را که از نژاد خدایان است رها نخواهم کرد.

فرستاده هیرکانی ها. کورش با عده بسیاری از مادی ها به سراغ آنان رفت.

دشمن را سخت شکست داد. پیش بینی های کورش.

کورش نامه، متن، ص: ۱۰۲

فصل دوم فرستاده هیرکانیان. شکست دشمن

در این بین، فرستادگان هیرکانی‌ها، مانند نوید الهی به خدمت کورش رسیدند. هیرکانیان همسایه آسوری‌ها و قومی هستند کم‌جمعیت، و بدین سبب تحت استیلای آسوریان درآمدند. در سابق معروف بود که سوارکاران زبده هستند و اکنون نیز همین حسن شهرت را دارند. در واقع، همان گونه که لاسدمونی‌ها از سیریت‌ها «۱» استفاده می‌بردند، آسوری‌ها از آنان در کارهای دشوار و خطرناک استفاده می‌کردند. در همین لشکرکشی نیز یک عده هزارنفری از این قوم را در عقب سپاه خود مأمور ساخته بودند تا چنانچه از آن سو مورد تجاوز قرار گیرند دفاع نمایند. هیرکانی‌ها در عقب سپاه آسوری‌ها با اربابه‌ها و همسایگان و دوستان خود آمده بودند- این رسم ملل آسیایی است که چون به جنگ می‌روند، خانواده و اثاث خود را هم همراه می‌برند. باری، هیرکانی‌ها که از آسوریان دل‌خوشی نداشتند و شنیده بودند که رئیس و فرمان‌ده آنها از بین رفته است و سپاهیان در میدان جنگ شکست خورده‌اند و در صفوف سپاهیان بی‌نظمی و ترس افتاده است، به عبارت آخری متحدین آنها ضعیف و ذلیل شده‌اند، فرصت را مغتنم دانستند و خواستند تمهیدی به کار بردند شاید کورش با آنان از در موافقت درآید و از دو سو بر دشمن حمله بردند. لذا، به خیال عقد اتحاد با کورش که پس از این زد و خورده‌ها شهرت بسیاری در همه‌جا به هم رسانده بود، افتادند و نمایندگانی به حضورش اعزام داشتند.

نمایندگان علل نقاضت‌ها و کینه‌جویی دیرینه خود را با آسوری‌ها برای کورش بیان کردند و تقاضا نمودند که رخصت دهند آنان نیز در حمله بر خصم مشترک مشارکت جویند و به‌عنوان

(۱). Scirites، قوم متحد اسپارتی‌ها.

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۰۳

راه‌نما خدمت کنند. ضمناً وضع دشمن را به تفصیل بیان داشتند تا بیش از پیش او را به حمله تشویق و ترغیب نمایند.

کورش سؤال کرد: «آیا ممکن است قبل از این که در مواضع مستحکم خویش موضع گیرند به آنها رسید؟ زیرا هیچ تصور نمی‌کردیم که بدین سهولت از دستمان خارج شوند و راه فرار پیش گیرند.» غرض او از طرح این مطلب این بود که وضع خویش را به خوبی در نظر آنان روشن سازد.

نمایندگان جواب دادند: «چون دشمن، با اربابه‌ها و مهمات، حرکتش کند است، می‌توان با سربازان تیزپا، قبل از طلوعه صبح به فراریان رسید. به خصوص که شب گذشته بی‌خوابی کشیده‌اند و

نمی‌توانند مسافت بعیدی راه‌پیمایی نمایند.» کورش باز سؤال کرد: «آیا برای صدق گفتار خود حاضرید وثیقه بدهید؟»

– حاضریم گروگان بدهیم مشروط بر این‌که تو هم در برابر خدایان قسم یاد کنی و دست اتحاد به ما بدهی تا ما نیز در برابر متحدین خود خاطر جمع شویم.

کورش قسم یاد کرد در صورتی‌که به عهد خود وفا نمایند، آنان را در زمره یاران خود بپذیرد و با آنان همان رفتاری را معمول دارد که با پارسی‌ها و مادی‌ها معمول داشته است. و بدون اینکه تفاوتی بین آنان و سایرین قایل شود، در صورت ابراز لیاقت، مناصب نیکو به آنها تفویض دارد.

هنوز آفتاب غروب نکرده بود که جمله سپاهیان کورش غذا خوردند و مهیای حرکت شدند.

کورش به هیرکانیان دستور داد در انتظارش باشند تا به اتفاق حرکت کنند.

تمام پارسی‌ها به موقع حاضر شدند. تیگران نیز با سواران آماده حرکت شدند. برخی از مادی‌ها نیز چون از طفولیت با کورش بزرگ شده و عده‌ای دیگر به سبب این‌که بارها با او به شکار پرداخته و از ملازمتش دل‌خوش و امیدوار بودند، داوطلبانه در خدمتش حاضر شدند.

عده‌ای در ازای خدمتی‌که کورش انجام داده و آنان را از رعب و هراس نجات بخشیده بود و دسته‌ای چون از کفایت و حسن تدبیرش اطمینان حاصل کرده بودند و می‌دانستند که روزی پادشاهی بزرگ و سرور و فرمان‌ده کلیه سرزمین‌ها خواهد شد، فرمانش را گردن نهادند و با میل و رغبت به خدمتش حاضر شدند. عده‌ای هم خدمات وی را در زمان پدر بزرگش می‌ستودند و به پاس حسن سلوک و شفاعت‌هایی که نموده بود، تبعیتش را واجب می‌دانستند. بدین‌قرار، تقریباً کلیه مادی‌ها داوطلب خدمت شدند و با میل و رغبت در رکاب کورش به راه افتادند. به استثنای عده‌ای که در خیمه‌گاه سیاکزار حضور داشتند و تحت امر او باقی ماندند. عموم این دسته‌ها با خاطری شاد که فقط در مواقعی حاصل می‌شود که کره و اجبار نباشد، خدمت کورش را قبول کردند.

کورش چون از محل اقامت خویش خارج شد، اول با مادی‌ها روبه‌رو شد و اسباب رضایت

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۰۴

و انبساط خاطرش فراهم گردید و به همه آنان تبریک گفت و توفیقشان را از درگاه خدایان مسئلت نمود. سپاهیان را نیز تشویق کرد و امیدوار ساخت. پس فرمان داد پیاده‌نظام حرکت کنند.

پشت سر آنان سواره نظام ماد به حرکت درآمد و سفارش کرد هر کجا که برای استراحت توقف نمودند سوارانی خدمتش بفرستند تا دستور لازم بدهد.

چون تعلیمات کافی به سرکردگان داد مقرر داشت که هیرکانی‌ها در صفوف مقدم قرار گیرند.

ولی هیرکانیان سؤال کردند پس چرا منتظر نمی‌شود که گروگان‌های خود را برای اثبات صدق وعده‌ها و اطلاعات خود تسلیم نمایند سپس فرمان حرکت صادر نماید. گویند کورش در جوابشان گفت: «چون ما به اندازه کافی نیرومند و بر اوضاع مسلطیم. ما به اتکای رشادت سربازان دل‌آور و توکل به خدایان، آن قدر قدرت داریم که اگر اخبار و سخنانی که گفته‌اید راست درآمد، شما را اجر نیکو بخشیم و چنان چه خدعه‌ای به کار برده باشید، به قصاصتان برسانیم.

علاوه بر این، چون اظهار می‌دارید که هم‌وطنان شما در عقب سپاه جای دارند، به محض این که آنان را شناختید به ما نشان دهید تا مزاحمشان نشویم.»

هیرکانی‌ها از این سخنان پرمغز به وجد درآمدند. در دلشان موجی از امید و حق‌شناسی و تحسین از کفایت فرمان‌ده و تدبیر عاقلانه‌اش پدید آمد و بانشاط و صمیمیت وافر در رأس صفوف قرار گرفتند و از آن پس همه جا دلیری پارسی‌ها و بزرگ‌منشی فرمان‌ده آنها را می‌ستودند. دشمن در نظرشان خوار و زبون جلوه می‌نمود، آسوری‌ها و لیدی‌ها و متحدینشان را با نظر تحقیر نگریسته شکست و اضمحلالشان را امری مسلم دانستند؛ فقط از یک مطلب نگرانی در دل داشتند که نکند در نظر کورش لیاقت چنین اعتمادی را نداشته باشند و در رشادت و فداکاری و جان‌بازی در میدان کارزار آن‌طور که آرزومند بودند جلوه‌گر نشوند.

راه‌پیمایی در ظلمت شب آغاز گردید، ناگاه نور خیره‌کننده‌ای در بالای سر کورش جلوه‌گر شد و تمام سپاه را در پرتو درخشان خود روشن ساخت. این نور که از آسمان متجلی شد، در دل جمله افراد یک‌نوع هراس مذهبی ایجاد نمود و همه یکدل و یک‌جان به پیروزی خویش علیه دشمن اطمینان حاصل نمودند. سربازان با تجهیزات خود چنان بانشاط و سرعت حرکت می‌کردند که ابداء خستگی احساس نمی‌کردند و قبل از طلوعه آفتاب جهان‌تاب به مجاورت بقیه‌السیف هیرکانی‌ها رسیدند. پیش‌قراولان، سپیده‌دم، اردوی آنان را شناختند. به کورش مژده دادند که به میعادگاه خویش رسیده‌اند زیرا اردوی خود را شناخته و در محل موعود قرار دارند.

کورش یکی از راه‌نماها را پیشاپیش نزد آنان فرستاد تا آنان که از جمله یاران و سرسپردگان‌اند دست راست خویش را بالا نگه داشته و به استقبالش بشتابند. سپس یکی از همراهان خود را نیز به اتفاق آنان فرستاد تا اعلام بدارد که به هر عملی مبادرت نمایند همان پاداش را دریافت

خواهند داشت. پس یکی از چاپاران نزد کورش باقی ماند و دیگری به ملاقات هیرکانیان شتافت.

کورش در انتظار عمل هیرکانیان فرمان توقف به سپاهیان خود داد. همان وقت فرمان ده مادی ها و تیگران تاخت کنان خدمتش رسیده دستورالعمل خواستند. کورش جواب داد: «این اردویی که در برابر خود می بینید، هیرکانیان هستند. قاصدشان با تنی چند از سپاهیان ما به ملاقاتشان رفته اند تا اعلام دارند که اگر داعیه دوستی دارند دست راستشان را بالا کنند و به سوی ما آیند. اگر چنین کردند شما هم فرمان دهید جمله سپاهیان دست راست خویش را بلند کنند. ولی چنان چه اسلحه خویش را به دست گرفته قصد فرار داشتند نباید از زیر تیغ شما جان به سلامت برند.» این بود دستورهای کورش. از آن طرف، هیرکانیان به محض این که قول قاصد خویش را شنیدند با وجد و شغف فراوان، هلهله کنان بر اسب خویش سوار شده دست راست بلند کردند و به سوی کورش شتافتند. پارسی ها و مادی ها نیز دست راست خود را بلند کردند و آنان را تشجیع نمودند.

آن گاه کورش گفت: «اعتماد ما به شما مسلم شد. بر شماست که به ما اعتماد نمایید. حال بگویید که فاصله عمده قوا و سران سپاه خصم با ما چیست؟» جواب دادند که در فاصله یک فرسنگی هستند.

پس کورش حضار را مخاطب ساخته گفت: «ای پارسی ها و مادی ها و هیرکانی ها، شما از این پس متحد یکدیگرید و بدانید که وضع عمومی ما به طوری است که اگر اندک غفلت و سستی روا داریم، دچار عواقب بد و وخیم خواهیم شد. زیرا دشمن می داند که قصد و غرض ما کدام است. اگر با رشادت و شهامت بر قلب دشمن بتازید خواهید دید چگونه خوار و زبون خواهد شد؛ دسته ای تضرع کنان زانو به زمین زده تسلیم خواهند شد و دسته ای پا به فرار خواهند گذارد و بقیه در عزم خویش حیران و سرگردان باقی خواهند ماند. ما با دشمن شکست خورده روبه رو خواهیم شد؛ یعنی قبل از این که موفق به صف آرایی شود و خود را برای مبارزه با مرگ مهیا کند، منکوب و تحت استیلای حمله نابودکننده ما قرار خواهد گرفت. پس اگر مایلید که به راحتی شام بخورید و با خیالی فارغ به استراحت بپردازید و در زندگانی خود سعادتمند شوید، به دشمن مجال ندهید که به خود آید، به مشورت و مقاومت بپردازد و صف آرایی کند، حتی فرصت ندهید که بفهمد با چه یلانی باید دست و پنجه نرم کند. طوری بتازید که صفحه سپر و برق شمشیر و سرنیزه های شما چشمانشان را خیره کند و تا بخواهند به خود بجنبند زیر تیغ شما جان سپارند. شما ای هیرکانیان، در صف جلو حرکت کنید تا جبهه ما را خوب مستور دارید و بکوشید تا مدت مدیدی آنان را در خط خود نگهدارید. و چون من نزدیک مرکز اردوگاه آنان شدم، از هر ملتی یک دسته در نزدیکی من باشد تا

دستورالعمل بدهم. همه افراد باید به هم چسبیده در صفوف متراکم حرکت کنند تا مبادا دشمن بین آنها تفرقه بیندازد. جوانان پشت سر

کوروش نامه، متن، ص: ۱۰۶

شما قرار گیرند تا به خوبی قادر به کشتن و قلع و قمع دشمن شوید. بهترین راه در تفوق بر دشمن این است که از کشت و کشتار مضایقه نشود. چنانچه پیروز شدیم باید از آنچه فاتحین را سرنگون می کند احتراز جوییم، یعنی به قتل و غارت نپردازیم. کسی که به چپاول دست بیالاید از زمره آدمیان نیست نام جانور برای او سزاوارتر است. چنین کسان باید برده و اسیر شوند چون لیاقت نام و عنوان درخشان فاتح ندارند. هیچ چیز در دنیا پربرکت تر از پیروزی نیست، زیرا تحت رایت پیروزی است که کشوری با زنان و مردان، با ثروت و گنجینه اش در اختیار شما قرار می گیرد. سعی کنید خود را لایق چنین مرتبت متعالی نشان دهید، چه در چنین منزلتی است که حتی یغماگران نیز سر طاعت پیش شما فرو خواهند آورد. در حین تعاقب دشمن تا روز است به من مراجعه کنید. چون شب شد دیگر کسی را بار نخواهم داد.» سپس دستور داد عین این تعلیم را سران هر رسد برای گروه بانان و آنان نیز برای افراد و جوخه ها بیان کنند.

آن گاه هیرکانیان در صفوف مقدم و پارسی ها در قلب سپاه قرار گرفتند. جناحین به سواره نظام محول شد و سپاه مهاجمین با نظم و ترتیب حرکت کرد.

و اما چون رفته رفته روشنایی همه جا را فرا می گرفت، دشمنان از آنچه به چشمان خود دیدند غرق حیرت و هراس شدند. یکی فریاد برآورد که چه خبر است و دیگری هراسان به هرسو می دوید. دسته ای به سراغ اسبان خود دویدند، گروهی شتابان به جمع آوری اثاثه خود پرداختند، اسبان بارکش را بسرعت بار می کردند، زنان را با شتاب بر ارا به ها سوار می کردند، هرکس هرچه عزیز و گران قیمت داشت به سینه خود می چسباند، غوغای عظیمی برپا شد، عده ای از همان بدو کار آهنگ فرار کردند. همه به هر فکری بودند جز این که اسلحه به دست بگیرند و به دفاع در برابر دشمن بپردازند. در یک لحظه اردوی خصم متلاشی شد.

کرزوس، سلطان لیدی، به سبب فصل تابستان، زنان خود را شبانه با ارا به ها به پیش فرستاده بود تا از خنکی شب استفاده کنند. خود با سواران متعاقب آنان حرکت کرده بود. گویند فریژی ها نیز که در حدود هلسپن اقامت داشتند به همین ترتیب روانه شده بودند. چون افراد فراری به آنها رسیدند و از مآوقع مطلع شدند، با شتاب فراوان اسبان خود را به تاخت درآوردند. اما شاه کاپادوسی و امیر اعراب به دست هیرکانی ها گرفتار شدند از تیغ بران مهاجمین به خاک و خون غلتیدند.

بزرگترین کشت و کشتار بین آسوری‌ها و اعراب صورت گرفت که کاملاً غافل گیر شده بودند.

هیرکانی‌ها و مادی‌ها، که پیشاپیش حرکت می‌کردند، به تعاقب فراریان پرداختند. کورش به سوارانی که در رکابش بودند امر داد که اردوگاه را متصرف شوند و هرکس را با اسلحه یافتند بکشند. ولی کسانی را که سلاح در دست ندارند نکشند، بلکه با آنچه در اختیار دارند از سلاح و

کورش نامه، متن، ص: ۱۰۷

اسب نزدیک چادرها برند تا تسلیم شوند. و هرکس از این دستور تخلف ورزد کشته شود. چون جمله سلاح‌ها و اثاثه‌ها در چادرها جمع شد، دستور داد جملگی را بسوزانند و مردان را اسیر کنند.

کورش می‌دانست که سپاهیان بدون ذخیره کافی برای خوردن و آشامیدن به میدان کارزار شتافته‌اند و مادام که آذوقه تأمین نباشد، انجام کاری میسر نخواهد بود. و چون در مقام تهیه خوراکی و مسکن برآمد، به این فکر افتاد که در هر مسافرت جنگی و اردو کشی عده‌ای از افراد مخصوص تهیه جا و مسکن و تأمین آذوقه و تهیه خوراکی بگمارد تا سربازان فارغ از این گونه اشتغالات باشند. و همین که مأموریت جنگی‌شان به اتمام رسید محلی برای آسایش و غذایی برای رفع گرسنگی مهیا داشته باشند. و چون حدس زد عده‌ای از اسرای خصم که در اطراف چادرها دست گیر شده بودند از آن قبیل افراد باشند، جارچپانی اعزام و اعلام داشت مأمورین و مباشرین غذا جملگی به عجله خود را معرفی کنند و چنان چه غفلت ورزند سخت تنبیه خواهند شد. مباشرین چون دیدند سرکردگان‌شان سر اطاعت فرود آورده‌اند، خود را معرفی نمودند.

کورش دستور داد کسانی که بیش از دو ماه آذوقه در چادرهایشان موجود دارند به زمین بنشینند.

و پس از این که از عده آنان وقوف یافت دستور داد مالکین یک ماه خوراکی بنشینند و این عده اکثریت داشتند. آن گاه کورش دستور داد هریک به سرعت به چادر و خیمه‌گاه خویش شتافته جیره مضاعف آنچه را که معمولاً تهیه می‌کردند آماده نمایند. و سفارش کرد که چون سربازان از میدان جنگ پیروز و خسته مراجعت می‌کنند، لذا باید خوراکی‌ها بسیار لذیذ و فراوان باشد و مباشران باید کاری کنند که موجب نارضایتی آنان فراهم نشود.

مباشران سعی بلیغی در انجام سفارش‌های کورش به کار بردند. سپس سربازان حاضر را مخاطب ساخته و گفت: «چنان چه ما در غیبت کسانی که هم‌اکنون در میدان کارزار مشغول مبارزه هستند و قبل از آنان بر سر طعام بنشینیم، عین بی‌مروتی است و مایه نارضایتی و دل‌سرد شدن آنان از فداکاری است. و چنان چه به عکس، همت کنیم که چون مراجعت کردند غذای فراوان و مأكول در

اختیار خود ببینند صد چندان خوش حال و مسرور خواهند شد. به خصوص که نباید از این امر غافل شد که ما هنوز عمده مأموریت و وظیفه خود را به اتمام نرسانده‌ایم و باید با فرصت و کوشش بسیار به کار خویش ادامه دهیم. زیرا در اردوگاه خود دشمنانی داریم که تعدادشان به مراتب بیشتر از خود ماست و مقید و اسیر هم نیستند. و هم‌اکنون مشغول تهیه وسایل راحتی و تغذیه مایند منتها باید مراقب و بیدار بود که به کار خویش تن دردهند و فکر فرار و استنکاف از خدمت به سرشان نزنند. البته این اشخاص ثروت و غنایم بسیاری اندوخته و با خود دارند و ما مختاریم آنچه را در اختیار دارند تصاحب کنیم ولی انصاف و مروت حکم

کوروش نامه، متن، ص: ۱۰۸

می‌کند که در این امر بسیار با حزم و رأفت باشیم. زیرا مزیتی نمی‌بینم در این که غنایم آنان را تصاحب کنیم. حال آن که به سهولت می‌توان محبت و ارادتشان را جلب کرد و تازه اگر سهمی از غنایم به سربازان پیروز برسد باید تأمل کنید تا مادی‌ها و هیرکانیان و تیگران برسند و به آنها واگذار کنید. اگر می‌بینید که سهم شما بالنتیجه کم‌تر خواهد شد نگران نباشید، مزایا و منافعی که از راه جلب دوستی و صمیمیت آنها عاید ما می‌شود زیادتر و مهم‌تر است. چنانچه در این کار حرص و طمع بر ما غالب شود، ما را مسخره خواهند کرد ولی اگر بزرگ‌منشی و مصلحت‌اندیشی را پیشه خود قرار دهیم، مسلماً ثروت عظیمی برای خود و متحدین خود اندوخته‌ایم. فراموش نکنید که در سرزمین ما، چگونه ما را عادت می‌دادند که بر شکم خود فایق آییم و میل اندوختن ثروت از راه‌های کج و تنگ‌آور را از دل خود بیرون کنیم؛ و تعلیم و تربیتی که یافته‌ایم بر این اصول استوار است. ما دستورهای سودمندی فراگرفته‌ایم که در فرصت‌های مناسب آنها را به کار بندیم. از شما می‌پرسم آیا مجال و فرصتی بهتر از این سراغ دارید تا این دستورها را به کار بندیم و از آن منتفع شویم؟ من بهتر از این موقعی نیافته‌ام.»

این بود مضمون سخنان کورش. هیستاسپ، یکی از یلان مشهور و رئیس قبیله، جواب داد:

«ای کورش، مگر ما همان کسانی نیستیم که در صحنه‌های شکار مدت‌ها گرسنه و تشنه در تعاقب حیوانی به تکاپو می‌افتادیم و مدت‌های مدید از خودبی‌خود می‌شدیم تا شکار خود را به دست آوریم؟ گمان می‌کنی حالا که در راه سعادت و پیروزی افتاده‌ایم، این قبیل مشکلات که ممکن است خار راه بی‌همتان و ضعیفان باشد، ما را از تکلیفی که داریم باز خواهد داشت، یا این گونه پیش آمدها، حتی عسرت‌ها و محرومیت‌ها، اندک تزلزلی در اراده ما ایجاد خواهد کرد؟»

این بود جواب هیستاسپ پهلوان. جمله حضار سخنان رئیس خود را با فریادهای بلند تحسین کردند. کورش گفت: «حال که چنین است، از هر قسمت پنج نفر که باهوش‌ترین افراد باشند به خیمه‌گاه من اعزام دارید.»

نفرات به سرعت به بارگاه کورش دویدند. کورش مقرر داشت که مراقب حال مباشران غذا باشند؛ کسانی که خوب کار می‌کنند و وظیفه خود را انجام می‌دهند تشویق نمایند و دیگران را وادار کنند وظیفه خود را انجام دهند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۰۹

فصل سوم تشکیل صنف سواره‌نظام پارسی

سواران مادی ارباهایی را که پر از لوازم جنگی بود تصاحب کردند و آنها را وادار کردند که بازگردند؛ عده‌ای دیگر ارباهای پر از زنان زیبا را که همسران یا معشوقه‌های آسوری‌ها بودند تعقیب کردند و آنها را دست‌گیر نمودند و به اردوگاه آوردند. در واقع، هم‌اکنون نیز رسم مردمان آسیایی چنین است که چون به میدان جنگ می‌روند، آنچه ذی‌قیمت و عزیز می‌دارند با خود حمل می‌کنند و معتقدند که با حضور اشیای گران‌بها یا اشخاصی که نزدشان گرامی هستند بهتر به جنگ و جدال می‌کوشند. چه در این حال مجبورند که بهتر و بیشتر از خود دفاع کنند. ممکن است این موضوع حقیقت داشته باشد و در هر حال شدت علاقه و عشق آنان را به چنین کاری وامی‌دارد.

کورش از مشاهده عملیات و اقدامات مادی‌ها و هیرکانی‌ها در دل احساس حسرت و ناراحتی کرد که چرا در این روز دیگران نایل به اقدامات درخشان شدند در صورتی که خود و متابعینش باید در محل، عبث و بیهوده بمانند. کسانی که به تعاقب دشمنان شتافته بودند، پس از آوردن اسرا و غنایم و تحویل آنان به اردوگاه دوباره به میدان کارزار معاودت می‌نمودند. کورش سرکردگان خود را گرد خود جمع نموده و اظهار داشت: «آنچه ما امروز به دست آورده‌ایم مایه مسرت عموم پارسی‌ها و به خصوص آن دسته‌ای که در این محل حضور دارند خواهد بود. اما چگونه می‌توان این همه غنایم را تصاحب کرد، در صورتی که ما از خود سواره‌نظام نداریم تا به قلع‌و‌قمع دشمن موفق شویم. این نقص جای بسی تأسف است. خوب بسنجید، ما پارسی‌ها در جنگ مغلوبه، در میدان کارزار خوب از عهده انجام تکلیف و وظیفه خود برمی‌آییم. اما همین‌که

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۱۰

دشمن پا به فرار گذارد و باید به تعاقب او پرداخت و تیراندازان و نیزه‌داران را مغلوب و منقاد ساخت، چون فاقد سواره‌نظام هستیم، عاجز و مستأصل در سر جای خود می‌مانیم. این نقیصه بزرگ موجب می‌شود که چون فراریان و تیراندازان خصم به عجز ما وقوف یابند، دوباره بر سر ما بتازند و ثمره آن همه دل‌آوری و شجاعت را که شما ابزار داشتید از بین ببرند، و تازه سوارکارانی که کمک ما هستند و دشمن را تعقیب و منکوب و اسلحه و اثاثه‌شان را تصاحب کردند همه‌چیز را از آن خود دانسته و حق دارند که با ما به نظر بی‌اعتنایی بنگرند. پس نهایت ضرورت دارد که ما درصدد رفع این نقص خود برآییم تا چنان‌چه متحدین ما مصمم شدند از کمک خویش دریغ ورزند، احتیاجی به آنها نداشته، خود پیکار را ادامه دهیم. من گمان می‌کنم امروز هیچ‌یک از شما منکر نخواهد شد که تشکیل یک سواره‌نظام پارسی از جمله واجبات است و هریک از شما لابد پیش خود سؤال می‌کند چگونه این صنف به وجود خواهد آمد؟

ولی حل مسئله آسان است؛ ما اکنون در اردوگاه خود عده بی‌شماری اسب که از دشمن به یغما گرفته‌ایم در اختیار داریم، سازوبرگ لازم جهت تشکیل صنف سوار نیز به اندازه کافی موجود است، زره و خود نیز به حد ضرورت در اختیار داریم. می‌ماند داوطلبانی که تعلیم یابند و در این راه بکوشند. از قضا آن را نیز به حد وفور در اختیار داریم. شاید بگوییم که هنوز فنون سواری نمی‌دانید، دیگران نیز قبل از آموختن و تمرین‌های لازم از این بهره محروم بودند. شاید بگویید آنها این هنر را از ایام طفولیت آموخته‌اند. آیا اطفال بیش از شما صاحب جسارت و عزم هستند؟

یا این که تن اطفال از شما که مردان رزم‌دیده‌اید بیشتر و بهتر مہیای تعلیم فن سواری است؟ به خصوص که حالا فرصت مناسب و فراخ‌تری برای شما فراهم است تا نیک بیاموزید و تمرین کنید. شما در فن تیراندازی ماهرید، در نیزه‌پرانی با جلدی و چالاکی اقدام می‌کنید. علاوه‌براین، مانند بسیاری از مردم مجبور به کشت و زرع زمین نیستید و اشتغالی ندارید. زیرا همه سربازیم و به حکم ضرورت باید در فن سربازی خود را مہیا و تکمیل نماییم. و این را بدانید که دریافتن فن سواری برای یک نفر سرباز آزموده مانند برخی از فنون زحمت و مرارت بسیاری ندارد و محتاج به طول زمان و تمرین‌های متوالی نیست. چه قدر برازنده و وجدآور است که سربازی با سرعت بیشتر به هدف خود برسد، بر آن تسلط یابد و آن را در اختیار خود درآورد. هم‌چنین اسب در حمل سلاح سنگین کمک مؤثر و اطمینان‌بخشی است. ممکن است بگویید که قبل از تکمیل فن سواری، ممکن است پیاده‌نظام مجهز و ماهرتری باشید. ولی این امر نقصی نیست، زیرا هروقت ایجاب کرد که سواره‌نظام پیاده بجنگند، باز مختار است. یک سرباز کامل باید در هر دو فن مهارت به سزایی دارا باشد.»

چون دستورها و راه‌نمایی کورش به اتمام رسید، کریزانتاس جواب داد: «هر سرباز که در فن

کوروش نامه، متن، ص: ۱۱۱

سواری مهارت یافت، مثل این است که پروبال برآورده باشد، در وصول به هدف خویش پرواز می کند. چه مسرتی بالاتر از این که سر دشمن از فاصله دور به خاک انداخته شود. در تعاقب ددان وحشی در عرصه شکار نیز سوار بر اسب عرصه را بر همه تنگ می کند، عده ای را با خنجر و فراریان را با تیر و نیزه نابود می کند. چه خوش وقت بودند آن جانوران افسانه ای که دارای عقلی سلیم مانند آدمیان و پنجه ای قوی مانند ددان و پایی تیزرو به سان اسبان بودند و هیچ هدفی از زیر پنجه قهار و کمند تیزرو آنان راه فرار نداشت. من پس از اینکه هنر سواری را به خوبی آموختم در همه این صفات صاحب مزایای بزرگی خواهم شد. با عقل سلیم آدمیان درباره هدف خود کاملاً مطالعه خواهم کرد. آن گاه سلاح خود را در دست می گیرم و سوار بر اسب تیزپای خود می شوم و هر مانعی را از پیش پای خود برمی دارم. چه قدر برازننده است که یک تن واحد صاحب خصایل متعدد باشد و کار چند نفر را در یک دم انجام دهد. وقتی من بر اسبم سوار شدم، با اسبم چهارگوش برای شنیدن و چهار چشم برای پاییدن و کمین گذاردن دارم. زیرا شنیده ام که اسب ها اغلب بهتر از آدمیان چیزها را می بینند و با سامعه دقیق خود همه اصوات را درک می کنند. حال می روم و فهرست داوطلبانی را که مایل به تمرین و مشق سواری هستند فراهم می سازم.»

همه بانگ برآوردند که داوطلب شرکت در چنین صنف مفید و مقتدری هستند. کورش بانگ برآورد: «حال که چنین است بر هر سرباز پارسی فرض است که چون صاحب اسبی شد پیاده راه نرود.»

جمله پارسی ها دستور کورش را با وجد و شغف فراوان به کار بستند و این عادت ملکه آنان شد. و حتی امروز یک فرد پارسی آن گاه در زیبایی و اصالت ممتاز است که بر گرده اسب هنرنمایی کند. به عبارت آخری، پارسی ممتاز پیاده راه نمی رود و بدون اسب خویش در برابر دشمن نمی ایستد.

کوروش نامه، متن، ص: ۱۱۲

فصل چهارم فرستادن اسرا

نزدیک ظهر، سواره نظام مادی و هیرکانی فرارسیدند. عده بسیاری اسب و اسیر با خود آورده بودند؛ یعنی هرکس که سلاح خویش را تسلیم داشته بود امان یافته بود. کورش به محض دیدن سواران سؤال کرد آیا مجروح شده اند یا خیر؟ و چون دریافت که عده ای مجروح شده اند دستور داد زخمی ها را مداوا کنند. آن گاه هریک سواران کارهای درخشانی که در تعاقب و قلع و قمع دشمن نموده بود شرح داد و رشادت و شجاعت یکدیگر را بیان کردند. کورش با وجد فراوان گوش فراداد و سپس سخن به مدح و تمجیدشان گشود و گفت: «در ناصیه هریک از شما دل آوران خوب مشهود است که

مأموریت خویش را به سان مردان با شهامت و قوی دل انجام داده‌اید. زیرا هریک از شما در مراجعت از میدان کارزار در نظرم قوی‌تر و زیباتر و مغرورتر از وقتی که عازم نبرد بودید می‌نمایید.» سپس از مسیر راهشان، از مردمان و ساکنین محل سؤال کرد. جواب دادند مسافت بسیاری پیموده‌اند و آن سرزمین همه جا مسکون و گله‌های متعدد گوسفند و میش و بز و گاو و اسب و خرمن گندم و غلات از هرسو تا چشم کار می‌کند دیده می‌شود. کورش گفت: «ما دو وظیفه در پیش داریم: باید صاحبان اراضی و مزارع را تشویق کنیم که در محل کار خویش بمانند و به آباد کردن زمین ادامه دهند، چون سرزمین آباد و مسکون صاحب ارزش است نه بایر و بی‌فایده. وقتی زمین فاقد آدمیان شد، از بهره و انتفاع ساقط است و بی‌حاصل و عبث می‌ماند. می‌دانم کسانی که سر تسلیم فرود نیاوردند در زیر تیغ شما جان سپردند. اقتضای کارزار همین است و بهترین وسیله پیروزی و فتح قلع و قمع سرکشان است. و باید کسانی را که اسلحه خویش را بر زمین نهادند اسیر کرد. ولی حال، پس از خاتمه کارزار، بهتر

کورش نامه، متن، ص: ۱۱۳

است کلیه اسرا را به خانه و مسکن خویش روانه سازیم. زیرا اولاً خود را از گرفتاری بزرگی که محارست و مواظبت آنان باشد خلاص کرده‌ایم و از غذا دادن به آنان نیز راحت شده‌ایم، چه قصد ما این نیست که از گرسنگی هلاکشان کنیم یا آنها را معذب و ذلیل نماییم. ثانیاً، هرچه اسیران را مرخص کنیم بر تعدادشان افزوده خواهد شد، زیرا دیگران چون دیدند با آنان به مدارا رفتار کرده‌ایم و آزادشان نموده‌ایم، اسلحه به زمین خواهند گذاشت و بیهوده سودای مقابله و نبرد در سر خود نخواهند پرورد. این است آنچه من مقرر می‌دارم؛ اگر کسی راهی بهتر از این می‌شناسد اظهار نماید.» عموم حضار متفق‌القول رأیش را پسندیدند و سر طاعت فرود آوردند.

آن‌گاه کورش جمیع اسیران را گرد خود جمع کرد و گفت: «ای آسوری‌ها، چون سر تسلیم فرود آوردید نجات یافتید، چنان‌چه بعد از این نیز مطیع باشید، عافیت خواهید یافت و هیچ خطری متوجه شما نخواهد شد. از این پس، مدیران دیگری کارتان را اداره خواهند کرد. شما در خانه‌های خود ساکن خواهید بود، همان زمین‌هایی را که قبل از این کشت و زرع می‌کردید آباد خواهید نمود. با همان زنان و اطفال که مأنوس بودید زندگانی خواهید کرد، فقط از این پس، نه با ما و نه با دیگری، به مبارزه و نبرد نخواهید پرداخت. و برای این که ما را مطمئن کنید که از این تاریخ سر جنگ با کسی ندارید سلاح خود را تسلیم نمایید. تسلیم علامت صلح پای‌دار است. من در سخنانم صمیمی هستم؛ لذا اعلام می‌دارم هرکس سلاح خود را تسلیم نکرد مورد تعقیب ما قرار خواهد گرفت تا مجبور به تمکین و تسلیم شود. اگر کسی از بین شما صمیمانه با ما راه و داد پیش گرفت و نیکی آغاز کرد، ما او را در جرگه متحدین و یاران خود وارد خواهیم کرد، ما طوق اسارت به گردن یاران خود

نخواهیم نهاد. ای آسوریان، خوب دریابید چه می‌گویم و سخنان مرا بر کسانی که در این محل حاضر نیستند تکرار کنید. اگر کسانی زیر بار فرمان ما نرفتند ما را به سویشان راهنمایی کنید تا به آنها بفهمانیم که حق با ماست. شما هستید که در وضع قوانین برای خود مختارید نه مجبورید به اطاعت آنان.»

وقتی سخنان کورش به اینجا رسید عموم حضار خود را به پایش انداختند و تضرع‌کنان وعده دادند هرچه امر و مقرر دارد اطاعت کنند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۱۴

استراحت اردو. خشم سیاکزار علیه کورش. کورش فرستاده سیاکزار را نگه داشت. اعزام مأموران به پارس برای فراهم نمودن قوای امدادی. نامه به سیاکزار. تقسیم غنائیم.

فصل پنجم خشم سیاکزار علیه کورش. کورش از پارس یاری می‌طلبد. تقسیم غنائیم

چون اسرای آسوری از خدمت کورش مرخص شدند و به سرزمین خود مراجعت کردند، کورش حاضرین را مخاطب ساخته گفت: «ای مادی‌ها و ارامنه، وقت آن فرارسیده است که قدری به خود آییم و اندکی بیارامیم. در غیبت شما خوراکی تهیه کرده‌اند. بروید و نیمی از نانی که تهیه شده برای ما بفرستید. ما به گوشت و آشامیدنی احتیاج نداریم، زیرا به حد کفایت تهیه دیده‌ایم.

و اما شما ای هیرکانیان، دیگران را به خیمه‌گاه خود هدایت کنید، رؤسا را در چادرهای بزرگ ببرید. محل سرکردگان را می‌دانید. سپس با دلی فارغ به صرف شام پردازید. چادرهای شما خراب نشده و همه چیز برای شما مهیاست. و اما خود ما امشب در خارج از چادرها به پاسبانی خواهیم پرداخت. زیرا کسانی که در این چادرها بیتوته می‌کنند هنوز از زمره یاران ما نیستند.»

سپس مادی‌ها و سربازان تیگران خود را شست‌وشو داده لباس خود را عوض کردند و بر سر طعام نشستند. اسبان را نیز خوراکی دادند. نیمی از جیره نان را بدون گوشت و شراب برای پارسی‌ها فرستادند زیرا کورش مقرر داشته بود فقط نان بفرستند، سایر چیزها به حد وفور در اردوگاهشان فراهم است؛ و حال آن‌که غرض کورش از موجود بودن گوشت، گرسنگی بود و برای سیراب شدن نیز از آب رودخانه استفاده می‌بردند.

تازه آفتاب در افق دوردست صحرا غروب کرده و تاریکی بر همه جا حکم‌فرما شده بود که پارسی‌ها غذای خود را تمام کردند. کورش مقرر داشت بلافاصله دسته‌های بیست و پنجاه نفری گرد اردوگاه به

حراست و پاس‌داری پردازند، و نگذارند احدی وارد اردوگاه یا کسی با غنیمتی از آن خارج گردد و چنان‌چه کسی را دیدند که چنین قصدی دارد توقیفش نمایند. پاسی از شب

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۱۵

گذشته بود که قراولان عده‌ای را که بدین‌قصد خیال فرار داشتند گرفتار ساختند. کورش نقدینه‌ای که در نزد فراریان یافت به سربازان مستحفظ بخشود و فراریان را اعدام کرد. بعد از این سانحه، دیگر احدی در اطراف اردو به خیال فرار یا دزدی نیفتاد. این بود هشیاری و وضع پارسی‌ها و حال آن‌که مادی‌ها شب را تا سحر به نوشیدن و بدمستی و رقص و آواز و نواختن نی گذراندند، زیرا کسی مزاحم کسانی که شب‌زنده‌داری می‌کردند نمی‌شد.

سیاکزار، شاه مادی‌ها، در همان شب که کورش عزم رحیل کرد، با تنی چند از معاشران خود در زیر چادر به افتخار پیروزی که آن روز نصیب متحدین شده بود به عیش و بدمستی پرداخت.

چون در اوان شب سروصدایی شنیدند تصور کردند مادی‌ها که در خدمت کورش به سراغ آسوریان عزیمت نموده بودند، جملگی مراجعت نموده‌اند. این مطلب مزید بر مسرت خاطرشان شد و به شرب شراب پرداختند. فردای آن روز احدی در اردوگاه نبود. سیاکزار چون وقوف یافت که کورش و مادی‌ها به جنگ با آسوریان رفته‌اند و او تنها مانده است، گرفتار خشم فوق‌العاده گردید، و بنابه عادت خویش، به غایت سخت‌گیر شد. لذا رسولی را معین کرد که به خدمت کورش شتابد و این پیام را به وی رساند: «من تصور نمی‌کردم، ای کورش، تو بدین‌قسم با من بی‌اعتنا رفتار کنی و مادی‌ها مرا تنها گذارند. اگر کورش مقتضی دانست معاودت نماید؛ ولی بر مادی‌هاست که بی‌درنگ به اردوی خویش مراجعت نمایند.» این بود خلاصه پیام سیاکزار. رسول پرسید: «کجا می‌توان مادی‌ها را یافت؟»

- در آن راهی که کورش و دیگر سپاهیان قرار دارند.

رسول گفت: «ولی شنیده‌ایم که آنها به رهبری تنی چند از فراریان هیرکانی بر سر دشمن تاخته‌اند.» سیاکزار چون این بشنید بر خشمش افزوده شد و پیام تهدیدآمیزی به سربازان مادی فرستاد تا فوراً به اردوی خود مراجعت نمایند. غرضش ضعیف ساختن سپاه کورش بود.

نماینده در رأس یکصد نفر سوار عزیمت نمود و متأسف بود که چرا خود در خدمت کورش نبوده است. چون به محلی رسیدند که چندین راه منشعب می‌شد راهی را انتخاب کردند که مستقیماً به اردوگاه منتهی نمی‌شد، مگر پس از چند ساعت تأخیر و طی راه‌های مختلف. در یکی از این راه‌ها به دسته‌ای از سپاهیان آسوری برخوردند که تقاضا داشتند آنها را خدمت کورش راه‌نمایی نمایند تا

تسلیم شوند. فرستادگان وقتی به حوالی اردوگاه کورش رسیدند که نیمی از شب گذشته بود، آتش اردوگاه از دور نمایان شد و چون به محوطه رسیدند، قراولان برطبق دستور کورش اجازه ورود ندادند تا این که طلعه صبح نمایان گردید.

در این وقت کورش مغان را فراخواند و دستور داد که در میان غنایم آنچه درخور نذورات آتشکده‌ها است برگزینند و به شکرانه پیروزی در راه خدایان ببخشند. مغان مشغول کار خویش

کورش نامه، متن، ص: ۱۱۶

شدند. آن گاه سرکردگان را بار داد و گفت: «سربازان من، به یاری و لطف خدایان ما ایرانیان بر این همه غنایم دست یافته‌ایم ولی چون عده ما کم است از عهده نگاهداری آنها بر نمی‌آییم، و چنانچه محافظت صحیحی نشود به دست اشخاص ناباب خواهد افتاد؛ و چنانچه قوای خود را برای محارست و محافظت آنها در این محل متمرکز سازیم از قدرت خود کاسته‌ایم. پس، من بر این عقیده‌ام که رسولانی به سرزمین ما بروند و بقیه پارسیان را آگاه سازند که اگر سودای امپراتوری آسیا در سر دارند و مایل به تملک ثروت بی‌کرانی هستند که در دست‌رس آنان گذارده‌ایم، پس بشتابند و کمک عاجلی برای ما بفرستند. پس تو که از همه مسن‌تری بشتاب و هم‌وطنان ما را از مآوقع آگاه ساز. من متحمل مخارج و غذای آنان خواهم شد. تو بر خزاینی که ما دست یافته‌ایم آگاه هستی، هیچ‌چیز را از نظرشان پنهان مکن. چون من اجازه تملک غیر مشروع به احدی نمی‌دهم لذا نسبت به تقسیم اموال و سهمی که باید به پدرم و کسانش برسد هم‌چنین سهمی که باید به تملک خزانه ملک درآید با پدرم مشورت کن. باید اشخاص و مأموران بصیری نیز اعزام دارند تا وضع اینجا را خوب مطالعه کنند و با مشاورین بصیر شور و مصلحت نماید. برو خود را مهیای سفر کن و قراولان مخصوص مرا همراه ببر.

پس فرستادگان مادی‌ها را به حضور خواند فرستاده مزبور از در خشم و غیظ سیاکزار در ملأ عام سخن راند و اراده شاه را مبنی بر این که عموم سربازان مادی باید بی‌درنگ عازم اردوگاه شوند ابلاغ کرد. عموم سلحشوران مادی از این سخنان مهر سکوت بر لب زدند. از شدت غضب و خوی تند وی سابقه و اطلاع کافی داشتند. کورش سکوت را درهم شکست و اظهار داشت:

«آنچه من دریافته‌ام این است که سیاکزار تحت استیلای ترس از دشمنان که از همه جهت او را احاطه کرده‌اند، چون از پیروزی ما اطلاعی ندارد، وحشت بر حالش غلبه کرده است و از وضع خویش و احوال ما نگران است. ولی اگر بداند که عده بی‌شماری از دشمنانش به هلاکت رسیده‌اند و بقیه در حال فرارند و در هر گوشه حیران و سرگردان شده‌اند، از این ترس و وحشتی که بر او غلبه کرده است نجات خواهد یافت، و متوجه خواهد شد که شما او را رها ننموده‌اید بلکه دوستانی هستید که

دشمنانش را منکوب نموده‌اند. آن‌گاه دیگر از ما که در راه نجاتش کوشیده‌ایم گله‌مند نخواهد شد؛ و دیگر این‌که حرکت شما با اطلاع او بوده و خود رخصت داده است. عزیمت شما به این محل به منزله ترک او نبوده، بلکه باموافقت او بوده است. من شما را به یاری و کمک خویش دعوت کردم و شما هم مردانه پا به میدان رزم گذارده‌اید. بنابراین، حتم دارم وقتی از موفقیت ما اطلاع حاصل کرد، نایره خشمش فروخواهد نشست و چون ترسش از دشمنی زایل شد آن را فراموش خواهد نمود. و اما تو ای فرستاده سیاکزار، چون حقا خسته شده‌ای برو و استراحت کن؛ و شما ای پارسی‌ها، چون دشمن آهنگ ملاقات ما کرده است، چه

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۱۷

برای تسلیم چه برای مبارزه، صفوف خود را مرتب سازید تا پذیرایی شوند. تو نیز ای فرمانده هیرکانیان، سربازان خود را مرتب کن تا آماده ملاقات خصم شویم.»

فرمانده هیرکانیان فرمان کورش را به سربازان خویش ابلاغ کرد و به رکاب کورش شتافت.

کورش گفت: «من با خاطری شاد مشاهده می‌کنم که هیرکانیان نه تنها دوستی و ارادت خویش را به ثبوت رسانده‌اند بلکه باتدبیر و فراست عمل می‌کنند. مسلم است که ما امروزه دارای منافع مشترکی هستیم. آسوریان دشمنان من هستند، اما به همان درجه با تو نیز کینه‌جویی می‌کنند.

پس ما باید دست‌به‌دست بدهیم و مشترکا کار کنیم تا متحدین و یاران ما از ما مأیوس نشوند و هروقت ضرورت ایجاب کرد، به کمک ما بشتابند. تو شنیدی که مادی‌ها سواران خویش را فرامی‌خوانند. اگر آنها بروند ما فقط صاحب پیاده‌نظام خواهیم بود. پس بر ماست که به نحوی کار خویش را سامان دهیم که آن‌کس که حالا میل کرده قوای خود را فراخواند، به عکس مشتاق باشد افراد خود را در خدمت ما نگه دارد. پس چادری به فرستاده سیاکزار واگذار کن و هرچه مایل است در اختیارش بگذار. من هم به او مأموریتی واگذار خواهیم کرد تا به میل خود بماند و هوای مراجعت نکند. تو با او مذاکره کن و دلش را از امید فراوانی که دوستان ما را شاد و خاطرشان را خرسند می‌کند قوی کن و پس از گفت‌وگو با من ملاقات کن.»

سرکرده هیرکانیان مادی‌ها را به سراپرده راه‌نمایی کرد. در همان حال مردی که باید به پارس رهسپار شود نیز خود را حاضر و آماده حرکت کرده بود. کورش سفارش کرد مایه‌ها را بی‌کم و زیاد نقل کند و نامه‌ای که به سیاکزار نوشته بود به وی داد و گفت می‌خواستم از آنچه به وی نوشته‌ام تو را مسبوق سازم تا اگر سؤالی کرد در همان زمینه به او جواب بدهی. این است مفاد نامه:

«از کورش به سیاکزار درود باد. ما تو را رها ننموده‌ایم. یعنی هیچ کس چون بر دشمنانش فایق آمد یاران خویش را رها نمی‌کند. درست است که اردوگاهت را ترک کردیم، اما تو را مواجه با خطر قرار ندادیم. زیرا هرچه از تو دورتر شویم فکر می‌کنیم امنیت بیشتری برای تو فراهم خواهیم کرد. زیرا دوستانی که کنار دوستان می‌نشینند برای آنها امنیتی فراهم نخواهند کرد.

کسانی دوستانشان را از خطر می‌رهانند که دشمنان را از آنها می‌رانند. قدری به خود آی. بدان که من برای تو چه هستم و چه مقامی تو در برابر من دارا هستی، آن‌گاه ببین آیا حق ملامت و سرزنش داری؟ من برای تو یاران و متحدینی فراهم کردم، البته نه چندان که تو سفارش می‌کردی، بلکه به مقتضای کوشش و جدیتی که به خرج دادم. تو رخصت دادی که در سرزمین دوست تعدادی از سواران که لازم می‌دانم با خود ببرم. اما حالا که در سرزمین دشمن عموماً آنها را فرامی‌خوانی. من تصمیم داشتم که مراتب رضایت‌خاطر خود را از تو و سپاهیانت اعلام دارم ولی رفتارت مرا بر آن داشت که از تصمیم قبلی خود چشم‌پوشم و فقط نسبت به کسانی که

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۱۸

جان خود را به خطر انداختند و در میدان کارزار مبارزه کردند حق‌شناسی کنم. و چون دیگر حتم دارم که تو هیچ‌گاه شبیه من نخواهی شد، عده‌ای به پارس فرستادم تا سپاه کمکی آماده و اعزام دارند، ولی دستور دادم که چون به این محل رسیدند نظر تو را سؤال نمایند و چنانچه ضرورتی به کمک و خدمتشان داری مراجعه نمایی. من با این که از حیث سن و سال از تو کوچک‌ترم، درخواست دارم عده‌ای را که رخصت دادی در رکاب من مبارزه نمایند احضار نکنی، چه بیم آن دارم که به جای این که دوست تو بمانند و راضی و خشنود شوند، خصم تو گردند و راه کینه‌توزی پیش گیرند. از من به تو نصیحت، چون قصد این داری که این عده به سرعت به خدمت بشتابند، هیچ‌گاه گرد تهدید مگرد، این‌طور وانمود مکن که تنها و بی‌یار و یاور، وقتی عده‌ای را مورد تهدید قرار دهی خوار می‌شمرند و چون ترسو دیدند به چشم حقارت به تو خواهند نگریست. باری، همین که نقشه‌های ما که به نفع تو و موجب مزایای مهمی برای ماست به پایان رسید به ملاقات تو خواهیم شتافت. تا آن تاریخ صبر و تأمل پیشه کن.»

کورش به رسول خود گفت: «این نامه را به وی بده و چنانچه سؤالاتی کرد جوابت مطابق همین مضمون‌ها باشد که شنیدی. تعلیماتی که به سران پارسی داده‌ام نیز از همین قبیل است که برای تو خواندم.» پس از این سخنان، نامه را به وی تسلیم نموده اجازه حرکت داد و سفارش کرد چون کار مهمی در پیش است در مسافرت خود تسریع نماید.

چون کورش از سراپرده خود بیرون آمد عموم سپاهیان هیرکانی و مادی و ارمنی را دید که در محل‌های خویش با صفوف جنگی مرتب ایستاده‌اند. پارسی‌ها نیز جملگی مسلح و مجهز بر جای خود ایستاده بودند. در این اثنا، تنی چند از ساکنین مجاور فرارسیدند و با خود اسبان و غنایم بسیاری آوردند. کورش فرمان داد عموم اسلحه و نیزه‌هایی که از دشمن به غنیمت گرفته بودند در محلی انباشته کنند و به استثنای آنچه مورد ضرورت است آتش زنند. پس دستور داد اسبان را در محلی نگهداری و مواظبت نمایند. آن‌گاه رؤسای مادی‌ها و هیرکانیان را فراخواند و گفت: «دوستان من، از این‌که مکرر شما را احضار می‌کنم متعجب نشوید. هرروز پیش‌آمدهای نوینی بروز می‌کند که محتاج به کنکاش هستیم. زیرا چون امور آشفته شود ناچار باید برای سامان دادن آن کوشش کرد. باید فرصت از دست نداد و به تدریج هر مسئله را روشن کرد تا تردید و اشتباه از میان برخیزد. ما در مبارزه اخیر خود صاحب غنایم بی‌شماری شده‌ایم و اسرای کثیری به دست آورده‌ایم. اما چون هیچ‌کس از سهم خود آگاه نیست و اسرا نمی‌دانند اربابشان کیست هنوز تکلیف و وظیفه هیچ‌یک روشن نشده است و همه در آنچه باید به کار برند دچار تردید رأی و بی‌تکلیفی هستند. برای این‌که به این وضع ناهنجار خاتمه داده شود، باید غنایم تقسیم شود.

آن‌کس که خیمه‌گاهی در اختیار خود ببیند که پر از ااثه و خوراکی و شراب باشد، دیگر وظیفه‌ای

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۱۹

ندارد جز آن‌که آن را به عنوان مال خود حفظ و حراست نماید. در صورتی‌که اگر از حیث ااث و غذا و سایر مایحتاج زندگی دچار کسر و نقصان شود، در انجام وظیفه خود نیز سرگردان و حیران است. اما غنایمی که از دشمن به دست ما افتاده است، زاید بر احتیاج ماست. چه دشمن مالک ااث و تجهیزات بسیار و زاید بر مایحتاج ما بود. خزانه‌داران سپاه آسوری‌ها نزد من آمده‌اند و مبالغ خطیری نقدینه در اختیار فاتحین گذارده‌اند. به جارچیان دستور دهید آنان را خبر نمایند تا مبالغ نقدینه را در محلی که شما انتخاب می‌کنید متمرکز کنند و قراولانی برگمارید تا آن محل را نیک محارست کنند. از این مبالغ به سواران مضاعف آنچه به پیاده‌نظام تعلق می‌گیرد بدهید. و خودتان برحسب ضرورت و برای خرید سازوبرگ برداشت کنید. یک بازار در اردوگاه تشکیل دهید. و من مایلم مزاحم احدی نشوید. سوداگران متاع خویش را به آزادی بفروشند و چون دسته‌ای کالای خود را فروخت دسته دیگر را فراخوانید.»

بی‌درنگ دستورهای کورش را اعلام داشتند. آن‌گاه مادی‌ها و هیرکانیان گفتند: «چگونه ممکن است بدون حضور شما و ملازمان شما غنایم را تقسیم کنیم؟» کورش جواب داد: «آیا تصور می‌کنید که در

هرچه که در اردوگاه می‌گذرد ما باید شخصا حضور داشته باشیم، آیا بهتر نیست شما به جای من در کارها مباشرت داشته باشید و در بعضی اوقات من به جای شما تدبیر کنم؟

اگر غیر این باشد کارها متراکم می‌شود و امید توفیق نقصان می‌یابد. ما غنائیم را برای شما حراست کردیم و اقرار کنید که به نحو احسن از عهده این مهم برآمدیم. ما هم به شما مأموریت می‌دهیم که آن را بین سپاهیان توزیع کنید و حتم دارم شما نیز به نحو نیکو این مأموریت را انجام خواهید داد. هم شما و هم ما سعی خواهیم کرد به نفع عام عمل کنیم.

اول عده اسبانی که مورد ضرورت سپاهیان من است کنار بگذارید و بگویید ببرند. اگر آنها را به حال خود واگذارند و بر آنها سوار نشوند و آنها را تربیت و نگهداری ننمایند، بیهوده و کاهل خواهند شد. ولی چنانچه بین سواران داوطلب تقسیم کنیم، از آنان نگهداری خواهند کرد. چون شما به تعاقب دشمن رفته بودید و ما در همین محل متوقف مانده بودیم، از وضع خویش و نقص بزرگی که در کارمان هست بسیار ملول شدیم. ولی چون سواران خود را تربیت کنیم، از این پس در جمله نبردها با شما شریک و دم‌ساز خواهیم بود. و اگر شما ترجیح می‌دهید اسبان به سربازانی بهتر از سربازان ما داده شود باز مختارید، زیرا در این صورت ما با پیاده‌نظام خود به کمک شما اقدام خواهیم نمود.»

سایرین جواب دادند: «ما بهتر از سربازان تو کسی سراغ نداریم و تحت امر و اراده تو هستیم.»

- آن‌گاه برای سیاکزار سهمی انتخاب کنید.

حضار خنده‌کنان جواب دادند: «برای سیاکزار باید زنان سیمین‌تن گل‌عذار برگزینیم!» کورش

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۲۰

جواب داد: باشد، زنان را برگزینید ولی چیز دیگر نیز انتخاب کنید. من می‌خواهم هیرکانی‌ها از عهدی که با ما بسته‌اند پشیمان نشوند. من مایلیم مادی‌ها آن‌قدر راضی و خشنود باشند که از دوستی ما به خود ببالند. رسولان سیاکزار را هدایت کنید و توجه نماید نزد ما بمانند تا از وضع کار به خوبی آگاه شوند و آنچه به سیاکزار بعدها خواهند گفت عین مشاهداتی باشد که به چشم خویش دیده‌اند. و اما پارسیانی که در خدمت من هستند، چون یاران خود را راضی و خشنود ببینند قلباً مسرور خواهند شد و همین برای آنان کافی است. زیرا ما در ناز و نعمت و رخوت و سستی بار نیامده‌ایم؛ بلکه تربیت ما در کمال قناعت و سختی است، من حتم دارم شما وقتی یکی از پارسی‌ها را که صاحب متاع قیمتی است ببینید بر او خواهید خندید، به همان وضعی که چون یک پارسی شما را بر اسبی سوار ببیند مسرور خواهد شد و به خصوص چون بر زمین افتادید خواهید خندید.» عموم حضار خنده‌کنان

به سراغ تقسیم غنایم شتافتند. کورش سرکردگان را فراخواند و دستور داد از اسبان بی‌شماری که برای سپاه خود برگزیده بود مواظبت نمایند و آنها را با قرعه بین واحدهای مختلف تقسیم کنند. سپس اعلام داشت که اگر بین اقوام مختلف اردو، از قبیل آسوری‌ها، سوریه‌ای‌ها و اعراب، بردگانی باشند که به زور از مادی‌ها یا پارسی‌ها، یا باکتریان، یا کاری‌ها، یا سیلیسی‌ها، یا یونانیان گرفته شده حضورش بشتابند. به محض این‌که ندای جارچی در گوشه‌های اردوگاه طنین‌انداز گشت، عده‌ای به سرعت به رکاب کورش دویدند و خود را معرفی کردند. کورش بهترین آنان را برگزید و آزادی بخشید و مقرر داشت که سلاحی که معین نموده است برگزینند و خدمت کنند. آن‌گاه به سران دسته دستور داد بین آنان شمشیرهای کوتاه و سپر تقسیم کنند و در صفوف پارسی‌ها مشغول خدمت‌گزاری شوند. به افراد سوار پارسی دستور داد نیزه و زره بگیرند و قبایل را نیز سلاح نیکو بخشید.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۲۱

گوبریاس خود را به کورش تسلیم نمود. نتیجه تقسیم غنایم.

فصل ششم پیوستن گوبریاس به کورش. نتیجه تقسیم غنایم

در این اثنا، گوبریاس که پیرمردی آسوری بود با عده‌ای سوار به اردوگاه کورش رسید. عموم سواران مجهز به سلاح معمول سواره‌نظام بودند. پیرمرد درخواست ملاقات کرد. قراولان سواره‌نظام آسوری را در محلی که معین شده بود متوقف نمودند و گوبریاس را خدمت کورش هدایت کردند. پیرمرد همین که چشمش به کورش افتاد شرط خدمت به جا آورد و گفت: «ارباب، من آسوری هستم، قلعه محکمی در اختیار دارم و بر سرزمین وسیعی حکومت می‌کنم. من صاحب دو هزار و سیصد رأس اسب هستم که در اختیار شاه آسور قرار داده بودم و افتخار ملازمت او را داشتم. اما حالا که شاه در جنگ با شما کشته شده و پسرش بر اریکه سلطنت جای گرفته است، چون دشمن خونین یک‌دیگریم، خود را به تو تسلیم می‌نمایم، به درگاهت زانو می‌زنم و خود را در سلک بندگان درگاهت قرار می‌دهم و در عوض از تو توقع دارم داد مرا از حریف غدارم بستانی و مرا به عنوان چاکر و متحدت بپذیری. من صاحب پسری نیستم و تو را به فرزندى خود برمی‌گزینم. من پسری داشتم بسیار نیک‌فطرت و نیک‌صورت. مرا بسیار دوست می‌داشت و به من حرمت بسیار می‌نهاد و از جمله فرزندان بود که مایه مباهات و سعادت پدران هستند. روزی پادشاه، پدر شاه کنونی آسور او را به درگاه خویش فراخواند تا دختر خود را به زنی به او بدهد. من از این‌که پسرم داماد پادشاه می‌شد بسیار خوش‌حال و مغرور شدم. ولی پسر شاه او را به شکار دعوت کرد و چون او را در سواری بسیار آزموده و لایق‌تر از خود می‌دانست او را به حال خود گذاشت. پسر من به خیال اینکه با دوستی صمیمی شکار می‌کند بی‌محابا به هرسو می‌تاخت. ناگاه خرسی پدیدار شد. هر دو به تعاقبش پرداختند.

شاهزاده حیوان را هدف قرار داد و تیرش خطا رفت ولی پسر نیزه‌اش را به سمت حیوان پرتاب نمود و حیوان در یک چشم برهم زدن در خاک و خون غلتید. شاهزاده از این پیش‌آمد بی‌نهایت به

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۲۲

خشم آمد و از راه حسادت و بغض کینه عزیز مرا در دل گرفت ولی ظاهرا به روی خود نیاورد.

چند لحظه بعد ناگهان شیری پیدا شد. باز تیر شاهزاده به خطا رفت و جای تعجب نبود، چون عاری از این هنر بود، در صورتی که جگرگوشه من باچالاکی شیر ژیان را هدف قرار داد و با یک تیر او را به زمین غلتاند و بانگ برآورد: «دو بار نشانه گرفتم و هر دو بار شکار را به خاک هلاک انداختم.» آن‌گاه خاین نابه‌کار دیگر خودداری نتوانست کرد، تیری از تیرکش یکی از همراهان برگرفت و بر سینه پسر عزیزم پرتاب و او را در دم هلاک کرد. من بخت‌برگشته به جای این که فرزند عزیزم را داماد کنم، نعش او را به خاک سپردم. من پیرمرد با این سن، با این دست‌ها پسر دلیر و زیبایم را که تازه پا به سن بلوغ گذارده بود به زیر خاک کردم و اما آن ناخلف سفله، گویی دشمن خونینی را در دفاع از جان خویش کشته است، ابدا آثار اندوه و ندامت در ناصیه‌اش ظاهر نشد. پدرش یگانه کسی بود که مرهمی بر دل ریش و داغدار من گذارد و با چند کلمه مرا دلداری داد. اگر پدرش در قید حیات بود من به درگاهت رو نمی‌آوردم و از تو استعانت نمی‌جستم چه از او خوبی‌های فراوان دیده بودم و به من محبت بسیار می‌کرد. اما حال که قاتل پسر بر تخت شاهی نشسته است، من هیچ‌گاه حاضر به تمکین و اطاعت از او نیستم و حتم دارم او هم نمی‌تواند مرا در زمره دوستان خود به شمار آورد. چه می‌داند که قبل از جنایتی که نسبت به من مرتکب شد من روزگار خوش و فارغی داشتم. و حالا روزگار پیری را در غم و اندوه می‌گذرانم.

اگر تو مرا در زمره خدمت‌گزارانت بپذیری و مرا امیدوار سازی که دادم را از این شاید غدار بستانی، مثل آن است که مرده‌ای را زندگی بخشیده باشی، دیگر زندگانی در نظرم ننگ و نکبت مدام نخواهد بود.»

این بود سخنان گوبریاس. کورش پس از این که گفتارش را شنید گفت: «اگر سخنان تو راست و سرگذشتت همان باشد که تقریر کردی، به تو وعده می‌دهم که به کمک خدایان، قاتل پسر تو پاداشی که درخور آن است بدهم. حال بگو بدانم که اگر انتقامت را گرفتم و قصر و بارگاهت را به تو تفویض کردم و فرمان‌روایی تو را بر سرزمین‌های مسلم ساختم، در عوض چه خواهی داد؟»

گوبریاس فریاد برآورد: «قصر من، اگر تفقد کنی جایگاه تو خواهد شد؛ و همان مالیاتی که به پادشاه آشور می‌پرداختم به تو می‌پردازم، هرکجا اراده نبرد کنی در رکابت با تمام قوای مملکت خود شمشیر

خواهم زد. از این بالاتر، من دختری دارم که تازه پا به سن بلوغ گذارده و بسیار زیباست. من خیال داشتم او را به زنی به شاه فعلی آسور بدهم ولی پس از این اتفاق، دخترک شیون‌کنان استغاثه کرد که او را به دست قاتل برادر عزیزش ندهم. من هم به کلی منصرف شدم.

من افتخار دارم دست یگانه دختر عزیزم را به دست تو سپارم و امیدوارم آرزوی خود را به گور نبرم. استدعایم از تو این است که در برابر او همان باشی که من برای تو هستم.»

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۲۳

کورش که از صمیمیت گفتار پیرمرد بسی متأثر شده بود، دست دوستی به سوی پیرمرد دراز کرد و گفت: «در یک چنین صمیمیتی، دست خود را به تو دادم و دست دوستی تو را همیشه با خود دارم. خدا به این دوستی خیر و برکت بی‌پایان کرامت کند.» آن‌گاه گوبریاس را مرخص کرد.

از او سؤال کرد قصرش چند فرسنگی این محل قرار دارد. گوبریاس جواب داد: «اگر فردا صبح زود حرکت کنی، روز بعد ما را سرافراز خواهی کرد.» پس از این سخنان پیرمرد خارج شد و راهنمایی در نزد کورش باقی گذارد.

سپس مادی‌ها پس از مذاکره با مغان و تقسیم غنائیم، برای کورش خیمه و بارگاه بسیار معظم و دختری از اهل شوش که زیباترین زنان آسیا بود، با دو نوازنده بسیار هنرمند پیش‌کش آوردند.

برای سیاکزار چیزهای کم‌ارزش قرار دادند. بقیه را بین افراد توزیع نمودند تا احدی تا پایان جنگ احتیاج به چیزی نداشته باشد. هیرکانیان نیز سهمی برگرفته بقیه برای پارسی‌ها باقی ماند. آنچه نقدینه موجود بود به تساوی بین کلیه افراد تقسیم شد.

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۲۵

کتاب پنجم

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۲۷

داستان پانتئا. کورش از نیت مادی‌ها اطمینان خاطر پیدا کرد.

فصل اول داستان پانتئا. اطمینان کورش از نیت مادی‌ها

این بود خلاصه‌ای از رفتار و گفتار کورش. وی مقرر داشت که سهم سیاکزار از غنائم، تحت نظارت و حفاظت نمایندگان که محرم و معاشر و طرف اعتماد بودند قرار گیرد. نسبت به سهمی که برای او تعیین کرده و به حضورش تقدیم داشته بودند گفت: «آنچه برای من معین نموده‌اید با شادی خاطر می‌پذیرم ولی آن را در اختیار آن کسی قرار می‌دهم که مایل و راغب است از آن بهره‌مند شود.» یکی از اهالی ماد که عاشق الحان موسیقی بود گفت: «ای کورش من نوای نوازندگانی که حال در اختیار و تملک تو هستند به گوش خود شنیده‌ام، بسیار دل‌کش و روح‌پرور است. اگر یکی از این زنان را به من کرامت کنی، اقامتم در اردوگاه به مراتب از خانه‌ام خوش‌تر خواهد شد.» کورش جواب داد: «بسیار خوب او را به تو بخشیدم. من از تقاضای تو بیشتر مشعوف شدم تا تو از بخشش من زیرا خیلی مایلیم که از من خشنود و راضی باشید.» و بی‌درنگ نوازنده را در اختیار او قرار دادند.

آن‌گاه یکی دیگر از اهالی ماد را، به نام آراسپ، به حضور طلبید. این شخص همان کسی بود که چون کورش از دربار آستیاژ به پارس مراجعت می‌کرد لباسش را به وی سپرد. کورش این شخص را مأمور ساخت که از خیمه‌گاه و زنی که به وی اهدا نموده بودند مراقبت نماید- این زن قبلاً به عقد آبراداتاس، از اهالی شوش، درآمده بود. چون اموال آسوریان را به تاراج می‌بردند، شوهر آن زن در اردو نبود بلکه به عنوان رسالت نزد پادشاه باکتریان رفته بود- مرد پرسید: «آیا جمال زنی را که به من سپرده‌ای دیده‌ای؟» کورش جواب داد: نه. مرد گفت: «من در حین تقسیم غنائم چشمم به صورتش افتاد. وقتی وارد خیمه‌سرا شدیم، چون در میان خدمه خود بر زمین نشسته بود متوجه او نشدیم. زیرا لباسش به مانند لباس بندگان بود. ولی چون خواستیم بدانیم بانوی این خدمه کدام است، به وضعش دقیق‌تر شدیم. زن چادر بسیار نازکی بر سروریش

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۲۸

انداخته و چشمانش را به زمین دوخته بود. ما تقاضا کردیم از زمین برخیزد. عموم زنان نیز با او از زمین برخاستند. اما آن زن از قد و قامت و رعنائی و وقار و اصالت و تشخیص از همه برتر و ممتاز، و با وجود سادگی لباس، ابهت و طراوت بی‌مانندی از سرپایش مشهود و نمایان بود.

چون درست در صورتش دقت کردم سیل اشک از چشمان زیبایش جاری بود. یکی از ما که مسن‌تر از دیگران بود وی را تسلیت داد و گفت: «بانو، غصه مخور، ما می‌دانیم که شوهرت مردی نیک و زیبا بود. اما آن‌کس که ما تو را خدمتش خواهیم برد نه در زیبایی از او کسر است، و نه در هوش و فطانت، و نه در قدرت و سطوت. آن شخص کسی است که بر همه ما حکم‌فرمایی دارد و نامش کورش است و تو در دستگاه او خوش‌بخت و عزیز خواهی بود.» هنوز این جمله تمام نشده بود که زن شیون‌کنان، پرده از سر بردید و کلیه خدمه ناله و زاری کردند و به شدت بر سر خویش کوبیدند. ما

در این حال تضرع آمیز، قسمت اعظم صورت و گردن و بازوی بلورینش را دیدیم، دست‌هایش از حجاب بیرون افتاده و مانند قطعه‌ای جواهر شفاف درخشیدن گرفت. من و عموم حضار به تو اطمینان می‌دهیم که در تمام آسیا هرچه تجسس کنی، صورتی به زیبایی و اندامی به رعنائی و رخساری به این طراوت و ملاحظت و نشاط نخواهی یافت.» کورش جواب داد: «حال که جمال این زن بدین درجه زیبا و پرطراوت است، دیدار او برای من مشکل‌تر شد.

زیرا می‌ترسم با وقت کم و تکالیف بسیاری که بر عهده دارم، اگر ملاقاتی دست دهد، هوای تکرار دیدارش مرا از اشتغال به امور منصرف سازد و کارهایم بر جای بماند.»

مرد جوان که این بشنید تبسمی کرد و گفت: «آیا تصور می‌کنی که زیبایی زنان مرد را از انجام تکلیف باز دارد؟ اگر زیبایی چنین قدرتی داشت همه ما را اسیر و مفتون می‌ساخت. مگر نه این است که آتش همه‌چیز را می‌سوزاند، چون سوزاندن طبیعت آن است. اما برخی از اشخاص مفتون و اسیر و دل‌داده زیبایی می‌شوند، برخی نسبت به آن سرد و بی‌اعتنا می‌مانند، یکی دل خود را به یک نفر می‌بازد ولی دیگری نسبت به او سرد و بی‌مهر می‌ماند. چه عشق مربوط و منوط به اراده شخص است، آن وقتی به معشوق دل می‌دهند و اسیر عشقش می‌شوند که چنین چیزی بخواهند و اراده نمایند. برادر عاشق خواهر خود نمی‌شود ولی دیگری مفتون و دل‌داده‌اش می‌شود. پدر عاشق دختر خود نمی‌شود، ولی دختر معبود و معشوق دیگری قرار می‌گیرد. زیرا قانون و ترس می‌توانند عشق را از میان ببرند. اگر قانونی شخصی را از گرسنگی منع کند در حینی که گرسنه باشد یا در حین عطش آشامیدن را ممنوع سازد، یا سرمای زمستان و گرمای تابستان را نهی کند، هیچ قدرتی این قانون را رعایت نمی‌کند. زیرا احساس انسانی بر نفس غلبه دارد. ولی عشق، به عکس، در اختیار اراده است. هر کس چیزی را که بخواهد دوست می‌دارد، درست مانند وقتی که انسان لباس و کفشی را دوست بدارد.»

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۲۹

کورش جواب داد: «پس چنانچه عشق امری است ارادی چگونه وقتی می‌خواهند ترک آن کنند چنین قدرتی ندارند؟ چه بسیاری از اشخاص که به خاطر عشق سرشک حسرت می‌ریزند و دچار حسرت و الم می‌شوند و در مقابل محبوب و مطلوب خود، اسیر و دل‌داده بی‌تاب می‌مانند. و حال آن‌که قبل از این‌که در کمند عشق اسیر و سرگردان شوند ذاتا از اسارت نفرت دارند. چه بسا کسانی را دیده‌ام که به خاطر عشق خود را از بسیاری از مزایا محروم می‌سازند، و حال آن‌که قبل از این گرفتاری حاضر به چنین گذشت‌ها و محرومیت‌ها نیستند، چه بسیاری که کوشش و مجاهدتی بلیغ روا می‌دارند تا از درد عشق برهند و توفیق حاصل نمی‌کنند و از این بیماری علاج نمی‌یابند. در واقع،

بستگی آنها به عشق از پیوستگی و اسارت در حلقه‌های غل و زنجیر محکم‌تر و سخت‌تر است. عشاق دل‌داده در دست محبوب خود اسیر ناتوان باقی می‌مانند و مفتون کرشمه‌ها و هوی و هوس‌های محبوب خود می‌شوند. و با وجود این همه خواری و مشقت، باز تاب و توان آن ندارند که دل از دل‌ستان خود و مهر از یار سنگ‌دل برکنند، بلکه می‌کوشند و آرزو می‌کنند که اسیر دست دلبر فتان بمانند.»

جوان به سخنان کورش جواب داد: «راست است، اما این رفتار سست مخصوص عاشقان بی‌اراده و خوار است. درست مانند کسانی که از زندگانی رنج و تعب بسیار می‌برند و پیوسته خواهان مرگ هستند، اما به زندگانی خویش ادامه می‌دهند. از این قبیل کسان هستند که دست تجاوز به مال غیر دراز می‌کنند و از دزدیدن مایملک دیگری ابا ندارند و پس از این‌که دزدیدند و مال دیگری را پنهان کردند، تو اول کسی هستی که عمل آنان را جنایت می‌دانی و نه تنها حاضر نیستی قلم عفو بر جنایتشان بکشی، بلکه به سختی به مجازاتشان امر می‌دهی. به همین قرار است کار زیبایی؛ زیبایی مرد را مجبور نمی‌کند که به عملی که نهی شده است تن دردهد، بلکه مردان دون چون مغلوب نفس شهوانی خود می‌شوند و در پنجه شهوت اسیر و مقهور می‌گردند آن‌گاه عشق و زیبایی را متهم می‌سازند. در صورتی‌که مردان نیک‌نفس و زیباپسند ممکن است دل به زیبایی یا ثروت دهند، اسبان راهوار اصیل را دوست بدارند، یا دل‌داده زنان زیبا و فتان شوند، اما قدرت آن دارند که وقت ضرورت دل از محبوب خود برکنند و خود را از وصل محبوب محروم سازند و زیر بار آن نروند که محبوب خود را از راه‌های پست و پلید یا توسل به راه‌های ناپسند و سخیف به دست آورند و کام دل بستانند. من این زن را به چشم خود دیدم، در نظرم بسیار زیبا و برازنده آمد، اما تو خود می‌بینی که اکنون سوار بر اسب خویش در حضورت ایستاده‌ام و ذره‌ای از تکالیف مقرر خود قصور و انحراف روا نداشته‌ام.»

کورش جواب داد: «ممکن است که تو قبل از آن مهلتی که عشق لازم دارد تا بر وجودت تسلط یابد، هشیار شده و خود را از ورطه خطر نجات داده باشی. مگر نمی‌دانی که اثر آتش آنی

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۳۰

نیست یا چوب دفعتاً محترق نمی‌شود، اما من حاضر نیستم با دست خود آن را لمس کنم تا مانند چوب مشتعل شوم، به همین قرار از نگریستن به چهره زیبارویان پرهیز می‌کنم و به تو هم ای آراسپ نصیحت می‌کنم که مدت مدیدی چشمان خود را بر اشیای زیبا مدوزی. چه سوزش آتش وقتی محسوس است که به آن نزدیک شوند یا آن را لمس کنند. زیبایی نیز حتی از دور، چون در آن خوب بنگرند نفس را مشتعل می‌کنند و به ناگاه بنیان هستی را می‌کند.»

جوان جواب داد: «ای کورش، خاطرت آسوده باشد، حتی اگر من مدت‌ها در زیبایی خیره شوم باز دست به کاری نخواهم زد که از تسلط و قدرت من خارج باشد.» کورش جواب داد: «پس از او نگه‌داری کن و به همان قرار که مقرر داشتم مواظبت کن. شاید بعدها این زن برای ما مفید واقع شود.» این بگفتند و دو سوار از یک‌دیگر جدا شدند.

اما جوان که رخسار فتان زن را به آن زیبایی و درخشندگی دید، دریافت که خدمتش به حسن قبول تلقی شده و هربار که حضورش می‌رود، سرد و بی‌اعتنا باقی نمی‌ماند و خدمه‌اش نیز با چابکی و زیرکی هر خدمتی که لازم است انجام می‌دهند. هرگاه مریض شود از او مواظبت می‌کنند و چون به چیزی ضرورت داشت، با بشاشت و محبت و رأفت برایش مهیا می‌نمایند.

رفته‌رفته در دلش شعله عشق زبانه کشید و مفتون و دل‌داده او گردید. مقارن این احوال کورش که می‌خواست مادی‌ها و سایر متحدین در خدمتش باقی بمانند، عموم سرکردگان را گرد خود فراخواند و گفت: «مادی‌ها، و شما ای کسانی که در اینجا حاضرید، می‌دانم که شما نه به عشق پول و ثروت و نه به خاطر خوش‌خدمتی به سیاکزار در اینجا جمع شده‌اید و تن به این کارزار داده‌اید بلکه برای کسب افتخار و خدمت به من است که شب و روز به راه‌پیمایی‌های صعب و کارزارهای خطرناک پرداخته‌اید، این است که از عموم شما راضی و خرسندم. اما هنوز در خود اختیار کافی ندارم تا خدمتتان را کاملاً پاداش دهم. من از تذکر این نکته پرهیز ندارم. اما اکراه دارم از این که آشکارا اعلام دارم که اگر با من بمانید توفیق یار ماست و ما به مقاصدمان خواهیم رسید. چون می‌ترسم سخنم را این‌گونه تعبیر کنید که من می‌خواهم شما بمانید و این وعده را بدان لحاظ می‌دهم که شما از بازگشت به سرزمین خود منصرف شوید. این است که به جای چنان وعده‌ای به شما می‌گویم: اگر شما طوق اطاعت سیاکزار بر گردن نهید، اگر من در کارم پیروز شدم رفتارم با شما رفتاری خواهد بود که مایه خشنودی و تمجید شما نیست، زیرا من عادت ندارم به قهقرا برگردم. من با هیرکانیان هم‌قول و هم‌عهد شده‌ام. من هیچ‌گاه از عهدی که بسته‌ام منصرف نخواهم شد و احدی نخواهد توانست مرا در این باب تخطئه کند. برماست که نسبت به گوبریاس که سر تسلیم نسبت به ما فرود آورده و ملک خود و قدرت و دارایی خویش را در اختیار ما گذاشته است، رفتاری داشته باشیم که از کرده خود پشیمان نشود. و حال که خدایان

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۳۱

ابواب رحمت خود را به روی ما باز کرده‌اند و هرروز به پیروزی جدیدی نایل می‌شویم، نمی‌توانیم در انجام خدمتی که به عهده گرفته‌ایم اندک غفلت روا داریم و به کمکش نرویم. حال بر شماست که

بیندیشید و به آنچه صلاح خود می‌دانید عمل کنید. من شما را مختار می‌گذارم و آنچه به مصلحت خویش می‌دانید به من اطلاع دهید.»

شخصی از اهالی ماد که سابقاً خود را خویش کورش معرفی نموده بود اول بار زبان برگشود و گفت: «ای پادشاه بزرگ، خداوند به تو همان کفایت و درایت کرامت کرده است که در کندوی زنبوران عسل ملکه آنان داراست؛ عموم زنبوران از او اطاعت می‌کنند، هرکجا که مصلحت می‌داند می‌ماند و همه در گردش می‌مانند و احدی از او دور نمی‌شود و اگر از محلی عزیمت کرد انبوه زنبوران دنبالش به حرکت می‌آیند و یکی از آنان او را رها نمی‌کند، زیرا عشق اطاعت و فرمان‌برداری در ذات آنان نهفته است. عموم حضار در خدمت تو همین روش را پیش گرفته‌اند.

وقتی از سرزمین پارس نزد ما آمدی، کلیه مادی‌ها از خرد و بزرگ گردت جمع شدند، محبت را به جان و دل خریدند. و چون به سرزمین خود مراجعت می‌کردی تا مسافت بعیدی به بدرقه‌ات آمدم، تا این‌که آستیاژ بدرقه‌کنندگان را فراخواند. و چون بار دوم به کمک ما قدم‌رنجه کردی عموم سلح‌شوران مادی در رکابت به قصد کارزار پرواز کردند. و بالاخره چون آهنگ این کارزار نمودی عموم حضار با نشاط و شغف بسیاری خدمت شتافتیم. ما دل داده و سرسپرده تو هستیم. چون تو، در سرزمین دشمن در رکابت هستیم و از خصم بیمی در دل نداریم ولی به سرزمین خود بی‌تو یارای مراجعت نداریم. بگذار دیگران هرچه می‌خواهند بگویند، اما من و عموم کسانی که با من خدمت می‌کنند تمام عمر در رکابت باقی خواهیم ماند. نیکی‌های تو در دل ما آتش شجاعت و صبر و تحمل را بیدار کرده است.»

آن‌گاه تیگران زبان به سخن گشود و گفت: «ای کورش، تعجب مکن از این‌که من خاموش باشم، زیرا من آفریده نشده‌ام که داد سخن بدهم، بلکه خلق شده‌ام تا از تو اطاعت کنم و در رکابت بجنگم.»

سپس سرکرده هیرکانیان به زبان آمد و گفت: «ای مادی‌ها، اگر شما اردو را رها نموده مراجعت کنید، من حتم دارم عاقبت شومی در کمین شماست و مانع است از این‌که از لذت سعادت و خوشی بهره‌مند شوید. کدام مرد هوشمند و باادراکی است که به دشمن منهزم و شکست‌خورده پشت کند و به ملک خویش برود. کدام مرد باهمت و غیرتی دیده‌اید که از خصم مخدول و بی‌چاره که اسلحه خود را تسلیم می‌کند رو برگرداند و اسلحه او را نگیرد؟

به‌خصوص که تحت لوای فرمان‌دهی مانند امیر ما باشد که من قسم یاد می‌کنم به فکر ثروتمند کردن ماست، بدون این‌که برای خود نظری داشته باشد.» تا سخن گوینده به اینجا رسید عموم

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۳۲

مادی‌ها یکدل و یکصدا بانگ برآوردند: «ای کورش، ما به امر تو از خاک خویش قدم بیرون نهاده‌ایم، زیر لوایت می‌جنگیم و تا زمانی که بخواهی در خدمت شمشیر خواهیم زد و به خاک خود قدم نخواهیم نهاد.» کورش چون این سخنان بشنید رو به درگاه خدایان آورد و گفت: «از شما مسئلت می‌کنم تفضل فرمایید تا من بتوانم در برابر این همه محبت و احترام، به کمک اعمال شایسته خود، موفق و پیروز شوم.» آن‌گاه مقرر داشت قراولان به پاس‌داری پرداخته، بقیه استراحت کنند. سپس دستور داد برای سواران خیمه‌های مجهز تهیه کنند، پیاده‌نظام را جای راحت بدهند و خدام که موظف به خدمت افراد هستند به تکالیف خود عمل کنند و اسبان را مراقبت نمایند و پارسی‌ها کاری جز آماده ساختن خویش به امور جنگی نداشته، خود را مهیای نبرد نمایند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۳۳

عزیمت کورش نزد گوبریاس که خود را در اختیار کورش گذارده بود.

گوبریاس در اردوی ایرانیان. مذاکره کورش با گوبریاس و سرکرده هیرکانیان. عزیمت سپاهیان کورش به بابل.

فصل دوم مذاکره کورش با گوبریاس و سرکرده هیرکانیان. عزیمت سپاهیان به بابل

فردای آن‌روز، در طلوعه صبح، عموم سپاهیان عازم محل اقامت گوبریاس شدند. کورش بر اسب سوار بود و در مقدمه سپاه حرکت می‌کرد. به دنبال او هزار تن سوار پارسی و دو هزار تن سرباز پیاده که جملگی با سپر و خنجر مسلح بودند ره‌سپار شدند و بقیه سپاه با نظم کامل پشت سر آنان حرکت کردند. کورش به‌منظور آگاه ساختن تازه‌واردان مقرر داشت مجدداً اعلام نمایند که هریک از افراد پیاده‌نظام چه در صفوف مقدم و چه در عقبه سپاه، از صف خارج شود یا در راه‌پیمایی نظم و ترتیب را برهم زند، مؤاخذه و تنبیه خواهد شد.

روز بعد، بعدازظهر به مرکز گوبریاس که قصر و باروی بسیار معظم و محکمی بود رسیدند.

سنگرها و باروهای دفاعی برای جلوگیری از حمله دشمن ساخته شده بود. پشت سر خطوط دفاعی گله‌های متعدد دواب از گاو و گوسفند مشغول چرا بودند. گوبریاس از کورش تقاضا کرد که سوار بر اسب حدود خارج قصر را بازدید کند و ببیند آیا محلی که از حیث وسایل دفاعی ناقص یا ضعیف باشد وجود دارد یا نه. هم‌چنین مردان مورد اعتماد و آزموده به داخل گسیل داشتند تا وضع داخلی را نیز به‌دقت بررسی کنند. کورش برای حصول اطمینان که آیا واقعا قصر غیرقابل تسخیر است یا این‌که گوبریاس مبالغه می‌کند شخصا از آن بازدید نمود و دریافت که واقعا تصرف آن دشوار است.

فرستادگان داخله نیز تأیید کردند که مهمات و لوازم جنگ به مقداری انباشته شده که یک قرن تمام می‌توانند از آن استفاده برند. این خبر در دل کورش اضطرابی تولید کرد. تا این که گوبریاس و همراهان مقادیر بسیاری گندم و جو و گاو و بز و گوسفند و خوک خلاصه از همه نوع خوراکی به اندازه‌ای آوردند که تمام اردو از لحاظ خوراک در

کورش نامه، متن، ص: ۱۳۴

مضيقه نماند. گوبریاس که عموم سربازان خویش را از قصر خارج کرده بود از کورش استدعا کرد وارد قصر شود. کورش با احتیاط قبلاً طلایه‌داران خویش را فرستاد؛ آن‌گاه، خود وارد شد. به محض این که وارد شد دستور داد در بزرگ قصر را تماماً باز کردند. آن‌گاه از عموم سرکردگان دعوت کرد وارد شوند. پس از این که عموم وارد شدند، گوبریاس فرمان داد جام‌های طلا، قدح و قاب‌های زرین با آنچه ائاثه ذی‌قیمت موجود بود با مبالغ خطیر وجوه نقد نثار قدوم کورش نمودند. سپس دختر خود را به حضور شاه معرفی کرد. دختر اندامی بس زیبا و صورت و رخساری دل‌فریب داشت ولی غبار ماتم آن همه ملاحظت و جلال را پوشانده بود. زیرا به سبب مرگ برادر عزیزش لباس عزا بر تن داشت. پس از این که جمله ذخایر و جواهرات نثار قدوم کورش شد، گوبریاس شاه را مخاطب ساخته گفت: «ای کورش آنچه ثروت دارم در پای تو می‌ریزم و دخترم را به دست می‌سپارم، تا هرگونه مصلحت می‌دانی رفتار کنی. در مقابل، من فقط یک تقاضا دارم که انتقام پسرم را بستانی و دخترم استدعا دارد خون برادرش تباه نشود.»

کورش جواب داد: «من به تو گفته بودم چنان‌چه در گفتار خود صمیمی باشی انتقام پسر را خواهم کشید. امروز چون دریافتم آنچه اظهار داشته‌ای عین حقیقت است، به تو قول می‌دهم که به یاری خدایان داد تو و دخترت را از قاتل قهار بستانم. آنچه به من بخشیدی قبول کردم و عیناً به دخترت و به آن کسی که شوهرش خواهد شد دادم. از جمله پیش‌کش‌هایت فقط یک چیز قبول می‌کنم و با خود می‌برم و بدان که تمام خزاین انباشته شده در بابل و حتی جمیع ثروت روزگار با این یک هدیه که در حین عزیمت از تو قبول خواهم کرد و دل مرا از شوق و شغف انباشته می‌کند، برابری نمی‌کند.» گوبریاس که از این همه فتوت غرق حیرت شده و حدس می‌زد که غرض کورش همانا دختر او است گفت: «کورش، این هدیه گران‌بها چه تواند بود؟» کورش جواب داد: «ای گوبریاس، در دنیا چه بسا اشخاصی هستند که طبیعتاً درصدد نیستند مرتکب ستم و بی‌عدالتی شوند، یا گرد عصیان و گناه بگردند، یا تعمداً سخن دروغ بگویند، اما چون کسی ثروت بسیار، اختیار مطلق، قلعه‌های مستحکم و فرزندان دوست‌داشتنی به آنها سپرده است، پیش از آن که معلوم شود چگونه مردمی هستند، رخت از جهان بیرون می‌کشند. امروز تو قلعه محکم و مسخر نشدنی در اختیارم گذاری، ثروت بسیار پیش پایم ریختی، همه قدرتت را به من تفویض نمودی، دختر نازنینی که مایه

مسرت و مباحات تو است، به من واگذار نمودی؛ اما بالاتر از همه این‌ها، برای من فرصت مناسبی فراهم ساختی تا به همه عالمیان بفهمانم که با وجود همه این امکانات، از حریم خود قدمی فراتر نمی‌نهم، درصدد نیستم با میزبانان پیمان شکنی کنم، یا به سبب حرص و ولع مال و زر به آزار و ستم دیگران بپردازم، یا دانسته و فهمیده از زیر بار عهد خود شانه تهی کنم. این بزرگ‌ترین پاداش و عزیزترین هدیه‌ای است که به

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۳۵

من عطا نمودی. این را بدان، مادام که من عدالت و داد پیشه خود می‌سازم و مورد ستایش و مدح و ثنای مردم روزگارم، خاطره این روز از یادم محو نخواهد شد. من سعی می‌کنم در برابر چنین بخشش بزرگی که به من روا داشتی به تو نیکی کنم، اما برای شوهر دادن دختری، بدان که سعی خواهم کرد شخص لایقی بیابم. در بین همکاران من اشخاص پسندیده و نیک فراوانند و یکی از آنها شوهر او خواهد شد. ممکن است چنین ثروتی که تو اهدا می‌کنی در اختیار خود نداشته باشند، اما صاحب فضایی هستند که کم‌تر از ثروت و مکنت، ارزش ندارد. من از خدایان مسئلت می‌کنم که آنها را راهنمایی کند تا روزی نشان دهند که به همان درجه که من نسبت به یاران خود وفا دارم، آنها نیز در وفای به عهد خود پای‌دار خواهند بود و تا جان در بدن دارند از پای‌داری در برابر دشمن باز نخواهند ایستاد. دوستان من به حسن شهرتشان به مراتب بیش از ثروت‌های بزرگ، مانند دارایی تو و همه آسوری‌ها و سوریه‌ای‌ها، اهمیت می‌دهند، چه مدار کارشان را بر تقوا و عقل و پرهیزگاری قرار داده‌اند. در واقع کسانی که تو می‌بینی در رکاب من شمشیر می‌زنند، از این قبیل اشخاص برومند و شجاع هستند.»

گوبریاس بانگ برآورد: «تو را به خدایان قسم این رادمردان را به من بنما تا یکی را به فرزندى خویش برگزینم.» کورش جواب داد: «احتیاج به معرفی من نیست. همراه من بیا، به زودی خود پی‌می‌بری که هریک واجد چه خصایلی هستند.»

کورش پس از این گفت‌وگو دست گوبریاس را گرفت و از جا برخاست و به اتفاق عموم همراهان از قلعه خارج شد. گوبریاس هرچه التماس کرد در قلعه شام بخورند قبول نکرد. کورش او را با خود به خیمه‌گاه برد و در آنجا شام خوردند. کورش پس از صرف غذا بر روی تختی از شاخه و برگ درختان آرمید و آن‌گاه گوبریاس را مخاطب ساخته گفت: «گوبریاس، آیا تو از هر یک از ما تخت‌خواب بیشتری داری؟» جواب داد: «من به‌خوبی می‌بینم که فرش و رخت‌خواب شما به مراتب بیش از من است و خانه شما بسی بزرگ‌تر از خانه من است. زیرا شما زمین و آسمان را برای محل سکونت خود

برگزیده‌اید. و تمام روی زمین خوابگاه شماست، فرش شما از پشم گوسفندان نیست بلکه از خار و خاشاک کوه و بیابان است.»

گوبریاس که اولین بار با پارسی‌ها غذا می‌خورد، از سادگی غذای آنان غرق حیرت شد و چون دید که همه با مناعت طبع و بزرگ‌منشی غذا می‌خورند معتقد شد که او بهتر از کورش نسبت به پیروانش رفتار می‌کند و غذای بهتری برایشان فراهم می‌نماید. در واقع هیچ پارسی تربیت شده در سر سفره باولع و عجله دست به طعام دراز نمی‌کند. روحش حتی وقتی که غذا صرف می‌کند بیدار و ذهنش هشیار و مستعد تفکر و تعمق است. به همین طریق است سوارنظام پارسی که حتی هنگام سواری به بحث و گفت‌وگو پرداخته، سخنان نیکو و مباحث دل‌پذیر و

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۳۶

پرمعنی مطرح می‌کند. در بین پارسی‌ها مرسوم و متداول است که در سر سفره باید عاقل و قانع بود، معتقدند بلعیدن طعام با حرص و ولع کار چهارپایان و خوکان است، نه انسان تربیت یافته.

باز توجه کرد که پارسی‌ها در حین تناول غذا دوست دارند در مسائل مختلف به بحث و گفت‌وگو بپردازند، برخی از اوقات ضمن گفت‌وگو برای انبساط خاطر یک‌دیگر مطایبه‌گویی می‌کنند بدون این‌که از حدود نزاکت و عفاف خارج شوند. اگر مزاح کنند سخنان ناشایست و زننده به کار نمی‌برند، هرگز حرکتی نسنجیده یا مستهجن از خود نشان نمی‌دهند یا سخنانی که مایه کدورت و نقار باشد بر زبان نمی‌آورند. اما آنچه بیش از همه مایه تمجید و درخور تحسین او شد این بود که در این سپاه که جملگی به‌طور متساوی در معرض خطر مشترکی قرار دارند، احدی برای خود در جیره غذا یا سایر ضروریات حقی بیشتر از دیگران قایل نبود و چنین توقعی اصولاً در مخیله هیچ‌یک از افراد یا سرکردگان خطور نمی‌کرد، بلکه عموماً بدین عقیده بودند که بهترین غذا آن است که سربازان را بهتر مهیای نبرد کند. گویند در نتیجه این مشاهدات بود که چون گوبریاس از جای خود برخاست تا عازم مسکن خویش گردد گفت: «ای کورش، بیهوده نیست که ما با وجود خزانه‌های مملو از سیم و زر و جواهر گران‌بها، دارای ارزشی به مراتب کم‌تر از شما هستیم. ما هم خود را مصروف این می‌کنیم که ثروت و مکنّت را در گوشه‌ای انباشته سازیم، حال آن‌که شما سعی وافیه به کار می‌برید تا خود را بهتر و هرروز شایسته‌تر سازید.» کورش جواب داد:

«گوبریاس، فردا در سپیده صبح با عموم سواران خود به اردو بیا تا وضع سربازانت را ببینم، آن‌گاه تو ما را به اقصی نقاط ملکت راهنمایی کن تا ببینم که را می‌توانیم به‌عنوان دوست برگزینیم و با کدام طایفه باید به نبرد و دشمنی پردازیم.»

فردای آن شب، در طلایه صبح، عموم سواران آسوری تحت امر گوبریاس در خارج از قلعه حاضر شدند و به عنوان راهنما پیشاپیش سپاهیان ایرانی رهسپار شدند. کورش، همان گونه که درخور فرمان دهان بزرگ است، هم خویش را مصروف تنظیم جزئیات راهپیمایی افراد نمی نمود، بلکه پیوسته مسائل خطیر را پیش از وقوع مطرح نظر قرار داده موانع و مشکلات را پیش بینی می نمود، برای نیل به پیروزی به تفکر می پرداخت، در حین راهپیمایی مترصد بود چگونه از قوای مهاجمین بکاهد و بر نیروی قدرت خویش بیفزاید. بدین منظور گوبریاس و هیرکانیان را نزد خویش فراخواند تا اطلاعات مفید از آنان کسب کند: «دوستان من، حتم دارم با بحث و مذاقه با یاران باوفا و صمیمی مانند شما در وسایل و تدابیری که در این کارزار باید به کار بندیم هیچ گاه دچار تردید و خطا نخواهیم شد. زیرا حتم دارم شما بیش از من علاقه مند هستید که آسوری ها هیچ گونه مزیتی بر ما تحصیل نکنند. اگر من در نقشه ام دچار شکست شوم، عنان سپاهیان خود را به سوی دیگری معطوف خواهم کرد ولی چنان چه شما توفیق نیابید و به

کورش نامه، متن، ص: ۱۳۷

حریف مجال و فرصت دهید تا پیروز شود، تمام هستی و مایملکتان در زیر سم ستوران خصم قهار و سنگدل پامال و منکوب خواهد شد. در حقیقت شاه آسور با من دشمنی می ورزد. نه به سبب آن که از من تنفر دارد، بلکه بدین سبب که نیرومندی ما را مخالف منافع خود می بیند. از این روست که با ما به جنگ و پیکار پرداخته است، در صورتی که شما را منفور می دارد، زیرا شما به او اهانت روا داشته اید.»

شنوندگان سخنان کورش را تأیید کردند و درخواست نمودند که آنچه صلاح می داند رفتار کند، آنها مترصد و کوشا هستند تا ببینند این غایله به چه نحو خاتمه خواهد یافت. آن گاه کورش سؤال کرد: «آیا آسوریان شما را یگانه دشمنان خود می پندارند یا ملل دیگری نیز با آنان سر مبارزه دارند؟» پادشاه هیرکانی جواب داد قوم کادوزی که غیرتمند و بی شمارند میانه خوبی با آسوریان ندارند؛ به همان قرار ساس ها که همسایه ما هستند و تاکنون از آسوری ها جور و ستم بسیار دیده اند، چه بارها کوشیده اند تا آنان را نیز مانند ما تحت سلطه خود درآورند و اسیر و برده خویش گردانند.

- آیا اطمینان دارید که این دو قوم امروز با ما متحد شوند و علیه دشمن مشترک قیام نمایند؟

جواب دادند: «با نهایت میل و اشتیاق منتظر فرصت اند تا تحت لوای کورش درآیند.» کورش پرسید: «چه مانعی در پیش است تا با من متحد شوند؟»

- همین آسوری ها که امروز از خاکشان عبور می کنی.

ای گوبریاس تو مگر شرح مفصلی در خلق سوء و روش ناپسند این جوان که بر آسوریان حکومت می‌کند بیان نکردی؟

- من خود قربانی همین خلق دیومنش و ناپسند وی گردیده‌ام.

- آیا تنها با تو چنین رفتار ناپاکی داشته است یا با دیگران نیز همین‌گونه رفتار می‌کند؟

- با دیگران نیز همین‌گونه رفتار می‌کند، چه او مردی است عاجزکش. پسر مرد دیگری که از حیث قدرت به مراتب از من برتر است، مانند پسر من یار و معاشر همیشگی این سفاک بود. یک روز در حین باده‌نوشی، به ناگاه مقرر داشت جوان را مثله کنند. به این عذر و بهانه که معشوقه شاه زیبایی آن جوان را ستوده و خنده‌کنان گفته بود زنی که به حباله نکاح وی درآید خوش‌بخت خواهد شد. بهانه این رفتار خون‌خوارانه‌اش این بود که جوان خواسته است معشوقه او را از راه به در کند. باری این جوان ناقص پس از مرگ پدر بر سرزمین‌های خود حکومت می‌کند.

- آیا اگر دریابد که ما درصدد خدمت به وی هستیم ما را در ملک خویش خواهد پذیرفت؟

- من تردیدی ندارم. ولی وصول به آن سرزمین بسیار دشوار و راه آن طولانی است.

- چرا؟

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۳۸

- زیرا برای رسیدن به ملک او باید از بابل عبور کنیم و به آن سو برویم.

- چه اشکالی در سر راه ما هست؟

- از این شهر قوایی برابر آنچه در اختیار داری به منازعه با ما برخوانند خاست. بدان که اگر تا کنون عمده قوای آسوری با تو برابری نکرده‌اند بدین جهت است که سپاهیان تو را اندک و ناتوان دانسته‌اند. مع ذلک، من معتقدم هرچه پیش‌روی کنیم باید بیشتر مراقب خویش باشیم.

کوروش چون این سخنان گوبریاس را شنید گفت: «گوبریاس، پیش‌بینی و احتیاط و در حین حرکت قوا بسیار به جاست. اما من چون به وضع خود می‌اندیشم هیچ چیزی را بهتر از این نمی‌بینم که یکسر به بابل بتازیم؛ زیرا بابل مرکز و گره قوای مختلف خصم است. می‌گویی شماره سپاهیان آنها زیاد است، امیدوارم اگر دلی در سینه داشته باشند آن را نشان دهند. آنها وقتی ما را نمی‌بینند تصور می‌کنند که از ترس خود را به آنها نشان نمی‌دهیم. مطمئن باش که اگر ترسی از ما نداشته باشند

همان جرئت و دلیری سابق خود را باز خواهند یافت. اما اگر هم اکنون یکسره به سراغشان بشتابیم یقین داشته باش که خواهیم دید آنها در مرگ یاران خود گریه می کنند.

بسیاری از آنها از زخمی که از دست سپاهیان ما خورده اند یارای حرکت ندارند. ذهن همه آنها پر است از خاطره دلیری های سربازان ما و فرار و بدبختی خودشان. گوبریاس سخنان مرا باور کن و از این حقیقت شکی به دل خود راه مده. سپاهیان خصم چون متعدد باشند و در دل خود ذره ای شهامت و جسارت دارا باشند، قادرند دست به کار عملیاتی شوند که هیچ چیزی نتواند مقاومتشان را درهم شکند. اما همین که تحت استیلای ترس و هراس درآیند، هرچه تعدادشان بیشتر باشد، بیشتر دست خوش خوف و هراس می شوند و زودتر از پا می افتند، بی نظمی و اغتشاش بر آنها زودتر و بهتر مستولی می شود. اخبار مختلف و ناخوشی که در اطراف و جوانب پیچیده بر وحشت آنها افزوده است، هریک به سویی متوجه و در گوشه ای نگران و درمانده اند.

بسیار مشکل، بلکه محال است، یک چنین وحشتی را با قدرت کلام آرامش دهند و سربازان متوحش و ناامید را برای مقابله با دشمن حاضر و آماده سازند. ولی گرچه این موجبات فراهم است نباید خطر را خرد و ناچیز شمرد.

پس بهتر است به وضع محاربه بپردازیم؛ اگر از امروز در جنگ ها پیروزی نصیب آن کس شود که سرباز بیشتری در اختیار دارد حق با تو است که از حال ما هراسان و نگران باشی، چه در واقع در معرض مخاطره عظیم قرار گرفته ایم. اما اگر نتیجه رزم آزمایی، مانند گذشته مرهون شجاعت و رشادت جنگ جویان باشد، بیم به دل راه مده، زیرا دچار یأس و ناامیدی نخواهی شد، چون به کمک خدایان در بین ما افراد مصمم و یلان سلحشور به مراتب بیشترند تا در بین صفوف دشمن. برای این که اطمینان خاطر بیشتری به تو داده باشم می گویم: از وقتی که اول بار

کوروش نامه، متن، ص: ۱۳۹

دشمن با ما مواجه شد و شکست یافت و پراکنده شد، تعداد لشکریانش به مراتب از ما کم تر شده است و از روزی که از برابر ما فرار را بر قرار ترجیح دادند، تا امروز که در این گوشه پنهان شده اند، از تعدادشان بسیار کاسته شده است. و حال آن که ما امروز به مراتب از آن زورمندتریم، زیرا پیروزی در نبرد با خصم بر قدرتمان افزوده است. شماره سپاهیان ما بیشتر شده است، زیرا شما نیز به ما ملحق شده اید. باید حق و انصاف را مراعات نمود و افرادی که با صمیمیت و دل آوری با ما طی طریق می کنند خرد و ناچیز نشمرد و از ارزش آنان نکاست. زیرا، ای گوبریاس، کسانی که به صفوف فاتحین می پیوندند قوی دل می شوند. باز این نکته را هم فراموش مکن که دشمن ممکن است اکنون ما را دیده باشد. مطمئن باش اگر از همین محل حمله آغاز کنیم به مراتب در نظرشان مخوف تر و

مقتدرتریم تا این که در اردوگاه خود بمانیم و خود را مدد و ناتوان یا ضعیف معرفی نماییم و این گونه وانمود سازیم که از دیدار برج و باروی خصم، به دلمان هراس راه یافته و مجبور شده ایم قدری بیاساییم تا نفس تازه کنیم و بر عاقبت کار خویش بیندیشیم. نه گوبریاس، عقیده من این است که بی تأمل حمله آغاز کنیم. پس صفوف را یکسره به سمت بابل هدایت کن.»

کورش نامه، متن، ص: ۱۴۰

نهب و انهدام سرزمین آسوریان و سهم غنایمی که نصیب گوبریاس شد.

کورش یکسره بر بابل تاخت و عبث آسوریان را به جنگ دعوت نمود.

گاداتاس «۱» به کورش ملحق شد. الحاق کادوزی ها و ساس ها به کورش.

گاداتاس رهسپار سرزمین خود شد تا از آن دفاع کند. گفتار کورش. چرا کورش نام فرمان دهان سپاه خود را از بر می دانست. مهارت کورش در امور سپاه کشی.

فصل سوم انهدام سرزمین آسوریان. الحاق گاداتاس، کادوزی ها و ساس ها به کورش. مهارت کورش در لشکرکشی

باری پس از چهار روز راه پیمایی به انتهای سرزمین هایی که تحت فرمان گوبریاس بود رسیدند.

کورش به محض این که دانست قدم به سرزمین دشمن گذارده است فرمان استراحت داد، آن گاه خود در رأس پیاده نظام و عده ای از سپاهیان سوار، که ضروری می دانست، قرار گرفت و آنها را آرایش جنگی داد. سپس فرمان داد تا سپاهیان به اطراف بتازند و کسانی را که سر مخالفت دارند به هلاکت رسانند، و آنچه از گله و احشام بیابند به اردو بیاورند. به پارسی ها فرمان داد با سواران مذکور حرکت کنند. در این سفر جنگی عده ای از پارسی ها از اسب به زمین خورده و مجروح شده بودند ولی اکثرشان با غنایم بی شمار به اردوگاه مراجعت نمودند.

چون به تقسیم غنایم مشغول شدند، کورش سرکردگان مادی ها و هیرکانیان، و هم چنین رؤسای قبایل، را احضار کرد و خاطرنشان نمود: «گوبریاس به همه ما مهمان نوازی و اکرام بسیار نمود. پس سزاوار است پس از این که حصه سپاهیان و آنچه باید در راه خدایان انفاق شود برگزیدیم بقیه را به او تفویض داریم تا نمک شناسی خود را به ثبوت رسانده باشیم.»

عموم حضار این رأی را پسندیدند. یکی از حضار کورش را مخاطب ساخته گفت: «ای کورش تصور مکن که چون ما کف زمین را از سکه های داریک فرش نکرده یا در جام طلا شراب

کوروش نامه، متن، ص: ۱۴۱

نمی‌نوشیم، گدا یا تنگ چشم هستیم، آنچه تو فرمان می‌دهی با رضایت خاطر و سربلندی انجام می‌دهیم.»

کوروش گفت: «بروید، سهم مغان و سربازان را از غنایم بردارید و بقیه را به گوبریاس بدهید تا خرسند شود.» و به همین قرار عمل کردند و بقیه غنایم به گوبریاس رسید.

آن‌گاه کوروش فرمان داد که بقیه سپاه با آرایش جنگی به سمت بابل حرکت کند. ولی احدی از آسوریان برای مقابله با مهاجمین از پشت برج و باروی شهر خارج نشد. کوروش گوبریاس را نزد آنان فرستاد و اعلام داشت اگر شاه راضی به جنگ تن‌به‌تن با فرمان‌ده ماست، کوروش حاضر است. ولی چنان‌چه حاضر به دفاع از ملک خویش نیست، باید از فرمان‌ده فاتح تمکین کند و شرایطش را بپذیرد. گوبریاس تا محلی که بدون مخاطره می‌توانست پیش‌روی کند تا صدایش را خوب بشنوند، جلو رفت و شاه چنین گفت: «من از کشتن فرزند تو پشیمان نیستم، بلکه از این حسرت می‌خورم که چرا تو نابه‌کار را با وی نکشتم. اگر با ما سر جنگ دارید سی روز دیگر به سروقت ما بیایید، زیرا حال مشغول تهیه مقدمات کار خویشیم و مجال نبرد نداریم.» گوبریاس جواب داد: «باشد که این ندامت و حسرت را با خود به گور بری، زیرا می‌بینم از وقتی گرفتار سودای پشیمانی شده‌ای دقیقه‌ای راحت و آرام نیستی.»

گوبریاس پیام شاه آسور را به عرض کوروش رسانید. کوروش پس از شنیدن این پیام امر داد سربازان از حول و حوش شهر جمع شوند و گفت: «تو نمی‌گفتی که محتمل است شاه‌زاده‌ای که از طرف آسوری‌ها ناقص شده است در حلقه اتحاد ما درآید؟» گوبریاس گفت: «تردید نیست زیرا ما با هم به‌طور خصوصی مذاکره کرده‌ایم.» کوروش گفت: «پس چون اطمینان داری که این امر عملی خواهد شد به سراغش بشتاب و پس از این‌که از نیتش آگاه شدی و اطمینان حاصل کردی در قصد خویش صادق است، صریحاً مطلب را با او در میان گذار. مشروط بر این‌که اتحاد و دوستی ما را عزیز و مقدس و مکتوم شمرد و هیچ‌گونه تخطی یا تجاوزی در آن جایز نداند و آن را به احدی نگوید. چون در جنگ چه بسا که به ظاهر دشمن‌اند ولی در باطن با حریف دوست و متحد می‌مانند و بهترین کمک را به وی می‌رسانند؛ یا بالعکس، به صورت ظاهر دوست و متحدند ولی در باطن کمکی نمی‌کنند و از همه بدتر مزاحم و مخل واقع می‌شوند و صدمه می‌رسانند.» گوبریاس جواب داد: «من اطمینان دارم که گاداتاس منتظر چنین فرصتی است تا مهلک‌ترین ضربه را به شاه آسوری بزند ولی

باید در وسیله کار و تمهیدی که در این نقشه باید به خرج داد به دقت مطالعه نمود.» کورش جواب داد: «آیا فرمانده این قلعه و بارو که در سرحد ملک برای جلوگیری از تجاوز هیرکانیان و ساس‌ها ساخته شده است، حال حاضر است گاداتاس را در حصار خود بپذیرد؟»

کورش نامه، متن، ص: ۱۴۲

- اگر مورد سوءظن واقع نشود، البته او را می‌پذیرد.

- پس برای این که مورد سوءظن واقع نشود، ما با قوای خود بر او یورش بریم و او هم با کمال رشادت بجنگد تا معلوم نشود که با ما سروسری دارد. من قسمتی از خاک او را تصاحب می‌کنم و او تنی چند از مردان مرا یا قاصدانی که برای دشمنان آسوری‌ها می‌فرستم، ظاهراً دست‌گیر خواهد کرد و لاف دوستی با شاه آسوریان خواهد زد. اسرای ما اقرار خواهند کرد که مخفیانه به قشون خصم می‌رفتند تا نردبان‌هایی تهیه کنند و مقدمات حمله ما را به بارو و برج‌ها فراهم سازند. گاداتاس از شنیدن این اخبار به هم برخواهد آمد و مطلب را به شاه خود خواهد گفت.

- اگر چنین خوش‌خدمتی نشان دهد، مطمئن هستم او را در قلعه خواهند پذیرفت و از او تقاضا خواهند کرد در همین محل بماند تا این که شما مراجعت کنید.

- آیا پس از این که وارد قلعه شد می‌تواند آن را به دست ما بدهد؟

- به نحو مطلوب؛ یعنی همین قدر کافی است شما از خارج به قلعه یورش آورید تا او به ناگاه از داخل به پادگان آن بتازد.

- پس برو با او به مذاکره بپرداز، تعلیمات کافی به وی بده و برای اطمینان خاطرش هیچ دلیل بهتر از معامله‌ای که با تو روا داشته‌ایم نخواهد یافت و تفصیل را برای او حکایت کن.

گوبریاس پس از اخذ این دستورها به راه افتاد. گاداتاس از شنیدن پیش‌نهادش غرق شادی شد و با منت تمام دست دوستی و اتحاد به او داد. چون گوبریاس به عرض کورش رساند که همه چیز به نحو مطلوب پیش‌رفت نموده است، از فردای آن روز حمله آغاز شد. گاداتاس مقاومت نشان داد ولی کورش محلی را که گاداتاس قبلاً نشان داده بود مسخر ساخت. و اما از راه‌نمایی که کورش برای راه‌نمایی سپاهیان فرستاده بود عده‌ای از طرف گاداتاس دست‌گیر شدند و علناً مورد بازخواست قرار گرفتند، بقیه را مخفیانه فرار داد تا نردبان و سایر وسایل کار سپاه کورش را تهیه نمایند. به محض این که اقرار اسرا را شنید، شبانه به سوی قلعه به راه افتاد و به تمهید وارد آن شد و در موقع معین با

علامات مخصوص که مقرر شده بود، قلعه را، با کمک اسرایی که کورش فرستاده بود، به دست کورش، که از خارج حمله‌ور شد، دادند.

چون این مقدمات به‌خوبی انجام یافت گاداتاس در قلعه را باز کرد و به استقبال کورش شتافت، خود را بر خاک انداخت و گفت: «ای کورش خوش آمدی، قدمت مبارک باد.» کورش جواب داد: «شما مرا برای نجات خود فراخوانده‌اید، اکنون به یاری خدایان به کمک شما آمده‌ام.

دستیابی ما به این موضع محکم بسیار مهم و ضروری بود. گاداتاس، اگر این جابر ستمگر تو را از داشتن اولاد محروم ساخته از کمک و مصاحبت یاران صمیمی محروم نکرده است،

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۴۳

مطمئن باش با کمکی که به ما کردی برای خود دوستان صمیمی و باوفایی فراهم کرده‌ای که کم‌تر از اولاد و نوه‌های تو نخواهند بود.»

در همان موقع سرکرده هیرکانی چون از مواقع مطلع شد سراسیمه نزد کورش دوید. دست راستش را به علامت بیعت و نهایت صمیمیت در دست گرفت و گفت: «ای سرور و ارباب ما، ای کورش عزیز و بلندآختر، درود بی‌پایان بر خدایان که مرا به سوی تو راه‌نمایی کردند تا در خدمتت بمانم و طوق بندگی‌ات را گردن نهم.» کورش جواب داد: «برو و فرمان‌دهی این قلعه که تملکش این همه مایه وجد و سپاس‌گزاری تو شده است، بر عهده خود بگیرد و به طریقی اداره کن که این پیروزی برای ملت مبارک و برای یاران و متحدین ما مفید و ثمربخش باشد، مخصوصاً برای گاداتاس که در پیروزی ما کمک فراوانی نموده است.»

– آیا چون کادووزی‌ها و ساس‌ها فرارسیدند و وضع را بدین‌منوال به نفع متحدین دیدند، رخصت می‌دهی که با گاداتاس انجمن کنیم و نقشه طرح کنیم تا بتوانیم از این محل بهتر و آسان‌تر استفاده کنیم؟

کورش پیش‌نهادش را پذیرفت. سپس عموم قبایلی را که این محل مستحکم در وضعشان دخیل بود فراخواند و مقرر داشت که این محل را به‌خوبی نگه‌داری کنند تا از آن در حمله عمومی علیه آسوریان استفاده برند. بنابراین، کادووزی‌ها و ساس‌ها و هیرکانیان جمع شدند و با شدت و عده کثیر مصمم به اقدام شدند. کادووزی‌ها قریب بیست و پنج هزار پیاده و چهار هزار سوار، ساس‌ها دو هزار تیرانداز پیاده و دو هزار سوار، و هیرکانی‌ها آنچه در اختیار داشتند و دو هزار سوار مجتمع ساختند. در مدتی که کورش در اطراف مواضع مستحکم برای رتق‌و‌فتق امور جنگی توقف کرده بود، عده کثیری از

آسوریان، از ترس همسایگان ستم‌کار و به عشق فداکاری در راه کسی که به نجاتشان همت گماشته است با اسب و تجهیزات به یاری او شتافتند.

در این اثنا، گاداتاس رسید و به عرض کورش رساند که شاه آسوری‌ها از شدت خشم از آنچه به وقوع پیوسته دستور داده است به سرزمین او حمله کنند. و اضافه کرد: «اگر اجازه دهی برای دفاع از سرزمین خود به آنجا بروم و مواضع مستحکم خود را حفظ کنم. بقیه اهمیتی ندارد.» کورش جواب داد: «اگر هم‌اکنون حرکت کنی چه موقع به آنجا خواهی رسید؟»

- در ظرف سه روز خود را به آنجا خواهیم رساند.

- آیا آسوری‌ها قبل از این تاریخ به آنجا خواهند رسید؟

- تصور می‌کنم زودتر برسند. چه مادام که تو از آنها فاصله داری تعجیل خواهند کرد خود را به آنجا برسانند.

- تصور می‌کنی که من و سپاهیانم در چه مدت به آنجا برسیم؟

کوروش نامه، متن، ص: ۱۴۴

- چون سپاهیان بیشترند گمان می‌کنم در ظرف شش تا هفت روز به آنجا دست خواهی یافت.

- پس بشتاب. من هم سعی می‌کنم به یاری‌ات بشتابم.

گاداتاس حرکت کرد. کورش عموم سرکردگان را جمع کرد و به سربازان زبده و برازنده خود گفت: «متحدین من، گاداتاس کاری بس مفید و مهم به‌خاطر شما انجام داد. ولی ما هنوز خدمتی در مقابل او نکرده‌ایم. آسوری‌ها درصددند در مقابل این خدمت که به ما نموده است سرزمینش را به باد یغما بگیرند. بر ما است که امروز به نام سربازان شرافتمند و وفادار تلافی کنیم. چون وقتی مردم دیدند که ما با دشمنان سرسخت و با دوستان بامروت و مهر و وفا عمل می‌کنیم، سعی می‌کنند از غدر و خیانت نسبت به ما بپرهیزند، و به‌عکس، از در دوستی وارد شوند. حال وقت آن رسیده است که ما تلافی کنیم. اگر در چنین فرصتی از کمک دریغ کنیم به ما چه خواهند گفت؟ چگونه در برابر دیگران سربلند و معزز خواهیم ماند؟ چگونه جسارت آن را خواهیم داشت که به‌صورت گاداتاس نگاه کنیم و چگونه می‌توانیم کسی را که هستی و مایملک خود را به‌خاطر ما در معرض مخاطره قرار داده است یاری نکنیم؟»

جمله حصار یکدل و یک‌زبان بانگ برآوردند که برای کمک و همراهی به گاداتاس به هرچه امر کنی، فرمان برداریم.

- پس حالا که همه با رأی من موافق و همراهید کسانی را که در حمل بار و راندن ارابه‌ها مهارت دارند به این کارها بگمارید. گوبریاس آنها را هدایت و راهنمایی خواهد کرد. او بهتر از همه راه‌ها را می‌شناسد و برای این کارها آفریده شده است. ما خودمان با بهترین اسب‌ها و آزموده‌ترین سربازان حرکت می‌کنیم. باید هرکس خوراک سه روز خود را با خود بردارد. هرچه بار ما سبک‌تر باشد، بهتر لذت غذا و استراحت بعد از جنگ را خواهیم چشید. این است خلاصه فرمان من. تو ای کریزانتاس، به سمت فرمان‌ده سپرداران منصوب می‌شوی و باید پیشاپیش ستون‌ها حرکت کنی. چون راه هموار و باز است باید صفوف از جبهه حرکت کنند. هر گروهان در یک صف با سرعت زیاد حرکت کنید. من مایلم سربازان سبک اسلحه پیش‌تاز باشند. چه به این ترتیب افرادی که تجهیزات سنگین‌تر دارند متعاقب آنان حرکت می‌کنند. آرتاباس پیاده‌نظام و سواران پارسی را فرمان‌دهی خواهد کرد و هاندامیاس مادی پیاده‌نظام مادی را. امباس پست فرمان‌ده دسته‌های ارمنیان، ارتسوکاس فرمان‌ده هیرکانیان است. تامبراداس پیاده‌نظام ساس‌ها و داتاماس پیاده‌نظام کادوزی را فرمان‌دهی خواهند کرد. همه سپاهیان باید به‌نحوی حرکت کنند که پیاده‌نظام تیرانداز در یک جبهه، در صفوف مقدم باشند. کمان‌داران در جناح راست هر ستون و تیراندازان در جناحین ستون‌ها. این آرایش سهل‌ترین صف‌بندی برای حرکت در موقع آماده‌باش

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۴۵

جنگی است. پس از پیش‌تازان باید سربازان سنگین اسلحه راه‌پیمایی کنند. بر فرمان‌دهان دسته‌هاست که شب قبل از این که به استراحت بپردازند، کلیه تجهیزات هر دسته را در یک محل بینارند؛ و قبل از طلوعه صبح همه تجهیزات خود را بردارند و قبل از سر زدن آفتاب همه در صفوف خود با نظم کامل حرکت کنند. متعاقب سنگین اسلحه‌ها، سواره‌نظام تحت فرمان‌دهی ماداتاس پارسی حرکت خواهند کرد. در رأس هر گردان سوار یک رسدسوار خواهد بود و همان آرایشی را خواهند داشت که پیاده‌نظام در صفوف مقدم دارند. متعاقب صفوف مقدم سواره‌نظام گروه متراکم سوارها تحت فرمان‌دهی رامباکاس مادی قرار خواهد گرفت. سپس نوبت سواره‌نظام تو، ای تیگران، خواهد بود. سپس سواره‌نظام کادوزی و ساس. کادوزیان در صفوف آخر قرار خواهند گرفت. باید همه افراد مهر سکوت بر لب گذارند. شب‌هنگام هشیار باشید. چه شب‌هنگام که چشمان سرباز قدرت دید ندارد باید گوش او مراقب باشد. مبدا هنگام شب نظم خود را برهم زنید. زیرا مرتب کردن صفوف، شب‌هنگام به مراتب مشکل‌تر است از روز؛ و بدین لحاظ بهتر است آرایش جنگی خود را شب نیز کم‌وبیش حفظ کنید و سکوت بر همه‌جا حکم‌فرما باشد. قراولان و پاس‌داران شب باید متعدد و

هشیار باشند، پاس‌داران باید آهسته حرکت کنند تا خواب سربازان بی‌جهت مختل نشود و استراحت کنند. چون صبح فرارسید شیپور آماده‌باش از هرسو طنین‌انداز شود، هر سرباز به‌محض این‌که آهنگ شیپور را شنید باید با تجهیزات، بی‌درنگ آماده حرکت شود. هدف ما، ای سربازان دلیر، بابل است. جملگی به آن سو متوجه باشید و بکوشید تا پرچم پیروزی را برافرازید.

پس از صدور این فرمان‌ها عموم سرکردگان به خیمه‌های خود مراجعت کردند، جملگی متوجه شدند که کورش فرمان‌های خود را به نام هریک از سرکردگان صادر کرد و نام کلیه آنان را از بر می‌دانست. می‌گفتند کورش مانند طبیب حاذقی که نام جمله لوازم کار و اسباب جراحی را از بر می‌داند، اسامی کلیه سلاح‌ها و نام و عنوان کلیه سرکردگان را در ذهن خویش دارد و هرگاه بخواهد سرکرده‌ای را مفتخر و مباهی کند، او را با نام و عنوان خود می‌خواند، چه معتقد است سرکردگان که می‌بینند سرفرمان‌دهی نام و نشانی‌شان را به‌خوبی می‌دانند، در خود غرور و اعتماد کاملی حس می‌کنند و می‌کوشند با نشان دادن عملیات درخشان خود را نزد سرفرمان‌دهی معزز نمایند و نام خود را لکه‌دار نکنند. چه‌قدر مضحک است که سرفرمان‌دهی مانند بعضی از سرداران نالایق فرمان دهد: «او سربازان را از آب عبور دهد، یا آن یکی از راه جنگل پیش برود ...» وقتی چنین فرمانی صادر شود، جمله سرکردگان به روی هم نگاه می‌کنند، احدی در امثال امر کوشا و ساعی و سریع نیست، یا اگر دچار شکست و بی‌نظمی شدند، کسی از شرمساری سرخ نمی‌شود، یا ترس از بازخواست و تنبیه ندارد. چه فرمان به نام شخصی معین صادر نشده است

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۴۶

تا برای حفظ آبرو و حیثیت خود بکوشد، و نام خود را سربلند سازد. بدین‌دلیل کورش هر فرمان را به نام سرکرده‌ای که لیاقت و استعداد آن کار را داشت صادر می‌کرد. سرکرده نام‌برده که خود را مشخص و مباهی می‌دید، می‌کوشید مأموریت خود را به‌نحو احسن به پایان برساند.

باری، سربازان به‌محض این‌که غذای خود را خوردند و قراولان در جای خود قرار گرفتند، به استراحت پرداختند. در نیمه‌های شب شیپورها طنین‌انداز شدند. کورش به کریزانتاس امر کرد در رأس سپاه قرار گیرد. خود در بین سرکردگان به گفت‌وگو پرداخت. کریزانتاس به امر کورش حرکت کرد، منتها دستور داشت که آهسته راه‌پیمایی کند تا دیگران آماده شوند و همین‌که فرستاده کورش آمادگی آنان را به اطلاع او رساند، به حرکت معمولی مبادرت ورزند. خود مراقب بود به محض این‌که هر ستون آماده شد، متعاقب ستون‌های قبلی حرکت کند. چون کلیه دسته‌ها به راه افتادند سوارانی نزد کریزانتاس فرستاد و آمادگی سپاه را خبر داد و فرمان داد سریع‌تر حرکت کنند.

آن‌گاه خود بر اسب تیزپایی سوار شد و کلیه ستون‌ها را بازدید نمود. چون دید عموم سربازان در سکوت عمیقی با نظم و ترتیب کامل به حرکت آمدند، گاهی به آنان نزدیک می‌شد، از نام و احوالشان سؤال می‌کرد، به آنها تبریک می‌گفت و تشویقشان می‌کرد. و چنان‌چه بی‌نظمی در صفوف می‌دید بی‌درنگ به رفع آن مبادرت می‌ورزید. فراموش کردیم از یکی از دستورهای احتیاطی این سرفرمان‌ده در آن شب تاریخی یاد کنیم؛ در مقدمه سپاه یک گروه از زبده سربازان معین کرده و دستور داده بود به‌نحوی حرکت کند که فرمان‌ده سپاه را ببینند و او هم پیوسته متوجه آنان باشد. این دسته موظف بود که هر اتفاقی صورت می‌گرفت فوراً به فرمان‌ده اطلاع دهد و تحت فرمان‌دهی جوانی اداره می‌شد که رابط بین ستون و فرمان‌ده خود بود. این بود نظم و نسق ستونی که در آن شب تاریخی به قصد فتح بابل به حرکت آمد.

چون روز فرارسید و هوا روشن شد، کورش، صفوف پیاده و سواره‌نظام کادوزی‌ها را که در عقبه سپاه حرکت می‌کردند رها کرد و به بازدید صفوف مقدم پرداخت و به سواران ستون‌های مقدم دستور داد چون دشمن در کمین است، باید مراقب باشند به‌محض این‌که از دور نمایان شدند، بی‌درنگ به کارزار قطعی بپردازند و اگر مقاومت نشان داد بر او بتازند، و اگر فرار کرد گروهی فراریان را تعقیب کند. کورش برای رساندن فرمان‌های خود به دسته‌های مختلف پیوسته سوارانی تیزپا در دسترس خود داشت و هیچ‌گاه اجازه نمی‌داد که سوارها از او منفک باشند. این بود خلاصه‌ای از طرز فرمان‌دهی کورش و نظم و انضباطی که در لشکرکشی‌های بزرگ مقرر می‌داشت. خودش هیچ‌گاه در محلی ثابت برقرار نمی‌ماند، بلکه پیوسته ستون را بازدید می‌کرد و از احتیاجات هریک آگاه می‌شد و آنها را برآورده می‌کرد.

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۴۷

کورش زندگانی گاداتاس را نجات بخشید. کادوزیان شکست خوردند.

انتقال کورش. گاداتاس از سپاه کورش تبعیت کرد. با آسوری‌ها موافقت حاصل شد که جان زارعین و زمین‌های آباد در امان بماند. کورش توضیح داد که چرا معتقد است اردویش دور از بابل مستقر گردد. سه قلعه مستحکم را به تصرف درآورد.

فصل چهارم کورش جان گاداتاس را نجات می‌دهد. شکست کادوزیان و انتقام کورش. توافق با آسوری‌ها. تصرف سه قلعه مستحکم

یکی از سرکردگان که سابقاً زیردست گاداتاس خدمت می‌کرد، چون دید قدرت پادشاه آسور به دست او متزلزل شده است، خیال کرد اگر در این فرصت خوش‌خدمتی کند شاه تمام اموال گاداتاس را به

وی تفویض خواهد کرد. لذا یکی از وفادارترین گماشتگان خود را مأموریت داد که نزد شاه رفته بگوید چون گاداتاس با فلان عده، بدون این که کورش با او همراهی کند، عازم فلان محل است، به وی رخصت دهد در کمین بماند تا ناگهان بر سرش بتازد و دمار از روزگارش درآورد. در همان حال به سایر رؤسا نامه نوشت تا یکی از قصوری را که در سرزمین گاداتاس مالک هستند به شاه آسور واگذارند. مأمور این شخص خود را به سپاه آسوری‌ها رساند و چندین قلعه در اختیار آسوری‌ها گذاردند. آسوری‌ها قلاع را به تصرف خود درآوردند و در کمین نشستند.

چون گاداتاس به آن حدود رسید پیش‌قراوانی به جلو فرستاد. سپاهیان آسوری که آنان را دیدند به چند سرباز و ارابه فرمان دادند از کمین‌گاه بیرون بیایند و این‌طور وانمود کنند که راه فرار پیش گرفته‌اند و در مقابل قوای خصم در حال انهزام هستند. گاداتاس چون فراریان را دید به تعاقبشان پرداخت. هنوز اندک فاصله‌ای دور نشده بود که بقیه آسوری‌ها از کمین‌گاه خارج شدند و به سختی به گاداتاس یورش آوردند. آن کسی که این حيله و غدر را به کار برده بود، ضربتی به گاداتاس وارد آورد ولی ضربت کاری نبود و فقط شانه‌اش را به شدت زخمی کرد. سواران از هر سو تاخت آوردند و چون اسبان سپاه گاداتاس خسته بودند در این تاخت‌وتاز به کلی فرسوده

کورش نامه، متن، ص: ۱۴۸

شده نزدیک بود از پا درآیند. از همه‌سو سپاهیان آسور با پرچم شاه خود پدیدار شدند و چیزی نمانده بود که گاداتاس و همراهانش محصور و اسیر شوند که ناگاه از دور طلایه سپاه کورش پدیدار شد. دیدار رایت سپاه کورش امید و نشاط در دل خسته و ناتوان محصورین پدید آورد، همان امید و نشاطی که دیدار ساحل پس از یک شب طوفانی و خطرناک، در دل ملوانان ایجاد می‌کند. کورش از وضع گاداتاس بدوا متحیر شد، ولی چون از مآوقع اطلاع یافت و دید که دسته‌های مختلف سپاه خصم به او رو آورده‌اند، فرمان آماده‌باش به سپاه خود داد و یکسره به قلب آسوری‌ها تاخت. آسوری‌ها که متوجه مخاطره شدند پا به فرار گذاردند. کورش دستور داد ستون‌هایی که مأمور تعاقب دشمن بودند فراریان را تعقیب نمایند و خود از عقب سر آنان به راه‌پیمایی ادامه داد. رانندگان بسیاری از ارابه‌های جنگی که در حین فرار سریع، به بیرون پرتاب شده بودند، دست‌گیر شدند. از بین فراریان عده بسیاری کشته شدند، و من جمله آن کس که گاداتاس را مجروح نموده بود نیز به سزای خویش رسید. پیاده‌نظام آسوری نیز پا به فرار گذاردند و عده‌ای به همان قلعه پناه بردند. بقیه خود را به شهر بزرگی در قلمرو آسوریان رساندند. شاه آسور نیز با باقی‌مانده سواره‌نظام و پیاده‌نظام خود و هم‌چنین عده‌ای ارابه که باقی مانده بود به آن محل پناه برد.

کوروش پس از این عملیات درخشان به سرزمین گاداتاس قدم گذارد و کسی نزد وی فرستاد و از احوالش سراغ گرفت و از جراحاتش پرسید. ولی هنوز بین راه بود که گاداتاس را دید که مرهم بر زخم‌های خویش نهاده است و به استقبالش می‌شتابد. کوروش چون او را بدید بسیار مسرور شد و گفت: «من کسانی نزد تو فرستاده بودم تا از حالت جويا شوند.»

- من به یاری خدایان خدمت می‌شتافتم تا از فتوت و جوان‌مردی تو سپاس‌گزاری نمایم.

تو بدون این‌که احتیاجی به ما داشته باشی، یا وعده کمک و همراهی داده باشی، و یا من خدمتی انجام داده باشم که مستحق چنین احسانی باشم، فقط برای این‌که در پیش‌رفت کار دوستانه کمک ناچیزی کرده‌ام، در این روز گرفتاری و بلا به نجاتم شتافتی. اگر تو نرسیده بودی مرا کشته بودند، ولی به دست تو نجات یافتم. اگر من صاحب فرزندی بودم، حتم دارم پسر، نمی‌توانست چنین خدمتی به من بکند. من پسرانی سراغ دارم، از قبیل پسران همین پادشاه فعلی آسور که مزاحم و مخل پدران خویش‌اند.

کوروش جواب داد: «ای گاداتاس، در این محل چیزهای دیگری دیده می‌شود که به مراتب از آنچه مرا تمجید می‌کنی، بیشتر شایسته مدح و ثنا هستند.»

- چه چیزی ممکن است باشد؟

- دل‌آوری پارسی‌ها و مادی‌ها و هیرکانیان در مساعدت به تو. کوشش ارمنیان، کادوزی‌ها و ساس‌ها که به این سرعت راه‌پیمایی کردند، ضعف و خستگی به خود راه ندادند و به موقع بر

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۴۹

ستم‌کاران تاختند و تو را نجات دادند.

آن‌گاه گاداتاس، دست تضرع به‌سوی خدایان دراز کرد و چنین گفت: «خدایان عموم سربازان را سزای نیک عطا کنند و به آن‌کس که آنان را این‌چنین تربیت کرده نصرت و پیروزی دهند. ای کوروش، استدعایم این است که رخصت دهی تا این پیش‌تازان غیور در این گوشه دمی بیاسایند و از آنچه فراهم ساخته‌ام تناول کنند.» آن‌گاه مقدار زیادی خوراک و حیوان برای ذبح و قربانی تقدیم کرد و، با اجازه کوروش، عموم سپاهیان به صرف غذا پرداختند.

افراد کادوزی که در دنبال ستون‌ها در حرکت بودند نتوانسته بودند خود را به همان سرعت برسانند، لذا بدون این‌که از کوروش کسب اجازه کرده باشند، یک عده به‌سوی بابل رهسپار شدند.

شاه آسور که سواران کادوزی را در اطراف متفرق دید، به ناگاه با صفوف منظم از کمینگاه خود خارج شد و بر آنها تاخت. عده‌ای، من جمله سرکرده آنان را کشت، اسبان و اموال بسیاری از منهزمین به غنیمت گرفت و به قلعه خویش درآمد. عده‌ای از کادوزی‌ها که این غایله جانی به سلامت برده بودند خود را به کورش رسانده، وضع آنان را عرضه داشتند. کورش به محض این که از این ماجرا مطلع شد به استقبالشان شتافت، زخمی‌ها را استمالت داد و عموم مجروحین را نزد گاداتاس فرستاد تا مرهم بر زخم‌هایشان نهند، بقیه را در خیمه‌هایی که برپا داشت جا دادند و خود مراقب بود تا چیزی در خدمت‌گزاری آنان فروگذار نشود. کورش که دلی رثوف و مهربان داشت مانند آیینی‌ای بود که آلام و محنت دیگران را در خود منعکس می‌کرد، رخسارش مکدر و روحش ملول بود و حتی در حین صرف شام که عموم حضار به خوردن غذا پرداخته بودند، او با کمک جرّاحان و خدمت‌گزاران، یک‌یک مجروحین را بازدید می‌کرد و از وضع استراحت آنها و دوا و خوراکشان اطلاع حاصل می‌کرد.

بدین ترتیب، دوران کوتاه استراحت سپری شد. در طلّیعه صبح جارچیان از طرف کورش ندا دردادند که عموم سرکردگان کادوزی شرف‌یاب شوند. کورش حضار را مخاطب ساخته گفت:

«متحدین و یاران من، از این گونه پیش‌آمدها مغموم و مأیوس نشوید. انسان خطاکار است و بارها متحل خطا و مرتکب قصور می‌شود. تعجبی نیست. اما باید از آنچه بر سر آدمیزاد می‌رسد پند بگیرد و از هر پیش‌آمدی درس عبرت بیاموزد. بر شماست که بعد از این، چون عده کافی برای مقابله با خصم نداریم هیچ‌گاه از عمده قوا منفک نشوید. البته غرض این نیست که باید از اظهار دلیری و تاخت بر دشمن احتراز جست، بلکه تاخت و حمله، ولو با عده کم، وقتی بسیار مفید و مناسب است، که قوای ذخیره و امدادی در دست‌رس مهاجم باشد یا با فرمان‌ده دیگری که قوای کافی در اختیار دارد مرتبط و در تماس باشد تا از او حمایت شود و اگر در محلی دچار خطایی شد یا بیش از حد پیش‌روی کرد، مراقب او باشد و چنان‌چه دشمن خطایی مرتکب شد، بر

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۵۰

سرش بتازد و مجال جمع‌آوری و فرصت تجدید قوا به او ندهد. اگر قسمتی از قوای یک ستون، بدون این که بقیه را مطلع سازد، به سمتی حرکت کند، مانند آن است که به تنهایی به نبردی بپردازد. ولی چنان‌چه با توافق عمده قوا به عملیاتی دست زند، قدرت کلیه سپاهیان در پیش‌رفت کارش دخیل است. باری این تعلیمات را در آینده به گوش هوش بسپارید. حال برای جبران مافات به امید خدایان بکوشیم تا انتقام خویش را از خصم بکشیم. پس از استراحت، من با شما به محلی که این حادثه اتفاق افتاده خواهیم رفت تا مردگان خود را به خاک بسپاریم و به یاری خدایان به دشمن خود نشان دهیم که در همان محلی که پیروز شده‌اند مضمحل خواهند شد و شهر و آبادی‌شان را با خاک

یکسان خواهیم کرد تا دیگر به آن غره نشوند. عموم سربازان به استراحت بپردازند؛ و شما ای کادوزی‌ها، از بین خود مرد صالح و لایقی به‌عنوان فرمان‌ده برگزینید تا با ما به رتق‌و‌فتق امور بپردازد و حوایجتان را برآورده سازد. پس از استراحت و انتخاب فرمان‌ده او را نزد من بفرستید تا به او تعلیمات لازم بدهم.»

کوروش به رئیس منتخب کادوزی‌ها فرمان داد که از نزدیک مراقب حال سربازان خویش باشد تا در صورت امکان دوباره قلبشان قوت بگیرد. پس از اندک زمانی ستون‌ها به حرکت درآمدند.

در محلی که کادوزی‌ها شکست خورده بودند مردگان را دفن کردند. آن حوالی را به سختی غارت کردند و با غنایم بی‌شماری وارد سرزمین گاداتاس شدند.

کوروش به صرافت افتاد که اقوام مجاوز بابلی‌ها، چون با وی دست اتحاد و دوستی دراز کرده‌اند، آن‌گاه که از آنجا دور شود، از طرف خصم مورد نفرت و ایذا و آزار قرار خواهند گرفت.

پس عموم اسرا را مرخص کرد و جارچیانی به هرسو اعزام داشت تا به شاه آسوری‌ها اعلام دارد که حاضر است مزاحم زارعینی که به کشت و زرع و آباد کردن زمین اشتغال دارند نشود. مشروط به‌این‌که شاه آسور نیز کسانی را که به وی ملحق شده‌اند آزار نرساند: «شاه آسور باید بداند که اگر چنین کند، برد با او است زیرا تعداد کسانی که به او پناه آورده‌اند اندک و قلیل‌اند. در صورتی‌که اراضی مزروعی که به دست زارعین آسوری کشت و زرع می‌شود در سراسر مملکت پراکنده و مایه آبادی و ارتزاق مردم است و دریغ است که این همه زمین خراب و منهدم شود. البته محصول میوه سهم آن‌کسی خواهد شد که در میدان جنگ پیروز شود، ولی چنان‌چه از در تسلیم درآیید و صلح را بر نبرد ترجیح دهید، جمله محصولات از آن شما خواهد بود. اگر کسی عهد خود را بشکند و به تو جفا کند، یا به من غدیر و خیانت ورزد، هر دو متحد شویم و دمار از روزگار عهدشکن درآوریم.» جارچیان این جملات را از قول کوروش به گوش شاه آسور رساندند.

ملازمان شاه آسور پس از شنیدن این نویدها، بر شاه خود فشار آوردند که شروط کوروش را بپذیرد و به مصایب و بدبختی عده بی‌شماری خاتمه دهد. شاه آسور یا از راه ترحم به کشاورزان

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۵۱

یا به علت دیگر حاضر شد که این شروط را بپذیرد و مقرر شد که جان و مال و زمین زارعین و برزگران در امان و مصون از نهب و غارت باشد و جنگ فقط بین افرادی ادامه یابد که اسلحه به دست گرفته به نبرد مشغول‌اند.

این است توجه و عاقبت‌اندیشی کورش نسبت به برزگران و آبادانی ملک. یاران و متحدین جدید خود را توصیه کرد در حفظ و حراست چمنزارها و مرغزارهایی که در حول و حوش خود دارند بکوشند تا از این راه به متحدین خود کمک رسانند و همچنین مایحتاج خود را بیشتر از سرزمین خصم تهیه نمایند تا داخل سرحدات خود، زیرا «هرچه آذوقه خصم کم‌تر شود، به همان درجه به صلح و سازش نزدیک‌تر شده‌ایم.»

کورش عازم حرکت بود که گاداتاس با ذخایر و غنایم بسیار و اسبان بی‌شمار به حضورش رسد و گفت: «کورش، به من منت نه و این‌ها را بپذیر و اجازه ده آن را به هر مصرفی که لازم است برسانند. آنچه به حضورت تقدیم می‌کنم خاص تو نیست، بلکه آنچه در دست من است و هستی و مایملک من به تو تعلق دارد. من وارثی ندارم و جانشینی نخواهم داشت که مصدر امور ملک من شود. چون من بمیرم نامم از صفحه روزگار محو شده مایملکم به دست این‌وآن به تاراج خواهد رفت. ای کورش من خدا را گواه می‌گیرم که از جانب من عملی سر نزد، یا حتی سخنی گفته نشد که مستوجب یک چنین عقوبت و بی‌عدالتی باشد.» بی‌چاره چون این کلمات را می‌گفت اشک در چشمانش حلقه زد و یارای ادامه کلام نیافت.

کورش بر حالش رحم آورد و جواب داد: «بسیار خوب اسبان تو را پذیرفتم، آنها را به کسانی واگذار خواهم کرد که بهتر از دیگران به حفظ آنان بکوشند و رعایای تو را محارست کنند. من سعی می‌کنم تعداد سواران ایرانی را زودتر به ده هزار نفر برسانم. اما خزاین خود را برای خود نگاه دار تا وقتی که من آن قدر ثروتمند شوم که در بذل و بخشش از تو عقب نمانم. زیرا اگر تو بروی و بیش از آنچه از دست من پاداش گرفته‌ای، مالی به من بخشوده باشی، من در درگاه خدایان خجل و شرمسار و در نزد خلایق مدیون و ننگین خواهم شد. من از احدی بخشش قبول نمی‌کنم.» گاداتاس گفت: «این امانتی است که به تو می‌سپارم. من به خصلت برازنده و پاک تو معرفت دارم.

اما تو خود می‌دانی که حوصله و قدرت نگه‌داری از آن را ندارم. تا وقتی که روابط من با شاه آسور نیکو بود، هیچ‌کس مانند من خوش‌بخت نبود و جایی فرخنده‌تر و زیباتر از سرزمین پدرانم نبود.

مجاورت شهر بابل اسباب سعادت و نیکی ما بود. ما در فراوانی نعمت زندگانی می‌کردیم. از مزایای شهر بزرگ برخوردار بودیم ولی از نظام و مفاسد آن برکنار و مصون بودیم. اما امروز که در ستیزه و جنگ هستیم، به محض آن‌که سایه تو از سر ما دور شود، من و پیروانم مورد نهب و غارت کینه‌توزان قرار خواهیم گرفت و زندگانی را بر ما حرام می‌کنند. چون مجاورین ما همه با

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۵۲

ما دشمن شده‌اند و همه از ما قوی‌ترند «۱». ممکن است به من خرده بگیرند که چرا این مصلحت و عاقبت‌اندیشی را قبل از بیعت با تو و ملحق شدن به دسته‌های آزادی‌بخش تو به کار نبستم.

دلیلش، ای کورش، این است که روح من دیگر تاب تحمل ناسزا و تجاوز آن مرد خودپسند و طاغی را نداشت. تمام وجودم تحت استیلای یک فکر قرار داشت و چیزی جز آن در مخیله خود نمی‌پروراندم و آن انتقام بود. انتقام از این مرد خون‌خوار که خصم خدایان و دشمن آدمیان است؛ انتقام از این مرد سفله و دون که زندگانی‌اش صرف ایدای زیردستان می‌شود؛ انتقام از کسی که ملازمان و اطرافیان و رعایای خود را نه به سبب نافرمانی یا دشنام به عقوبت‌های هولناک می‌رساند، بلکه دشمن آن کسی است که او را از خود برتر و صاحب ارزشی ببیند. این مرد سفاک و کینه‌توز فاقد دوست و مشاور صالح و دانا است. بلکه محارم و متحدین و یاران خود را از جمله کسانی برمی‌گزیند که در فساد و عناد از او بدتر و پست‌ترند. ای کورش، مطمئن باش که اگر در تمام قلمرو این ظالم جابر، مردی یافت شود که اندک ارزشی داشته باشد، تو هیچ زحمتی در مغلوب ساختن او نداری زیرا خود او، به محض این‌که این مطلب را دریافت، او را نابود و هستی‌اش را به تاراج می‌برد. این است که مجاورت من با او در معرض خطر واقعی و دایمی است و ایدای من برای او کار آسانی است.»

کورش که به‌دقت به گفتار این مرد گوش می‌داد، دریافت که مطلب مهمی در این قضایا نهفته است و می‌تواند مفید واقع شود. لذا جواب داد: «ای گاداتاس، بر عده محافظین و قراولان قلعه خود بیفزا و خود با ما بیا. چون خدا با ماست، پس پادشاه آسور باید برحذر باشد، نه این‌که تو از او در دل هراسی داشته باشی. پس از بین ملازمان خود کسانی که صحبتشان را نیکو می‌دانی با

(۱). هر در مورخ در مطالعات خود راجع به آبادی و ثروت بی‌کران ایالات آسور، به‌خصوص صفحات شرقی، تأیید می‌کند که مقارن دوره کورش و اوایل ایجاد امپراتوری ایران، به غایت آباد بوده است: «اولین شهرهایی که به دست شاهان آسوری ساخته شده بود مشتمل بر برج و بارو و خندق‌های متعدد بود. سرکردگان دسته‌های مختلف پس از نهب و غارت سرزمین‌های حاصل‌خیز اطراف، غنایم را به درون مواضع مستحکم انتقال می‌دادند و روی هم انباشته می‌کردند. به‌همین قرار شهر بابل نیز احداث شد و رفته‌رفته توسعه یافت و شامل دو ساحل رودخانه شد. دیواره‌ها از خشت پخته و به ارتفاع بلند ساخته می‌شد تا قبایل مختلف را در محوطه داخل جا دهند. در فواصل مساوی برج و باروی متعدد احداث می‌نمودند و قراولان دایما پاس می‌دادند و مراقب رفت و آمد دیگران بودند. در داخل حصارها محوطه وسیعی بود که از هر طرف از باغ‌های بسیار محصور بود، و به قول ارسطوی حکیم، شباهت تامی به پلوپونز داشت. خاک آن حوالی استعداد کافی برای ساختن خشت داشت و قیری استخراج می‌کردند و به کار می‌بردند که به منزله ملاط بسیار مناسبی قطعات مختلف را به

یکدیگر می‌چسباند. بدین‌قرار مصالح محلی و استعداد طبیعی کمک فراوانی به پیشرفت و توسعه ساختمان می‌نمودند و قبایل مختلف، پس از این‌که برای خود مأمن و محل محفوظ و مصنوعی تهیه دیدند، به غارت اطراف می‌پرداختند و ماحصل یغمای خود را در آن محل‌های مستحکم انباشته می‌کردند.»

(Herder، تفکراتی در باب فلسفه تاریخ انسان، ترجمه ادگار کینه).

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۵۳

خود بردار و در رکاب من بیا. من مسلم می‌دانم که خدمات تو مفید و در پیشرفت کار سپاهیان ما مؤثر است. من آنچه لازمه کمک و همراهی در نجات و تأمین راحت و سعادت تو است به‌کار خواهم برد و از هیچ مساعدتی دریغ نخواهم کرد.» گاداتاس از شنیدن این نوید روان‌بخش جانی گرفت و با بشاشت و شوق تمام بانگ برآورد: «آیا فرصت می‌دهی خود را آماده کنم تا در رکابت جان‌فشانی کنم؟ زیرا آرزو دارم مادرم را با خود بیاورم.» کورش جواب داد: «آن‌قدر تأمل خواهم کرد تا حاضر شوی و همه مایحتاج خود را با خود برداری.»

گاداتاس از جای خود به شتاب تمام روان شد، و بر طبق تعلیمات کورش پاس‌داران متعدد در نقاطی از قصر که مرمت نموده بود گماشت. سپس به جمع‌آوری ضروریات خود برای مسافرت بزرگ و راحتی پرداخت. آن‌گاه عده‌ای از فداییان آزموده خود را همراه برداشت و برخی را به‌سبب اطمینان و خاطر جمعی که در حمیتشان داشت و بعضی را چون مورد سوءظن او بودند و نمی‌توانست تنها در آن محل بگذارد با خود برداشت. دسته‌ها را مجبور کرد زنانشان و گروهی را امر داد خواهران یا سایر بستگان خویش را با خود بیاورند تا همه را با خود همراه و مرتبط سازد. کورش گاداتاس را در بین ملازمان خود جا داد تا به‌عنوان راهنما و مطلع در امر آب و آذوقه و علوفه برای حیوانات از وی استفاده شود و محل اردوگاه‌ها در نقاطی که همه‌چیز فراهم و در دسترس سپاهیان باشد معین گردد. به‌محض این‌که از دور سواد شهر بابل نمایان گردید، کورش دریافت که راهی که طی می‌کنند به قسمت مستحکم و برج و باروی شهر منتهی می‌شود. لذا گوبریاس و گاداتاس را به حضور فراخواند و سؤال کرد: «آیا راه دیگری وجود دارد که به نزدیکی حصار شهر منتهی نشود؟» گوبریاس جواب داد: «ولی نعمتا، چندین راه وجود دارد.

ما تصور می‌کردیم که تو در نظر داری از نزدیک‌ترین راهی که به شهر منتهی می‌شود عبور کنی تا دشمن عده سپاهیان و نظم و عظمتی را که در سپاه تو حکم‌فرما است به چشم خود ببیند. به یاد دارم آن ایامی که عده سپاهیان تو کم‌تر از این بود سعی داشتی در منظر چشم دشمن قرار گیری و به دیوارهای شهر نزدیک شوی. دشمن از اندک بودن شماره سپاهیان تو وقوف می‌یافت. ولی امروز،

هرچه شاه آسور در تکمیل و تکثیر سپاهیان خود بکوشد و با تهدید خود زمین و آسمان را به هم بریزد تا قوای کثیری برای مقابله با تو فراهم سازد، من اطمینان دارم چون سپاه تو و آن ابهت و عظمتی که در آن حکم فرماست ببیند، اقرار خواهد کرد که آنچه فراهم ساخته گاهی است در برابر کوه و قطره‌ای است در برابر دریا.»

کوروش جواب داد: «گوبریاس، تو حق داری تعجب کنی که در آن اوایل که من به این سرزمین قدم نهادم و تعداد افرادم کم و قلیل بود، اصرار داشتم از مجاورت برج و باروی شهر عبور کنم و حتی خود را به دیوارهای شهر برسانم، و امروز با وجود کثرت نفرات و تجهیزات کامل و قدرت

کوروش نامه، متن، ص: ۱۵۴

بیشتری، از مجاورت دیوارهای شهر ابا دارم؛ اما این کار تعجبی ندارد، زیرا فرق است بین سپاهی که در حال حرکت و پیش‌روی است با سپاهی که آرایش جنگی به خود گرفته و مشغول کارزار است. در نبرد باید تمام حواس فرمان‌دهی متوجه عاقبت و نتیجه کارزار باشد و حال آن‌که در راه‌پیمایی، اگر جانب احتیاط نگاهدارند، باید هم خود را بیشتر به حفظ و حراست ستون‌ها معطوف دارند تا سرعت عمل و اخذ نتیجه؛ باید به مسیر ارباب‌ها توجه نمایند و در حفاظت مهمات و تجهیزات بکوشند، ستون مهمات باید دایماً تحت مراقبت اسلحه‌داران قوی و اطمینان‌بخش باشد، و هیچ‌گاه نباید در نظر دشمن فاقد محافظ مسلح و مقتدر جلوه‌گر شود. اما اگر چنین آرایشی به ستون‌ها بدهند قهراً بسیار منبسط شده و خواهی‌نخواهی در قدرت تعرضی ستون نکث و کاهش فراهم خواهد شد. اگر چند دسته افراد مسلح و مجهز از محل مستحکمی خارج شوند و بر ستونی بتازند، بدون تردید به ستونی که در حال حرکت است بیشتر لطمه خواهند زد و احتمالاً آن را خواهند شکست. در این حال اگر ستونی که در حال حرکت است بسیار طولانی باشد، کمک رساندن به محلی که مورد دست‌برد قرار گرفته به کندی صورت می‌گیرد، و حال آن‌که مهاجمین که از مواضع مستحکم خارج شده‌اند می‌توانند ضربه خود را به سرعت بر ستون در حال حرکت وارد آورند و بی‌درنگ خود را به پناهگاه بکشانند. اما اگر فاصله ستون در حال حرکت از مواضع مستحکم خیلی نزدیک نباشد و مناسب با وضع و حال اردو باشد، چون به قدرت و حدود طولانی ستون و تجهیزات و مهمات که در حال حرکت هستند وقوف خواهند یافت لذا بی‌گدار بر آب نخواهند زد و مزاحمت فراهم نخواهند کرد. پس بدین لحاظ باید شرط احتیاط را به‌جا آورد و با فاصله مناسب از کمین‌ها و مواضع مستحکم آنان عبور کرد؛ چه در این صورت وقتی تصمیم خواهند گرفت که دست‌برد بزنند و مزاحمت فراهم کنند که حساب کار خویش را کرده باشند و مجموع قوای خود را از آنچه ما در اختیار داریم برتر و وضع خود را استوارتر از ما بدانند. در این صورت البته باید در مراجعت خود نیز بیندیشند، چه این امری است خطرناک.» چون کوروش از تذکر این نکته سوق الجیشی فارغ گشت، جمله حصار اصابت فکر و

صحت گفتارش را ستودند و چون ستون به مجاورت دیوارهای بابل رسید، کورش به عقبه سپاه نزدیک شد و با حضور خود آنها را قوی‌دل ساخت.

پس از چندین روز راه‌پیمایی به سرحد سوریه و ماد، یعنی همان محلی که قوای طرفین به نبرد پرداخته بودند، رسیدند. اهالی سوریه در آن محل سه موضع مستحکم در اختیار داشتند.

یکی از آن مواضع که خوب نگه‌داری نمی‌شد. به یک یورش مسخر شد. دو قلعه دیگر از بیم و هراس عظیمی که از حضور کورش در دل داشتند و هم‌چنین ارائه‌ی طریقی که گاداتاس نمود، به میل خود تسلیم شدند و قلاع را تحویل سپاه کورش دادند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۵۵

رسیدن سیاکزار. کورش با سواره‌نظام خود به استقبالش شتافت. میانه کورش و سیاکزار به هم خورد. آشتی کورش و سیاکزار. کورش پیش‌نهاد کرد جنگ را ادامه دهند.

فصل پنجم استقبال کورش از سیاکزار و آشتی آنها با هم. تصمیم بر ادامه جنگ

کورش پس از این که دستورها و تعالیم لازم به دسته‌های مختلف داد، یکی از ملازمان خود را نزد سیاکزار فرستاد و نامه‌ای به او نوشت که به اردوگاه حاضر شود تا درباره قلعه‌هایی که به تصرف قوای پارسی درآمده است مذاکره کنند و پس از بازدید از قوای مختلف نظر خود را راجع به عملیاتی که باید بعداً صورت بگیرد اظهار نماید. آن‌گاه دستور داد که «اگر مایل است در محلی دیگر با یک‌دیگر ملاقات و گفت‌وگو نماییم، من حاضرم در خارج از اردو صحبت کنیم.» فرستاده کورش عازم مأموریت خود شد. آن‌گاه کورش دستور داد که چادر و خیمه‌گاه آسوری را برافرازند و این خیمه را که مادی‌ها جهت سیاکزار انتخاب کرده بودند، به‌خوبی برپا سازند و مرتب نمایند و در شاه‌نشین چادر دو نفر زن و نوازندگانی که جهت سیاکزار اختصاص داده بودند نشانند.

قاصدی که نزد سیاکزار فرستاده بودند مأموریت خویش را انجام داد. سیاکزار که این پیام را شنید مصلحت دانست که با سپاه خود در سرحدات بماند زیرا افراد کمکی که کورش از پارس طلب کرده بود نیز به نزدیکی سرحد رسیده بودند. سپاه کمکی متجاوز از چهار هنگ پیاده و تیرانداز و چون عبورشان از سرزمین ماد مایه خرابی و خرج بسیار بود، لذا در جواب سؤال فرمان‌ده که مایل است در ماد بمانند یا خیر جواب داده بود بهتر است سرزمین ماد را ترک کنند و آنان را به حال خود بگذارند.

سیاکزار فردای آن روز با سپاهیانی که در اختیارش باقی مانده بود به قصد ملاقات کورش حرکت کرد. کورش همین که از نزدیک شدن سیاکزار وقوف یافت گروهی از سواران پارسی و زبده‌ای از سواران مادی، ارمنی، هیرکانی همراه برداشت و به پیشواز سیاکزار رفت تا نمونه‌ای از

کورش نامه، متن، ص: ۱۵۶

قدرت نظامی خود را به او نشان داده باشد. سیاکزار از دور سپاهیان زیبا و سواران زبده را مشاهده کرد که کورش را در میان دارند و وقتی ملترزمین رکاب او را با همراهان خود مقایسه کرد خود را بسیار حقیر و ناچیز دید و غرق ماتم و تألم بسیار عمیقی گردید. کورش از اسب پیاده شد و جلو رفت تا به عادت همیشگی او را ببوسد. سیاکزار نیز از اسب پیاده شد ولی به جای این که به استقبال کورش بشتابد، در برابر حضار زارزار گریست. کورش چون چنین دید دستور داد عده‌ای از سواران متفرق شوند. آن گاه دست راست سیاکزار را گرفته او را به سایه درختان خرما برد، مقرر داشت فرشی را بر زمین بگسترانند، او را بر زمین نشاند، خود نیز در کنارش نشست و این گونه آغاز سخن کرد: «دایی گرامی من، چرا نسبت به من خشمناکی. چه چیزی مایه اندوه و ملال تو شده است؟»

- مطلب بر سر این است که من، از زمانی که مردم به یاد دارند، اجداد و پدرانم همه سلطان این ملک بوده‌اند، هم خودم پادشاهم و هم پسر پادشاهم، آن وقت من باید به این وضع نکبت‌بار به اردوگاه حاضر شوم، و حال آن که تو در رأس سواران و سپاهیان من، با طمطراق و شکوه قدم برداری، خود را بزرگ و مقتدر جلوه گر سازی. من گمان می‌کنم تحمل یک چنین ناسزا از دشمن غیرقابل تحمل است تا چه رسد از ناحیه شخصی که انسان توقع و انتظار آن را ندارد. من ترجیح می‌دهم زیر صدها خروار خاک مدفون بمانم و تحمل این ننگ و دنائت را نکنم، ملازمانم مرا رها نکنند و مایه سخریه و اسباب استهزای نوکرانم نباشم. می‌بینم که نه تنها تو از من برتر و بزرگ‌تری بلکه نوکران و بندگان من هم بالاتر از من قرار گرفته‌اند، وقتی به استقبال من می‌آیند به من تفاخر می‌فروشند، مرا هجو می‌کنند و من قادر نیستم آنها را گوش مال بدهم و به سزای کردارشان برسانم.

در حین تقریر این جملات سیل اشک از چشمانش جاری بود تا جایی که کورش نیز نتوانست خودداری کند، اشک چشمانش را فراگرفت و گریستن آغاز کرد. کمی بعد جواب داد:

«نه سیاکزار، نه، تو حقیقت را مکتوم می‌داری، تصور باطلی است که مادی‌ها جسارت ورزند و به سبب حضور من به تو دشنام دهند و خوار و خفیف شمارند. راست است که خشم تو نیز بی‌دلیل نیست، اما آیا این دلیل صحیح است؟ من داور قضاوت در این امر نمی‌شوم، ولی حتم دارم که اگر علل و موجبات آن را برای تو تشریح کنم، تو تحمل نکنی. اما یک امر را مسلم بدان که خشم یک فرمانده نسبت به عموم زیردستانش بدون تشخیص خاطی و بی‌تقصیر، خطای بزرگی است، زیرا جملگی کینه

و دشمنی او را به دل می گیرند و چنان چه سستی و رخوت نشان دهد خوار و زبونش می شمارند. بدین جهت نخواستیم سوارانت را تنها خدمت مراجعت دهم، می ترسیدم افراط در خشم و غضب، اسباب رسوایی و موجب ملال و مایه مشکلاتی بشود. لذا

کورش نامه، متن، ص: ۱۵۷

خود در رأس آنان آمدم که از وقوع یک چنین پیش آمد ناگواری جلوگیری کنم. و اما این که حدس می زنی که من تو را خوار و خفیف می شمرم، این بهتان نیز مایه ملال خاطر من است. چه من جهد بلیغ به کار می برم و بانهایت قدرت و پشت کار می کوشم تا مزایا و منافع برای یاران خود تأمین کنم و بسیار بی انصافی است که رفتار و کردار مرا خلاف مصلحت خویش تفسیر و تعبیر کنند. باری بیهوده خود را سرگرم متهم ساختن دیگری نکنیم. ببینیم ادعای تو در این باب چیست و مستند به کدام برهان و دلیل است من مانند دوست دلسوزی پیش نهاد بسیار صریح به نفع تو کردم. اگر به ثبوت برسانی که در پیش نهاد من ضرری متوجه تو بوده است، من خود را مقصر اعلام می دارم ولی چنان چه ابداً قصد ایدای تو را نداشته ام و به هیچ وجه آزاری به تو نرسانده ام، آن وقت باید قبول کنی که خیال باطلی در سر خود پرورنده ای.»

- باید قبول کنم.

- چنان چه مدلل شود که من به نفع تو کارهای مهم انجام داده ام و تا حد امکان در نیکی و احسان به تو کوشیده ام آیا تصدیق خواهی کرد که مستحق تمجید و ثنا خواهم بود نه شماتت و مذمت؟

- راست است.

- پس کارهایی که من انجام داده ام یک برمی شمارم زیرا بهترین رویه برای تشخیص این که به تو بدی کرده ام یا خیر رسانده ام، همین است و بس. برای این منظور برگردیم به آن ایامی که من سمت فرمان دهی را در دست داشتم؛ چون تو اطلاع یافتی که عده کثیری به دشمنی با تو و سرزمین تو برخاسته اند، بی درنگ از پارسیان کمک خواستی و از من مخصوصاً مکرر درخواست کردی که سعی خود را به کار برم تا در رأس سربازان پارسی به کمکت بشتابم. آیا تا اینجا درست است و من در رأس افراد پارسی منتهای کوشش را در مبارزه با دشمن و کمک به تو به خرج ندادم؟

- بلی درست است.

- آیا به نظر تو آمدن من به سرزمین ماد، دشنامی بود به تو یا این که سودای خدمت در سر داشتم و به تو کمک رسانده ام؟

- واضح است که به منظور خدمت بود و کمک ذی‌قیمتی به من کرده‌ای.

- حال به همین منوال پیش برویم؛ آیا در برابر هجوم دشمن و تهدیداتی که از همه‌سو متوجه ما بود و می‌بایستی دست‌وپنجه نرم کنیم، من متحمل انواع زحمات و خستگی‌ها نشدم و هیچ‌گاه دیدی که از بزرگ‌ترین مخاطرات رو برگردانم؟

- نه هیچ‌گاه چنین نکردی.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۵۸

- و چون به یاری خدایان در کارمان فاتح و منصور شدیم، دشمن در همه‌جا تارومار شد و تا جایی که مقدور بود به تعاقبش پرداختیم و انتقام مشترک خود را از او گرفتیم، هردو از بهره و مزایای پیروزی نصیب وافی بردیم، آیا تو مرا در این اقدامات درخشان نظامی، خودخواه و جاه‌طلب می‌خوانی؟

سیاکزار دم فروبست و جوابی نداد. ناچار کورش ادامه داد و گفت: «چون ترجیح می‌دهی در این باب سخن مرا بی‌جواب بگذاری، این مطلب را روشن کن که در لشکرکشی اخیر که من مخاطراتی برای تو حدس می‌زدم و مصلحت در این دیدم که در سرزمین خود بمانی و فقط سپاهیانی به میدان نبرد اعزام داری؛ آیا در این تدبیر خواسته‌ام تو را بفریبم یا ناسزا و تحقیری نسبت به شخص تو روا داشته‌ام؟ اگر در این رفتار من، اثری از تحقیر یا ناسزا می‌بینی، و مرا که متحد توام و خدماتی در قوام و پیش‌رفت کار ملک تو انجام داده‌ام به سوءنیت متهم می‌سازی، باید آن را با براهین محکم به ثبوت برسانی.» سیاکزار باز مهر سکوت بر لب زد و دم فروبست.

کورش گفت: «بسیار خوب، حال که جواب نمی‌دهی، به کشف این مطلب بپردازیم که در عملیات اخیر چون از تو کمک خواستم، به بهانه این که حاضر نیستی افراد مادی را در جنگ دور و دراز خطرناکی به ورطه هلاکت اندازی، من به کاری دست زدم که خطری متوجه مادی‌ها و خودت نشود ولی از عاقبت آن منتفع و برخوردار باشی، یعنی درخواست کردم که موافقت کنی افراد داوطلب به همراهی من به میدان کارزار بیایند. چون با این امر موافقت نمودی من با این افراد به گفت‌وگو و بحث در نقشه کار پرداختم و آنها را متقاعد ساختم و عموماً با شوق و حرارت قابل تمجیدی به کارزار پرداختند. حال اگر این رویه نیز در نظر تو مذموم است و خیانتی محسوب می‌شود، باید اقرار کرد در عرف تو دریافت نمودن چیزی از تو به منزله جنایت و تقصیری است. باری ما به اتفاق افراد داوطلب تو عازم میدان کارزار شدیم. از آن پس ما چه عملی انجام داده‌ایم که از نظر دیگران مکتوم مانده باشد؟ آیا اردوگاه‌های دشمن را متصرف نشدیم؟ آیا بیشتر از کسانی که دشمن تو محسوب می‌شدند به خاک هلاکت نیفتادند؟ مگر بسیاری از دشمنان که جانی به در بردند اسلحه خویش را از دست

ندادند یا آنچه اسب و تجهیزات سواره نظام در قدرت و اختیار خود داشتند تسلیم ننمودند؟ مگر نمی‌بینی قبایلی که سابقا ملکت را به تاراج می‌بردند، افرادت را اسیر و ذلیل می‌ساختند، امروز خود بی‌چاره و در دست دوست و یار متحد تو اسیر و ناتوان شده‌اند؟ ولی بالاتر از همه این توفیق‌ها و کام‌یابی‌ها می‌بینی که ملکت راحت و آزاد شده و قدرت یافته‌ای و حال آن‌که سرزمین‌های دشمنانت سر تسلیم فرود آورده و خوار و زبون شده‌اند؛ چندین قصر و قلاع مستحکم را به تو تسلیم نموده‌اند. قلاعی که آسوری‌ها از دست گرفته بودند، جملگی را مسترد داشته و حال تحت اختیار تو است.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۵۹

نمی‌دانم آیا این پیش‌رفت‌ها و موفقیت‌ها را تو شایسته تحسین می‌دانی، یا به‌عکس مذموم و ناپسند. خیلی مایل‌م رأی تو را در این باب بدانم و خود را مهبیای شنیدن پاسخت کرده‌ام.» چون سخنان کورش بدین‌جا رسید و به انتظار شنیدن جواب سیاکزار خاموش ماند، آن‌گاه سیاکزار مهر سکوت از لبان خود برداشت و گفت: «کورش، آنچه تو انجام داده‌ای و شرح آن را بیان داشتی، خوب و صحیح بوده است و کسی منکر آن نیست و آن را مذموم و ناپسند نمی‌داند، اما از این نکته غافل مشو که هرچه نتایج این کارها درخشان باشد، بیشتر مرا معذب و رنجور می‌سازد. چه من دوست دارم که ملک تو به کمک سربازان من بزرگ و آباد و مرفه شود نه این‌که ملک من به دست سربازان تو نجات یابد و برومند شود. چه کلیه افعال و اعمال درخشان تو مایه شرمساری و ننگ من است. چه خوب بود می‌توانستم به تو آنچه مایل هستی به جان و دل بدهم ولی این قبیل پیروزی‌ها از دست تو نگیرم؛ هرچه از دست تو برومند و ثروتمندتر شوم، فقیرترم و خود را پست‌تر و حقیرتر می‌بینم. اگر تو رعایای مرا معذب می‌داشتی یا آنان را مورد ایذا و آزار قرار می‌دادی، خوش‌تر بودم. حال اگر از این طرز فکر استدلال مرا نمی‌پسندی دیگر در اطراف آن بحث نکنیم. اگر تو سگانی برای حفظ و حراست خود و بستگانت تربیت کنی و دیگری بیاید و آنها را با خود رام نماید و آنها را برای استفاده خود به‌کار برد، تو چه خواهی گفت؟ آیا از سعی و کوششی که او در کار خود به خرج داده است خرسند و راضی خواهی شد؟ اگر مثال قانع‌کننده نیست، به این مثال دیگر گوش فرا ده: فرض کنیم شخصی بر عده‌ای از افراد تفوق و نفوذی، شبیه به آنچه تو نسبت به زیردستان، اعم از سرباز و غیره داری، به دست آورده باشد و آن عده میل کنند که زیردست او خدمت کنند تا تحت امر و نهی تو، آیا تو از این شخص راضی و از گفتار و دیدارش خشنود و مسرور خواهی شد؟ و باز مثال دیگری که در طبایع و خصایل آدمیان مصداق دارد می‌آورم: چنان‌چه شخصی کوشش به‌کار برد که نزد عیال تو، بیشتر از تو محبوب و مورد پسند واقع گردد، آیا تو چنین شخصی را مرد نیکی می‌دانی؟ البته من در این امر بسیار مرددم و حتم دارم تو او را به منزله شخصی خواهی دانست که تیشه بر ریشه‌ات می‌زند. بالاخره مثال دیگری انتخاب کنم که با وضع ما قابل انطباق باشد. اگر شخصی بیایی که پارسیان را

بهتر از تو اداره کند و پارسیان نیز حکمش را بیش از تو مطاع بدانند و با صمیمیت و حرارت بیشتری از او تبعیت نمایند، آیا تو این چنین شخصی را دوست خود خواهی خواند یا دشمن غدار و خونین خود؟ من تصور می‌کنم تو او را از بزرگ‌ترین خصم منفورتر خواهی داشت.

من می‌خواهم مثال روشن‌تری از وضع خویش زده باشم، فرض کن که به دوستی از دوستان خود از راه خلوص نیت، رخصت دهی از اموال تو مالی که احتیاج دارد برگیرد، اما آن یار بی‌ملاحظه، دست به همه‌چیز دراز کند، از مال و منال تو ثروتی بی‌کران برای خود بیندوزد و با

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۶۰

خود ببرد، خود را غنی کند و تو را مخدول و بی‌چاره و به نان شب محتاج نماید، آیا او را دوست و دوست‌عاری از عیب و نقص می‌خوانی؟ حال ای کورش، بلایا و خساراتی که تو به من وارد ساخته‌ای، اگر عین آنچه بر سبیل مثال تکرار کردم نباشد، بی‌شبهات به آن نیست. بلی، آنچه گفتی صحیح است. به محض این‌که رخصت یافتی با داوطلبان سواره من به میدان کارزار عزیمت نمایی، آنچه من در اختیار خود داشتم با خود برگرفتی و بردی و مرا تنها و بی‌یار و یاور گذاردی. تو با زور بازوی افراد من آنچه حال به من تفویض می‌کنی گرفته‌ای. تو با قوای شخصی من، با نیروی ملک من، ملک مرا مصون و متعالی ساخته‌ای، در صورتی که وضع شخص من شبیه به حال آن زنی است که با عجز و لابه دست دراز کند و صدقه طلب کند. مردم و حتی سربازان و زیردستان من، تو را مرد و ناجی و بزرگ روزگار می‌دانند و مرا در کار فرمان‌دهی مردی نالایق می‌خوانند. آیا ای کورش آنچه را تو در حق من کرده‌ای خدمت می‌خوانی؟ اگر تو مختصر مروت و احساس خویشی در دلت نسبت به من روا می‌داشتی، ابدًا حاضر نمی‌شدی به حیثیت من لطمه بزنی و شرافت و عزتم را لکه‌دار سازی. برای من چه ارزش و اهمیتی دارد که حدود سرزمین‌های ملک من فراخ‌تر و وسیع‌تر باشد، اما خودم شرمسار و ننگین باشم. من شاه مادی‌ها هستم نه بدین جهت که از آنان واقعا برتر و بالاترم، بلکه بدین لحاظ که ما را سرور و سلطان خود می‌خوانند، چون عقیده دارند ما در همه‌چیز و همه وضع مافوق آنان قرار گرفته‌ایم.»

کورش چون این جملات را بشنید گفت: «تو را به خدا، ای دایی گرامی، اگر خدمتی در راه تو انجام داده‌ام این یک تقاضایم را بپذیر، کار مرا بیش از این تخطئه مکن و مرا متهم به بی‌انصافی و غدر و تجاوز منما. در عمل و آزمایش اگر دیدی اعمال و رفتار من برای تو سودمند است، مرا به همان اندازه که تو را گرامی می‌دارم، دوست بدار و اقرار کن که آنچه در راهت انجام داده‌ام جز خدمت و محبت چیز دیگری نبوده است و چنان‌چه عکس این را دیدی مرا مذمت کن.»

سیاکزار جواب داد: «ممکن است تو واقعا حق داشته باشی. از تو گله‌ای ندارم.»

- بسیار خوب، پس روی هم را ببوسیم.

- باشد.

- آیا دیگر مانند حالا خشمناک و غمگین نخواهی شد؟

- نه، درد دلم تمام شد.

آن‌گاه کورش رویش را بوسید.

مادی‌ها و پارسی‌ها از دیدن این منظره غرق شادی و بهجت و سرور شدند. کورش و سیاکزار به اسبان خویش سوار شدند و در رأس سپاه قرار گرفتند. به یک اشاره کورش، عموم سواران مادی پشت سر سیاکزار و پارسی‌ها و بقیه سپاه در تعاقب کورش به راه افتادند. چون به اردوگاه

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۶۱

رسیدند، سیاکزار را به خیمه‌ای که آرایش شده بود هدایت کردند. باز به امر کورش سران مادی، قبل از این‌که بساط شام گسترده شود هریک تحف و هدایایی برای سیاکزار به خیمه‌اش بردند:

یکی یک ساقی زیبا، دیگری یک آشپز دانا، سومی لباس فاخر، چهارمی یک نوازنده و از این قبیل پیشکش به او تقدیم کردند. آن‌گاه سیاکزار دریافت که کورش دل مادی‌ها را از او منحرف نساخته است، بلکه همان محبت و حرمتی که پیش از این نسبت به او مرعی می‌داشتند اکنون نیز مراعات می‌نمایند.

چون وقت صرف طعام فرارسید، سیاکزار کورش را که مدت مدیدی از نظرش دور و پنهان مانده بود بر سر سفره دعوت کرد. کورش گفت مرا از این کار فارغ بدار زیرا عده‌ای از مدعوین و سران سپاه منتظر من هستند و چنان‌چه به آنها نرسم خلاف شرط ادب و مهمان‌داری رفتار کرده‌ام، به من عیب خواهند گرفت که فقط در فکر آسایش خویشم و چون سربازان بی‌اعتنایی دیدند، آنها که فطرتی نیک دارند مایوس و بدنهادان طاغی و گستاخ می‌شوند. چون تو مدتی است بی‌غذا مانده‌ای بر سر سفره بنشین و با کسانی که در حضورت بار می‌پابند خوش‌رفتاری کن تا فرمانت را به جان و دل بپذیرند. من پی کاری که گفتم می‌روم. فردا با کلیه سرکردگان با حضور تو به شور و مشورت خواهیم پرداخت که عملیات آتیه از چه منوال خواهد بود. آیا بهتر است جنگ را ادامه داد، یا به همین‌جا خاتمه داد و افراد را مرخص کرد.

چون سیاکزار به تناول پرداخت، کورش سرکردگان را گرد خود فراخواند و گفت: «یاران من، اولین تقاضای ما مورد اجابت و قبول درگاه خداوندی واقع شده است. ما در تمام سرزمین‌هایی که طی طریق کردیم، ارباب و مالک الرقاب آنان هستیم. رقیبان و دشمنان ما روزبه‌روز ضعیف و خوار و زبون می‌شوند و حال آن‌که سپاهیان ما روزبه‌روز نیرومند می‌شوند. اگر متحدینی که تاکنون با ما بوده‌اند بخواهند به عملیات حربی ادامه دهند، ما می‌توانیم چه از طریق نبرد و چه از راه بحث و موعظه بر حدود قلمرو خود بیفزاییم. پس هرچه شماره متحدین خود را افزایش دهیم بهتر و بیشتر متنع خواهیم شد. به‌همان قرار که در میدان نبرد هرکس عده بیشتری اسیر با خود بیاورد، بهتر جنگیده و وظیفه رزمی و دل‌آوری را بهتر انجام داده است، در میدان موعظه و گفت‌وگو نیز هرکسی مریدان بیشتر و فداکاران زبده‌تری گرد خود جمع کند و مهم خود را بهتر پیش ببرد، گوی سبقت را ربوده است. اما پرواضح است که گفتار وقتی مؤثر است که متکی به کردار باشد. من می‌روم به کار سربازان برسم، حوایجشان را برآورده سازم تا این‌که مجلس مشاوره تشکیل شود و نسبت به ادامه کارزار یا مرخص کردن افراد به کنکاش پردازیم.»

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۶۳

کتاب ششم

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۶۵

متحدین از کورش استدعا کردند که سپاه را پراکنده و افراد را مرخص ننماید و مصمم شدند عملیات رزمی را ادامه دهند. کورش توصیه کرد که قصرها و قلعه‌های دشمن را خراب نمایند و از نو بسازند. اردوی زمستانی را مستقر کردند. در تکثیر سواران پارسی کوشش می‌شود و ارباهای جنگی آتش‌انداز ساخته می‌شود. عشق آراسپ نسبت به پانتئا. پانتئا آبراداتاس را فراخواند. خدماتی که این شخص نسبت به کورش انجام داد. ساختمان ارباه‌ها با برج و بارو.

فصل اول اردوی زمستانی. افزایش سواران پارسی. ساختن ارباه. پیوستن «آبراداتاس» همسر پانتئا به کورش

آن روز بدین ترتیب سپری شد و پس از صرف شام به استراحت پرداختند. فردا صبح خیلی زود کلیه متحدین در خیمه‌گاه سیاکزار جمع آمدند. سیاکزار مشغول پوشیدن لباس شد و همه مردم را از خارج می‌شنید. یاران کورش به خیمه وی درآمدند برخی از قبیل کادوزی‌ها التماس می‌کردند که بماند و برخی از هیرکانیان و ساس‌ها و گوبریاس، هیستاسپ نیز گاداتاس خواجه را به حضورش آورد تا او نیز از کورش بخواهد که مبادا از اردو خارج شود و آنان را تنها گذارد.

کوروش که می‌دانست اگر دستور مرخصی افراد را صادر نماید، گاداتاس از خوف متجاوزین قالب تهی خواهد کرد، خنده‌کنان به وی گفت: «گاداتاس مسلم است که هیستاسپ تو را وادار کرده است چنین سخنی بگویی.» گاداتاس دست‌ها را به سوی آسمان بلند کرد و قسم یاد کرد که هیستاسپ کلمه‌ای در این باب به او تلقین ننموده است. سپس گفت: «اگر تو چنین تصمیمی اتخاذ کنی و افراد را مرخص کنی کار ما زار است. این بود که من از هیستاسپ سؤال کردم چه تصمیمی درباره مرخصی افراد گرفته شده است.»

- پس من بی‌جهت هیستاسپ را مقصر دانسته‌ام؟

هیستاسپ گفت: «نه کوروش، اشتباه نکرده‌ای زیرا من به او گفتم که پدرت تو را احضار کرده است.»

کوروش نامه، متن، ص: ۱۶۶

- چه گفتی، آیا تو می‌دانی که ما چه تصمیمی گرفته‌ایم؟

- بلی، می‌بینم تو مصمم هستی خود را به پارس برسانی و به پدرت خبر دهی که به چه پیروزی‌ها نایل شده‌ای.

- مگر تو خیال نداری به سرزمین خود مراجعت کنی؟

- نه، به خدا نه، من از اینجا حرکت نخواهم کرد. آن‌قدر در اینجا خواهم ماند تا این گاداتاس را بر تخت آسور بنشانم.

هنگامی که حضار با لحن جدی مطایبه و مزاح می‌کردند، سیاکزار با لباس فاخر سلطنت از خیمه‌گاه خارج شد و بر تخت مادی که برای او آماده کرده بودند جلوس کرد. چون عموم کسانی که باید در جلسه شورا شرکت کنند حاضر شدند و سکوت برقرار شد، سیاکزار گفت: «متحدین من، چون من در اینجا حاضرم و سنم از کورش زیادتر است، شاید بی‌مناسبت نیست که آغاز سخن کنم. اولین موضوعی که مطرح است این است که آیا باید ما افراد را مرخص و سپاه را منحل کنیم یا این که به نبرد ادامه دهیم. هرکس آنچه در این باب به فکرش می‌رسد اظهار دارد.»

سرکرده هیرکانیان ابتدا زبان به سخن گشود و گفت: «متحدین ما، من تصور می‌کنم موضوع به اندازه‌ای روشن است که احتیاج به گفت‌وگو نباشد. زیرا وضع ما به‌خوبی می‌رساند که چه راهی باید بپیماییم. بر همه ما واضح و روشن است چنانچه متحد و یار یک‌دیگر باقی بمانیم، آن‌کس که بیش از همه دچار خسران و زیان خواهد شد دشمن ما خواهد بود نه خود ما. در صورتی که چون از

یک‌دیگر جدا بمانیم، رفتاری که دشمن با ما خواهد داشت، به نفع او و مایه شکست و نکبت ما خواهد بود.»

سخن که به اینجا کشید سردار کادوزی برپا خاست و گفت: «چرا در باب پراکنده شدن قوا و جدا شدن یاران به بحث و گفت‌وگو بپردازیم، حال آن‌که برای ما مسلم است که هریک از ما جداگانه چون از شما دور شویم دچار مخاطره‌های بزرگ خواهیم شد. شما به‌خاطر دارید که یک بار از عمده قوای شما جدا شدیم و دچار چه عاقبت شوم و وخیمی گردیدیم.»

آن‌گاه آرتاباس که خود را خویش کورش معرفی کرده بود گفت: «من، ای کورش، موضوع را با تو به‌نحوی غیر از آنچه حضار سخن گفتند به میان می‌نهم. این‌ها می‌گویند باید همین‌جا مستقر ماند و به نبرد ادامه داد و حال آن‌که من معتقدم از همان اوان که در وطنم بودم جنگ را علیه خصم آغاز نموده بودم. زیرا روزی نبود که ما در دفاع از اموالمان، علیه تجاوز خصم نکوشیم، خانه و سرزمین ما پیوسته مورد تهدید متجاوزین بود، دقیقه‌ای آرام نداشتیم، شب و روز مترصد بودیم که چگونه از جان و مال خود دفاع کنیم. بار بزرگ این رفتاری‌ها بر دوش من بود. اکنون ما در قلاع دشمن مستقر شده‌ایم و دیگر در تهدید و هول‌وهراس دایم از تجاوز خصم خود به‌سر

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۶۷

نمی‌برم. از یغمای اموال دشمن مستطیع شده‌ایم و از شراب دشمن سرمست و خوشیم. روزگار پر از تهدید و هراس ما حال مبدل به جشن و شادی شده است. آیا سزاوار است که یک چنین متحد و یاری را رها کنیم؟»

سپس نوبت گوبریاس رسید و گفت: «متحدین و یاران عزیز، ما تا حال جز تمکین از حسن تدبیر و تمجید از درایت کورش چیزی نگفته‌ایم، چون کورش در وفای به‌عهد پیوسته استوار بوده است. اگر کورش قدمش را از این خاک بیرون نهد، شاه آسور نفس راحتی خواهد کشید، دوباره ستمگری‌هایی را که نسبت به من روا داشته است دنبال خواهد کرد و به احدی از ما امان نخواهد داد. و من به‌سبب ارادت و دوستی شما دوباره متحمل جور و ستم آن جابر خواهم شد.»

پس از این‌که جمله حضار بدین‌گونه مطالب خود را بیان داشتند کورش آغاز سخن کرد و گفت: «ای مردان میدان، من می‌دانم که اگر سربازان خود را مرخص کنیم صفوف ما ضعیف و قوای حریف بر ما چیره خواهد شد، زیرا کسانی که اسلحه خود را در میدان کارزار از دست داده‌اند می‌کوشند سلاح جدیدی به دست آورند، سوارانی که اسبان خود را تسلیم نموده‌اند، مرکب‌های جدید فراهم می‌کنند. دشمن به‌جای سربازانی که در خاک‌و‌خون غلتیده‌اند جوانان متعددی آماده به جنگ کرده است. هیچ

جای شگفتی نخواهد بود که در همین نزدیکی‌ها ددرس‌های تازه برای ما فراهم سازد. پس علت این‌که من به سیاکزار تکلیف کردم که در این باب به گفت‌وگو و مشاوره پردازد چیست؟ زیرا از آنچه در آتیه در کمین ما است بیم دارم. من اطلاع دارم دسته‌های متعددی از هرسو در کمین ما هستند و به ما رو آورده‌اند و وضع حاضر ما به نحوی است که مقابله با خصم خالی از خطر نیست. زمستان نزدیک می‌شود، درست است که ما خود پناهگاهی داریم ولی اسبان ما، خدمتگزاران ما که بدون استعانت آنها مبارزه با دشمن غیرمقدور است، فاقد پناهگاه و جای راحت و امن هستند. ما باید در فکر تأمین آذوقه و تدارکات خود باشیم، زیرا آنچه به دست آمده است به مصرف رسیده و آنچه که به دست ما نیفتاده دشمن به نقاط دوردست حمل کرده است و چون از ما می‌ترسید در قلاع و نقاط مستحکم خود پنهان نموده است، مایملکش را در اختیار خود دارد و ما بدان دسترسی نداریم. من می‌خواهم بدانم کدام سرکرده‌ای است که بتواند ادعا کند در یک زمان، با گرسنگی و سرما و صفوف مبارز خصم مقابله کند. اگر قرار است که ما با وضع فعلی خود نبرد آغاز کنیم، من معتقدم که اگر به میل و اراده خود افراد را مرخص کنیم بهتر است از این‌که از راه اجبار و اضطراب بدین کار مبادرت نماییم. ولی چنان‌چه بخواهیم با عقل و تدبیر خود را مہیای کارزار کنیم، باید بی‌درنگ بکوشیم تا جایی که ممکن است مواضع مستحکم و قلاعی که خصم در اختیار دارد، از دستش بگیریم و خود

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۶۸

استحکامات لازم را بسازیم. اگر چنین کنیم، آن طرفی چیره خواهد شد که بیش از حریف آذوقه و مهمات در اختیار دارد و دیگری ناچار خواهد شد وضع دفاعی به خود بگیرد و محصور شود.

وضع ما در حال حاضر درست مانند وضع کشتیانی است که همیشه بر روی امواج دریا سیر می‌کنند، نه آن مسافتی که طی کرده‌اند در اختیار آنان است، نه فاصله‌ای که باید دریانوردی کنند به آنان تعلق دارد. مگر این‌که بر قلاع دشمن دست یابیم، در این صورت ما در مواضع خویش مستقر خواهیم شد و به انتظار فرصت مناسب خواهیم نشست.

و اما آن کسانی که مأمور خواهند شد به نقاط دوردست بروند نباید به دل بیمی راه دهند. زیرا ما که خود دور از وطن خویش مشغول مبارزه هستیم متعهد می‌شویم که در نزدیکی قلب دشمن بیدار باشیم. بر شماست که سرزمین‌های آسور را که در مجاورت مواضع شماست کشت و زرع نمایید. ما که در مجاورت دشمن قرار داریم با او به نبرد خواهیم پرداخت و شما فرصت آن را خواهید داشت که به راحتی به زراعت و جمع محصول خود پردازید. زیرا مسلماً دشمن مجال آن نخواهد داشت که ما را رها کند و مزاحم شما باشد.»

پس از خاتمه بیانات کورش عموم سرکردگان برپا خاستند و جملگی اعلام داشتند که حاضرند به‌همین قرار بکوشند. سیاکزار نیز موافقت خود را اظهار داشت. گاداتاس و گوبریاس نیز اعلام داشتند که چنانچه متحدین موافقت نمایند متعهد خواهند شد هر یک قلعه مستحکمی بسازد. کورش که دید جمله حضار، بی‌چون‌وچرا نقشه او را پذیرفتند و تصمیم دارند آن را با شغف و شوق وافر اجرا نمایند گفت: «چون همه ما از دل و جان به اجرای آنچه ضروری دیده‌ایم همت گماشته‌ایم، بکوشیم تا ادواتی را که برای منهدم نمودن استحکامات دشمن به کار می‌رود تهیه نماییم و به جمع‌آوری کارگر برای ساختن برج و باروی محکم اقدام کنیم.» سیاکزار و گوبریاس و گاداتاس و تیگران متعهد شدند که هر کدام یک ماشین قلعه‌کوبی بسازند. کورش وعده داد که بکوشد تا دو ماشین آماده کند. در همان جلسه اشخاصی که صلاحیت کافی برای سرپرستی این کارها را دارا بودند برگزیده شدند.

کورش که پیش‌بینی می‌نمود انجام دادن این کارها مدتی وقت لازم خواهد داشت، اردوی خود را در محلی که مناسب برای حمل و نقل و ارتباط بود مستقر کرد، در هر محل که مناسب می‌دید به حفر سنگر و احداث استحکامات اقدام می‌نمود ولو این‌که از عمده قوا مجزا باشد. از کسانی که به آن سرزمین آشنایی داشتند استفسار می‌کرد که به دست آوردن غنایم در کدام ناحیه سهل‌تر است. خود چندین فقره لشکرکشی جهت تأمین غذای سپاهیان و همچنین اقداماتی برای احتراز از رخوت سربازان را سرپرستی کرد.

بعضی از اسرا یا اشخاصی که از بابل رسیدند اظهار داشتند که شاه آسور به لیدی عزیمت

کورش نامه، متن، ص: ۱۶۹

نموده و با خود مقادیر هنگفتی سیم و زر و انواع و اقسام جواهر و اثاثه ذی‌قیمت برده است.

سربازان معتقد بودند که از ترس آنان ذخایر و خزاین خود را به نقاط امن حمل نموده است، اما کورش که یقین داشت حریف این مسافرت را بدین‌نیت آغاز نموده است که شاید بتواند رقیب و دشمن جدید علیه او برانگیزاند، نهایت کوشش را در تکمیل مقدمات و تهیه سلاح و ابزار و ادوات جنگی به خرج می‌داد. قبل از همه‌چیز تدارکات سواره‌نظام پارسی را کامل کرد، اسبان لازم را یا از غنایم و دواب اسرا یا از آنچه دوستانش به وی تسلیم می‌کردند فراهم ساخت. در واقع دوستان باوفا و یاران متحد باکمال میل اسب و سلاح به خدمتش می‌آوردند و تنها تحفه‌ای که از هرکس قبول می‌کرد همان سلاح برای مبارزه و اسب برای تکمیل سواره‌نظام بود.

ارابه‌های جنگی را با وسایلی که به دست می‌آورد می‌ساخت، ولی استفاده از ارابه‌ها را به‌نحوی غیر از آنچه اهالی تروا یا اهل سیرن تا آن زمان معمول داشته بودند مقرر داشت.

در واقع تا این تاریخ اهالی ماد و سوریه و عربستان و سایر اقوام آسیایی از ارابه‌های جنگی به همان نحو استفاده می‌نمودند که اهالی سیرن استفاده می‌کردند. کورش ملاحظه کرد که زبده سربازان را بر ارابه‌ها سوار می‌کنند و بدین جهت این افراد نمی‌توانند آن‌طور که شایسته است در مبارزه‌های تن‌به‌تن یا تسخیر سرزمین‌ها شرکت کنند و مهمل و عبث می‌مانند. علاوه‌براین، در یک دسته مرکب از سیصد ارابه جنگی، سیصد مرد مبرز یک هزار و دویست رأس اسب و سیصد راننده از بین بهترین افراد باید انتخاب نمود و این عده عملاً قادر نیستند که ضربه مؤثر و مهلکی به دشمن وارد سازند. بدین جهت، شکل و ساختمان ارابه‌ها را تغییر داد و دستور داد به‌نحوی ساخته شود که در مبارزه مؤثرتر واقع شوند؛ چرخ‌ها را قوی‌تر و محکم‌تر ساخت تا در میدان کارزار مقاومت بهتری داشته باشد و دیرتر از محور خود منحرف یا واژگون گردد یا بشکند، طول محور را زیادتر کرد، محل جلوس در ارابه را از چوب ضخیم، به‌مانند برجی ساخت تا راننده بهتر و با آزادی بیشتری اسبها را براند. ارابه‌ران دارای کلیه سلاح‌های لازم بود و فقط چشمانش آزاد بود تا به‌راحتی ببیند. در دو انتهای محور چرخ‌ها دو قطعه آهن به شکل داس برنده قرار داد و در زیر آن قطعه دیگری نصب کرد تا دستجات دشمن را به‌راحتی مضمحل سازد. این شکل ارابه هنوز در دسته‌های سپاهیان پادشاهان پارس معمول است. علاوه‌براین، تعداد کثیری جماز یا از طرف یاران یا از طریق غنایمی که از دشمنان به دست آمده بود به سپاه خود اضافه کرد. این بود نمونه‌ای از اشتغالات و ابتکارات کورش در تکمیل سپاهیان و سلاح سربازان خود.

آن‌گاه برای اعزام یک نفر به اردوگاه آسوری جهت کسب اطلاع، از همه مناسب‌تر آراسپ را برگزید. آراسپ همان شخصی بود که حفاظت و نگه‌داری زنان ماهرو که در اسارت بودند به او محول شده بود. آراسپ که عاشق یکی از زنان زیبا شده بود به اندازه‌ای دل‌باخته بود که

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۷۰

معاشرت با او را خواستار شده و پیش‌نهاد نموده بود. ولی آن زن که شوهر غایب خود را از صمیم قلب دوست می‌داشت این پیش‌نهاد را نپذیرفت. در عین حال برای احتراز از جدا ساختن دو یار متحد، نزد کورش پرده از روی این سر برداشت. اما آراسپ که آتش خشمش از مقاومت آن زن مشتعل شده بود او را تهدید کرد که اگر تن به این تقاضا ندهد، جبرا کام دل از او خواهد ستاند. زن که وضع را چنین دید ناچار شد موضوع را توسط خواجه‌ای به کورش اطلاع دهد.

کورش از عجز و زبونی این مرد که خود را در برابر عشق رویین‌تن می‌دانست به خنده درآمد و آرتاباس را با آن خواجه نزد وی فرستاد و به او تأکید کرد مبادا از راه جبر و عنف به زن پاک‌دامنی چون او تجاوز کند، ولی اجازه داد که با وی صحبت کند. آرتاباز با خشونت بسیار آراسپ را ملامت

کرد که چرا نسبت به این زن که امانتی در دست اوست از در بی حرمتی درآمده است، غدر و ستمگری وی را مذمت بسیار نمود تاجایی که آراسپ بی نهایت پشیمان شد و اشک بر رخسارش جاری گردید و از ترس کورش و مجازاتش بسیار غمگین و هراسناک شد.

کورش که از این حال وقوف یافت او را به خدمت احضار نمود و چون با او تنها ماند گفت:

«می بینم، ای آراسپ، که تو از من در دل ترس و وحشت بسیار داری و از کردار خود خجل و شرمساری. ولی من به تو امان می دهم. من بارها شنیده ام که چه اشخاص نیرومند و مطمئنی در برابر قدرت عشق زبون و خوار شده اند و مردان بسیار عاقلی از طریق صواب منحرف گردیده اند.

حتی اقرار می کنم که خودم بارها تحت سلطه عشق قرار گرفته و تسلط خود را بر نفس خویش از دست داده ام و چون مدت مدیدی در برابر چیزهای زیبا و شهوت انگیز باقی مانده ام مغلوب هوای نفسانی شده ام و نتوانسته ام بی طرف و آرام بمانم؛ به خصوص که من خود بانی و مسبب این امر شدم که تو مدت مدیدی در برابر این بانوی زیبا و حریف مغلوب نشدنی بمانی.»

آراسپ جواب داد: «ای کورش تو هم چنان کریم و بزرگوار مانده ای و خطاب گناه کاران که به سبب ضعف و سستی نهاد خویش مغلوب و مفتون عشق و شهوت شده اند به کرم خود می بخشایی. جمله مردم مرا از این فتور و شکست مذمت می کنند. از آن وقت که خطای من شهره عام گردیده است دشمنانم مرا ناسزا می گویند و دوستانم از کنارم رفته اند تا مبادا در تنبیه و مؤاخذه شریک من باشند و در چنین جنایتی گرفتار عقوبت و مجازات تو شوند.»

- آراسپ، همین اتفاق برای من و متحدین و یاران من یک تصادف بسیار نیک و مفیدی است.

- آیا فرصتی به دست خواهیم آورد که شکر نعمت به جا آورم و خدمتی انجام دهم؟

- بلی مشروط بر این که وضعی به خود بگیری مثل این که از من فرار کرده ای. و برای این که از عذاب و مؤاخذه من در امان باشی به اردوی دشمن پناه بری. دشمن در چنین وضعی به تو اعتماد خواهد کرد.

کوروش نامه، متن، ص: ۱۷۱

- به خدا که رای پی پسندیده و صواب است، امیدوارم دوستانم همه جا منتشر کنند که من از ترس مجازات تو فرار کرده ام.

- و چون از کم و کیف اسرار دشمن به خوبی مستحضر شدی به اردو مراجعت کن. دشمن از تو چیزی مکتوم و پنهان نخواهد داشت و حتم دارم از آنچه ما می‌خواهیم اطلاع یابیم آگاه خواهی شد.

- من بی‌درنگ از ترس مجازات تو فرار می‌کنم و چون دشمن وضع مرا بدین‌قرار ببیند ذره‌ای بدگمان نخواهد شد.

- آیا دلت راضی می‌شود که از پانتنای زیبا و محبوب دور شوی؟

- ای کورش، حالا به خوبی درک می‌کنم که من صاحب دو روح هستم؛ یکی از آن دو به من عشق را که حربه خطرناک و محیلی است القا نموده است، زیرا یک روح واحد نمی‌تواند هم منشأ خیر باشد و هم مصدر شر و ستم، در آن واحد دوستار نیکی و خواهان بدی و کژای باشد، از یک طرف چیزی را با اصرار و حرارت و ابرام بسیار طلب کند و در همان حال آن را مطرود و مردود سازد. بلی، ما بدون هیچ شک و تردید صاحب دو روح هستیم. وقتی فطرت نیک غلبه یافت، انسان رو به فضیلت و نیکی و صلاح می‌رود و چون بدی بر نهاد شخص غلبه یافت انسان از راستی منحرف می‌شود و به بدی و ستم می‌پردازد. تو روح نیک و پاک مرا تقویت کردی.

- چنان‌چه تو مصمم به عزیمت هستی باید این دستور را به کار بندی تا اعتماد دشمن را به سوی خود جلب نمایی. نقشه عملیات ما را در آن قسمت که موجب هول و هراس آنان می‌شود فاش کن؛ من جمله تصمیم حمله مجدانه ما را به سرزمین آنان افشا کن، چون مایه خوف آنان است و از شنیدن این خبر به فکر دفاع از سرزمین خود خواهند افتاد. تا حد امکان در بین آنان بیشتر توقف نما؛ چه ما وقتی به تو احتیاج مبرم خواهیم داشت که مجاور لشکریان خصم خواهیم بود. به آنان توصیه کن که نقشه جنگی خود را شدیداً و دفعتاً آغاز کنند. و چون به ملاقات ما خواهی آمد سعی کن تا از جزئیات نقشه حمله آنان اطلاع کامل حاصل کنی. باید نقشه قطعی که به مرحله اجرا خواهند گذارد دقیقاً بدانی و وقتی آن را اجباراً برهم زدند گرفتار هرج و مرج و دچار شکست خواهند شد.

آراسپ پس از شنیدن این دستورها از خیمه کورش خارج شد، تنی چند از باوفاترین خادمان خویش را همراه برداشت و پس از صدور تعلیماتی که برای نقشه خود مفید می‌دانست حرکت کرد.

چون پانتنا از حرکت آراسپ وقوف یافت کسی نزد کورش فرستاد و پیام داد: «کورش از این که آراسپ راه غدر و حيله پیش گرفت و به دشمن پناه برد ملول مباش. اگر رخصت دهی شوهر

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۷۲

مهربان من که در اخلاص و ارادتش به درگاهت تردیدی نیست، با سپاهیان مجرب و متعدد به خدمت خواهند شتافت. پدر پادشاه فعلی از جمله دوستان صدیق او بود و حال آن که شاه فعلی کوشش بسیار به خرج داد تا بین من و او نفاق و دشمنی ایجاد کند. ولی شوهر من که او را مردی نالایق و دنی می‌داند با کمال رضا و رغبت او را در برابر شخصی مانند تو رها خواهد کرد و جانب تو را خواهد گرفت.» کورش اجازه داد که قاصدی نزد شوهرش بفرستد و به همین قرار اقدام نمود.

آبراداتاس که به رمز پیام زنش وقوف داشت و از سرگذشت وی اطلاع یافت بی‌درنگ با دو هزار اسب چابک خدمت کورش رسید. چون به حدود اردوگاه کورش رسید رخصت خواست که با زنش ملاقات کند. به محض این که پانتئا را دید، زن و شوهر وفادار به آغوش یکدیگر افتادند و از دیدن یکدیگر شادمان شدند.

پانتئا از بزرگواری و فطرت نیک و صفات حمیده کورش با او سخن گفت. شوهرش پرسید که برای سپاس‌گزاری از چنین روش پسندیده چه اقدامی باید بکند؟ پانتئا جواب داد: «سعی کن همان صمیمیت و وفاداری که نسبت به تو به کار برده است در حقش مرعی بداری.»

آبراداتاس قصد زیارت کورش کرد. به محض این که سردار را دید دست بیعت پیش برد و چنین گفت: «ای کورش، در برابر این همه مروت و بزرگ‌منشی که در حق ما روا داشتی پاداشی ندارم جز این که صمیمانه خدمتت را بر عهده بگیرم و با اخلاص و ارادت به‌مانند یک خادم، یک دوست و یک متحد، رو به درگاهت آورم. هر خدمتی که به من رجوع کنی با جان و دل و با نهایت شوق و صمیمیت در انجامش خواهم کوشید.» کورش جواب داد: «خدمتت را پذیرفتم.

اکنون با سری فارغ با همسر خود شام بخور. اما بعد از این باید در خیمه من با یاران خود و دوستان من صرف شام کنی.»

آبراداتاس چون دید کورش میل دارد که ساختمان ارابه‌های زره‌دار با داس برنده ساخته شود و زین و برگ اسبان آماده و سواران زره‌دار مجهز شوند، هم خود را مصروف آن داشت تا یکصد ارابه زرهی بسازد و آنها را با اسبان و سربازان خود تجهیز نماید، حتی خود بر ارابه‌ای که با هشت اسب کشیده می‌شد سوار شد و آن را به حضور کورش تقدیم داشت. پانتئا از مایملک شخصی خود زره بسیار محکمی برای شوهرش آماده کرد. سپس کلاه‌خودی با یراق طلایی به وی اهدا کرد و زره اسبان و ارابه‌ها را تکمیل نمود. این بود روش و طرز رفتار آبراداتاس.

کوروش چون ارابه او را که چهار مالبند داشت دید به فکر افتاد که می‌تواند هشت مالبند برای هر ارابه بسازد که هشت جفت گاو به آن ببندد. و با این ارابه ماشین‌هایی را که به شکل برج بود و در حدود هیجده پا ارتفاع داشت حمل نماید. این برج‌های متحرک در پشت سر صفوف سربازان

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۷۳

کمک بسیار مناسبی در پیش‌رفت کارزار و انهدام دشمن می‌نمود و در هریک از برج‌های متحرک وسایل دفاعی پیش‌بینی شده بود و بیست مرد جنگی در آن جا می‌گرفتند. پس از کامل شدن برج‌ها دید که هشت جفت گاو چنین برجی را با سربازانی که در آن جا گرفته‌اند به آسانی حمل می‌کنند. کیفیت ساختمان برج‌های متحرک به نحوی بود که گرچه با چوب‌های ضخیم ساخته شده بود از ارابه‌های معمولی که اثاثه سندهای نمایشات تراژدی را نقل و انتقال می‌دهند و روی هر چرخ پانزده تالان «۱» وزن وارد می‌آید سهل‌تر کشیده می‌شد. چون کوروش از حمل و نقل این برج‌ها راضی و خشنود شد، مقرر داشت که عده‌ای از آنها در عقبه سپاهیان مستقر شوند، چه اطمینان داشت هر موجبی که در جنگ مایه نصرت و پیروزی باشد عین عدالت و تعالی و سلامت است.

(۱). هرتالان ۲۶ کیلوگرم است.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۷۴

رسیدن رسولان هندی. فعالیت کوروش در مشق و تمرین سپاهیان. پیام رسولان هندی. کوروش رعب و هراسی که در دل پارسیان بود به‌در کرد.

تصمیم گرفته شد که بی‌درنگ به مصاف با دشمن بپردازند.

فصل دوم رسولان هندی. هراس پارسیان

مقارن این ایام رسولان شاه هند خدمت کوروش رسیدند و پس از تقدیم مبالغی نقدینه این پیام را از جانب شاه هند عرضه داشتند: «ای کوروش، بسیار خشنود هستیم که تو ما را از احتیاجات مالی خود به‌موقع مطلع ساختی. چنان‌چه باز ضرورتی پیش آمد ما را مستحضر ساز. فرستادگان ما موظف و مأمورند که آنچه فرمان دهی اطاعت نمایند.» کوروش پس از شنیدن بیانات آنان اظهار داشت: «مقرر می‌داریم که عده‌ای از رسولان شاه در خیمه برای محافظت و جوهری که با خود آورده‌اند بمانند و وسایل راحت آنان به‌نحو احسن فراهم شود. سه نفر از بین آنان به اردوگاه خصم به‌عنوان متحدین پادشاه هند بروند، ولی در باطن بکوشند تا ما و پادشاه هند را از آنچه در آن اردو صورت می‌گیرد در

اندک مدت مستحضر سازند. این مأموریت چنانچه خوب انجام شود مرا از وجوهی که به کمک آورده‌اند بیشتر راضی و خرسند خواهد کرد. زیرا جاسوسان ما که در لباس بنده زر خرید در آنجا مشغول هستند نمی‌توانند به‌خوبی از کم و کیف وقایع اطلاع یابند، در صورتی که اشخاصی مانند شما به‌خوبی می‌توانند در همه محافل آنان وارد شوند و از آنچه در صدد اجرای آن هستند وقوف یابند و از تصمیمات محرمانه آنان کسب اطلاع نمایند.»

هندی‌ها با کمال میل و صمیمیت این دستور را پذیرفتند. کورش با نهایت رأفت با آنان رفتار نمود و حق مهمان‌نوازی و اکرام را به‌جا آورد. و چون فردای آن روز هندی‌ها مہیای عزیمت شدند قول موثق دادند که به‌محض اطلاع از وضعیت اردوگاه و تصمیمات خصم مراجعت نمایند.

کورش مانند مرد پرشوری که صاحب عزمی راسخ و نظریات بلندپایه است در تهیه مقدمات

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۷۵

و تنسيق اردو جهت مبارزه سترگی می‌کوشید؛ همّ خویش را فقط مصروف اجرای نقشه‌ها و درخواست‌های متحدین خود نمی‌نمود، بلکه یاران را تهییج و تشویق می‌کرد که هریک سلاح بهتری برای خود فراهم نمایند، بهتر اسب‌سواری را تمرین نمایند، در تیراندازی مهارت بیشتری یابند، تیر و کمان را با چالاکی بهتری به‌کار برند و بالاخره در برابر خستگی مقاومت بیشتری داشته باشند.

بدین لحاظ، پیوسته آنان را به جرگه‌های شکار می‌برد و به کسانی که در تمرین‌های تیراندازی و اسب‌سواری و سایر فنون حربی مهارت بیشتری ابراز می‌داشتند پاداش‌های شاهانه اعطا می‌کرد. سرکردگانی را که در تربیت افراد و استقرار نظم و انضباط توفیق بیشتری حاصل می‌کردند به‌نحو احسن مورد تشویق و تقدیر قرار می‌داد. در روزهای جشن، مسابقات عمومی برپا می‌کرد و کسانی را که پیروز می‌شدند به هدایا و خلعت‌های فاخر مفتخر می‌ساخت. اردوگاه کورش به بهترین وجهی مرتب شده بود.

همه مقدمات فراهم شده بود جز ساختمان ابزار و ماشین‌های جنگی. تعداد سواران زبده و چابک سپاه کورش به ده هزار نفر رسیده بود. ارابه‌هایی که برطبق نقشه خود کورش با داس‌های برنده مجهز شده بود ساخته و آماده بود، هم‌چنین یکصد ارابه جنگی که آبراداتاس، اهل شوش، از روی نقشه کورش به خرج خود تهیه می‌کرد نیز به اتمام رسیده بود. بالاخره ارابه‌هایی که سیاکزار از روی نمونه‌های تروا و لیدی به‌همین قواره می‌ساخت نیز روبه اتمام بود؛ با این تفاوت که روی هر شتر دو تیرانداز سوار می‌شد.

قسمت اعظم سپاه اعتماد کامل به پیروزی خود داشت و خصم را در برابر خود ناچیز و زبون می دانست.

و اما وضع دشمن پس از مراجعت فرستادگان شاه هند که برای کسب اطلاعات از جانب کورش رفته بودند بدین قرار بود: آنان اظهار داشتند که کرزوس از طرف متحدین به سمت فرمانده کل قوا برگزیده شده است. عموم شاهان متحد قول داده اند که در اندک مدت خود را مهیا کنند و به خدمتش بشتابند. همه وعده داده بودند که کلیه قوای خود را بسیج کنند و علاوه بر آن، عده ای را نیز اجیر کرده و مبالغ خطیری بین آنها توزیع نموده بودند؛ از جمله عده ای که از اهالی تراس را اجیر کرده و آنها را با شمشیرهای بلند مجهز نموده بودند، مصریان از جانب دریا فرا خوانده شده بودند و شایع بود که عده آنان بالغ بر دوازده لشکر است که جملگی با سپر و نیزه های بلند که امروز متداول است مجهز و مسلح شده اند. هریک از آنان قداره ای نیز در اختیار داشت. هم چنین از جانب اهالی قبرس یک لشکر آماده شده بود. می گفتند در محل اردوگاه خصم سپاهیان سیلیسی و فریژی و لیکانی و پافلاگونی و کاپادوسی و عرب و فنیقی و آسوری مهیای کارزارند و شاه بابل نیز شخصا حضور دارد.

کورش نامه، متن، ص: ۱۷۶

ایونی ها و اثولی ها و کلیه یونانیان مقیم آسیا نیز از طرف کرزوس ناگزیر وارد اردو شده اند و مهیای کارزار هستند. علاوه بر این، کرزوس فرستادگانی به ایالت لاسدمونی فرستاده است و آنها را به اتحاد دعوت نموده و با آنان در ساحل رود پاکتول میعاد گذارده است. از آنجا قرار است به محلی موسوم به تیمبرارا که امروز محل سکونت اهالی سوریه است حرکت کنند اهالی این ایالت تحت فرمان برادر شاه بابل اند. به عموم صاحبان کالا دستور داده اند با اجناس خود به اردوگاه بیایند. اسرای که از اردوی خصم گرفته بودند جمله این اخبار را تأیید می کردند. کورش مراقبت داشت که از هر اسیری که از حریف به دست آمده است اطلاعاتی کسب نماید. گذشته از این، عده ای را به لباس بردگان به اردوی دشمن می فرستاد که ظاهراً به آنجا پناه برند و هرچه به چشم می بینند و به گوش می شنوند در مراجعت نقل کنند.

سپاهیان کورش به حق از شنیدن این اخبار دچار نگرانی شدند. سربازان رفت و آمد می کردند ولی مثل سابق دیگر آن شوق و شغف در آنان مشهود نبود. گرد هم جرگه ها تشکیل می دادند و با یکدیگر نجوی می کردند. کورش که از استیلای ترس و وحشت در بین سپاهیان وقوف یافت، عموم سرکردگان و کسانی را که در سربازان نفوذ داشتند فراخواند و به قراولان امر کرد سربازانی را که به

مجمع مذاکره آنان نزدیک می‌شوند نرانند تا گفت‌وگوی آنان را بشنوند. آن‌گاه عموم حضار را مخاطب ساخته گفت:

«هم‌قطاران، من شما را به این محل فراخواندم زیرا ملاحظه کرده‌ام پس از انتشار اخباری از اردوگاه دشمن عده‌ای از شما نگران و دچار ترس و وحشت شده‌اید. من متعجبم از این‌که به علت انتشار این خبر که دشمن مشغول صف‌آرایی قوای خود شده بعضی از شما را خوف و هراس فراگرفته و فراموش کرده‌اید که ما بودیم که با قوای بسیار ضعیف‌تر و تعداد کم‌تر در حالی که هنوز کاملاً مہیای نبرد نبودیم همین دشمن را زبون و فراری ساختیم؛ در صورتی که در حال حاضر، به کمک و یاری خدایان بسیار قوی‌تر و مجهزتر شده‌ایم و شما به‌جای اعتماد کامل، دچار ترس و وحشت و ناامیدی شده‌اید. پس اگر به شما که ترس به خود راه داده‌اید خبر دهند سپاهی به بزرگی و قدرت سپاه ما، به شما حمله‌ور شده چه خواهید کرد؟ اگر به شما اعلام دارند دشمن که سابقاً ما را منکوب نموده بود حال با افرادی مسلح‌شور و روحی سرشار از پیروزی‌های اولیه حمله‌ور شده است چه خواهید کرد؟

لابد به شما خواهند گفت همان دشمن که در مواضع دفاعی به شما تاخت و تیراندازان شما را مغلوب نمود و بار و بنه را تماماً از دست شما گرفت حالا با سپاه‌یانی که به تعداد افراد شماست حمله‌ور شده است و پیاده‌نظامی که یکبار صفوف شما را درهم کوبید، با اسلحه‌ای به مراتب سنگین‌تر مجهز شده و امروز دارای سواره‌نظامی است که با نیرو و استعداد تمام آماده

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۷۷

مقابله با سواره‌نظام شماست. سپاه سابق تیر و کمان خود را کنار گذاشته حال مجهز به شمشیر و نیز شده است و با سرعت خود را برای حمله به شما آماده می‌کند. علاوه‌براین، خود را مجهز به ارابه‌های جنگی کرده تا برخلاف سابق پس از اولین برخورد راه فرار پیش نگیرد، بلکه بر قلب خصم بتازد و صفوف آن را در هم شکند، اسبانی که باروبنه او را حمل می‌کنند جملگی با زره‌های محکم و قوی پوشیده شده‌اند و رانندگان ارابه‌ها در برج‌هایی از چوب ضخیم از تیر دشمن ایمن‌اند و کلاه خود محکم بر سر دارند و قسمتی از بدن آنان که از برج خارج است از زره محکم پوشیده شده است. محورهای چرخ‌ها بلند و به داس‌های قوی و بران مجهز است. علاوه براین، جمازسوارانی دارند و هریک از آنها می‌توانند لااقل یکصد سوار را تحت استیلای ترس و وحشتی که بر اسبان غلبه می‌کند پراکنده کنند. باز در صفوف مؤخر خود برج‌های بلندی دارند تا پیاده‌نظام را حراست کنند و با باران تیر صفوف ما را هدف قرار داده متفرق سازند ... اگر این قبیل اخبار از سپاهیان دشمن به گوش شما می‌رسید چه می‌کردید؟ آیا سزاوار است که از انتصاب کرزوس به سمت فرمان‌دهی سپاه خصم دچار هراس شوید؟ کرزوس که نالایق‌ترین افراد سوریه است، کرزوس که چون دید سپاهیان‌ش رو به

هزیمت نهاده‌اند از میدان جنگ نامردانه گریخت و متواری شد. به ما خبر داده‌اند که دشمن حتی از دفاع خویش نیز بیمناک است و دست و پا می‌کند که با پرداختن وجوه دیگران را اجیر کند. مثل این که دیگران حاضرند در برابر دریافت مختصر وجهی بهتر از آنها بجنگند و جان آنان را از مهلکه نجات بخشند. این است که من اعلام می‌دارم هرکس بیم از این دارد که سپاه خصم مزیتی بر ما دارد و از این راه نگران و دچار وحشت و ترس شده است اجازه دارد به سپاه دشمن ملحق شود؛ زیرا چنین اشخاص فرومایه و ترسویی چون در صفوف دشمن قرار گیرند برای ما مفیدترند تا این که در زمره جنگیان ما قرار گیرند.»

چون کورش سخنش به اینجا رسید، کریزانتاس پارسی از جا برخاست و گفت: «ای کورش، تعجب مکن از این که عده‌ای از ما، از شنیدن این اخبار محزون و نگران شده‌اند. این امر اثر ترس نیست بلکه نتیجه تهدید است. همان قسم که چون مردی خود را مہیای نشست بر سر سفره و خوردن طعام کرد، چون او را فراخوانند و به کاری فوری امر دهند خشنود و راضی نخواهد شد، ما نیز که خود را مہیای کارزار نموده‌ایم، چون می‌شنویم هنوز نواقصی در کارمان هست که باید مرتفع شود، دلگیر و ملول می‌شویم. ولی این ملال نه از راه جبن و بی‌غیرتی است، بلکه به سبب تأخیری است که در وقوع آن روز فرخنده که خود را آماده آن ساخته‌ایم صورت گرفته است. ما میل داریم زودتر دمار از روزگار خصم درآوریم و چون می‌بینیم دست‌وپنجه نرم کردن با حریف به تأخیر افتاده است ملول شده‌ایم. زیرا نه تنها سوریه سرزمین حاصل خیز است و چمنزارهای سرسبز و پر از احشام و باغات نخل فراوان دارد بلکه سرزمین لیدی نیز با شراب‌های

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۷۸

ارغوانی و زیتون‌های معطر واقع در ساحل دریای بی‌کرانی که منشأ خیر و برکت و منبع ثروت و بزرگی است با ما از در ستیز درآمده است. ما به دل بیمی نداریم زیرا از این نوید خوش که به زودی بر گنج‌های بی‌پایان لیدی مسلط خواهیم شد، شاد و مسروریم.»

این بود سخنان کریزانتاس. عموم حضار و متحدین گفتارش را تأیید کردند و کف زدند.

کورش گفت: «سربازان من، پس من بدین عقیده‌ام که خود را مہیای حرکت کنیم و تا حد امکان زودتر از رقیبان خود به محلی که آذوقه خود را انبار کرده‌اند برسیم. هرچه ما زودتر به سراغشان برویم، کم‌تر مہیای دفاع از خویش‌اند و سهل‌تر غافل‌گیر می‌شوند. این است عقیده من. حال اگر کسی راهی سهل‌تر و اطمینان‌بخش‌تر در پیش دارد پیش‌نهاد کند.» عموم سرکردگان سخن کورش را تصدیق کردند و مصمم شدند که به سرعت به سراغ دشمن بتازند و احدی رأی مخالف ابراز نکرد. آن‌گاه کورش عموم را مخاطب ساخته گفت:

«هم قطاران من، روح و جسم و سلاح ما که باید به یاری آن بجنگیم، به لطف خدایان مدتی است از همه جهت آماده و نیرومند شده است. بر ماست که هریک آذوقه بیست روز خود را مهیا کند و با خود بردارد و هرکسی اسبی دارد خوراک او را نیز تأمین کند. زیرا به نظر من پانزده روز باید از سرزمینی عبور کنیم که چیزی برای رفع نیاز خود در آن نخواهیم یافت، چون یک قسمت از محصولات آنجا را ما و بقیه را دشمن تصاحب نموده است. پس باید آذوقه خود را با خود برداریم، چه در غیر این صورت نه مجال کارزار و نه امکان ادامه حیات خواهیم داشت. هرکس به قدر ضرورت یک روزه خود شراب برگیرد، چون باید رفته رفته خود را عادت دهیم که با جرعه‌ای از آب خالص رفع عطش کنیم. ما مسافات بعیدی در پیش داریم و در راه شرابی نخواهیم یافت و چنانچه دست‌یابی به آن حاصل شود، به مقدار جزئی خواهد بود و کفاف ما را نخواهد کرد. و پیش‌بینی من از این جهت است که فقدان شراب ما را مریض نکند. از همین امروز به جای شراب با غذای خود آب بنوشید. این روش رفته رفته در ما عادت خواهد شد و از فقدان آن رنج نخواهیم برد. آن افرادی که با آرد تغذیه می‌کنند، آرد خود را در آب بریزند و خمیر کنند.

نانی که تناول می‌کنید با همین آب فراهم شده است. دیگر اگر در آخر طعام خود شراب تناول نکنید رنجور و افسرده نخواهید شد. خود را عادت دهید که به آب گوارا بسازید. هرچه رفته رفته بدان عادت کنید، مضر و مودی نخواهد بود و به همین تقدیر است که خدایان برودت زمستان را به شدت گرمای تابستان مبدل ساخته‌اند بدون این که ما رنج ببریم و از آن مریض و زبون شویم.

این دستور خدایان را به کار ببریم و خود را به آنچه فرصت اقتضا کند عادت دهیم تا به هدفی که در پیش داریم نایل آییم.

به جای بالین، هم وزن آن از جمله ضروریات زندگانی با خود بردارید. اگر بالاپوش کم دارید،

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۷۹

نگران نباشید، چون باز هم شیرینی خواب را حس خواهید کرد. به من نگاه کنید و از من سرمشق بگیرید، هرکس بالاپوش سبک و ساده‌ای بر تن داشته باشد از مرض در امان و با سلامتی و عافیت قرین خواهد بود.

غذای خود را نمکین و مطبوع کنید زیرا اگر اشتهای شما بهتر تحریک شود سلامت مزاجتان پایدارتر خواهد بود. چون به سرزمینی رسیدیم که گندم به حد وفور در آن یافت می‌شود باید آسیاهایی بسازیم و آرد و نان خود را فراهم سازیم.

هیچ یک از ادویه‌ای که برای بیماران لازم است از نظر دور مدارید. وزن آن کم و برای همه مفید است. نوار چرم با خود بردارید چه برای خودتان و اسبتان لازم است. و فقدان آن سرباز را از کارزار باز می‌دارد. ابزار لازم برای تیز کردن نیزه را فراموش ننمایید؛ با خود سوهان بردارید. هر سربازی که نوک سرنیزه‌اش تیز باشد شجاعتش دو برابر خواهد بود. فقط سلاح بی‌غیرتان است که کند و زنگ‌زده است. ارباب‌سواران با خود تخته و چوب اضافی بردارند. شما وظیفه بزرگ و مهمی در پیش دارید و چنانچه اندک نقصی در تدارکاتتان باشد از کار باز خواهید ماند. برای این کار باید ابزار و وسایل کافی در دست داشته باشید. همه‌جا کارگر و ابزار حاضر نیست و جزئی اسباب کار، وظیفه روزانه شما را فراهم خواهد کرد. در هر ارباب یک داس و یک محور یدکی آماده باشد و با هر مال بارکشی یک تبر بران و داس اضافی بردارید. هریک از این ابزار چه برای افراد و چه برای کلیه اردو ضروری است. بر سران رسدها و جوخه‌هاست که برای افراد خود به اندازه کافی خوراک تدارک نمایند و از همه افراد جويا شوند که آیا سهم کافی دارند یا خیر. نباید از ضروریات سربازان دمی غافل شوید. چون در این صورت از وظیفه خود غفلت ورزیده‌اید. بر مراقبین صفوف است که به وضع بار و بنه دواب رسیدگی کنند و هرکس را تسامح می‌ورزد مجبور به اطاعت نمایند. به کسانی که مأمور حراست از اسرا و زندانیان اند تأکید می‌کنم که هر گروه را به وظیفه‌ای که دارند وادار نمایند و اسباب کار را در اختیار آنها بگذارند: عده‌ای تبردار در تهیه و شکستن چون انجام وظیفه نمایند و به تیراندازان تیر و کمان و به پیاده‌ها داس بدهند. این عده را به قسمت‌های کوچک تقسیم کنند و در کنار صفوف سپاهیان حرکت دهند تا در صورت لزوم راه را هموار کنند و اگر چیزی مورد حاجت من باشد آن را فوراً به من برسانند و سعی کنند ارتباط با کلیه صفوف برقرار باشد. جمله صنعتگران از قبیل آهنگر، چرم‌ساز، اسلحه‌ساز آماده شوند تا به موقع به کار خود بپردازند. فروشندگان متاع باید در قسمت مؤخر سپاه کالای خود را پیوسته آماده نگاه دارند تا سربازان بتوانند مایحتاج خود را به سهولت فراهم سازند. هر فروشنده که به خوبی وظیفه خود را انجام دهد از من پاداش خواهد یافت. اگر سرمایه کافی برای تدارک کالا ندارند به من مراجعه کنند تا حواله بدهم و پس از فروش دین خود را به خزانه مسترد دارند.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۸۰

این است سفارش‌ها و دستورهایی که لازم دانستم برای شما تکرار کنم. اگر کسی پرسشی دارد، سؤال خود را مطرح سازد. حال وقت آن رسیده است که به درگاه خدایان روی نیاز آوریم و بخواهیم که ما را در کار خود کام‌یاب کنند. پس از این کار، فرمان حرکت صادر خواهیم کرد. جمیع سردسته‌ها صفوف خود را مرتب و آماده کنند و چون از مهم خویش فارغ شدند مرا خبر کنید تا وظیفه هریک را معین کنم.»

کورش نامه، متن، ص: ۱۸۱

شرح آرایش جنگی. خبرهایی که از وضع دشمن رسید. مراجعت آراسپ.

شرح و تفصیل سپاه کورش.

فصل سوم آرایش جنگی. خبرهایی از وضع دشمن. مراجعت «آراسپ» از اردوی دشمن

سربازان پس از شنیدن این دستورها متفرق شدند. آن گاه کورش به رازونیز و ایثار قربانی به درگاه خدایان پرداخت و چون طالع خویش را در فتح و پیروزی یافت امر داد سپاه حرکت کند.

اولین منزل را در مجاورت اردوگاه معین کرد که اگر افراد چیزی فراموش نموده باشند بتوانند تجسس کنند.

سیاکزار از لحاظ این که حدود و ثغور ملک خویش را بدون محافظ نگذارد در همان محل باقی ماند و ثلث سپاهیان مادی را با خود نگاه داشت. کورش با سرعت فراوانی حرکت می کرد.

در مقدمه سپاه سواره نظام و پیشاپیش آنان طلایه داران تیزپا در حرکت بودند و در نقاط مهم موضع گرفتند و اطراف و جوانب اردو را حراست می نمودند. پس از سواره نظام باروبنه سپاه قرار داشت. هنگام عبور از جلگه ارابه ها و بارکش ها در ستون های متعدد قرار داشتند. متعاقب ارابه ها پیاده نظام حرکت می کرد و چنان چه ارابه ای محتاج به تعمیر و مرمت می شد سرکردگان مراقب بودند که زود مرمت شود و در ستون ها جای گیرد. چون عرض جلگه محدود و تنگ می شد به ستون ارابه ها افزوده می شد یعنی ارابه هایی که مراقبین و سربازان در آن قرار داشتند در جناحین قرار می گرفتند تا از آسیب و دستبرد حریف مصون بمانند. مقرر بود که سربازان هر دسته از ارابه های جنگی در حدود دسته خود باشند و پرچمی در وسط دسته در اهتزاز بود تا سربازان دسته خود را بشناسند و مراقب آن باشند. بدین قرار، همه دسته ها بانظم و ترتیب حرکت می کردند و همه افراد مراقب باروبنه خود بودند و هیچ موجبی برای تأخیر و پراکندگی واحدها در پیش نبود.

یکبار طلایه داران از دور مشاهده کردند که افرادی مشغول جمع آوری علف و چوب

کورش نامه، متن، ص: ۱۸۲

هستند، چند حیوان بارکش به کار بارکشی اند و بقیه چرا می کنند، در پشت سر آنان غبار و دود به هوا متصاعد بود.

با دیدن این علامات مسلم شد که دشمن نباید از این حدود دور باشد. رئیس طلایه‌داران فوراً شخصی را مأمور کرد که این خبر را به عرض کورش برساند. کورش مقرر داشت در محل خویش بماند و مراقب باشند و به محض این که علایم و اخبار جدیدی دریافتند وی را مستحضر سازند. در همان وقت دسته‌ای از سواره‌نظام را مأمور ساخت وارد جلگه شوند و تنی چند از افراد را اسیر کنند و به حضورش بیاورند تا اطلاعات دقیق‌تری از وضع آنان کسب نماید. ضمناً دستور داد سپاهیان به استراحت پردازند تا در صورتی که دشمن حاضر باشد وضع جنگی به خود بگیرند. پس از صرف غذا فرمان داد تا عموم سرکردگان و رؤسای دسته‌های اراکه‌های جنگی و هنگ‌های مختلف به حضورش برسند. عموم سرکردگان حاضر شدند. مقارن همین اوقات سوارانی که به جلگه رفته بودند مراجعت نمودند و تنی چند اسیر با خود آوردند. اسرا اقرار کردند که متعلق به اردوی حریفاند و برای جمع‌آوری علوفه و چوب و هیمة از اردوی خود دور شده‌اند. عده کثیر سپاهیان خصم در همه‌جا موجب قحط و نایابی شده‌اند. کورش پرسید:

«عمده قوای دشمن در چه فاصله از ما قرار دارد؟» جواب دادند: «در دو فرسنگی این محل موضع گرفته‌اند.» آن‌گاه پرسید: «آیا از قوای ما صحبتی می‌کردند؟» اسیران جواب گفتند: البته. آن‌گاه کورش به ملاحظه سرکردگان که در گردش بودند سؤال کرد: «آیا سربازان شما از این که قوای ما نزدیک اردوی شما رسیده‌اند اظهار مسرت می‌کردند؟»

– نه، برعکس بسیار نگران‌اند و جمله به فکر هستند که عاقبت این کارزار به کجا منتهی می‌شود.

کورش پرسید: «حال مشغول چه کار هستند؟»

– مشغول صف‌آرایی هستند، دیروز و پریروز جز این کاری نداشتند.

– فرمان‌دهی که صف سربازان را نظم می‌دهد کیست؟

اسیران جواب دادند: «شخص کرزوس به همراهی یک نفر یونانی و یک نفر دیگر که گویا اهل ماد است. می‌گویند این شخص مادی از سپاه شما فرار کرده و به شاه پناه آورده است.»

آن‌گاه کورش با خشم بسیار بانگ برآورد: «پناه بر خدا، اگر دستم به این فراری برسد!»

آن‌گاه اسیران را رخصت داد از حضورش دور شوند. مقارن همین حال مأمور دیگری از طلایه‌داران خبر آورد که یک دسته از سواران خصم وارد جلگه شده و به تاخت‌وتاز مشغول‌اند؛ به احتمال قوی این عده به اکتشاف آمده‌اند زیرا سی نفر سوار به سمت مواضع دیده‌بانی ما تاخت آورده‌اند و حال آن که ما ده نفر بیش نیستیم. کورش به دسته‌ای از سواران که پیوسته در

رکاب خویش داشت امر داد فوراً برای تقویت آن موضع حرکت کنند؛ و مقرر داشت: «در محلی پنهان بمانید و به محض این که سواران خصم خود را به دیده بانی ده نفری رساندند از کمینگاه خارج شده بر سر مهاجمین بتازید. باکی از بقیه سواران دشمن نداشته باشید؛ و تو ای هیستاسپ با یک هزار سوار متعاقب دسته اول حرکت کن و در مواضع دوردست در کمین و مراقب سواران مقدم ما باش و پس از آن مراجعت کن. اگر کسی از صفوف دشمن خود را به تو نزدیک کرد و دست راستش را بالا نگاه داشت او را با مهربانی بپذیر و نزد ما بیاور.»

هیستاسپ فوراً حرکت کرد و سواران زبده کورش به تاخت عازم شدند. در خارج از موضع طلایه داران سپاه به آراسپ برخوردند. آراسپ همان نگهبان و مستحفظ زن زیبای اهل شوش بود و چندی قبل به عنوان جاسوسی برای کسب اطلاع از وضع دشمن به سپاه حریف رفته بود.

کورش به محض این که از ورود آراسپ وقوف یافت از جای خویش برخاست و به استقبالش شتافت و دست راست خویش را به علامت تحیت و سلام پیش برد. حضار که از مآوقع هیچ اطلاعی نداشتند غرق حیرت در جای خویش خشک شده بودند تا این که کورش زبان به سخن گشود و گفت:

«یاران من، یکی از خدمت گزاران صدیق سپاه ما از مأموریت خویش مراجعت کرده و حال وقت آن رسیده است که از مآوقع مطلع شوید و خدمتی را که انجام داده است بدانید. آراسپ نه به علت ننگ از رفتار خویش و نه به سبب غدر و خیانت و ترس از عقوبت از سپاه ما فرار کرده است، بلکه از جانب من مأمور شد که به سپاه خصم برود و به داخل خیمه سراها و صفوف دشمن سر بزند و از کم و کیف کار آنها آگاه شود. بلی آراسپ، من وعده هایی را که به یکدیگر داده ایم به خاطر دارم و حالا وقت آن رسیده است که بدان عمل کنیم. یاران من بر شماس که به مانند من از کیاست و رشادت یکی از رفقای خودمان که جان خویش را به خاطر ما به معرض مخاطره عظیمی گذارد و حتی از این که خود را خطاکار و خاین قلمداد کند نهرا سید اظهار رضایت و امتنان کنیم.» پس از این سخنان جمله حضار آراسپ را احاطه کردند و او را بوسیدند و از او قدردانی نمودند.

کورش پس از ابراز محبت یاران رو به آراسپ نموده گفت: «حال، ای آراسپ، بگو ببینم چه دیده ای و چه کرده ای؟ مبدا در بیان اطلاعات خود از کم و کیف قوای دشمن ذره ای فروگذار کنی یا کسر نمایی. بهتر است دشمن را قوی بدانیم و در میدان کارزار زبون بیابیم نه این که او را ناچیز انگاریم و آن گاه در کارزار نیرومندش ببینیم.»

آراسپ جواب داد: «به هر تدبیری دست زدم تا از وضع آنان آگاه شدم. حتی خودم به صف‌آرایی آنان کمک کردم.»

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۸۴

- پس تو نه تنها از شماره آنان بلکه از وضع صفوفشان نیز اطلاع داری.

- حتی می‌دانم که از کجا و به چه نحوی خیال حمله دارند.

- اول بگو که شماره افراد آنان تقریباً تا چه حدود است.

- پیاده و سواره‌نظام آنان شامل سی لشکر مسلح است، به استثنای قوای مصریان، و این عده در مساحتی در حدود چهل استار مستقر شده‌اند. من با دقت بسیار مساحتی را که این قوا اشغال کرده‌اند اندازه گرفته‌ام.

- مصریان چه نقشه‌ای دارند؟ چون گفتی به استثنای قوای مصری.

- لشکریان مصری از قسمت‌های ده هزار نفری تشکیل شده‌اند، صد صف و هر صف شامل یکصد نفر، سازمان قوای مصریان از این قرار است. اما کرزوس به اکراه زیاد به این آرایش و صف‌بندی تن داد زیرا مترصد بود که گسترش جبهه‌اش به مراتب از طول جبهه تو زیادتر باشد.

کوروش سؤال کرد: «به چه منظور چنین قصدی داشت؟»

- لابد بدین‌منظور که ما را احاطه کند.

- بهتر است مراقب کار خویش باشند و به قصد احاطه کردن ما خودشان به تله نیفتند و محصور نشوند. بسیار خوب، ای آراسپ، آنچه اطلاع از جانب تو لازم بود دریافتم. حال یاران من، هریک به آنچه به‌عهده خود باید بگیرید خوب گوش فرادهید: به‌محض این که از اینجا خارج شدید به‌سراغ زین و یراق و اسب و سلاح خود بروید، خوب بازدید کنید، غالباً اتفاق افتاده است برای چیز خیلی کوچکی اسب و ارابه در میدان کارزار مهمل و بی‌فایده می‌ماند. فردا صبح پیش از طلوعه آفتاب که من مشغول عبادت هستم، عموم سربازان چاشت بخورند و مهیای کارزار باشند اسب‌ها نیز آماده شوند تا مبادا سرباز یا اسب با شکم گرسنه مجبور به نبرد شود. تو آراسپ، طبق معمول در جناح راست قرار بگیرد و شما سرکردگان سپاه، هریک در رأس صفوف سپاه خود آماده باشید. عموم ارابه‌ها حاضر و مهیا باشند. نباید در حین کارزار به چنین کاری مبادرت شود. هر دسته از سربازان به دو قسمت تقسیم شوند و بر سر جای خود حاضر باشند.» هر دسته مرکب از بیست و چهار سرباز است.

یکی از سرکردگان سؤال کرد: «ای کورش، آیا اطمینان داری با آرایشی به چنین عمق بتوانیم در برابر ستون‌های عمیق دشمن مقاومت کنیم؟» کورش سرکرده را مخاطب ساخته گفت: «تو آیا تصور می‌کنیم عمق زیاد، وقتی سربازان صفوف مؤخر که در پشت سر هستند نتوانند با اسلحه خود ضربه مؤثر به حریف وارد آورند، مفید و مؤثر واقع خواهد شد؟ من مایل بودم که عمق صفوف دشمن به جای یکصد، ده هزار سرباز باشد، ما در آن وقت با عده سربازان به مراتب کمتر در مصاف بودیم، حال آن که صفوف ما، با عمقی که من معین کرده‌ام، جملگی در وارد کردن

کورش نامه، متن، ص: ۱۸۵

ضربه مهلک به دشمن سهیم‌اند و خوب می‌توانند به کمک هم‌دیگر ضرب شست مؤثری به حریف وارد سازند. پشت سر صف اول، صفوف کمکی و پشت سر آنان تیراندازان قرار می‌گیرند.

ما نباید در صفوف مقدم آن دسته‌ای را قرار دهیم که برای مبارزه تن‌به‌تن عاجزند و نمی‌توانند حریف را از نزدیک هدف تیر خود قرار دهند. در صورتی که همان تیراندازان، وقتی پشت سر صفوف مبارز قرار بگیرند، به‌خوبی مجال و فرصت دارند که با تیر و کمان خود مهاجمین دشمن را هدف قرار دهند و از پا درآورند. هر صفی باید بنا به استعداد سلاح خود و به اقتضای برد تیر از دشمن فاصله بگیرد تا ضربه‌اش در حریف قاطع باشد و کمکش برای خودی نافع گردد. در پشت سر تیراندازان باید قوای ذخیره قرار گیرد. به همان قرار که خانه‌ای که شالوده و بنیاد آن سست و سقفش متزلزل باشد دوام و ثبات نخواهد یافت هیچ سپاهی مادام که صفوف مقدم و هم‌چنین عقبه آن از سربازان آزموده و مجرب حفظ نشده باشد نیرومند نیست و از میدان کارزار پیروز و فاتح بیرون نخواهد آمد. پس بر شماست که صفوف خود را به‌همین نحو که معین کردم مرتب سازید. شما سرکردگان صفوف دوم، سربازان خود را پشت سر دسته مقدم و شما ای فرمان‌دهان تیراندازان، افراد خود را پشت سر آنان قرار دهید و شما فرمان‌دهان ذخیره که در عقب سپاه قرار دارید، مراقب باشید و سربازانتان گوش به زنگ حرکت صفوف باشند؛ سربازانی را که خوب می‌جنگند تشویق کنید و به کسانی که تحت استیلای ترس و هراس قرار گرفته‌اند کمک رسانید و چنان‌چه بی‌غیرتی از کارزار دست کشیده سخت تهدیدش کنید تا همه مانند یک فرد واحد بکوشند و چنان‌چه فرد خائنی خواست پشت به دشمن آورد در دم او را به قتل رسانید. بر کسانی که در صفوف مقدم می‌جنگند واجب است که با عمل خویش سرمشق دیگران باشند و با سخنان هیجان‌آور قلوبشان را تهییج نمایند. ولی شما که در عقبه سپاه قرار گرفته‌اید باید نسبت به افراد ترسو و خاین از دشمنان مخوف‌تر باشید. این است دستورالعمل کلی شما. و اما تو ای اوفراتاس، مراقبت اربابه‌ها و ادوات جنگی را به‌عهده داری. باید اربابه‌ها تا حد امکان در مجاورت هنگ‌ها حرکت کنند. تو، ای دائوکوس، فرمان‌ده سربازان محافظ اربابه‌ها هستی باید سربازانت در اطراف اربابه‌ها مرتباً پاس دهند و حرکت کنند. احدی نباید آنی از

صف خود خارج شود و چشم از اربه‌ای که نگهبانی‌اش به او واگذار شده برگرداند. تو ای کاردوکاس، که تخت روان زنان را نگهبانی می‌کنی باید پشت سر اربه‌های جنگی باشی. اربه‌ها باید پشت سر هم در طول یک صف ممتد باشند تا عظمت و قدرت سپاه ما در دل خصم رعب بیشتری تولید کند. اگر به خیال محاصره ما افتاد آن قدر طول صفوف را زیاد و قوای خود را بگستراند و در زمین‌های ناهموار منبسط شود تا از قدرتش کاسته گردد.

این هم دستورالعمل شما ای آرتائوز، و تو ای آرتائرساس، هریک با دسته‌های هزارنفری

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۸۶

خود متعاقب صفوف اربه‌ها حرکت کنید و مراقب آنها باشید. تو فارنوکوس، و تو آبراداتاس، هر کدام با دسته‌های هزارنفری سواره خود نباید وارد کارزار شوید، بلکه از دور محافظت اربه‌ها را به عهده بگیرید. پس از این که صفوف خود را بدین نحو مرتب کردید با سایر فرمان‌دهان به سراغ من بیایید. همه حاضر باشید و از این لحظه خود را به نحوی آماده کنید مثل این که مشغول نبرد هستید. تو، فرمان‌ده جمازسواران، با جمازه‌های خود متعاقب صف اربه‌ها حرکت کن و هر دستوری که آرتائرساس داد اطاعت کن. فرمان‌دهان اربه‌ها با قرعه بین خود معین کنند که کدام صف در جناح راست سپاه و کدام در جناح چپ باید حرکت کند و فوراً موضع بگیرند. این بود نمونه‌ای از دستور و آرایش جنگی کوروش.

آبراداتاس شاه سرزمین شوش، کوروش را مخاطب ساخته گفت: «اگر رخصت دهی من فرمان‌دهی رسد مرکزی اربه‌ها را که مقابل قلب دشمن قرار داده‌ای به عهده می‌گیرم.» کوروش دست خود را به عنوان موافقت به سوی داوطلب دراز کرد و به فرمان‌دهان اربه‌ها که مشغول سوار شدن بودند رو کرده آرای آنان را پرسید. رؤسای پارسی که این افتخار را برای خود طالب بودند استدعا کردند استقراع شود. اتفاقاً پس از قرعه همان وظیفه‌ای که آبراداتاس آرزو داشت به وی واگذار شد و او خود را برابر صفوف مصریان قرار داد. همه با خاطری شاد از حضور کوروش مرخص شدند و به تهیه مقدمات کار پرداختند و پس از صرف شام به خواب و استراحت پرداختند.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۸۷

سپاهیان کوروش مسلح شدند. وداع آبراداتاس از پانتئا. سخنان کوروش به سربازان خود.

فصل چهارم وداع آبراداتاس با پانتئا. سخنان کوروش به سربازان

فردای آن شب، قبل از طلوعه صبح، هنوز کورش مشغول نیایش به درگاه خدایان بود ولی کلیه افراد و سواران چاشت خود را صرف کرده، با لباس‌های تمیز و سلاح مرتب و براق در صفوف خود مرتب ایستاده و منتظر فرمان‌ده خود بودند. برق زره و کلاه‌خود سپاهیان در دشت پهناور موج می‌زد. سر اسبان را که با زین و یراق پاکیزه مجهز بودند، با منگوله‌هایی از پشم ارغوانی رنگ زینت داده بودند. بر گرده اسبان ارابه‌ها زره محکمی معلق بود، در صورتی که سر و سینه اسبان سوار را با زره پوشانده بودند. برق نیزه‌های پولادین و نوک مفرغی تیر در ترکش تیراندازان و رنگ ارغوانی منگوله اسبان در سپیده صبح جلای خاصی داشت.

ارابه جنگی آبراداتاس با چهار چرخ و هشت رأس اسب چابک به‌نحو بسیار زیبا و برازنده‌ای زینت شده بود. آبراداتاس مشغول پوشیدن زره خود بود که ناگاه پانتئا از خیمه بیرون آمد و کلاه‌خود و دستبندها و بازوبندهایی از طلا و هم‌چنین بالاپوشی ارغوانی که تا قوزک پای او را می‌پوشاند و منگوله‌ای بزرگ با پر عقاب که بالای کلاه‌خود می‌گذارند و بدون خبر شوهر به اندازه لباس‌ها و کلاه‌خود او تهیه دیده بود پیش آورد. مرد از دیدن لباس فاخر و کلاه‌خود زیبا غرق تعجب شد و گفت: «همسر عزیزم، چرا خود را از زینت‌آلات محروم کرده‌ای و این لباس را برای من فراهم ساخته‌ای؟» پانتئا با شوق و بشاشت جواب داد: «از همه این‌ها عزیزتر وجود خود تو است، تویی که اکنون شجاعت و رشادت خود را به دیگران نشان خواهی داد، تو بهترین زینت و زیور من خواهی بود.» این بگفت و به دست خود بالاپوش را بر اندام شوهرش انداخت و اندام برازنده‌اش را پوشاند و سعی کرد قطرات اشکی که بر رخسارش جاری بود از نظر شوهر خود پنهان سازد. آبراداتاس که بدون این لباس و اسلحه فاخر رشید و دل‌آور بود، با پوشیدن این لباس

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۸۸

بیش از پیش زیبا شد و از اندام برازنده‌اش آثار شجاعت و بزرگی و نجابت ساطع بود. مرد رشید مهار اسبان چابک و بی‌صبر را از مهتر بگرفت و می‌خواست بر ارابه سوار شود ولی پانتئا اشاره کرد و عموم حضار قدری عقب رفتند. آن‌گاه همسر خود را مخاطب ساخته گفت: «ای آبراداتاس، اگر در دنیا زنانی باشند که همسر خود را بیش از خود دوست و گرمی داشته باشند، یقیناً یکی از آنان من خواهم بود، آیا حاجتی هست که آن را به ثبوت برسانم؟ لحن سخنانم بهتر از گفتارم محبت‌م را به تو ثابت می‌کند. من به‌همین عشق پرشور و آن عشق پاکی که تو به من داری قسم یاد می‌کنم که با وجود همه این‌ها هزار بار آرزو دارم که با تو، با تو سرباز شجاع و برازنده، به زیر خاک بروم تا این که بعد از مرگت زنده نمانم و به زندگانی ننگین با مرد ننگینی نسازم. من هم همان‌طور که تو برای زندگانی باشرافت آفریده شده‌ای، جز به زندگانی باعزت و افتخار تن نخواهم داد. کورش شایسته این است که ما تا جان در بدن داریم در راه سپاس‌گزاری‌اش بکوشیم، او نسبت به ما حق بزرگی دارد. من در

دست او اسیر بودم، اما نه تنها رفتاری که با بردگان و اسر معمول است در حق من روا نداشت، بلکه حتی نیت کوچک‌ترین اهانت در برابر آزاد کردن من نیز به‌خاطرش خطور نکرد. مرا برای تو پاک نگه‌داشت، چنان‌که گویی برای برادرش نگاه می‌داشت. وقتی که آراسپ، حافظ و نگهبان من، فرار کرد به او پیام دادم که اگر اجازه دهی شوهرم را به درگاهت فراخوانم. تو بهترین یار و یاور او خواهی شد و بهتر از آراسپ خدمتش را قبول خواهی کرد.»

این بود سخنان پانتتا در حین وداع از همسرش. آبراداتاس که از این بیان به وجد آمده بود، کاملاً منقلب و مسخر شده دستش را به سر زن نازنینش نهاد، کمی مکث کرد، آن‌گاه چشمان پر اشک خود را به‌سوی آسمان درخشان دوخت و این دعا را زمزمه کرد: «ای خدایان بزرگ، مرا یاری کنید که همسری لایق برای پانتتای عزیزم و یار و متحدی شایسته برای کورش بزرگ که با ما چنین جوان‌مردانه رفتار کرده است باشم.» پس از ادای این سخنان در ارابه را باز کرد و بر عرشه آن قرار گرفت. پس از این‌که در را بستند پانتتا که دیگر دستش از شوهرش کوتاه بود و نمی‌توانست او را ببوسد، صورتش را بر گوشه‌ای از ارابه نهاد و آن را غرق بوسه کرد. ناگاه ارابه به حرکت درآمد و در یک لحظه مسافت بعدی از چشمان اشکبار پانتتا دور شد. پانتتا بدون این‌که از جای خود حرکت کند، چشم به آن دوخته بود تا این‌که شوهرش سر خود را برگرداند و چون او را بر جای خود دید که چشمان خیره‌اش را به وی دوخته است بانگ برآورد: «پانتتای عزیزم، صبر و استقامت داشته باش، خداحافظت باشد. ما از هم جدا شدیم.»

فورا خواجگان حرم‌سرا او را در آغوش خود گرفتند و به ارابه‌اش انتقال دادند او را خواباندند و بلاپوش به رویش انداختند. سربازان با وجود زیبایی و برازندگی آبراداتاس و ارابه‌اش، مادام

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۸۹

که پانتتا از نظرشان غایب نشده بود فرصت این‌که او را بنگرند و تحسین کنند، نیافته بودند.

کورش پس از خاتمه نیایش به درگاه خدایان فرمان آماده‌باش صادر کرد. مواضع مقدم سپاه را آراست، فواصل صفوف را منظم ساخت و سرکردگان را به گرد خویش فراخواند، و گفت:

«دوستان و متحدین من، فرخنده سحری است و همه علایم پیروزی، مثل همان کارزار اولی نمایان است. من می‌خواهم بدانید که برای چه منظوری می‌جنگیم تا با رشادت و شجاعت بیشتری دل به کار دهید و رو به میدان جنگ بتازید. شما مردان سلح‌شوری هستید و به‌مراتب بهتر از حریفان ما می‌جنگید. شما بهتر از آنان خود را مهیای کارزار نموده‌اید. شما در نبرد بزرگی شرکت جستید و پیروز شدید و حال آن‌که عده بسیاری از قوای دشمن شکست خوردند و از برابر شما پراکنده شدند و

راه فرار پیش گرفتند. در اردوی دشمن اشخاص بی‌کاره و مهمل بسیارند، اما شما که به اتفاق ما عازم میدان کارزارید، می‌دانید و اطمینان دارید که در ردیف کسانی نبرد می‌کنید که مصمم و مقیدند از متحدین خویش دفاع کنند.»

«همه ما، با اطمینان کامل به یکدیگر، با حرارت و شوق، تصمیم گرفته‌ایم در برابر دشمن بایستیم، در صورتی که اگر شک و تردیدی در میان ما وجود داشت هرکس به این فکر بود که خود را از مهلکه کنار بکشد. پس ای برادران من، یکدل و یکقدم بر دشمن بتازیم. ارابه‌های مسلح و مجهز ما به ارابه‌های بی‌سلاح و نامنظم دشمن بتازد. برویم، با سواران دلیر خود به سواران بی‌سلاح دشمن تاخت آوریم. پیاده‌نظام دشمن که در برابر ایستاده قدر و ارزشی ندارد. سلاح سپاه مصریان و صف‌آرایی‌شان ارزش ندارد. سپرهای بزرگشان مانع از این است که حرکت کنند و از وضع کارزار باخبر شوند. چون عمق صف‌آرایی‌شان زیاد و در صد صف پشت سر هم ایستاده‌اند، فقط عده قلیلی که در جلو قرار گرفته‌اند در کارزار مؤثرند، بقیه در زیر دست و پای یکدیگر می‌غلتنند و کاری از پیش نخواهند برد. اگر دشمن در صدد است که با کثرت نفرات ما را مغلوب کند، باید اول تاب مقاومت حمله سواران ما را داشته باشند ولی به علت سپرهای بزرگی که با خود برداشته‌اند، چنین تحرکی ندارند و زبون خواهند شد. اگر بخواهند در جای خود باشند و مقاومت کنند چگونه ممکن است در آن واحد هم علیه سواران ما بجنگند و همه حمله مهاجمین ما را تحمل کنند و از هجوم ارابه‌ها و برج‌های جنگی ما جان به سلامت به‌در برند.

سربازانی که در برج‌های متحرک می‌جنگند نیروی قابل ملاحظه‌ای هستند. سربازان به راحتی ضربه سختی بر دشمن وارد خواهند آورد. از این‌رو ما هر حمله دشمن را به آسانی درهم خواهیم شکست. حال اگر باز احتیاج به توضیحی دارید بگویید تا جواب دهم. ما به یاری خدایان آماده‌ایم و عیب و نقصی در کارمان نیست، اگر حاجتی دارید بگویید و چنان‌چه سؤالی ندارید رو به درگاه خدایان آورید و پیروزی و نصرت خود را از آنها بخواهید و به صفوف خود مراجعت

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۹۰

کنید. هریک از شما آنچه را گفتم به افرادی که تحت اداره خود دارد تکرار کند. هرکس نشان دهد که لیاقت فرمان‌دهی افراد خود را دارد. خود را مرد میدان نبرد نشان دهید و در کردار و گفتار خود نمونه پای‌داری و شجاعت باشید.»

کورش‌نامه، متن، ص: ۱۹۱

کتاب هفتم

کورش نامه، متن، ص: ۱۹۳

حرکت سپاه کورش به میدان کارزار. آخرین تعلیمات کورش به سربازان.

نبرد: شکست کرزوس؛ مرگ أبراداتاس؛ مقاومت مصریان؛ شکست آنها به دست کورش.

فصل اول نبرد. شکست کرزوس. مرگ أبراداتاس. مقاومت و شکست مصریان

سرکردگان هریک پس از نیاز به درگاه خدایان به محل خویش عزیمت نمودند. کورش هنوز مشغول عبادت بود، لذا مستخدمین برای او و همراهانش خوراکی و آشامیدنی آوردند تا سد جوع نمایند. کورش جرعه‌ای نوشید و به هریک از همراهان خود آنچه طالب بود داد و پس از این که یکبار دیگر یاری و کمک خدایان را برای نصرت و پیروزی متحدین خود مسئلت نمود، بر اسب خویش سوار شد و فرمان داد کلیه سپاه پشت سرش حرکت کنند. جمله سپاهیان همان زره و سلاحی که کورش داشت با خود داشتند: بالاپوش ارغوانی، کلاه خود و زره مفرغی، جقه سفیدرنگ بر کلاه، نیزه‌ای از چوب محکم و شمشیری بلند به کمر آویخته بود. سر و سینه و پهلوی اسبان با زرهی از مفرغ مستور بود. زره سواره‌نظام نیز از همان فلز و به همان رنگ بود.

تنها تفاوت سلاح و زره و خود کورش با متابعینش این بود که سلاح و زره کورش با ورقی از زر ناب پوشیده شده بود. برق اسلحه سپاهیان چشم را خیره می‌کرد و به خصوص اسلحه کورش درخشندگی و تلالؤ خاصی داشت و مانند آینه می‌درخشید.

چون کورش بر اسب سوار شد و توجه نمود که از کدام سو حرکت کند، صاعقه عظیمی از سمت راست برخاست. کورش بانگ برآورد: «برویم به‌سوی صاعقه.» این بگفت و اسب خود را به سمت راست به جولان درآورد. در راست کورش کریزانتاس فرمانده یک سواره‌نظام و در سمت چپش آرساماس و پیاده‌نظام به حرکت درآمد. کورش مقرر داشت همه سپاهیان چشمشان را به درفش شاهی که بر بالای سرش در اهتزاز بود بدوزند و با آهنگ موزون قدم بردارند. درفش کورش عقابی بود از زر ناب که بر نیزه بلندی قرار داشت و پره‌های بزرگش را از همه‌سو گسترده

کورش نامه، متن، ص: ۱۹۴

بود. این علامت هنوز درفش جنگی پادشاهان پارس است.

کورش قبل از برخورد با دشمن سه روز به سپاهیان خود راحت‌باش داد. بالاخره، پس از طی بیست فرسنگ، طلایه‌داران سپاه خصم از دور پدیدار گردیدند که به سوی سپاه متحدین پیش می‌آمدند.

کرزوس با مشاهده سپاه حریف دریافت که جناحین سپاهش تا مسافت بعیدی از جناحین سپاه کورش منبسطتر است، ستون‌های خود را امر به توقف داد و مقرر داشت دو انتهای جناحین چپ و راست به شکل نیم‌دایره آرایش یابند تا محاصره خصم به سهولت انجام پذیرد. کورش ملتفت این حرکت سپاه خصم بود و آن را به موقع دریافت ولی تغییری در آرایش سپاه خود نداد، توقف ننمود و چون دید سپاه دشمن با آرایش جدید جناحین خود بسط زیاد یافته است رو به کریزانتاس نموده گفت: «ببین چه منحنی بزرگی طی می‌کنند.»

- بلی متوجه هستم و جای تعجب است، چون با طی یک منحنی به این بزرگی جناحین از قلب سپاه خیلی دور می‌شوند.

- و از قلب سپاه ما نیز دور شده‌اند.

- چرا چنین می‌کنند؟

- مسلم است که از مجاورت با قلب ما احتراز دارند. بگذار جناحین به ما نزدیک شوند، چون قلب سپاه آنان از ما دور است به سهولت بیشتری آنها را متلاشی خواهیم کرد.

- مگر فکر نکرده‌اند که این قسمت‌های مختلف وقتی به فاصله بزرگی از یک‌دیگر قرار گیرند نمی‌توانند به کمک هم‌دیگر شتابند؟

کورش گفت: «واضح است که چون جناحین آنها در روی زمین گسترده شوند به سوی جناحین متوجه خواهند شد و چون آرایش جنگی برای حمله گرفته‌اند، ما یکباره از همه جهت به آنها حمله خواهیم کرد.

- تو تصور می‌کنی که این نقشه صحیحی باشد؟

- بلی نسبت به آنچه به چشم می‌بینید نقشه خوبی است؛ اما چون مقداری از آرایش‌های ما از نظرشان مستور است و بدان وقوفی ندارند، این نقشه به مراتب از وقتی ما را در تمام طول جبهه مورد حمله قرار می‌دادند بدتر است. آرساماس، تو پیاده‌نظام را با قدم‌های کوتاه، همان‌طور که من به پیش می‌روم، هدایت کن. و تو نیز کریزانتاس، سواره‌نظام را با حرکت آرساماس راهنمایی کن. من قلب سپاه را به محلی که مناسب برای حمله می‌بینم رهبری می‌کنم. بروید ببینم چگونه ستون‌ها را هدایت خواهید کرد. وقتی به محل مناسب رسیدم و فرمان حمله دادم همگی با هم یکدفعه از همه‌سو تاخت بیاورید. شروع حمله را از همه‌مه و غوغایی که برپا خواهد شد تشخیص خواهید داد.

حمله با تاخت آبراداتاس آغاز می‌شود. او با ارابه‌اش یکدفعه حمله را آغاز خواهد کرد. این بهترین وسیله است که دشمن را غافل گیر کنیم و هول و هراس در صفوف او بیندازیم و نظم سپاهیان را برهم زنیم. به محض این که حمله شروع شد به سراغتان می‌آیم. خدایان به همراهتان ...»

کوروش پس از ادای این سخنان اسم جنگ را با جمله: «خدای ناجی و راهنما» اعلام داشت و حرکت کرد. چون از بین ارابه‌های جنگی عبور می‌کرد چند دسته سرباز را که در آن محل مشغول بودند مخاطب ساخته گفت: «سربازان، چه سعادت است برای من که شما را ببینم.» به دسته دیگر از سربازان و سلحشوران گفت: «سربازان من، به یاد بیاورید که امروز نه تنها روز پیروزی و مباحثات است، بلکه محصول پیروزی قبلی خود را درو می‌کنید و برای یک عمر سعادت و افتخار نصیبتان خواهد شد.» کمی بعد به دسته دیگر رو کرد و گفت: «رفقای من، ما دیگر از درگاه خدایان نیازی نداریم. به ما فرصتی داده‌اند که از نعمت‌های بی‌کران برخوردار شویم. سربازان من، بکوشیم! امروز باید ما از این خوان نعمت مباحی و سرفراز برخیزیم. شجاع باشیم.» چون با اسب خود تاخت‌کنان به هرسو می‌رفت و فرمان می‌داد، دسته دیگری از سربازان را مخاطب ساخته گفت: «سربازان من، به چه پیروزی بزرگ‌تر از این می‌توان امیدوار بود؟ مردان دل‌آور و بی‌باک از این سفره گسترده فیضی خواهند برد.» آن‌گاه رو به دسته دیگر آورد و به آهنگ بلند گفت: «ای دلیران من، امروز ثمره پیروزی نصیب آن کسی است که بهتر حریف را بکوبد، به تعاقبش بدود و دشمن کینه‌توز را از پای درآورد، او را مسخر و منقاد کند و نام خود را جاوید سازد، عمر خود را در آزادی به سر برد و بر دشمن فرمان‌روا باشد. اینجا راهی برای بی‌غیرتان و دون‌همتان نیست. ای سربازان، هرکس جان خود را گرامی می‌دارد با من بجنگد. من به احدی سرمشق بی‌همتی نداده‌ام و از تحمل هر ننگی بیزارم.» سپس با عده‌ای سرباز مواجه شد که با دشمن روبه‌رو شده و خصم را از پا درآورده بودند. کوروش با حالتی بشاش و خرسند رو به آنان کرد و گفت: «ای یلان عزیز من، شما فهمیده‌اید که مردان سلحشور چگونه روز خود را در میدان جنگ به پایان می‌رسانند. کجایند بی‌همتان و بی‌غیرتان تا از شما درس عبرت بگیرند!»

در میدان جنگ جولان‌کنان تاخت می‌آورد تا به آبراداتاس رسید. آنجا متوقف شد.

آبراداتاس چون سردار خویش را دید نهیبی سخت بر اسبان خویش زد و به سرعت به خدمتش شتافت. سایر فرمان‌دهان نیز ارابه‌های خود را گرد کوروش راندند و حلقه‌وار ایستادند.

کوروش که از جمع این همه سلحشوران مصمم و فداکار به وجد آمده بود، آنان را مخاطب ساخته گفت: «آبراداتاس، خواست خدایان بر این قرار گرفت که آرزوی تو را برآورده سازند. تو را و یاران تو را لایق این دیدند که در صف اول سلحشوران بجنگید. وقتی به سوی دشمن تاخت

کوروش نامه، متن، ص: ۱۹۶

آوردی این را بدان و به خاطر داشته باش که چشم هزاران سرباز شاهد شجاعت و رشادت شما هست، با شوق و شغف از شما پیروی می کنند، پشت سرتان می دوند، حاضر نخواهند شد که شما تنها جان خود را به مخاطره اندازید.» آبراداتاس جواب داد: «کوروش، اطمینان داشته باش که همه چیز در این گوشه میدان با موفقیت همراه است. اما از جناح خود نگرانم. دشمن با تمام قوا از جناحین به ما حمله ور می شود و ما جز ارباهای خود چیز دیگری برای مقاومت با حمله نداریم.

اگر قرعه به نام من اصابت نکرده بود، من ننگ داشتم از این که بدون قوای کامل این گوشه را سرپرستی کنم.» کوروش جواب داد: «اگر در همه جا پیروزی یار ما باشد، ترسی از جناحین نداشته باش. به یاری خدایان فشار دشمن را از این محل دور خواهیم کرد. تو را قسم می دهم که در حمله به دشمن شتاب مکن، تأمل کن، وقتی دیدی قوایی که مایه ترس تو شده اند از جا کنده شدند و رو به هزمت نهادند، آن وقت بتاز و دمار از روزگارشان درآور.» کوروش که نخوت و تکبرش از همه مردان روزگار کم تر بود در آغاز این نبرد سهمناک، در این گوشه از میدان، مغرور شده بود و دوباره تکرار کرد: «وقتی جناحین دشمن را از هم پاشیده دیدی، بدان که من نزدیک تو هستم. آن وقت ناگهان برسرشان بتاز، تو با دشمنی مواجه خواهی شد که به کلی اختیار خود را از دست داده است ولی سربازان تو با اعتماد کامل یورش خواهند آورد. آبراداتاس، تا مجال داری به واحدهای ارباهایت سرکشی کن، آنان را مہیای حمله بی دریغ و قطعی بکن. امیدوارشان کن و به آنها بفهمان که باید از همه گروه های دیگر ارباه سوار باشهامت و رشادت بیشتری بجنگند. به آنها بیاموز که برای مرد هیچ چیز با ارزش تر و برازنده تر از لیاقت و رشادت نیست.»

آبراداتاس بر ارباه خود پرید و دستور کوروش را به موقع اجرا گذارد.

کوروش همه صفوف را بازدید کرد، رشادتشان را تشجیع نمود تا به جناح چپ رسید. در این جناح هیستاسپ با نیمی از سواران پارسی مہیای کارزار بودند. کوروش هیستاسپ را به نام خواند و گفت: «ما به سرعت عملی که در نهاد تو است، احتیاج داریم، زیرا اگر ما در کشتن دشمن پیش دستی کنیم. پیروز می شویم، بدون این که یک تن کشته دهیم.» هیستاسپ خنده کنان جواب داد: «ما مراقب کسانی که روبه روی ما ایستاده اند هستیم. دستور بده که جناحین سپاه ما دست به کمر و بی کار نایستند.» کوروش جواب داد: «مطمئن باش، اما این را بدان هر کس از خدایان انتظار موفقیت بیشتری

دارد، باید فشار قوای خود را به سویی هدایت کند که دشمن بیشتر مقاومت به خرج می دهد.» این بگفت و به بازدید از قسمت ها ادامه داد. و چون به فرمان ده دسته ارباهای که آن جناح را محافظت می کرد رسید گفت: «من به کمک شما آمدم، به محض این که دیدید ما به جناحین دشمن حمله بردیم و از فشارشان کاستیم، شما به صفوف خصم حمله برید، زیرا اگر

کورش نامه، متن، ص: ۱۹۷

حمله کنید بهتر در امان خواهید بود تا این که بر سر جای خود بایستید.» سپس به صفوف مؤخر ارباهای رفت و به فارنو کوس و آرتاژرساس دستور داد هریک با یک هزار پیاده نظام بر جای خود بمانند و حرکت نکنند. و به آنان گفت: «به مجرد این که دیدید من به جناح راست حمله کردم شما به چپ حمله ور شوید. باید از انتها حمله را آغاز کنید. چه دشمن در آن موضع ضعیف است. قوای خود را دست نخورده نگاه دارید تا دشمن به این قسمت امیدی نداشته باشد. سواران دشمن در منتھالیه جناحش قرار گرفته است. باید جمازان شما به آنها حمله ور شوند. مطمئن باشید قبل از این که دشمن فرصت این را بیابد دست و پای خود را جمع کند، از فرار اسبان و سواران او به خنده خواهید افتاد.»

کورش پس از این دستورات عمل ها به جناح راست متوجه شد. کرزوس که متوجه شده بود قلب سپاهش به حریف نزدیک است و جناحین به فاصله بعیدی قرار گرفته و گسترش زیادی یافته اند با علامت به فرمان دهان جناحین خبر داد که بیش از این دور نشوند و یک ربع دایره بچرخند. به محض این که سربازان روبه روی سپاه کورش قرار گرفتند کرزوس فرمان پیش روی صادر نمود. با این فرمان، سه هنگ در یک زمان به حرکت درآمد و متوجه سپاه کورش شد که یکی در قلب و دو دیگر در جناحین راست و چپ بود. ناگهان بر سپاه کورش رعب و هراس شدیدی مستولی شد، چه پارسیان و متحدینشان مانند مربع کوچکی در مربع بزرگی محاط شدند و از سه طرف، یعنی به استثنای عقبه سپاه، محصور پیاده نظام و سوار و تیراندازان و ارباهانان خصم گردیدند.

به فرمان کورش در همه جا مقاومت شدیدی از طرف سپاه پارس مشهود گردید. سکوت بر همه جا حکم فرما بود، همه منتظر حرکت دشمن بودند. کورش که مترصد فرصت مناسب بود تا فرمان حمله بدهد این سکوت را شکست و به بانگ بلند فریاد حاضر باش داد. از سینه عموم سپاهیان در یکدم واحد جواب سهمناکی طنین انداز شد. ناگاه کورش در رأس یک دسته سوار زبده جناح راست دشمن را هدف قرار داد و با سرعت و سرسختی بسیار وارد صفوف آنان شد متعاقب این حمله، سواره نظام و پیاده نظام بی آن که صفوف خود را برهم زنند، با آهنگ منظم به حرکت درآمد و از چندین نقطه بر صفوف خصم حمله برد و با مزایای بسیاری که حمله سپاه از جبهه به پهلوی لشکریان خصم دارد،

جناح دشمن را تحت فشار شدید قرار داد و در اندک فاصله سپاهیان انبوه دشمن متفرق شدند و پا به فرار گذاشتند.

مقارن همین حال، آرتاژرساس، که از حمله کورش وقوف یافت، جناح چپ دشمن را مورد تعرض قرار داد و بنا به دستور کورش جمازسواران را به پیش انداخت. اسبان سوارنظام دشمن که از دیدن این حیوانات، حتی از دور دچار وحشت غریبی شده بودند به یکباره از جا کنده شدند،

کروشن نامه، متن، ص: ۱۹۸

هریک به سویی تاختن گرفتند و در اندک زمان روی هم غلتیدند؛ و آنها سعی می کردند در گوشه ای خود را از حمله دشمن ایمن کنند. معمولاً اسبان در برابر هیکل شتر از جا درمی رفتند و تاب مقاومت نمی آوردند. آرتاژرساس با نظم بسیار دشمن پراکنده و فراری را مورد تعقیب قرار داد، از راست و چپ خود ارابه های جنگی را به حرکت درآورد. هریک از فراریان که به دست مهاجمین می افتاد، در دم قطعه قطعه می شد و آنان که با سرعت بیشتری راه فرار در پیش گرفته بودند، زیر ارابه های جنگی نابود می شدند.

آبراداتاس دیگر در خود تاب تحمل نیاورد و فریاد کشید: «یاران من، پشت سر من هجوم آورید.» عنان اسبان چابک خود را رها کردند و تازیانه زنان به پیش راندند. جمله ارابه ها با شدت مخوفی به حرکت درآمدند. ارابه های دشمن در برابر چنین حمله گستاخانه و شدیدی تاب مقاومت نیاوردند. هریک به سویی فرار کردند، برخی سربازان جنگنده را با خود بردند و بعضی سربازان را زمین نهادند تا پای داری کنند. آبراداتاس پس از باز کردن راه و شکستن صف اول مستقیماً به مصریان تاخت آورد و متعاقب پیش تازان، صفوف مؤخر حمله بردند. اما صفوف مصریان به اندازه ای متراکم و به هم متصل بود که مهاجمین به زودی پی بردند که درهم شکستن آنان به آسانی ممکن نیست، اکثراً در همان محل که حمله آغاز نموده بودند با مقاومت سرسخت حریف مواجه شدند و در زیر فشار مصریان خرد شدند. اسبان ارابه ها، چرخ های سنگین به روی آنان غلتیدند. ارابه آبراداتاس که نه راه بازگشت داشت و نه راه پیش رفتن از فشار سربازان واژگون شد، سوارانی که بروی عرشه آن جا گرفته بودند به زمین درغلتیدند و بدن این مردان از خودگذشته و دلیر زیر نیزه و تیر مهاجمین سوراخ سوراخ شد. سربازان پارسی از شکافی که آبراداتاس باز کرده بود بدون نظم به دشمن هجوم آوردند و عده بسیاری از مصریان را از دم تیغ گذراندند؛ ولی عده ای از مصریان تازه نفس که به سبب کثرت عده هنوز وارد معرکه نشده بودند به آنها هجوم آوردند. در این اثنا جنگ مغلوبه هولناکی بین دو طرف متخاصم درگرفت. مصریان با نیزه های قوی و شمشیر و خنجر حمله می کردند. عده سربازان و سلاح ایشان به مراتب بر سربازان و سلاح متحدین تفوق داشت. در واقع نیزه های مصریان هم چنان که امروز هم

مشهور است بسیار قوی و بلند است سپرشان بسیار مناسب و پهن است و بدن سرباز را خوب حفظ می‌کند و دارای مقاومت بسیاری است و به بازوی سرباز تکیه دارد. مصریان، با سپرهای محکم و به هم چسبیده در یک جبهه متراکم حمله آغاز کردند. پارسیان که سپرشان از نی بود تاب مقاومت نداشتند و آهسته عقب‌نشینی می‌کردند بدون این که پشت به دشمن آورند. با شدت بی‌نظیری ضربه به مهاجمین وارد می‌ساختند و به همان شدت آماج ضربات سخت قرار می‌گرفتند تا این که خود را به پناه ارابه‌های جنگی رساندند. در این هنگام مهاجمین مصری

کوروش‌نامه، متن، ص: ۱۹۹

هدف تیر مراقبین برج‌های متحرک و تیراندازان پارسی قرار گرفتند، قوای ذخیره که پشت سر برج‌ها قرار داشتند مانع عقب‌نشینی بیشتر شدند. حمله سربازان شمشیر به دست دفاع نمودند و تیراندازان با شدت بی‌نظیری باران تیر بر سر مهاجمین می‌ریختند. کشت‌و‌کشتار مخوفی درگرفت. صحنه کارزار را برق شمشیر، صدای جهش تیر از کمان و فریاد سربازان که یک‌دیگر را فرامی‌خواندند پر کرده بود.

در این اثنا، کورش فرارسید. از وضع سربازان که در پیش‌روی خود به سبب حمله مصریان متوقف شده بودند متأسف شد ولی بی‌درنگ به چاره کار پرداخت و چون هیچ‌راهی در دفع مزیت دشمن و خنثی نمودن فشار آنها بهتر از حمله ناگهانی و شدید به قسمت عقب سپاه مصریان نبود، با سرعت و دل‌آوری بی‌مانندی، بدون این که مصریان متوجه شوند با تمام قوای خود حمله برد و عده بسیاری را از دم تیغ خود گذراند. آن‌گاه مصریان متوجه وضع خویش شدند و فریاد کشیدند که دشمن از عقب هجوم آورده است. ناچار عده‌ای که تنشان پر از زخم بود به عقب برگشتند. جنگ مغلوبه مخوفی بین پیاده‌نظام مصری و سواران کورش درگرفت، سربازی که زیر پای اسب کورش به زمین غلتید با خنجر خود ضربت شدیدی به شکم حیوان وارد ساخت. اسب از شدت درد به هوا برخاست و کورش را واژگون کرد. اینجاست که معلوم می‌شود تا چه اندازه سودمند است که سرداری محبوب زیردستان و سربازان باشد؛ حمله سربازان که گرد کورش بودند ناگاه فریادی کشیده به سمت او دویدند و او را در میان گرفتند.

جنگ تن‌به‌تن درگرفت، سربازان متخاصم به جان هم افتادند، با قوت و قدرت شدیدی می‌کوبیدند، کوبیده می‌شدند، می‌زدند و می‌خوردند تا این که یکی از افراد گارد مخصوص کورش از اسب به زمین پرید و ارباب خود را بر اسب خویش سوار کرد. به محض این که کورش بر اسب سوار شد به یک لحظه و با یک نگاه به اطراف دریافت که مصریان از همه طرف مورد حمله و کشت‌و‌کشتار واقع شده‌اند. هیستاسپ و کریزانتاس را دید که در رأس سواره‌نظام خود، مصریان را با تیغ بی‌دریغ خود به خاک هلاکت می‌اندازد. سپس فرمان داد بیش از این از نزدیک به کشتار آنان نپردازند، بلکه از دور آنها را

هدف تیروکمان قرار دهند و خود به سوی ارابه‌های جنگی تاخت آورد و از برجی بالا رفت تا از وضع میدان جنگ آگاه شود و ببیند کدام دسته دشمن هنوز تاب مقاومت دارد، از بالای برج صحنه کارزار بسیار بدیع بود. جلگه وسیع پر بود از اسب و سرباز و ارابه و برج جنگی که به جان هم افتاده بودند؛ عده‌ای فرار می‌کردند، دسته‌ای با حرارت به تعاقبشان می‌پرداختند و آنها را به خاک هلاک می‌انداختند، همه‌جا جنگ مغلوبه بود.

در هیچ گوشه میدان دسته‌ای تاب مقاومت نداشت مگر مصریان. این بی‌چارگان را دید که بدون امید و انتظار کمکی، گرد هم جمع شده‌اند و سلاح خود را جمع‌آوری کرده‌اند و با سپرهای پهن از

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۰۰

جان خود دفاع می‌کنند. قدرت عمل از آنان سلب شده بود، یارای حمله نداشتند به شدت رنج می‌بردند. کورش شهامت و ایستادگی مصریان را ستود و به حالشان ترحم آورد که این چنین خود را به کشتن می‌دهند، آن‌گاه دستور داد مهاجمین از حمله دست بردارند و مبارزه را متوقف کرد.

سپس جارچی بانگ برآورد که آیا باز حاضرند به خاطر بی‌غیرتانی که آنان را رها کردند پا به فرار گذارند، جان خود را فدا کنند یا بدون این‌که از حسن شهرت و رشادتشان کاسته شود به انتحار خود خاتمه دهند؟ سربازان محصور جواب دادند: «آیا ممکن است ما را سربازان شجاع بنامند و خلاص کنند؟» کورش جواب داد: «بلی، برای این‌که شما تنها سربازانی هستید که از جای خود حرکت نکرده‌اید و هنوز مبارزه می‌کنید.» مصریان گفتند: «چگونه جان خود را نجات دهیم و شرافت سربازیمان لکه‌دار نشود؟» کورش گفت: «شما می‌توانید بدون تحمل ننگ از رها کردن متحدین خود در میدان جنگ اسلحه خود را تسلیم کنید و در جرگه متحدین کسانی قرار گیرید که مایل‌اند شما را به جای کشتن نجات دهند.»

- اگر ما در زمره دوستان تو درآییم چه مأموریتی به ما محول خواهی کرد؟

- به شما نیکی می‌کنیم و شما نیز حرمت ما را در دل نگه دارید.

مصریان پرسیدند: «آن نیکی که در حق ما مرعی خواهی داشت کدام است؟»

- مادام که ما در جنگیم دو برابر آنچه از دشمنان ما دریافت می‌داشتید به شما خواهیم پرداخت و پس از برقراری صلح به آنها که بخواهند در خدمت ما بمانند زمین خواهیم داد، شهرها برایشان بنا خواهیم کرد و زندگی آسوده‌ای برایشان فراهم خواهیم نمود.

مصریان استدعا کردند به این شرط که آنان را وادار نکند که علیه کرزوس اسلحه به دست بگیرند، زیرا یگانه متحدی بود که از دستش شکایت نداشتند. بقیه شروط کورش را قبول کردند و به این ترتیب پیمانی میان آنها بسته شد. این است دلیل واقعی این امر که امروزه مصریان از زمره وفاداران پادشاه پارس باقی مانده‌اند. کورش در فلات‌های مرتفع، شهرهایی به ایشان بخشید که هنوز به شهر مصریان مشهور است. این شهرها لاریس و سیلن است. کسانی که سر تسلیم به کورش فرود آوردند و تأمین یافتند به آبادانی آن مرزوبوم پرداختند و اعقابشان امروزه در آن حدود سکونت دارند و به کشت و زرع زمین مشغول‌اند.

کورش پس از رتق وفتق امور، هنگام غروب آفتاب به تیمبرارا شتافت.

در این نبرد هولناک، مصریان یگانه کسانی از لشکریان دشمن بودند که مردانه جنگیدند و سزاوار ستایش‌اند. در بین سپاهیان کورش سواره‌نظام از همه صفوف بهتر جنگید و گوی افتخار را برپود و بدین لحاظ است که سواره‌نظام هنوز در سپاه پارسیان رتبه اول را حائز است و همان

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۰۱

سازوبرگی را که کورش داده حفظ نموده است. ارابه‌های جنگی با داس‌های بزرگ در محور چرخ‌ها به اندازه‌ای مفید و در پیش‌رفت کارزار مؤثر واقع شد که پادشاهان پارس هنوز آن را حفظ نموده‌اند و از آن استفاده می‌برند. جمّازسواران برای ایجاد رعب و هراس در دل اسبان حریف بسیار مؤثرند ولی سوارانی که بر شترها می‌نشینند نمی‌توانند با سواره‌نظام دشمن دست‌وپنجه نرم کنند و مورد حمله آنان نیز واقع نمی‌شوند، چه اسب به محض دیدن شترها رم می‌کند. بدین جهت، با وجود این که در صحنه کارزار مفید به نظر می‌رسد، هیچ سواری رغبت نمی‌کند از آن استفاده کند و رفته‌رفته شتر از صحنه کارزار خارج شد و به همان سبک قدیم مورد استفاده قرار گرفت.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۰۲

تصرف شهر سارد. ملاقات کورش و کرزوس. کرزوس از هاتف طالع خویش را سؤال کرد و به بی‌احتیاطی خود اذعان نمود. گذشت کورش نسبت به کرزوس.

فصل دوم تصرف سارد. ملاقات با کرزوس و گذشت کورش نسبت به وی

سپاهیان کورش پس از صرف غذا و گماشتن قراولان در نقاط لازم به استراحت پرداختند.

کرزوس با لشکریان خود به سوی سارد، پایتخت خویش، فرار می کرد. اقوام دیگر نیز از تاریکی شب استفاده کرده هریک با سرعت به سوی سرزمین خود متواری شدند. کورش قبل از طلوع آفتاب به عزم تسخیر سارد حرکت نمود. چون به حصار و باروی شهر رسید دستور داد ادوات قلعه کوبی و نردبان ها را برپا سازند و پس از این که ظلمت شب فرارسید، شخصا به گردش و بازدید دیوارهای اطراف شهر پرداخت و معلوم شد که حصار بسیار رفیع و سخت تمام حدود شهر را احاطه کرده است. کلدانی ها و پارسی ها تحت هدایت یک نفر پارسی که به لباس برده سابقا در خدمت یکی از محافظین بوده و از راهی که از شط به سمت باروی شهر احداث نموده بودند اطلاع داشت، به آن محل رسیدند. اهالی لیدی پس از وقوف تسلط سپاهیان کورش دچار هراس شدیدی شدند و برج ها و حصار شهر را رها کرده به داخل شهر پناه بردند. صبح خیلی زود کورش وارد شهر شد و اعلام داشت احدی جای خود را ترک نکند. کرزوس که به قصر خود پناه برده بود، دست التماس و تضرع به سوی فاتح دراز کرد. ولی کورش بدون این که توجهی به قصر سلطنتی کند به سوی حصار شهر روان شد. در بازدیدی که از قراولان نمود دید عموم پارسی ها بر سر جای خود ایستاده اند و به حراست مشغول اند، ولی کلدانیان سلاح خود را رها نموده به نهب و غارت خانه های شهر پرداخته اند. کورش سرکرده آنان را فراخواند و مقرر داشت بی درنگ از شهر خارج شوند و گفت: «من اجازه نمی دهم کسانی که فاقد نظم و انضباط هستند در سپاهیان من قرار گیرند و دست تطاول به هستی دیگران دراز کنند. من مصمم بودم شما را که در این نبرد به

کورش نامه، متن، ص: ۲۰۳

من کمک رسانده اید از عموم کلدانی ها ممتاز و ثروتمندتر بسازم. حالا که از جرگه سپاهیان من اخراج می شوید منتظر حمله قوی تر از خود باشید.» کلدانی ها که از خشم کورش و عمل خویش نگران شده بودند، دست تضرع و زاری به سوی دراز کرده استدعای عفو و بخشش نمودند و وعده دادند آنچه از مردم گرفته اند مسترد دارند. کورش جواب داد: «به حضورشان نیاز نیست، ولی برای این که کسانی که اطاعت امر نموده اند بدانند که وضع آنها از دیگران بهتر است آنچه از مردم گرفته اند باید به سربازان پارسی مسترد دارند.» کلدانی ها فرمان کورش را به کار بستند و سربازان مطیع و بانضباط صاحب مال و متاع فراوان و ذی قیمت شدند. پس از آن، کورش سپاه را در محلی از شهر که مناسب تر بود مستقر ساخت و امر داد اسلحه به زمین نهند و به حال آماده باش غذای خویش را صرف نمایند.

پس از این تمهیدات، مقرر داشت کرزوس را به حضورش آورند، کرزوس به محض این که کورش را از دور بدید سر تعظیم فرود آورد و گفت: «سلام بر تو ای پادشاه و ارباب من. سرنوشت تو را پیروز گردانیده و مرا مستحق تحمل چنین وضع پرادبار نموده است.» کورش جواب داد:

«سلام بر تو ای کرزوس. ما هردو انسان هستیم. آیا نصیحتی داری به من بگویی؟»

- اگر سخن مفیدی می‌دانستم، می‌بایستی اول به خود گفته باشم.

- پس ای کرزوس، سخن مرا گوش کن؛ سربازان من پس از تحمل مخاطرات بزرگ و خستگی‌های مفرط، خود را مالک شهر بزرگی می‌بینند که پس از بابل در آسیا رتبه دوم را حایز است. من سزاوار می‌دانم که اکنون از همت و زحمت خویش منتفع شوند. چه اگر از چنین نعمتی محروم بمانند طوق اطاعت به گردن نمی‌نهند. اما رخصت نخواهم داد که برای این منظور شهر را مورد نهب و غارت قرار دهند. چه در این صورت شهر منهدم و خراب خواهد شد و مطمئناً بدترین آنان صاحب مال و منال بیشتری خواهد شد.

کرزوس جواب داد: «پس به من اجازه بده به اهالی لیدی اعلام کنم که من موافقت تو را تحصیل کرده‌ام که شهر مورد تاراج سربازان فاتح قرار نخواهد گرفت، هیچ مردی از زن و خانواده‌اش جدا نخواهد شد. و در عوض به تو وعده داده‌ام که خود اهالی، ذی‌قیمت‌ترین و زیباترین مال خود را نثار قدوم تو کنند و من اطمینان دارم اگر چنین کنی، عموم اهالی از مرد و زن تمام ثروت شهر سارد را که در اختیار خود دارند تقدیم حضورت کنند. سال بعد شهر را مملو از همین ثروت و تجمل خواهی یافت. در صورتی که اگر اجازه غارت دهی، همه منابع هنر و ثروت که در این سرزمین نهفته است منهدم خواهد شد. حتم دارم اگر به چشم خود ببینی چه غنایم گران‌بها و چه ثروت عظیم نثار خاک راحت خواهند کرد، از غارت شهر منصرف خواهی شد. اکنون فرمان بده قراولانت به خزاین شخصی من بروند و آنچه در ملک من است به حضورت بیاورند.»

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۰۴

کوروش از سخنان کرزوس سپاس‌گزاری نموده گفت: «ای کرزوس، تو از هاتف دلف طالع خویش را استفسار کرده‌ای، چون به من اطمینان داده‌اند که نسبت به آپولون ارادت خاصی داری و به دلالت‌ها و نصایحش عمل می‌کنی، جوابش چه بود؟» کرزوس جواب داد: «کاش چنین بود، اما من وقتی دست به درگاه آپولون برداشتم که اعمالی نموده بودم که تماماً خلاف آن بود که می‌توانست حسن توجه خدایان را به من معطوف سازد.»

- چگونه اعمالی بود، به من بازگو، باعث اعجاب من است.

- قبل از این که سؤال کرده باشم، خواستم ببینم آیا سخن خدایان پیوسته عین صواب است یا خیر، اما خدایان مانند مردان نیک و زیبا دوست ندارند که در هرچه اعلام می‌دارند شک و تردیدی روا

دارند. چون ملتفت خطای خویش شدم رسولانی فرستادم و سؤال کردم آیا من صاحب فرزند خواهم شد یا خیر؟ جوابی نشنیدم. سپس مبالغ هنگفتی سیم و زر و هزاران قربانی به درگاهش نثار کردم. آن گاه حاجتم را تکرار کردم و پرسیدم برای داشتن فرزند چه تدبیری به کار برم؟ ناگاه هاتف جواب داد غم مخور صاحب فرزند خواهی شد؛ و راست می گفت، مرا گول نمی زد. صاحب فرزند شدم، اما فرزندی که به کار نمی آیند. یکی از فرزندانم گنگ و لال است. دیگری طبعی پاک و بدنی سالم داشت ولی در عنفوان جوانی بدرود زندگی گفت. من با خاطری اندوهگین کسانی به درگاهش فرستادم و سؤال کردم برای این که بقیه عمر را به راحتی و خوشی بگذرانم چه کنم؟ جواب داد: کرزوس خود را بشناس و شاد زی.

این نوید هاتف مرا غرق سرور کرد. پیش خود خیال می کردم با تحمل چنین چیز راحت و سبکی راه سعادت و خوشی در پیش پایم باز است. شنیده بودم شناختن دیگران بعضی اوقات امری است مشکل، اما شناختن خود را سهل و آسان و امری پیش پا افتاده می دانستم و هیچ باور نمی کردم مردی باشد که خود را نشانسد. از آن روز من زندگانی آرام و راحتی داشتم و مرگ فرزند خود را حکم تقدیر دانستم. سر تسلیم فرود آوردم. اما از روزی که به دست آسوریان علیه شما اغوا شدم و به جنگ با شما برخاستم خود را معرض مخاطرات عظیم انداختم. تا این که پای خود را از معرکه بیرون کشیدم، باز خود را از خطر مصون دانستم، لذا زبان شکایت و اعتراض به درگاه خدایان نگشودم، چون به محض این که در خود یارای مقاومت ندیدیم خود را به کناری کشیدم و در حمایت خدایان جانی به سلامت بردم و یاران و درباریانم نیز با من در امن و امان باقی ماندند. تا این که برای دومین بار به هوای ثروت بی کرانم و بنا به دعوت و اصرار کسانی که مرا به ریاست و فرمان دهی خود دعوت کردند و به خاطر هدایای بسیاری که به من تفویض کردند و به سبب تملق گویی کسانی که به من وانمود کردند که اگر سرفرمان دهی را قبول کنم، هم از در اطاعت اوامر درخواهند آمد و من بزرگترین مردان روزگار خواهم شد، خلاصه به سبب

کوروش نامه، متن، ص: ۲۰۵

این قبیل چاپلوسی ها و تمناهای شاهان مجاور، سمت سرفرمان دهی قوا را قبول کردم. خود را شناختم و زیر بار امر خطیری که مبارزه با تو بود رفتم، تصور کردم می توانم با تو، تویی که از نسل خدایان و زاده شاهانی، تویی که از اوان کودکی در فضیلت و تقوا بار آمده ای، شجاعت و درایت را پیشه خود ساخته ای، از در دشمنی و رقابت درآیم، غافل از این که جد من، تخت سلطنت را با آزادی از زیر بار رقیت و بندگی به دست آورده بود. خلاصه این که خود را شناختم و به چنین مهلکه گرفتار آمدم. در شناختن خود غفلت ورزیدم و اکنون متحمل چنین ستمی شده ام. اما حال ای کوروش، دیگر خود را شناختم. آیا باز تصور می کنی که هاتف دلف در نویدش صادق است و چون بعد از این خود را

شناخته‌ام، روزگاری به صفا و راحتی به سر برم؟ من این سؤال را در محضر طرح کردم، چون تو را یگانه شخصی می‌دانم که می‌توانی بی‌درنگ حاجتم را برآوری و به سؤالم پاسخ دهی. فقط تو می‌توانی گره از کارم بگشایی.»

کوروش جواب داد: «تمنایم این است که در این باب، تو خود نصیحتی به من بکنی. من پس از آن دوران‌ها پر حشمت سلطنت و اقتدار تو، حال به وضعت بسیار تأسف می‌خورم و بدین دلیل همسرت را به تو برمی‌گردانم، دخترانت را در اختیارت می‌گذارم، چون شنیده‌ام صاحب دخترانی هستی؛ دوستان و خدمت‌گزارانت در خدمت باقی می‌مانند، سفره‌خانه‌ات مانند سابق دایر خواهد ماند. فقط مقرر می‌دارم که از هر نوع جنگ و نبردی محروم و ممنوع باشی.» کرزوس از شنیدن این سخنان بانگ برآورد: «پناه بر خدایان، ای کوروش عزیزم، دیگر لازم نیست به سؤالم پاسخ دهی و راه سعادت که از تو درخواست کردم نشان دهی، چون اگر بدانچه اکنون نوید دادی عمل نمایی، آنچه مردم روزگار زندگانی سعادت‌مند و مرفه می‌خوانند و بدان علاقه‌مند هستند، به من اعطا نموده‌ای.» کوروش پرسید: «آیا چه کسی در چنین زندگانی پرسعادت و سروری زیست می‌کند؟» کرزوس جواب داد: «همسر من، بلی زن من که در ثروت بی‌حد و حصر من، در تمام جلال و شکوه دربارم، در جمله لذایذ و خوشی‌های من شرکت داشت بدون این که بداند این وسایل از کجا تهیه شده است، بدون این که متحمل مختصر رنج و مرارتی در تهیه آن بشود، بدون این که اندک توجه یا الزامی در شرکت در جنگ‌ها و زدوخوردها داشته باشد. حال که تو مصمم هستی همان زندگانی را برایم فراهم سازی که من برای عزیزترین کسان خود فراهم ساخته بودم، بجا است یک بار دیگر سر تعظیم به درگاه آپولون فرود آورم و از نعمتش سپاس‌گزار باشم.» کوروش از شنیدن این سخنان، فراغ و آرامش روحی شاه مغلوب را تحسین کرد. از آن تاریخ به بعد کرزوس را پیوسته در همه مسافرت‌ها با خود می‌برد تا هم از صحبتش لذت برد و ضمناً خیالش از جانب او به کلی فارغ و آسوده باشد.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۰۶

تشییع جنازه آبراداتاس. خودکشی پانتتا. کوروش بنای مجللی بر مزار آنان برپا ساخت.

فصل سوم تشییع جنازه آبراداتاس. خودکشی پانتتا. مزار آنها

پس از خاتمه این گفت‌وگو هردو به استراحت پرداختند. فردای آن‌روز، کوروش عموم یاران و سرکردگان را به حضور خود طلبید و دسته‌ای را مأمور جمع‌آوری و تحویل خزاین کرد و گروهی را مأمور ساخت تا آن ثروت عظیم را شمارش کنند، سهم موبدان را برای ایثار در راه خدایان کنار بگذارند و بقیه را در جعبه‌ها بریزند و در آنها را استوار ببندند و در ارابه‌ها جای دهند تا پیوسته در دنبال سپاه حرکت دهند و بر هرکس که ابراز لیاقت کرد از آن خزاین پاداش دهند. آنچه فرمان داده

بود اجرا شد. سپس تنی چند از ندیمان و خدمت‌گزاران خود را فراخواند و گفت: «آیا کسی از شما آبراداتاس را دیده است؟ من متعجبم، او که سابقاً مکرر به ملاقات ما می‌آمد، چرا به سراغ ما نیامده است؟» یکی از خادمان جواب داد: «سرور من، عمرت دراز باد، او دیگر در قید حیات نیست، در حین حمله علیه مصریان، بر روی ارابه خود، جان شیرین به جان‌آفرین تسلیم کرد.

می‌گویند همه لشکریانش، به استثنای آنان که با او بودند، چون کثرت و قدرت مصریان را دیدند، پشت به دشمن کردند. زنش پس از وقوف از مرگ محبوب بر سر نعش او شتافت، آن را از زمین برداشت، بر روی ارابه خود قرار داده و به حوالی رود پاکتول برد. در آنجا، چون خواجه‌گان و نوکران مشغول حفر مزاری در بالای تپه، برای او شده‌اند، زن باوفایش، بر روی زمین نشسته سر آن دل‌آور را که با لباس‌های فاخر پوشانده شده بر روی زانوی خود گذارده است.» کورش که این خبر را بشنید آهی پرسوز کشید و بی‌درنگ بر اسب خویش سوار شد و با هزار نفر سوار به آن محل ماتم‌زا رو آورد. به گاداتاس و گوبریاس امر داد که فاخرترین و مجلل‌ترین تزیینات را با خود بردارند تا جنازه آن مرد شریف را که شجاعانه جان خود را فدا کرده بود بپوشانند. سپس فرمان داد گله‌داران گاو و گوسفند فراوان به آن محل منتقل نمایند تا بر سر مزارش قربانی کنند. کورش به محض این‌که

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۰۷

پانتئا را دید که بر خاک نشسته و سر شوهرش را بر روی زانوی غم‌نهاده است، اشک در چشمانش حلقه زد، با حالی زار بگریست و بانگ برآورد: «دریغ، دریغ ای روح باوفا و شجاع که رفتی و ما را ترک رفتی!» آن‌گاه زانو بر زمین زد و دست آن یار دلیر را گرفت. ولی دست مرده در کفش باقی ماند، چون مصریان آن را از بدن جدا نموده بودند. درد و الم کورش از این اتفاق مضاعف شد. پانتئا شیون کرد و دست بریده را از کورش گرفت، آن را بوسید و سعی کرد به بدن شوهرش ملحق کند.

- آه کورش، اکنون مثل این‌که درست شد. دستش به جای خود قرار گرفته. زاری و فغان فایده ندارد. کورش، شوهرم به خاطر من خود را به تو رساند، شاید مهر و محبت تو نیز او را به اینجا کشاند. آه چه زن بدبختی بودم، پی‌درپی او را تشویق می‌کردم که کارهای بزرگ انجام دهد تا لایق دوستی و اکرام تو باشد. شوهرم به عاقبت خود فکر نمی‌کرد، هراسی در دل نداشت، فکر و ذکرش این بود که خدمت شایسته‌ای برای تو انجام دهد. شوهرم مردانه مرد، ذره‌ای بیم و سستی در کارش نبود. من که او را تشویق و ترغیب می‌کردم زنده‌ام، زنده‌ام و در کنار جسد بی‌جان‌ش نشسته‌ام.

اشک حسرت بر رخسار کورش جاری بود بدون این‌که توانایی ایراد سخنی داشته باشد.

بالاخره پس از مدتی سکوت را شکست و گفت: «بلی پانتئا، شوهرت به مرگ پرافتخاری شهید شد، فاتح و پیروز شد، اجازه بده جسدش را با احترام بپوشانم.» آن گاه گوبرياس و گاداتاس پارچه و تجملات بسیار آوردند و جسد آن مرد دلیر را با احترام بسیار غرق زیور کردند. کورش پانتئا را مخاطب ساخته گفت: «افتخارات و احترامات دیگری نصیب او خواهد شد بر مزارش بنای مجلی که شایسته او و تو است برپا خواهند ساخت و قربانی‌هایی که درخور چنین مرد شجاعی است به افتخارش نثار خواهند کرد. تو بدون تجلیل و احترام یا یکه و تنها باقی نخواهی ماند، تقوا و بزرگ‌منشی تو مایه افتخار تو و سبب اعزاز و اکرام من خواهد بود. من هرکس را معین کنی در خدمتت خواهم گمارد تا به هر محلی که میل داری بروی.» پانتئا جواب داد: «بیش از این مزاحمتی فراهم نخواهم کرد. من آن دیاری را که به سوی آن پرواز خواهم کرد از تو پنهان نمی‌کنم.»

پس از این گفت‌وگو کورش با حسرت تمام او را وداع کرد. به حال زنی که چنین شوهری را از دست داده و به حال مردی که چنین زنی را تنها گذارده است تأسف می‌خورد. پانتئا خواجگان را به عنوان این‌که: «بگذارید یک دم آن‌طور که دلم می‌خواهد زار بگیریم» از خود دور کرد. فقط دایه خود را رخصت داد در برابرش بماند. چون تنها شدند گفت پس از مرگم مرا زیر همان پارچه‌ای که به تن شوهرم پوشانده‌اند قرار بده. دایه استدعا و استغاثه می‌کرد که از تصمیم خود منصرف

کورش نامه، متن، ص: ۲۰۸

شود ولی چون دید هرچه اصرار می‌کند پانتئا ناراحت و محزون‌تر می‌شود، سخنی نگفت، زانوی غم در بغل گرفت، مقابل دخترش بر خاک نشست و گریست. پانتئا در همان لحظه خنجر کوچکی که پیوسته با خود داشت به دست گرفت ضربت سختی بر سینه خود زد، آهسته سرش را بر روی سینه شوهرش گذاشت و کمی بعد از فراغ محبوبش به وی ملحق شد. دایه شیون آغاز کرد و بنابه وصیتش بدن زن و شوهر باوفا را با همان پارچه که به روی آبراداتاس انداخته بودند پوشاند. کورش به محض این‌که از عمل پانتئا اطلاع یافت سراسیمه به آن محل دوید تا اگر به کمکی احتیاج بود مبادرت ورزد. خواجگان پرمحبت و باوفا چون این بدیدند هرسه خنجرهای خود را از نیام برکشیدند و در همان محلی که بانویشان مقرر نموده بود بایستند، سینه خود را سوراخ کردند و به خاک درغلتیدند. کورش پس از مشاهده این منظره هولناک و حزن‌آور، با خاطری افسرده و احترامی تام نسبت به پانتئا مراجعت کرد. مقرر داشت برای هردو تشییع جنازه بسیار مجلل برپا سازند و بنای رفیعی در آن محل به یادگارشان ساختند. می‌گویند این بنا که به یادگار آن دو همسر باوفا و خواجگانشان به دست کورش ساخته شد هنوز برپا است و بر ستونی به خط آسوری نام آن زن و شوهر منقور است. بر ستونی کوچک‌تر نوشته‌اند «علم‌داران».

کوروش نامه، متن، ص: ۲۰۹

آدوزیوس با تدبیر به اختلافات خاتمه داد. هیستاسپ فریژی کوچک را مسخر ساخت. کورش به همراهی کرزوس به سمت بابل حرکت کرد.

فصل چهارم هیستاسپ فریژی کوچک را مسخر می کند. حرکت به سمت بابل

مقارن این ایام کاری ها که به چند طایفه تقسیم شده بودند و هریک با دیگری اختلاف داشت و در مواضع مستحکم و مهم سکونت داشتند، از کورش تقاضا نمودند به کارشان رسیدگی کند و به اختلافات و دشمنی دیرینه آنان خاتمه دهد. کورش در آن اوقات در سارد متوقف و مشغول ساختن ادوات قلعه کوبی برای منکوب نمودن دستجاتی بود که علم طغیان برافراشته یا هنوز تمکین ننموده بودند. در خدمت کورش سرداری از سرزمین پارس بود که به احتیاط و تدبیر جنگی مشهور و در مجاب نمودن طرف مهارتی به سزا داشت. کورش او را مأمور سرزمین کاری نمود و یک لشکر در اختیارش گذارد. سیلیسی ها و قبرسی ها تقاضا نمودند که آنان نیز همراه لشکریان آن سردار عزیمت نمایند. از جمله تدابیر ملک داری کورش یکی این بود که برای حکومت و اداره امور ممالکی که مسخر می ساخت مرد برازنده و مدبری از اهل همان کشور برمی گزید و حتی المقدور از اعزام ساتراپ های پارسی احتراز می جست. از کشورهای مسخر شده مالیات و خراج مناسبی دریافت می نمود و در صورت ضرورت از سربازانشان در سپاه امپراتوری خود استفاده می کرد.

باری، آدوزیوس در رأس لشکری به سرزمین کاری رسید. سرکردگان طرفین هریک به استقبالش شتافتند و استدعا کردند به سرزمین آنان وارد شود و طرف متخاصم را تحت فشار قرار دهد. آدوزیوس رؤسای طرفین را جداگانه پذیرفت. دلایل هریک را قانع کننده دانست و سفارش کرد مبادا از این مقوله سخنی بگویند تا اختلاف مرتفع شود. از طرفین قول قطعی گرفت که سربازانش را با روی خوش در محوطه خویش بپذیرند و مراتب خدمت گزاری و صدق باطنی خود را نسبت به کورش و منافع پارسی ها نشان دهند. در مقابل او هم متعهد شد که به هیچ وجه مخل و مزاحم حال ایشان نباشد و در مقابل وفای به عهد، او هم منافع و احتیاجات آنان را

کوروش نامه، متن، ص: ۲۱۰

محفوظ و ملحوظ بدارد. پس از این توافق ها، یک شب، پنهانی و بی خبر، بدون این که هیچ یک از طرفین از نقشه او اطلاعی داشته باشند مواضع آنان را اشغال کرد و در هردو موضع مستقر شد. روز بعد در وسط سپاهیان خود، سرکردگان طرفین را که نفوذ بیشتری داشتند به حضور طلبید.

سرکردگان متخاصم چون روبه‌رو شدند، دانستند که طرفین یک‌دیگر را گول زده‌اند. آن‌گاه آدوزیوس آنان را مخاطب ساخته گفت: «آقایان، من وعده داده‌ام که به مواضع شما وارد شوم بدون این‌که نیت سویی نسبت به هیچ‌یک از شما داشته باشم و سعی و کوشش به کار خواهم برد تا هرکس نسبت به ماحسن خدمت نشان دهد از مزایای آن برخوردار شود. اگر یکی از دسته‌های شما را منکوب کنم، آن‌گاه خواهند گفت که غائله به نفع کاری‌ها تمام شده است اما اگر رفع اختلاف به این منتهی شود که هریک از شما به راحتی و آزادانه مشغول کسب و کار و زراعت و آبادکردن زمین‌های خود شود، همه از این نعمت برخوردار خواهید شد. پس بر شماست که اختلافات دیرینه خود را کنار بگذارید و دست اتحاد و دوستی به یک‌دیگر بدهید و با خیالی فارغ به کشت زمین‌های خود بپردازید، خانواده‌هایتان با یک‌دیگر مراوده و محبت داشته باشند. هرکدام از شما از این دستور تخطی کند بداند که با کورش دشمنی کرده است و با او مانند دشمن معامله خواهد شد.»

از همان روز در قلعه‌ها باز شد، مردم به مراوده و رفت‌وآمد پرداختند، کوچه‌ها از اشخاصی که به خانه دوستان خود می‌رفتند پر شد، زارعین و باغدارها به نگهبانی ملک خود پرداخته با کمال راحتی و در امنیت کامل به آباد کردن زمین مبادرت نمودند. مردم به مناسبت آشتی و دوستی جشن‌ها برپا ساختند و همه‌جا صلح و صفا برقرار شد. کار به جایی رسیده بود که چون از جانب کورش رسولانی آمدند و سؤال کردند که آیا برای استقرار نظم احتیاج به دسته‌های دیگری از سپاه یا ادوات قلعه‌کوبی هست یا خیر؛ آدوزیوس جواب داد که احتیاجی نیست و حتی سپاهیان که با خود آورده است می‌توانند در محل دیگری خدمت کنند و مفید واقع شوند و به همین قرار نیز عمل کرد. فقط دسته کوچکی را در قلعه‌ها مستقر ساخت و بقیه را امر به بازگشت داد. کاری‌ها التماس کردند آنها را ترک نگویند ولی چون راضی نمی‌شد کسانی خدمت کورش فرستادند و استدعا نمودند وی را به عنوان ساتراپ در آن ملک معین و برقرار سازد.

مقارن این ایام، کورش هیستاسپ را در رأس قوایی مأمور ساخت که ایالات فریژی مجاور هلسپونت را مسخر سازد. کورش به محض این‌که آدوزیوس از مأموریت خویش مراجعت کرد او را با قوا به کمک هیستاسپ روانه کرد تا متخاصمین بهتر از او تمکین کنند. یونانیانی که در سواحل دریا سکونت داشتند تقاضا نمودند که در مقابل پرداخت خراج سپاهیان پارسی به موطنشان وارد نشوند و حاضر شدند که در ازای این گذشت عده‌ای از جوانان خود را به خدمت کورش اعزام دارند تا در شمار لشکریان فاتح محسوب شوند و هرکجا که مقرر داشت تحت

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۱۱

اوامرش خدمت نمایند. اما پادشاه فریژی تصمیم گرفت در برابر سپاه پارسیان از قلاع و مواضع خود دفاع کند و تسلیم نشود. این تصمیم خود را علناً همه جا اعلام داشت. ولی در برابر سرکشی و مخالفت عده‌ای از سرکردگان خود مجبور شد در برابر هیستاسپ از در تسلیم درآمد و خود را در اختیار کورش قرار دهد. هیستاسپ عده‌ای از سربازان خود را در آن موضع مأمور ساخت و خود با بقیه قوا و عده بسیاری از سواران زبده فریژی که وارد سپاهیانش شده بودند حرکت نمود.

در واقع کورش دستور داده بود که هیستاسپ و آدزیوس سربازانی را که تمکین نمایند و بدون مبارزه تسلیم شوند خلع سلاح نمایند و با خود بیاورند و فقط کسانی را که از در ستیزه وارد شوند و مقاومت نشان دهند خلع سلاح نمایند و افراد را با اردوی خود به حضورش انتقال دهند.

قضایا به همین نحو فیصله یافت. کورش پادگان مفصل و مهمی در شهر سارد برقرار کرد و خود با بقیه سپاهیان و کرزوس و عده معتنابهی ارابه و ذخایر و اثاثه ذی‌قیمت حرکت کرد. کرزوس قبل از حرکت محتویات کلیه ارابه‌ها را صورت‌برداری نمود و این نامه را به کورش تقدیم کرد و گفت:

«کورش، چون صورت ریز ذخایر و غنایم را در دست داری، خواهی فهمید که کدامیک از مستحفظین و قراولان به آنچه در اختیار خویش دارند دست‌برد زده‌اند.» کورش جواب داد: «عمل تو پسندیده است، اما مأموران من می‌دانند که این اموال به آنها تعلق دارد و چنانچه چیزی از آنها بردارند، در واقع از مال خود برداشته‌اند، لذا خاطر من جمع است که چنین کاری نخواهند کرد.» مع ذلک صورت‌ها را بین دوستان و سرکردگان توزیع کرد تا مراقب باشند و ببینند کدامیک از مأموران امین و مورد اعتماد نیستند. کورش عده‌ای از اهالی لیدی را که عشق به اسلحه و ارابه و سواری و جنگ داشتند وارد سپاه خود نمود. به کسانی که می‌دید درصددند وظیفه خویش را به نحوی انجام دهند که مایه رضایت خاطر او است، اسلحه داد و اما کسانی را که می‌دید به اکراه اطاعت می‌کنند اسبان‌شان را گرفت و به سربازان پارسی بخشید و سلاح‌شان را به آتش انداخت و سوخت و خودشان را موظف کرد در اردو خدمت‌گزار باشند. علاوه‌براین، به عموم اسرا سلاحی داد که خاص بندگان زرخرید بود. این سلاح به نحوی بود که برای خدمات در اردو مفید واقع می‌شد ولی هیچ‌گاه نمی‌توانستند به اتکای آن دسته‌جمعی علیه سربازان قیام نمایند یا به هوای شورش و خودسری از آن استفاده برند.

بدین‌قرار کورش پس از فتح سارد و قبل از رسیدن به شهر نینوا اهالی فریژی بزرگ و کاپادوسیان و اعراب را منقاد و مطیع کرد. با اسلحه و تجهیزاتی که از این اقوام به‌دست آورد، سپاه بزرگی مرکب از چهل هزار سوار پارسی ترتیب داد و مقداری سلاح و عده‌ای اسب بین متحدین خود توزیع نمود. به نحوی که چون برابر حصار شهر بزرگ نینوا رسید سپاهش مرکب از چند لشکر سوار زبده و کارآزموده بود و عده معتنابهی تیرانداز مجرب و پیاده‌نظام و خدمت‌گزار همراه داشت.

کوروش نامه، متن، ص: ۲۱۲

اولین محاصره شهر نینوا. تسخیر شهر. گفتار کورش به یارانش. جواب آرتاباز و کریزانتاس. کورش لشکر قراولان خاصه را تشکیل داد. گفتار کورش در باب رفتار و کردار فاتحین پس از پیروزی.

فصل پنجم محاصره و تسخیر نینوا. تشکیل قراولان خاصه. گفتار کورش

به محض این که کورش به حوالی نینوا رسید عموم سپاهیان خود را در اطراف مستقر نمود، خود در رأس یاران و سرکردگان متحدین به بازدید اطراف پرداخت. پس از این که استحکامات شهر را از دور مطالعه کرد، مصمم شد که سپاهیان خود را به عقب برگرداند. ناگاه شخص خاینی از شهر خارج شد و به او خبر داد که مردم نینوا چون قلب سپاه او را ناتوان تشخیص داده‌اند، مصمم هستند در حین عقب‌نشینی بر وی حمله برند. این امر چندان دور از حقیقت نبود. چون حصار و باروی اطراف شهر بسیار طولانی بود لذا وقتی قلب سپاه گسترش می‌یافت ناچار عمق آن بسیار کم و ناقص می‌ماند. کورش چون در قلب سپاه قرار گرفت فرمان داد که جناحین با یک حرکت دورانی در قسمت عقب سپاهی که شخصا فرمان‌دهی آن را داشت موضع بگیرند. این حرکت موجب اطمینان خاطر قلب سپاه شد چه صفوف آن متراکم و عمیق شد و همچنین مایه اعتماد جناحین گردید زیرا مستقیماً مقابل دشمن قرار گرفتند. چون حرکت جناحین راست و چپ به قلب سپاه پایان یافت، جوش و خروش فراوانی در کلیه صفوف مشهود گردید و جملگی به وضع خویش اطمینان حاصل کردند، زیرا صفوف مقدم خود را در پناه جناحین دیدند و جناحین نیز در حمایت صفوف مقدم قرار گرفتند. بنابراین از حمله دشمن و غافل‌گیر شدن بیمی در دل نداشتند. از طرف دیگر زبده‌سربازان در مواضع وسط قرار گرفتند و این بهترین آرایش بود؛ هم برای جنگیدن و هم برای جلوگیری از فرار کسانی که در معرض ترس و تهدید قرار گرفته بودند و نیز سواره‌نظام در جناحین فرمان‌ده قرار گرفتند و بدین‌قرار طول جبهه کوتاه شد و عمق و تراکم صفوف افزایش یافت. چون آرایش سپاه بدین‌قرار مرتب گردید، آن‌گاه آهسته به عقب حرکت کردند تا از تیررس مدافعین حصار در امان باشند. پس از این که از برد تیر دشمن خارج شدند به

کوروش نامه، متن، ص: ۲۱۳

طرف چپ برگشتند و به حرکت خویش ادامه دادند. هرچه دور می‌شدند کم‌تر توقف می‌کردند. همین که خود را از خطر غافل‌گیری در امان دیدند به حرکت خود ادامه دادند تا این که به‌موضع اردو و خیمه‌گاه خود رسیدند و در آنجا مستقر شدند.

به محض این که به اردوگاه رسیدند کورش عموم سرکردگان را به حضور طلبید و گفت:

«متحدین من، ما اطراف شهر را بازدید کردیم و به نظر من دیوارهایی به این ارتفاع و به این استحکام از راه حمله غیرقابل تسخیر است. اما به عقیده من هرچه تعداد سربازان داخل شهر زیادتیر باشد، در صورتی که نخواهند از مواضع خود خارج و آماده کارزار باشند، تحت استیلای گرسنگی، زودتر تسلیم می شوند. پس اگر کسی رای بی بهتر از این نداشته باشد، من معتقدم که باید آنها را تحت محاصره قرار داد.» آن گاه کریزانتاس گفت: «آیا این رودخانه به عرض دو استار از وسط شهر عبور نمی کند؟» گوبریاس جواب داد: «بلی، و عمق آن از مجموع قد دو تن بیشتر است، به این جهت این رودخانه نیز بهتر از دیوارها در استحکام شهر مؤثر است.» کورش جواب داد: «کریزانتاس، از آنچه مافوق قوه ماست سخنی به میان نیاوریم. پس از این که مستقر شدیم به سرعت باید مجرای بسیار پهن و عمیق حفر کنیم. هر دسته از سپاه به نوبت باید در حفر آن اقدام کند و به این نحو برای پاس داری از سپاه به تعداد کمتری قراول احتیاج داریم.»

پس در خارج از حصار شهر خط ترعه را ترسیم نمودند و در محلی که می بایستی با رودخانه تلاقی کند برج و بارو بنیاد نهادند. آن گاه سربازان به حفر خندق بزرگی مبادرت ورزیدند و خاک آن را به اطراف ریختند. کورش در اطراف رودخانه، به منظور استحکامات، پایه هایی از چوب نخل ساخت تا نشان دهد که مصمم است شهر را در محاصره گیرد، سپس در فواصل معین استحکامات مهمی برپا ساخت تا قراولان متعدد در محل امنی به پاس داری بپردازند. این بود نقشه محاصره کورش ولی محصوران شهر از بالای دیوارهای رفیع شروع به تمسخر سپاهیان کورش نمودند و چون آذوقه که کفاف معاش آنان را تا مدت بیست سال می نمود در انبارهای خود داشتند، وقتی به تمهیدات سپاه مهاجم نمی نهادند. کورش که از این قضیه وقوف یافت مقرر داشت که سپاه به دوازده قسمت تقسیم شود و هریک برای مدت یک ماه محافظت حصار را به عهده بگیرند. محصورین از شنیدن این خبر بر تمسخر خود افزودند و بسیار مسرور شدند زیرا محافظت و پاس داری به عهده فریژی ها، لیبی ها، اعراب و کاپادوسی ها می افتاد و آنان را با خود خیلی بیشتر همراه و مساعد می دانستند تا با پارسی ها.

حفر ترعه با سرعت پیش رفت می کرد. کورش دریافت که قریباً جشن بزرگ اهالی نینوا فرا می رسد و در شب و روز عید عموم اهالی سرگرم شادی و طرب و مست و مخمور از می ناب هستند. این بود که به محض این که ظلمت صحرا را فراگرفت تعداد کثیری از سربازان را مأمور

کورش نامه، متن، ص: ۲۱۴

ساخت زبانه ای را که بین رودخانه و ترعه باقی مانده بود حفر کنند. در اواسط شب عید و شادی، آب رودخانه وارد ترعه شد و ارتفاع آب در بستری که وارد شهر می شد به اندازه ای کاهش یافت که به

سهولت قابل عبور بود. سپس کورش فرمان داد که سران پیاده‌نظام و تیراندازان و سواره‌نظام پارسی هریک در رأس ستون‌های خود مرکب از هزار نفر حاضر شوند و سایر متحدین پشت‌سر آنها حرکت کنند. جملگی در اندک زمانی حاضر و مهیای حرکت شدند. آن‌گاه گارد مخصوص و پیاده‌نظام خاصه و سواره‌نظام را مأمور ساخت به بستر رودخانه وارد شوند تا این‌که بدانند کف آن به اندازه کافی محکم است یا نه. پس از اطمینان، فرمان داد کلیه رؤسای سواره‌نظام و پیاده‌نظام گردش جمع شوند و گفت: «دوستان من، بستر رودخانه وسیع و راه بسیار مناسبی برای ورود ما به شهر است، برویم و با کمال اطمینان و بدون ذره‌ای ترس و تردید وارد شهر شویم.

حریف ما همان است که با وجود متحدین بسیار از ما شکست خورد. همه آن‌روز را به یاد دارید که در مقابل ما شکست خورد و پا به فرار گذارد. آن‌روز صبح خیلی زود خود را برای مدافعه آماده کرده بود و سلاح کافی در دست داشت و صف‌آرایی نموده بود، و حال آن‌که امروز که ما آنان را مورد حمله قرار می‌دهیم جملگی در خواب و مست باده عیش و نوش‌اند. مردم یا در بستر ناز و خوشی آرمیده‌اند و یا در گوشه و کنار به نوشیدن و طرب مشغول‌اند و چون ما را در داخل شهر خود ببینند چنان گرفتار بهت و هراس خواهند شد که دیگر قادر به در دست گرفتن سلاح نیستند.

اگر بعضی از اشخاص در گوشتان خوانده‌اند که ورود در شهری به این عظمت، با وجود پاسبانان متعدد و کثرت جمعیت و از جان‌گذشتگی مردم امری دشوار و خطرناک است؛ اطمینان داشته باشید که در برابر سپاهیان دلیر و کارآزموده‌ای مانند شما کار مهمی از آنان ساخته نیست. حصار خانه‌هاشان همه از چوب خرما و با قیر قابل احتراق آغشته است. ما مشعل‌های بسیار داریم که در اندک فرصت همه‌جا را شعله‌ور و شهر را دچار حریق عظیمی خواهد کرد. سربازان ما مقداری قیر قابل احتراق با خود دارند و به سرعت خانه‌ها را آتش خواهند زد و بدین‌قرار مدافعین یا باید خانه و مواضع دفاعی خود را رها کنند و بگریزند یا در میان شعله‌های آتش بسوزند. سربازان من، اسلحه خود را بردارید و به پیش بروید. به یاری خدایان شما را قریباً به سرمنزله پیروزی خواهیم رساند. شما ای گاداتاس و گوبریاس، راه به ما نشان دهید، چون شما راه‌ها را خوب می‌شناسید. وقتی وارد شهر شدیم ستون قوا را مستقیماً به قصر سلطان هدایت کنید.» گوبریاس جواب داد: «احتمالاً در این شب عید و شادی درهای قصر باز و ورود عامه بدان آزاد است، ولی البته قراولان خاصه مشغول کشیک هستند.» کورش گفت: «نباید از این امر غافل بود. برویم، سعی کنیم تا آنجا که ممکن است غافل‌گیرشان کنیم.»

سپاهیان کورش پس از صدور فرمان، از جا حرکت کردند. از بستر رودخانه وارد دیوار ضخیم

کروشن‌نامه، متن، ص: ۲۱۵

شدند و از آن گذشتند و به شهر سرازیر شدند. هرکس در راه دیده می‌شد یا در زیر تیغ سربازان کشته می‌شد و یا دیوانه‌وار فرار می‌کرد. سربازان گاداتاس به این فریادهای هول‌انگیز آنگونه جواب می‌دادند که گویی در جشن و شادی شریک آنان‌اند و به سرعت زیاد متوجه قصر سلطان شدند. ستون‌هایی که تحت فرمان‌دهی گاداتاس و گوبریاس پیش‌روی می‌کردند چون به دروازه‌های قصر رسیدند آنها را بسته یافتند. عده‌ای بر قراولان که گرد آتشی جمع و مشغول نوشیدن بودند تاختند و آنها را از پا درآوردند. همه‌جا غوغای مهیبی برپا شد و غلغله عظیمی در شهر افتاد. کسانی که در داخل قصر بودند از غوغای خارج دچار بهت و رعب موحشی شدند.

سلطان فرمان داد تحقیق کنند چه خبر است. عده‌ای قراول به دروازه‌ها دویدند و درها را باز کردند. گاداتاس و سربازانش چون درها را گشوده یافتند به سر قراولان تاختند و هرکس را یافتند از دم تیغ گذراندند تا به شخص سلطان رسیدند. پادشاه آشور سراسیمه به پا ایستاده و قداره خود را از غلاف کشیده و مات و متحیر بود. عده‌ای از سربازان گاداتاس و گوبریاس بر او حمله بردند و شاه و عموم حضار را از پای درآوردند. تنی چند از آنان پا به فرار گذاردند و عده‌ای حمله آوردند ولی به احدی فرصت داده نشد و جملگی به خاک هلاک افتادند. کورش به سواره‌نظام و سربازان خود امر داد هر که در کوچه‌ها یافتند بکشند و به جارچیان که زبان آشوری می‌دانستند فرمان داد ندا برآورند که مردم در خانه خویش بمانند و قدم بیرون ننهند والا خونشان هدر است.

آن‌گاه گاداتاس و گوبریاس فرارسیدند. اولین اقدامشان شکرگزاری در برابر خدایان بود که به آنان فرصت دادند تا انتقام خویش را از پادشاه جرار و سفاکی چون شاه آشور بستانند. سپس خدمت کورش شتافتند و اشک شوق و شعف بر رخسارشان جاری بود، خود را به پای کورش انداختند و دست و پای او را غرق بوسه کردند و از این موهبت و سعادت که نصیبشان شده بود سر از پا نمی‌شناختند.

کم‌کم طلعه صبح در افق نمایان می‌شد. قراولان و مستحفظین برج و باروی شهر عظیم و مغرور نینوا چون از هجوم سپاهیان کورش و کشته شدن پادشاهشان اطلاع یافتند، جمله استحکامات را تسلیم نمودند. کورش بی‌درنگ مواضع دفاعی شهر را مسخر ساخت و افراد زبده‌ای را به حراست آنها گماشت. سپس به بازماندگان کشتگان اجازه داد مقتولین را به خاک سپرند و به وسیله منادیان فرمان داد که هرکس سلاحی در دست یا در محلی پنهان دارد، بی‌درنگ آن را تسلیم نماید. هرکس سلاحی در دست یا در خانه نگه دارد، او و تمام کسان آن خانه کشته خواهند شد. عموم مردم سلاح خود را تسلیم نمودند. کورش مقرر داشت هرچه جمع‌آوری شده است در قلاع شهر گرد آورند تا این‌که در صورت ضرورت مهیا و آماده باشد؛ پس از این اقدامات موبدان را به حضور فراخواند؛ چون شهر اسلحه به‌دست و با زدو خورد فتح

شده بود، سهمی از غنایم را برای نیاز به درگاه خدایان اختصاص داد و خانه‌های بزرگان را به کسانی که بیش از سایرین مجاهدت نموده بودند بخشید؛ گفت هر کس نسبت به سهمی که دریافت داشته است اعتراضی دارد ادعای خویش را بیان کند. به ساکنین نینوا مقرر داشت که به کشت زمین مشغول شوند، خراج و غنایم را بپردازند و از آن کس که برای حکومت معین می‌کند فرمان‌برداری و اطاعت نمایند و به پارسیان و جمله کسانی که صاحب حقوق و امتیازاتی بودند و هم‌چنین به متحدینی که در خدمتش باقی می‌ماندند اجازه داد اسیران را در اختیار خود گیرند.

کوروش پس از این وقایع مایل بود همان احترامات و تشریفات را که در حق پادشاهی به جا می‌آوردند درباره او نیز اجرا کنند و تصمیم گرفت کاری کند که دوستان و پیروانش خود چنین پیش‌نهادی به وی بنمایند تا اگر بعدها او را در میان جمع و در کنار سربازان نبینند، از او رنجیده‌خاطر نشوند. لذا چنین تمهید نمود: روزی قبل از طلوع صبح، در محلی که مناسب می‌دانست ایستاد، به عرض حال کلیه مراجعه‌کنندگان گوش فراداد و حاجتشان را برآورد و احقاق حق نمود. مردم که از مآوقع اطلاع یافتند سراسیمه آهنگ خدمتش کردند و به اندازه‌ای ازدحام زیاد شد که محلی برای مراجعه‌کنندگان که با شوق و شغف از مسافتات بعید به حضورش آمده بودند نماند. همه عظیمی گرد آن سردار مدبر برپا شد. محافظین و قراولان به تدریج داوطلبان را به حضورش اعزام می‌داشتند. تا این که عده‌ای از یاران فرارسیدند و با زحمت بسیار انبوه جمعیت را شکافتند و خود را به کوروش رساندند. کوروش دست خود را به سوی آنان دراز کرد و گفت: «یاران من، قدری حوصله به خرج دهید تا به سخن متظلمان برسیم، آن‌گاه با فراغ بیشتر به گفت‌وگو بپردازیم.» دوستانش او را در میان گرفتند و به انتظار ایستادند، ولی موج جمعیت هر آن رو به تزاید می‌رفت و آن قدر طول کشید که شب فرارسید و هنوز فرصت صحبت با دوستانش فراهم نشده بود. لذا آنان را مخاطب ساخته گفت: «دوستان من، وقت آن فرارسیده که دمی بیاساییم. وعده ملاقات ما به سپیده صبح روز بعد خواهد بود.» دوستان کوروش که از انجام کارهای خود بازمانده بودند با شوق و شغف فراوان وعده او را پذیرفتند و هریک به سوی اقامتگاه خود رهسپار شد. فردای آن روز چون کوروش به محل رسید به انبوهی از جمعیت به مراتب بیشتر از روز گذشته برخورد که مدتی قبل از دوستانش به آنجا آمده و در انتظار قدمش بودند. کوروش عده‌ای از اسلحه‌داران پارسی را حلقه‌وار گرد خود مأمور ساخت که فقط معاشرین و سرکردگان پارسی و متحدین را رخصت حضور دهند، و چون عموماً در محل حاضر شدند آنها را مخاطب ساخته گفت:

«یاران و متحدین من، شکر خدایان را که تاکنون آنچه از درگاهشان تمنا کرده‌ایم به ما ارزانی داشته‌اند. اما اگر حاصل پیروزی‌های بزرگ این است که نه از مصاحبت یاران موافق مستفیض

شویم و نه فرصت بیابیم که به کار خود برسیم من مصمم هستم که از این سعادت چشم بپوشم و آن را نادیده انگارم. شما ملاحظه کردید که دیروز از طلوعه صبح تا غروب آفتاب اوقات خویش را با مراجعین صرف کردم ولی صحبت ما ناتمام ماند و مشاهده می کنید که امروز جمعیت بیشتری مراجعه کرد و وقت مرا مصروف به رسیدگی به امور خود نموده اند. چنانچه باز وقت خود را مصروف آنان کنم، امروز هم از صحبت شما محروم و از کار خویش باز خواهم ماند. در این امر یک چیز مضحکی نیز هست: من بین مراجعه کنندگان احدی را به اسم و رسم نمی شناسم. ولی هر کدام که زور بازوی بیشتری دارد، جمعیت را به کنار زده خود را به من می رساند و ناچار باید به سخنان آنها پیش از دیگران توجه کنم. پس بهتر می دانم هرکس حاجتی دارد قبلا به شما مراجعه نماید و شما ماحصل آن را به من بگویید. شاید برسید چرا قبلا چنین تمهیدی به کار نبردم و خود را در محضر عام برابر کلیه رعایا قرار دادم تا این که اکنون به این مشکل دچار شوم. علتش این است که در جنگ هر فرمان ده باید قبل از زیردستان از مایحتاج سربازانش وقوف حاصل کند و چنانچه موجبی پیش آید که اقدام سریعی لازم باشد بی درنگ به آن مبادرت ورزد. بدین لحاظ هر فرمان دهی که ندرتا خود را به سربازانش نشان دهد، مرتکب خطای بزرگی می شود. اما امروز که ما در بزرگترین نبردها فایق آمده ایم، من حس می کنم که باید اندکی بیاسایم و به امور کلی برسم. ولی از آنجایی که در اتخاذ روشی که مایه سعادت و رفاه اقوامی که ما ملزم به حفظ و نگهبانی آنان هستیم، هنوز مرددم، خواستم عقیده هریک از شما را به گوش خود بشنوم و از آنچه بیشتر مقرون به صلاح و خیر عام است پیروی کنم تا مایه خرسندی و سعادت جملگی باشد.»

این بود بیانات کورش. آرتاباس که پیش از این خود را پسر عموی کورش معرفی کرده بود برپا خاست و گفت: «ای کورش، بسیار کار به جایی است که به بحث در این موضوع پرداختی. من از همان آغاز طفولیت تو آرزو داشتم که روزی سعادت خدمت نصیبم شود، اما چون حدس می زدم که به کمک من احتیاجی نداری، لب فرو بستم. اتفاقا روزی مرا مأمور کردی پیام اهالی ماد را به سیاکزار برسانم. من حتم کردم اگر این مأموریت را به نحو مطلوب انجام دهم در حلقه یاران تو وارد خواهم شد و خواهم توانست به هر اندازه که مایل باشم از صحبتت برخوردار شوم؛ تا این که مأموریتم را به دلخواه تو انجام دادم و مورد تقدیر قرار گرفتم. چندی بعد هیرکانیان در صدد عقد الفت و دوستی با ما برآمدند. چون در آن اوان متحدین ما نادر بودند پیش نهادشان مورد قبول افتاد. سپس بر اردوی خصم پیروز شدیم و غنایم بسیار نصیبمان شد.

تو در این مورد خدمتی به من رجوع نمودی، سببش مشغله بسیار زیاد تو بود و من از تو دلگیر نیستم. گوهریاس در جرگه متحدین ما وارد شد و این امر مایه مسرت من شد. سپس گاداتاس نیز

جزو متحدین ما درآمد، این هم به نفع ما بود؛ ولی یک مانع دیگر برای نزدیکی من به تو فراهم شد تا این که ساس‌ها و کادوزی‌ها نیز به تو ملحق شدند. همه این‌ها مایه نصرت و وسیله ارتقای تو شد و حقا خدماتشان مورد توجه قرار گرفت آنها نیز در ارادت و صمیمیت از هیچ چیزی فروگذار ننمودند. مشغله تو به اندازه‌ای وسیع شد که می‌بایستی به جزئیات کلیه امور از سواره‌نظام و پیاده و سلاح و ارابه و غیره رسیدگی کنی ولی امیدوار بودم که وقتی این امور سامان یافت قدری فراغت بیابی و به درد دل یاران قدیمی‌ات توجهی داشته باشی. تا این که به یاری خدایان بر مشغله‌ای مهم‌تر و مأموریتی خطیر فایق آمدی و شهر سارد را مسخر ساختی؛ کرزوس در دستت اسیر شد؛ آن‌گاه بر سلطنت نینوا تسلط یافتی و سرتاسر سرزمین‌های وسیع به دستت مسخر شد. اما چه فایده؟ اگر من روز گذشته سعی و کوشش فراوانی به خرج نمی‌دادم و انبوه جمعیت را از چپ و راست نمی‌راندم محال بود دستم به دامنات برسد. بالاخره پس از کوشش بسیار به زیارت نایل آمدم، دست محبت به سرم کشیدی. نتیجه این شد که یک روز تمام بدون این که بتوانم چیزی بخورم یا بنوشم در سایهات ایستادم و شاهد مراجعه هزاران نفر از عرض حال دهندگان بودم. حتی نتوانستم کلمه‌ای با تو صحبت کنم یا لفظی از دهانت بشنوم.

اما اگر امروز باز به علت کثرت مراجعه‌کنندگان دستم از دامنات کوتاه شود کاری خواهم کرد که عموم مردم از کنارت دور شوند تا دقیقه‌ای هم به ما برسی. ما از یاران قدیمی تو هستیم و باید از درک صحبت و فیض حضورت برخوردار شویم.»

کوروش و جمله حضار از این نتیجه که آرتاباس از سخنانش گرفت خندیدند. سپس کریزانتاس پارسی رشته صحبت را به دست گرفت و گفت: «دیروز تو نتوانستی خود را به عموم حضار برسانی، یا به سبب دلایلی که ذکر کردی یا این که نخواستی ما را بر دیگران رجحان نهی، ولی این را بدان که ما به طلب خیر و مصلحتی کمر به خدمتت بسته‌ایم، باید به هر وسیله که میسر است مردم را به سوی خود جلب کنیم تا این که به رضا و رغبت شریک خستگی‌های ما و در مخاطرات با ما سهیم و شریک باشند. اما حالا به مرتبه‌ای رسیده‌ای که نه تنها میل و رغبت تو، بلکه وسعت و سنگینی امور ایجاب می‌کند که بر مسندی که برازنده تو است جلوس کنی و به اداره امور سترگ پردازی؛ تو باید مرکزی بنیاد گذاری و خانه‌ای برای رتق و فتق امور برپا سازی، کاخی را پی افکنی که قبله‌گاه مردم و مایه امید و سرافرازی آنها باشد. آیا سزاوار است ما که به خدمتت مباحثات می‌کنیم صاحب خانه و کاشانه باشیم و تو که حامی و فرمان‌روای مایی بی‌سامان باشی؟»

همین که سخنان کریزانتاس به اینجا رسید جمله حصار کف زدند و یکدل و یکزبان کورش را مولا و بزرگ خود خواندند. آن گاه کورش به قصری که برای او تهیه کرده بودند عزیمت نمود.

کورش نامه، متن، ص: ۲۱۹

نخستین عملش قربانی به شکرانه نعمت‌های بی‌کرانی بود که خدایان به وی و یارانش ارزانی داشته‌اند و سپس به اداره امور پرداخت. چون مشاهده کرد که باید بر عده بی‌شماری افراد مختلف حکم‌روایی کند و در بزرگ‌ترین شهرهای جهان که هنوز با وی سر ستیزه‌جویی داشتند اقامت گزیند، مقرر داشت قراولان خاصه برای حفظ و صیانت شخص وی از بین زبده افراد برگزیده شوند. و چون می‌دانست که در سر میز غذا یا در بستر خواب بیشتر مورد سوءقصد دشمنان واقع خواهد شد، از بین مستحفظین کسانی را که بیشتر موثق و مورد اعتماد بودند بدین منظور انتخاب کرد. و چون می‌دانست که نمی‌توان به مردی که در دنیا به چیز دیگری علاقه‌مند است اعتماد و اطمینان مطلق داشت، به انتخاب خواجگان برای حراست شخص خویش مبادرت ورزید. در واقع مردانی که صاحب زن و فرزندند و به زندگانی داخلی خویش علاقه دارند، قهراً متعلقان خود را بر دیگران ترجیح می‌دهند و حال آن‌که خواجگان، چون از نعمت و برکت محبت و علاقه خانوادگی محروم هستند، نسبت به کسانی که آنان را صاحب ثروت و شخصیت می‌کنند وفادار می‌مانند خصوصاً وقتی که برگزیده شاهان و مورد محبت و مهر بزرگان قرار گیرند. خواجگان چون معمولاً از جانب عامه مردم مورد تحقیر قرار می‌گیرند، اگر بزرگی از آنان حمایت کند، از دل و جان فرمان‌بردار وفادار او می‌شوند. خواجه‌ای که از طرف مولایش حمایت شود ممکن است صاحب جاه و مال شود و بدین دلایل چنان‌چه نیکی ببیند از جان و دل مطیع مولای خود می‌شود و در همه حال وفادار می‌ماند و این‌که بعضی می‌گویند خواجگان مردانی صاحب حمیت و غیرت نیستند، روشن و مدلل نیست. چون آنها را با حیوانات قیاس کنیم عکس آن به ثبوت می‌رسد؛ اگر اسب سرکش را اخته کنند دیگر مزاحم کسی نمی‌شود و شرارت نمی‌کند و در میدان جنگ هم دست کمی از اسبان دیگر ندارد. گاو میشان اخته نیز به آن درجه وحشی و متجاوز نیستند ولی ذره‌ای از قدرت کار و زور آزمایی‌شان کاسته نمی‌شود. سگان اخته به مراتب نسبت به صاحبانشان مطیع‌تر و وفادارترند و در عین حال در محافظت و شکار هم چنان چابک و مفید هستند؛ به همین قرار است مردانی که از حس شهوت و لذت محروم می‌شوند، این قبیل مردان عموماً آرام و خاموش‌اند ولی به هیچ‌وجه در انجام فرمان یا سواری و تیراندازی یا کسب افتخار دست کمی از دیگران ندارند. به‌عکس، هرروز چه در جنگ و چه در شکار، به سبب حرارت و حدتی که در نیل به هدف و کسب رفعت و ارتقا از خودشان می‌دهند به ثبوت رسانده‌اند که با وجود محرومیت از درک لذت و شهوت، میل به تعالی و ترقی در آنان معدوم نشده است و در روحشان همان حدت و شهامت باقی است. و اما در موضوع وفاداری و حمیت نسبت به

مخدومشان، به خصوص وقتی اربابشان از دار فانی رخت برپست، علایم آن بارز و مشهود است: هیچ کس بیش از خواجهگان، وقتی مخدومشان

کوروش نامه، متن، ص: ۲۲۰

گرفتار نکبت و بدبختی می شود، متأثر و متألم نمی شود؛ زیرا اگر ضعیفان چیزی از نیروی جسمانی کم دارند در عوض در میدان جنگ با نیرومندترین سربازان برابری می کنند.

کوروش، بدین قرار قراولان خاصه و دربانان کاخ خود را از بین خواجهگان برگزید ولی چون دشمنانش بی شمار بودند در اندیشه بود کسری قراولان را از بین کدام یک از اقوام متحد خود انتخاب نماید و متوجه شد که عده ای از پارسیان که در سرزمین خود باقی هستند در سختی و مضیقه به سر می برند چون مجبورند قوت لایموت خود را از کارهای دستی تأمین نمایند. لذا مصمم شد از این راه به آنان کمکی رساند و راضی و خشنودشان نماید. لذا ده هزار نفر از آنان را به سمت گارد شاهی برگزید که در مسافرت ها در رکابش باشند و چون در نقطه ای مستقر می شد به خدمت گزاریش بپردازند. سپس برای حراست شهر نینوا اعم از آن که در آن شهر حضور داشته باشد یا نه، مقرر داشت پادگان بسیار نیرومند و مجهزی در آن شهر تشکیل شود. فرمان داد کلیه حقوق و خوراکی افراد این گارد از طرف اهالی پرداخته شود تا بدین وسیله از مبادرت به هرگونه ایذا و اذیت و مزاحمت نسبت به فاتحین فارغ باشد. گارد شخصی شاهی کوروش که برای نگهبانی او و حفظ نظم و انضباط در شهرهای تسخیر شده تأسیس گردید تا این زمان باقی است «۱». و چون فکر می کرد که ممکن است شهامت و پای داری این اجیران که از اقوام مختلف بودند هنگام ضرورت قابل اعتماد نباشد، به خصوص که از حیث شماره ضعیف هستند، مصمم شد عده ای از جنگ جویان زبده را که در رکابش شمشیر زده بودند در جزو آنان نگاه دارد؛ و مخصوصا اهتمام کافی به خرج داد که در نتیجه رکود و میل به تن پروری، فضایل جنگی و شهامت و پای داری آنان کاهش نیابد. اما نمی خواست که این اصلاحات و عاقبت اندیشی های سودمند به شکل دستورها و فرمان های گوناگون گوش زد گردد، بلکه به عکس می خواست افراد خودشان از راه فهم و ادراک به ضرورت این کار پی برند و خواهان این مصلحت باشند؛ لذا عموم سرکردگان و یاران خود را که شجاعانه در رکابش جنگیده بودند و به صلاحیت و درست کاری آنان اعتماد داشت گرد خود جمع نمود و چنین گفت:

«یاران و متحدین من، بر ماست که به بهترین وجهی از موهبت و کرامت خدایان که ما را در این همه پیروزی، در برابر دشمنان کمک و راه نمایی کرده اند سپاس گذاری کنیم. ما امروز صاحب کشوری بزرگ و سرزمین های حاصل خیز عظیمی هستیم، زارعین متعدد در هر گوشه به کار خود مشغول اند و احتیاجات ما را تأمین می کنند. ما اکنون صاحب خانه و سامان هستیم و در درون خانه های ما

همه چیز برای رفع ضروریات ما مهیا است. هر کس حق دارد آنچه در اختیار خویش دارد از آن خود و ملک طلق خود بداند زیرا حق مسلم هر فاتح که دشمن خویش را

(۱). یعنی تا سالی که این کتاب تألیف شد.

کوروش نامه، متن، ص: ۲۲۱

شجاعانه در میدان مبارزه مغلوب و منکوب کرد این است که مال و ثروت مغلوبان را از آن خود بداند و در آن هر تصرفی که لازم بداند بنماید. پس باید مطلقاً از انهدام و نابود کردن مال و غنایم خودداری کنید و آنچه لازمه مروت و رأفت است در حق مغلوبین رعایت کنید. اما تکلیف و وظیفه‌ای که از امروز بر عهده عموم ماست این است که از تن‌پروری و کاهلی بپرهیزیم و از زندگانی سست و بی‌مایه حریفان دیروز خود احتراز جوییم. این اشخاص که امروز مغلوب و در دست شما اسیرند کار کردن و زحمت کشیدن را عار و ننگ می‌دانستند، معتقد بودند که سعادت در آن است که مرد وقت خود را بیهوده صرف لهو و لعب و عیش و عشرت کند. به شما اعلام می‌کنم که اگر ما رفتارشان را برای خود سرمشق و نمونه بگیریم و تن به بی‌کاری دهیم، به‌زودی آنچه به زور بازو و کفایت و تدبیر به‌دست آورده‌ایم از کف خواهیم داد و اسیر کسانی خواهیم شد که سعی و کوشش و کار و زحمت را پیشه خود قرار می‌دهند. مرد برای این که صاحب عزت و شرافت باقی بماند کافی نیست اندک زمانی از مواهب عالی فضیلت برخوردار باشد، بلکه باید پیوسته سعی باشد تا راه خویش را در فضیلت و تقوا بپیماید و از آن دمی غافل نباشد. زیرا همان گونه که در نتیجه عدم ممارست، ارزش هنرمند نقصان می‌یابد، تن هر پهلوانی هم که در رخوت و سستی بماند ضعیف و ناتوان خواهد شد؛ مردان دلیر و پیروز نیز اگر از تکالیف خود غافل نشینند، به‌زودی اسیر فساد و رذالت و بی‌چارگی خواهند شد. پس بپرهیزیم از این که تن خود را به کاهلی عادت دهیم و عیش و عشرت پیشه خود گردانیم. دست یافتن به سرزمین‌های بزرگ و ایجاد شاهنشاهی عظیم البته کار خطیری است، اما از آن بزرگ‌تر و مهم‌تر حفاظت و اداره آن است؛ پیروزی غالباً از جسارت و رشادت حاصل می‌شود ولی نگهداری آنچه در میدان کارزار به‌دست آمده است جز با تدبیر و کیاست و حفظ اعتدال و کوشش مداوم میسر نخواهد شد.

ما باید به این حقایق آشنا شویم و خیلی بیش از آنچه برای به‌دست آوردن این همه پیروزی در راه تقوا کوشیده‌ایم در اداره و نگهداری آن مجاهدت نماییم. زیرا هر چه شما بیشتر صاحب نعمت و جلال شوید، بیشتر به شما بخل و حسد خواهند ورزید و در صدد گستردن دام برای گرفتاری شما خواهند بود، با شما دشمنی خواهند ورزید، به‌خصوص وقتی که این عظمت و بزرگی را در میدان جنگ و با مبارزه و قدرت به‌دست آورده‌اید.

تاکنون خدایان یار و حامی ما بوده‌اند زیرا ما به کسی خیانت نورزیده‌ایم، رفتار نامردانه و دور از عدالت با احدی نداشته‌ایم، بلکه دیگران با ما از در غدر و تزویر درآمدند و در میدان مصاف از ما شکست خوردند و به سزای تباه‌کاری خود رسیدند. اما برای این که یاری و لطف خدایان پیوسته شامل حال ما باشد، باید مدام خود را لایق و شایسته چنین کرامتی نشان دهیم، باید آن را از درگاه خدایان پیوسته مسئلت کنیم؛ یعنی به اتکای فضایل و تقوای خود، خود را

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۲۲

پیوسته ارجمند و برتر از دیگران نشان دهیم و با همان نیروی تقوا، مللی را که مغلوب ما شده‌اند اداره کنیم. ما باید در سرما و گرما، در خوراک و پوشاک، در خستگی و راحتی با اسیران و زیردستان خود شریک و سهیم باشیم و فقط در یک چیز برتری خود را بر آنها محفوظ و پای‌دار نگاه داریم: به کسانی که زیردست ما قرار دارند و باید هم خود را به کشت و زرع زمین و آماده نمودن ضروریات ما مصروف سازند اجازه ندهیم تا در فنون جنگی و کار ملک‌داری دخالت ورزند. ما باید پیوسته برتری خود را در این امور حفظ نماییم زیرا این‌ها وسایل کار ما و موجد آزادی و قدرت ماست، وسایلی است که بر اثر تقوا و فضیلت و سعی و کوشش و از برکت عنایت خدایان به‌دست آورده‌ایم. بالاخره باید بدانید که چون ما حریف مقهود خود را خلع سلاح نمودیم و اسلحه‌اش را از دستش گرفتیم، به‌همان دلیل نباید آنی اسلحه خویش را بر زمین نهیم و این نصیحت را پیوسته آویزه گوش کنیم که گفته‌اند: هرکس دستش نزدیک‌تر به سلاح خویش است کم‌تر در برابر اراده‌اش مقاومت نشان خواهند داد. ممکن است کسی از بین شما به این سخن من خرده بگیرد و بگوید: اگر ما باید پیوسته در معرض تهدید گرسنگی و تشنگی و خستگی بمانیم و نگران وضع خویش باشیم، پس این همه پیروزی و مجاهدت به چه کار ما خواهد آمد! این قبیل اشخاص باید بدانند که هرکس به نعمت بزرگ‌تری برسد در وضعی حساس قرار می‌گیرد، آن که بیشتر رنج می‌برد باید بیشتر بکوشد تا ثمره پیروزی را برای خود نگاه دارد. رنج و تعب لازمه نعمت و رستگاری و بزرگی است، مادام که گرسنگی به شما غلبه نکند، لذیذترین اغذیه در نظر شما خوار و بی‌قدر و فاقد لذت و طعم است. خدایان آنچه داشتندش آرزوی آدمیان است، در اختیار شما گذارده‌اند، بر هریک از ما واجب است که از این نعمت بزرگ به‌نحو شایسته‌ای برخوردار شویم و شکر آن را به‌جا آوریم و خود را لایق چنین موهبتی نشان دهیم. فرق ما با دیگران این است که چون گرسنه شویم بهترین غذا در اختیار ماست، چون عطش بر ما غلبه کرد گواراترین نوشابه را می‌نوشیم، و چون خسته شدیم با فراغ بال سر بر بالین راحت می‌گذاریم. از این مزایا پیوسته برخوردار خواهیم ماند مگر آن که در نیکی کردن به دیگران بکوشیم. زیرا در این صورت شایستگی خواهیم داشت که از نعمت‌هایی که نصیبمان شده است برخوردار باشیم و با سربلندی به زندگانی خود ادامه دهیم و خود را در برابر مخاطره‌های گوناگون حفظ کنیم. این را بدانید که آدمی اگر از نعمت محروم بماند بسیار خوشبخت‌تر است تا این که به نعمت برسد و از راه

غفلت آن را از دست بدهد. بر ماست که قدری در کار خود بیندیشیم که چرا بر حریفان خود غالب آمده و ارباب و بزرگ آنان شده‌ایم؟ آیا شایسته است کسانی که فرمان‌روایی مردمی را بر عهده می‌گیرند از متابعان خود پست‌تر باشند؟

آیا رواست که چون از سابق سعادت‌مندتر شده‌ایم اکنون به کژی میل کنیم؟ ما اکنون صاحب

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۲۳

بندگان بی‌شماری شده‌ایم، اگر این‌ها شرارت و خودسری پیشه خود سازند چه رفتاری با آنان خواهیم کرد؟ آیا مردی که خود شرارت‌پیشه است می‌تواند شرانگیزان را به جرم شرارت تنبیه و مجازات کند؟ این را بدانید که ما اشخاص دیگر را اجیر و موظف نموده‌ایم تا در حراست خانه و دارایی ما بکوشند. آیا این ننگ نیست که ما حفظ و حراست خود را مدیون دیگران باشیم و خود از تأمین جان و مال خود غفلت ورزیم! نه، کوشش دیگران در حفظ و حراست ما مؤثر نیست و مایه ننگ و رسوایی ماست. اگر کسی بخواهد جان و مالش در امان باشد و همه به او حرمت نهند باید به مردم و زیردستان خود نیکی کند، زیرا بهترین محافظ شخص تقوای او است. هر کس که از تقوا محروم باشد هیچ‌گاه در امان نخواهد بود حتی اگر بهترین قراولان پیوسته از او پاس‌داری کنند.

پس باید چه تدبیری به کار برد؟ برای این که انسان صاحب فضیلت باشد باید چگونه رفتار کند؟ از کدام راه ممکن است مرد متقی و پاک‌سیرت بماند؟ اگر به سخنان من خوب توجه کرده باشید، کلید این رمز را دریافته‌اید. دوستان و یاران من، ما باید خود را به همان صفات نیکی که در سرزمین خود، قبل از نیل به این پیروزی‌های بزرگ داشتیم بیاراییم؛ در پارس عموم سران قوم و نجبا در ارگ شهر جمع‌اند و بر مردم حکومت می‌کنند. ما باید در اینجا نیز همان روش را به کار بندیم. شما باید گرد من جمع شوید و به روش و کردار من چشم بدوزید و مراقب باشید که من به وظیفه و تکلیف خود عمل کنم و من مراقب اعمال شما هستم تا هر کس مایل و شایق رفتار نیک و کردار نیک و پسندیده است، او را تشویق و تأیید کنم. باید فرزندان را که از ما به وجود می‌آیند با همین سرشت و در پرتو همین آیین یزدانی رشد و پرورش یابند. ما باید بکوشیم تا خصلت‌های پسندیده را در نهاد فرزندانمان پرورش دهیم؛ در این صورت می‌توانیم هر روز خود را نیکوتر از روز قبل کنیم و فرزندانمان حتی اگر بخواهند راه خطا پیش گیرند، چون در اطراف خود جز پاکی و صداقت نمی‌بینند و سخنی جز سخنان شایسته و مفید نمی‌شنوند، قهرا راه خطا بر آنها بسته خواهد بود...»

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۲۵

کتاب هشتم

کوروش نامه، متن، ص: ۲۲۷

کریزانتاس سخنان کورش را تأیید کرد و دیگران را دعوت نمود کورش را شاه خود بنامند. تشکیلات کاخ سلطنتی که به دستور کورش بنیاد نهاده شد.

برای تشویق دیگران به این که نیکی و تقوا را شعار خود سازند تقوا و راستی را پیشه خود کرد. عشق کورش به شکار. قدرت و جلال او. سیاست کورش نسبت به غلامان و بزرگان.

فصل اول تشکیلات کاخ سلطنتی. کردار و رفتار کورش

این بود سخنان کورش. کریزانتاس برپا خاست و گفت: «بارها شده است که دوستان من، و خود من، در موارد خاصی به این مطلب پی برده ایم که یک شهریار نیک، پدری نیک برای رعیت است. پدران کوشش می کنند که فرزندان شان از هیچ فضیلتی محروم نمانند. کورش نیز نصایحی به ما داد و راه هایی پیش ما گذارد تا ما از برکت سعادت برخوردار شویم و پیوسته شاد و بزرگ بمانیم. اما در پاره ای از سخنانش ابهامی بود که حال من سعی می کنم آن را روشن تر بیان کنم. آیا هیچ گاه شنیده اید که سرزمین دشمن به دست لشکریان ناتوان و بدون نظم و انضباط مسخر شود؟ یا شنیده اید که شهری از دوستان و متحدین شما توسط چنین سپاهی دفاع شود؟ آیا ممکن است سپاهی که فاقد نظم و انضباط باشد به پیروزی نایل شود؟ آیا به این مطلب پی برده اید که هر سپاه آن گاه مقهور می شود و شکست می خورد که افراد از رساندن کمک به یک دیگر باز بمانند و هریک به فکر کار خویش باشد و برای نجات خود تلاش کند؟ کدام کار نیک و بزرگی سراغ دارید که بدون اطاعت افراد از فرمان ده برگزیده، که بر دیگران تفوق دارد، به پایان رسیده باشد؟ کدام کشوری است که جز از این راه اداره شود و بزرگ و سعادتمند باشد؟

حتی کدام خانه ای را سراغ دارید که جز از راه حفظ نظم و حرمت به بزرگ تر، کانون خوش بختی باشد؟ کدام کشتی است که بدون فرمان ناخدا به مقصد برسد؟ به وضع خودمان دقت کنیم، آیا این همه موفقیت و پیروزی که نصیب ما شده است جز از راه اطاعت و فرمان برداری از سردار سلح شور و مدبری که به ما فرمان داد و ما را راهنمایی کرد، ممکن بود؟ به برکت اطاعت از

کوروش نامه، متن، ص: ۲۲۸

فرمان های اوست که بدون مکث به سوی هدف خود پیش رفتیم. صفوف متراکم سربازان با انضباط به فرمان سردار خویش در میدان کارزارهای متعدد پیروز و سرافراز بیرون آمدند. در هر کارزار به محض ظاهر شدن سربازان کورش، دشمن مغلوب و منهدم شد. چرا، برای این که کوچک ترین فرمان او را

کوچک‌ترین سرباز از جان و دل اطاعت کرد. ما سپاه رویین‌تن و پیروز نشدیم مگر به برکت انضباط و اطاعت از فرمان سردار خود. اما این نظم و انضباط که بزرگ‌ترین و بهترین وسیله برای نصرت و کسب افتخار و ثروت است، به مراتب در حفظ و نگهداری آنچه به دست آورده‌ایم لازم و واجب است. مگر فراموش کرده‌اید که غالب ما چندی پیش جسارت فرمان دادن به دیگران را نداشتیم، بلکه به عکس از دیگران فرمان‌برداری می‌کردیم، زیردست و مطیع دیگران بودیم. ولی امروز، شما که در این مجلس نشسته‌اید هریک بر عده‌ای فرمان‌روایی دارید، عده‌ای بر سرزمین‌های بزرگ و برخی بر ایالات کوچک‌تر حاکم‌اند. شما البته مایل هستید که در قدرت خویش پای‌دار بمانید، اما این امر وقتی میسر است که شما نیز مانند سابق از آن کسی که این همه لیاقت و تدبیر در فرمان‌دهی به کار برده است اطاعت کنید و حق نعمتش را به جا آورید. اشتباه نکنید، من هیچ‌گاه شما را به ذلت و بندگی دعوت نمی‌کنم. تفاوت ما با بندگان و اسیران این است که آنان از راه اجبار و به زور تن به فرمان فرمان‌روایشان می‌دهند، و حال آن‌که ما مردان آزادی هستیم و چنان‌چه بخواهیم از نعمت آزادی برخوردار بمانیم از فرمان کسی پیروی می‌کنیم که بزرگی و قدر و کفایت و حسن تدبیرش بر همه ما مبرهن و مسلم باشد و متابعت از دستور و راهنمایی‌هایش، رمز سعادت و نیک‌بختی و عین بهروزی و نیکی است. شما بارها دیده‌اید که هر شهری که تمشیت امور خود را به دست مرد بزرگی بسپرد که به قوانین حرمت می‌گذارد، هیچ‌گاه از دشمن زیان نمی‌بیند و به قید اسارت در نمی‌آید. پس ای یاران من، همان‌طور که کورش مقرر داشت، گرد کاخ سلطنت بمانیم، از آنچه ضامن حفظ تسلط و برتری ماست پیروی کنیم، فرمان کورش را از جان و دل بپذیریم؛ چه اطمینان داریم که آنچه کورش مصلحت می‌داند و مقرر می‌دارد، عین صلاح و خیر و برکت و مبشر سعادت جملگی ماست، نفع ما یکسان و صلاح و خیر ما مشترک است، چون همه دارای دشمن واحدی هستیم و در یک جبهه و علیه یک دشمن باید مبارزه کنیم.»

پس از این‌که سخنان کریزانتاس به پایان رسید عده بسیاری از پارسیان و متحدین برپا خاستند و به شدت کف زدند و سخنانش را مورد تمجید و تحسین قرار دادند. قرار شد عموم سرکردگان هرروز صبح به حضور کورش باریابند و دستورها و فرمان‌های او را به کار ببندند. این روش در کلیه کشورهای آسیا که دارای پادشاهی هستند معمول و رایج است. در کلیه تعالیم کورش به خوبی مشهود است که غرض و نیت اصلی او تقویت قدرت خود و تعالی و سربلندی

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۲۹

پارسیان بوده است. بدین دلیل پادشاهانی که پس از او بر مسند سلطنت پارس جلوس کردند همان روش را به کار بستند. البته این نظم و تمشیت مانند همه جا گرفتار نشیب و فرازهای متعددی شده است. هرگاه شهریار مدبر و عاقلی بر رأس کشور باشد، قوانین محترم شمرده می‌شود و همه در

اجرای آن کوشش می‌نمایند و عموم مردم بهره‌مند و خوش‌بخت می‌شوند و چنان‌چه پادشاهی حکومت کند که از این رویه منحرف شود، مجریان قانون، قوانین را زیر پا می‌گذارند یا بد اجرا می‌نمایند.

باری کلیه نجبا و سرکردگان هرروز صبح زود سوار بر اسب با سلاح خود به بارگاه کورش می‌شتافتند و سلح‌شورانی که امپراتوری آسور را واژگون نمودند، همان آداب و عادات سربازی را حفظ کردند. سپس کورش رؤسای برای تمشیت امور مختلف برگزید، از جمله مأمورین ضبط خراج و مالیات، خزانه‌دارانی برای جمع وجوه و صدور حواله، مأموران رسیدگی به ساختمان‌ها و بناهای دولتی، مستحفظین و قراولان خزانه، مأموران حفاظت و رسیدگی به اغذیه مردم، بودند. علاوه‌براین، اسبان و سگانی را که بهترین و مفیدترین حیوانات می‌دانست در اختیار مأموران گذارد. نظارت در کارهای مأموران بزرگ را خود عهده‌دار شد زیرا مقید بود که شخصا به رتق‌و‌فتق امور آنان نظارت کند. به‌همان‌نحو که در صحنه کارزار شخصا به مهمام امور سرکردگانی که باید در کنارش قرار بگیرند و سپاه را هدایت کنند، به‌خصوص در مواقع خطر، رسیدگی و دخالت داشت، در تمشیت امور ملک نیز همین روش را به‌کار برد. از بین یاران صدیق و مطمئن، سرکردگان سپاه که بتوانند در غیابش سربازان را تربیت کنند، و همچنین حکام ولایات و ایالات و شهرداران بزرگ و سفیران، که به سایر ممالک به نمایندگی خود می‌فرستاد تا امور را به نحوی اداره کنند که احتیاج به زدو‌خورد نباشد، و بالاخره مأموران و سرکردگان مهم را برگزید. در ضمن عمل مشاهده کرد که هر نقطه که سرکرده و نماینده لایقی داشت که از تعالیم و دستورهایش به‌خوبی پیروی می‌کرد و در اداره امور بیدار و هشیار بود، کارها پیش‌رفتی بر وفق مراد داشت. ولی به‌عکس، در بعضی موارد مشکلاتی فراهم می‌شد. لذا مصمم شد که هم خود را تماما مصروف رسیدگی و صدور دستورهای کافی و کامل به برگزیدگان خود نماید. کورش این اهتمام و کوشش را از جمله وظایف حتمی و فضایل رئیس کشور می‌دانست و بدین‌عقیده بود که مادام که خود نمونه‌ای از تقوا و پایداری و نیکی نباشد متابعین در وظایف خود آن مراقبت و کوشش را که لازمه حسن اداره امور است به‌کار نخواهند برد و در نتیجه کارها مهممل خواهد ماند. یگانه راه تشویق زیردستان به نیکی و خیر آن است که روش سلوک آن‌کس که در رأس دیگران قرار دارد نمونه‌ای از نیکی و زیبایی باشد. همچنین دریافت که برای تسلط بر امور قهرا فراغت و فرصت و آزادی داشته باشد تا ابتکار امور در دستش باقی بماند. از جانب دیگر،

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۳۰

چون برای نگاه‌داری و ارتقای امپراتوری عظیمی که بنیاد نهاده بود احتیاج به مالیه‌ای بس وسیع و نقدینه فراوان داشت، لذا اصلاح وضع مالی مردم و وصول مالیات منظم را در صدر امور ملک قرار داد. اما کورش در اداره امور امپراتوری بزرگ خود به حدی مستغرق می‌شد که دیگر مجال و فرصتی برای

او باقی نمی ماند، لذا به فکر افتاد همان نظمی را که در سپاه مراعات می شد، در اداره امور مملکت نیز به کار برد؛ بدین معنی: در هر لشکر جوخه ها تحت امر سر جوخه، رسدها تحت فرمان رسدبان، هنگ ها و لشکرها تحت فرمان فرمان دهان خود، هر دسته از فرمان دهان تحت امر یک سردار اداره می شد. سرداران و سرکردگان بزرگ از شخص کورش دستور می گرفتند و امور واحدهای خود را بر طبق آن اداره می کردند. همین روش را در کار ملک نیز اعمال کرد به طوری که هر رشته از امور به یک نفر سرکرده بزرگ سپرده شد و همان چند نفر سران بودند که با کورش به کنکاش می پرداختند و کلیات امور را تحت نظر او رتق و فتق می کردند. پس از برقرار ساختن این سلسله انتظامات دوستان و یاران خود را ترغیب می نمود که در اداره کارها مراقبت کنند و ضمناً فراغت کافی برای رسیدگی به امور مهم دیگر نیز برایش باقی می ماند.

کورش وقت فراغت خویش را صرف اصلاح خویش و کسانی که گردش بودند نمود. در این امر نیز با تدبیر و کیاست و تسلط تمام عمل کرد و می خواست اطرافیان و رؤسای هریک از رشته های امور مملکتی به فراخور حال خود تربیت شوند و صاحب سجایایی شوند که مایل بود دارا باشند. قبلاً هریک از بزرگان که صاحب ضیاع و عقاری بودند و برای امرار معاش محتاج به دریافت مقرری نبودند ملزم نموده بود هرروز به بارگاهش بشتابند، و چنانچه قصور می ورزیدند آنها را مورد مؤاخذه قرار می داد. زیرا معتقد بود زیر نظر او جرئت ندارند مرتکب رفتار زشت و ناپسندی شوند. کورش می گفت اعمال برگزیدگان از نظر تیزبین او مخفی و پنهان نخواهد ماند و چنانچه کسی در امر حضور روزانه در بارگاه قصور و تعلل ورزد ناچار یا مرتکب کاری زشت شده است یا مبتلا به بطالت و مشغول عیش و عشرت است. بدین جهت مرتکبین این قصور را مجازات می نمود؛ قبلاً باید توضیح دهیم چگونه این اشخاص را مجبور کرده بود مرتباً به حضورش حاضر شوند. وی به یکی از محارم خود دستور می داد که مدعی مال یکی از بزرگان شود و آن را غصب نماید. شاکیان باحرارت و سرعت بسیار به درگاه کورش روی می آوردند و عجز و لابه آغاز می کردند. کورش مدتی به سخنشان وقعی نمی نهاد و توجهی به عرض حالشان نمی کرد تا این که سرانجام به شکایتشان گوش می داد. آن گاه به عنوان مراعات نظم و نوبت، قضاوت و صدور حکم را به مدت بعیدی احاله می داد. اتخاذ این روش بدین منظور بود که آنان را عادت دهد تا مرتباً در بارگاه شاهی حاضر شوند و امیدوار باشند. این اولین وسیله ای بود که به یاری آن جمله سران قوم خود را مکلف می کرد در دربار حاضر شوند تا جایی

کورش نامه، متن، ص: ۲۳۱

که این کار برای آنها عادت شد. وسیله دیگرش این بود که کسانی را که صمیمانه کوشش به خرج می دادند به کارهای مهم می گماشت تا راغب و شایق شوند. وسیله دیگرش این بود که غایبان به کلی از همه چیز محروم می ماندند و هیچ نوع امتیاز و مزایایی نصیبشان نمی شد.

بالاخره چنانچه باز کسی سرکشی و عناد نشان می‌داد او را وادار می‌ساخت از در تمکین و چاکری درآید و دستگاه امپراتوری را محترم شمرد. یعنی ثروتش را ضبط می‌کرد و به اشخاصی می‌سپرد که برای اداره امور مفید باشند و بدین ترتیب ریشه عناد و سرکشی را از همان بادی امر از بیخ‌وبن برمی‌کند و یاری را که طرف اعتماد نبود به مریدی که هواخواه و مورد اعتماد بود مبدل می‌ساخت.

این شیوه هنوز در دربار پادشاهان پارس معمول است. غایبین و بی‌اعتنایان را با سوءظن می‌نگرند و از حال آنها جويا می‌شوند تا ببینند چه علتی موجب شده است که از تکلیف خود قصور ورزند.

روش کورش درباره کسانی که غایب بودند این بود. درباره دیگران که خلوص نیت و پشت‌کار داشتند سعی می‌کرد با نشان دادن رفتار خوب و خوی نیک و پسندیده، خود را سرمشق نشان دهد تا آنان نیز نسبت به رعایا و زیردستان همان روش را به کار برند. بارها می‌گفت قوانین و نظامات خوب، دستورهای مفیدی است که ممکن است مردم را اصلاح کند ولی یک شهریار نیک‌سیرت و عادل قانون متحرک و مرئی و سرمشق کاملی است که خوب و بد همه چیز را می‌بیند و نیک را پاداش نیک می‌دهد و بد را به مجازات می‌رساند.

به تبعیت از این اصول بود که اولین و بزرگ‌ترین تکلیف را پرستش خدایان قرار داد، خود منتهای مراقبت و خلوص را در عبادت و پرستش به کار می‌برد و همیشه تکرار می‌کرد که ترقی و تعالی خود را مدیون الطاف و کمک خدایان می‌داند. باید خدایان را شاهد بر همه افعال دانست و از آنها استمداد جست. برای تعلیم مقررات پرستش، موبدان را مأمور ساخت و خود هرروز قبل از طلوعه آفتاب اول کسی بود که صمیمانه و خالصانه رو به درگاه خدایان می‌آورد و به عبادت و پرستش مبادرت می‌ورزید، هرروز قربانی می‌کرد و ستایش امشاسپندی را که موبد معین نموده بود به جا می‌آورد. این رسوم هنوز در دربار شاهنشاهان ایران معمول و متداول است. ایرانیان نیز همه به تبعیت از پادشاه خود هرروز به عبادت می‌پرداختند و مسئلت می‌کردند که آنان نیز در زندگانی خود به مانند پادشاه مؤید باشند. کورش از توجه مردم به پرستش خدایان و به جای آوردن آیین‌های مذهبی مسرور می‌شد، بارها می‌گفت هرکس در دریا مسافرت کرده باشد می‌داند که چه قدر هم‌سفرانی که دل به خدا دارند از بیم مرگ ایمن‌اند. کورش معتقد بود از نزدیکان و یاران، آنها که بیشتر خدا را دوست بدارند بهتر در اداره امور و تبعیت از

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۳۲

سجایای پسندیده به او کمک می‌کنند. در نهاد این قبیل همکاران صدیق و بالیمان هیچ‌گاه فکر عناد و طغیان و سرپیچی ریشه قرار نمی‌گیرد. او نیز در کمک و همراهی به زیردستان و اطرافیان از بذل هیچ مجاهدت و کوششی فروگذار نمی‌کرد.

کوروش دومین سجیه ملکوتی انسان را پس از پرستش خدایان، بسط عدالت می‌دانست.

پیوسته مراقب بود که زیردستانش نسبت به دیگری یا نسبت به متحدین خود مرتکب اندک بی‌عدالتی نشوند. مقرر داشته بود که احدی از بزرگان که صاحب اختیار و قدرت‌اند نباید مالی از راه تجاوز و ستم اندوخته نمایند، بلکه هم خود را مصروف آن کنند که همه زیردستان به حق خود قانع باشند و فقط از راه مشروع و قانونی امرار معاش کنند. کوروش عفاف و حرمت را به منتها درجه رعایت می‌کرد. هیچ‌گاه سخن ناشایسته به احدی از زیردستان نمی‌گفت و پرده‌داری نمی‌کرد و معتقد بود حرمت نهادن به دیگران بر عزت و شرافت شخص می‌افزاید، و به‌خصوص توجه می‌کرد که نباید فقط حرمت آن کس را نگه دارند که بزرگ‌تر است یا از او بیمی در دل دارند بلکه احترام به دیگری ولو کوچک‌تر و ضعیف‌تر باشد از بهترین خصایل انسانیت است؛ و می‌گفت شما به زنی که در پرده عفاف است و احترام خود را مصون و محفوظ نگاه می‌دارد حرمت می‌نهیید یا به آن زنی که از جاده عفاف بیرون می‌افتد؟

کوروش معتقد بود برای این که سران و بزرگان قوم بهتر از در تمکین و اطاعت درآیند و فرمانش در گوشه‌های دوردست و سرتاسر امپراتوری وسیع نافذ و حتمی‌الاجرا باشد، باید کسانی را که بی‌چون‌وچرا و با کمال صمیمیت فرمان‌بردارند به پاداش‌های نیک سرافراز نمود و به همان پایه آنان را مفتخر و طرف محبت و مهر قرار داد. می‌گفت باید صاحبان فضایل را گرمی شمرد و کسانی را که کارهای برجسته و خدمات بزرگ انجام داده‌اند تقدیر نمود. وی هیچ‌گاه از این اصل منحرف نشد بلکه پیوسته آن را در نهایت درجه دقت مراعات می‌نمود.

از سجایای دیگر کوروش اعتدال و رفتار ملایمش بود. درباریان و بزرگان قوم چون می‌دیدند کسی که بزرگ‌ترین فرمان‌روایی را در دست دارد و بیش از هرکس می‌تواند شدت نشان دهد و مغلوب هوای نفس گردد، تا این حد ملایم و آرام و بر نفس خویش مسلط است، طبعا به سبب قدرت و اختیار کثیری که دارا بودند از تجری و افراط و غلبه نفس احتراز می‌جستند و جملگی کوشش به کار می‌بردند تا اعتدال نفس خویش را حفظ نمایند. کوروش می‌گفت بین حیا و اعتدال نفس این امتیاز است که مردان باحیا غالبا از ارتکاب عمل ننگینی در ملأ عام ابا دارند؛ در صورتی که کسانی که به اعتدال مزاج متصف‌اند در خفا نیز از آن امتناع می‌ورزند. بهترین سرمشق و دستور اعتدال را در این می‌دانست که از افراط در درک لذاذ شهنوائی، که وسایلش از هر حیث فراهم بود، شخصا اجتناب ورزد. این بود که هیچ‌گاه پرداختن به لذاذ نفسانی دقیقه‌ای او را از

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۳۳

انجام دادن تکالیف و وظایف سنگینش منحرف ساخت.

این‌ها نکات برجسته اخلاق مهذب و حمیده و رفتار شایسته کورش بود و به سبب چنین صفات پسندیده، بارگاهش ملجأ خاص و عام گردید و هرکس از وضع و شریف یا فقیر و مستمند بااخلاص و ارادت به آنجا رو می‌آورد مستفیض و امیدوار و دلخوش بازمی‌گشت، چه در بارگاه کورش هیچ‌گاه نهیب خشم و غضب یا قهقهه‌ای بلند، که هردو ناشی از افراط و انحراف از جاده اعتدال است، شنیده نمی‌شد. پیوسته روح نظم و آهنگ و امید در آن حکم‌فرما بود، هر کس به آن نزدیک می‌شد به‌خوبی درک می‌کرد که در این قصر و بارگاه مرد مدبر و عاقلی حکومت می‌کند که عدالت و اعتدال شعار اوست. رعایای سرزمین‌های وسیع و اقوام مختلف امپراتوری و ملازمان درگاهش جز این چیزی نمی‌دیدند و جز این آرزویی نداشتند.

کورش از نگاه داشتن حرارت و شوق سربازان نیز یک‌دم غافل نبود و به منظور مداومت در تمرین جنگی، سربازان و سران سپاه خود را به شکار تهییج می‌کرد. می‌گفت شکار بهترین تمرین جنگی و مفیدترین روش در تکامل فن سواری و تیراندازی است. زیرا شکارچی مجبور است در زمین‌های مختلف به دنبال هدف خود بتازد، به هوای دسترسی به شکار که به هرسو دوان است ورزیده و آزموده و تربیت می‌شود؛ و نه تنها در فن تیراندازی و سواری ماهر می‌شود، بلکه در کار و مجاهدت، تحمل سرما و گرما، بردباری در مقابل انواع سختی‌ها و مرارت‌ها، گرسنگی و عطش پرتاقت می‌شود و نیک تمرین می‌یابد. این بود که خود و یارانش به شکار رغبت خاصی داشتند و این تفریح را مفیدترین و مردانه‌ترین امرار وقت می‌دانست و به آن مبادرت می‌ورزید.

کورش معتقد بود آن‌کس برای فرمان‌دهی سپاه و اداره امور ملک واقعا شایسته است که در همه سجایا از زیردستانش برتر باشد. حالات و رفتار و معتقدات کورش این اصل را در نظر او و عموم رعایا و بزرگان اقوام مختلف مسلم ساخت و جملگی به صلاحیت و مزایا و خصایل نیک و تدبیر و کفایت او در همه امور معترف بودند.

به منظور تربیت و ارشاد دیگران، هرروز خود را در اعتدال خلق و تهذیب رفتار و فنون و تدابیر جنگی پخته‌تر می‌ساخت. چون از اداره امور فارغ می‌شد برای تفریح و تفرج جرگه شکار ترتیب می‌داد و حتی چنان‌چه فرصتی برای شکار در کوه و بیابان نبود به تعاقب آن در باغ بزرگی که در قصر خود آماده داشت و انواع حیوانات در آن رها نموده بود می‌پرداخت. کورش هیچ‌گاه به استراحت نمی‌پرداخت مگر این‌که در نتیجه تاخت‌وتاز یا تمرین‌های جنگی فرسوده و خسته شود. به اسبان خود خوراک نمی‌داد مگر پس از این‌که خسته و گرسنه شوند. در هر صحنه شکار پرچم‌داران سلطنتی حضور داشتند و در این مورد نیز جملگی به برتری و مهارت و چابکی او که

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۳۴

ثمره تمرین و شور دایم بود اذعان داشتند. کورش به همان درجه که از سستی و غفلت اطرافیان خود ملول بود و به شدت با آن مبارزه می کرد، هرکس را که در انجام دادن کارهای نیک مجاهدت می ورزید پاداش های نیک ارزانی می داشت، مناصب و امتیازات را خاص کسانی مقرر داشته بود که از خود شایستگی و لیاقت نشان دهند؛ و جز این به احدی پاداش بیهوده یا منصب و مقامی نسنجیده نمی بخشید. نتیجه این شد که در اطرافش گروهی از مردان زبده و خیرخواه و بالیمان و لایق جمع شدند و تربیت یافتند. امنای کورش در نظر خود و رعایای امپراتوری اش از بهترین و شایسته ترین مردان بودند.

تصور می کنم که در ذکر مزایا و مناقب و شیوه زندگانی کورش به این نکته اشاره کرده باشیم که به زعم این شهریار بزرگ برای این که پادشاهی دل رعایای خود را به دست آورد و امور امپراتوری بزرگی را خوب اداره کند تنها دارا بودن این خصایل نیک کافی نیست، بلکه باید در کار خویش صاحب تمهید و تدبیر و ابتکار باشد. از جمله تدابیر کورش به منظور توسعه اتفاق و اتحاد امپراتوری یکی این بود که خود را به لباس مادی ها ملبس می کرد و عموم یارانش نیز در این امر به او اقتدا می کردند. در واقع لباس مادی ها این حسن را دارد که چون بر تن می کنند عیوب بدن را می پوشاند و مرد را برازنده و زیبا جلوه گر می سازد. کفش مادی ها راحت به پا می رود و از همه حیث مناسب است. کورش استعمال وسمه را در چشم و هم چنین مصرف بعضی روغن ها را برای جلای پوست مجاز دانست، زیرا چشم ها زیباتر و لطافت پوست بهتر جلوه گر می شود.

مقرر داشت که احدی مجاز نیست در حضور جمع آب دهان یا بینی خود را بر زمین اندازد. توجه می کرد که بیهوده به دیگران نگاه نکنند و در کار دیگران کنجکاوی نکنند. این قبیل دستورها را در رشد و تربیت اطرافیان خود و رعایای خود مفید می دانست.

به کسانی که خود را برای فرمان دهی آماده می کردند مقرر داشت که لباس تمیز و زیبا بر تن کنند، خود را از دیگران ممتاز جلوه گر سازند؛ و به عکس بندگان و غلامان را فرمود تا به کار دستی خود بپردازند، آنها حتی اجازه سلاح به دست گرفتن نداشتند. به غلامان که در شکار جرگه حیوانات را می راندند اجازه داد به این شغل خود مداومت دهند در صورتی که برای مردان آزاد این حرفه ممنوع بود. نسبت به غلامان رثوف بود و آنها را از خستگی زیاد و مأموریت های شاق معاف داشت و بدین جهت باین که بردگی را مجاز نمی نمود عموماً او را مانند دیگران پدر خویش می خواندند و از روی اخلاص و ارادت محبوبش می داشتند.

این بود خلاصه‌ای از اصول و مقرراتی که کورش در بنیاد امپراتوری ایران به کار برد. کورش از هیچ‌یک از اقوامی که مغلوب و ضمیمه امپراتوری خود نمود بیم نداشت و علاوه بر این که آنان را زبون و ناتوان می‌دانست به آنها فرصت و امکان این را نمی‌داد که شب یا روز به او نزدیک

کورش نامه، متن، ص: ۲۳۵

شوند. مع ذلک در بین آنان مردانی که صاحب شهامت و لیاقت بودند یافت می‌شد. آنان را اسلحه و فرمان‌دهی بخشید و مجاز نمود به خدمتش برسند و حتی بعضی از آنان را در خدمات خاصه بار داد. اما رفته‌رفته پی برد که از جانب آنان ممکن است خطراتی متوجه شخص او بشود. اما از جانب دیگر صلاح نبود که ناگهان آنها را خلع سلاح کند و از جمیع مناصب محرومشان کند. در بدو تأسیس امپراتوری چنین عملی خالی از خطر نبود و ممکن بود نایره جنگ و جدال مشغول شود، لذا مصمم شد با آنها از در دوستی درآید و با مهر و محبت قلوبشان را مسخر سازد و محبت خود را در دل آنها جای دهد و آنها را از دوستان خود عزیزتر و گرامی‌تر نماید تا نه تنها خطری متوجه او نشود بلکه به این ترتیب فداییان متعدد برای بقای سلطنت آماده سازد. حال بینیم چگونه به این مهم نایل آمد.

کورش نامه، متن، ص: ۲۳۶

طرق مختلفی که کورش در جلب دوستی و محبت دیگران به کار برد؛ مهمان‌نوازی و اکرام، مهر و محبت و اعزام پزشکان برای مداوای بیماران و بذل پاداش و غیره. مقررات مانورهای جنگی به منظور تربیت سلح‌شوران.

فصل دوم جلب دوستی و محبت دیگران. مهمان‌نوازی و اکرام و مهر و محبت کورش. مقررات مانورهای جنگی

کورش در همه حال و همه وقت رئوف و نسبت به عموم زیردستان مهربان بود. می‌گفت به همان گونه که مشکل است کسی را که کینه‌توزی می‌کند از صمیم قلب دوست داشت و نسبت به کسانی که بدی می‌کنند محبت و مهر ورزید، محال است کسانی که ما را دوست دارند و پیوسته از ما نیکی دیده‌اند و به دوستی ما مستظهر و مطمئن‌اند به ما غدر ورزند و قدر دوستی ما را ندانند. کورش آن‌گاه که هنوز بر سند شاهی تکیه نکرده بود با کوشش شایسته‌ای احتیاجات یاران خود را برآورده می‌کرد، از خوشی و شادی آنان مسرور بود و چنان‌چه غمی به آنان رو می‌آورد اندوهگین می‌شد و از این راه دوستی آنان را جلب می‌کرد. ولی پس از این که زمام امور را در دست گرفت و شاهنشاهی بزرگی را بنیاد نهاد، همان روش را تعقیب کرد، یاران قدیمی را بر سفره خویش فرامی‌خواند. بنابراین، مقرر داشت که سفره‌خانه‌اش پیوسته از انواع غذاها پر باشد و خود از همان غذایی می‌خورد که

دیگران می‌خوردند و برای این‌که محبت خاص خود را نشان دهد قسمتی از غذای خود را برای دوستان و یاران غایب یا کسانی که نگهبانی کاخ را بر عهده داشتند می‌فرستاد و به‌خصوص کسانی را که در خدمت و وفاداری بذل کوشش می‌نمودند و صمیمیت به خرج می‌دادند بیشتر مورد مهر خود قرار می‌داد تا عموم بدانند که هیچ خدمتی در نظر شاهنشاه پارس بی‌قدر و بی‌پاداش نخواهد ماند. چون می‌خواست کسی را مورد عنایت خاص خود قرار دهد ظروفی را که در آن برای او خوراکی آورده بودند به نزدش می‌فرستاد. این رسم امروز نیز در نزد پادشاهان پارس معمول است و چون برای کسی از خادمان از سفره پادشاه ظرفی از غذا می‌آوردند، عموم حضار وی را مورد ستایش قرار می‌دهند و چنین امتیازی ارزش

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۳۷

بسیاری در نزد عامه دارد. البته غذایی که از سفره پادشاه داده می‌شود علاوه بر امتیاز خاص بسیار مأكول و لذیذ است، چه سفره شاهی از بهترین و لذیذترین اغذیه آماده می‌شود.

در شهرهای کوچک یک صنعت‌کار به ساختن تخت و در و ارابه و میز می‌پردازد و حتی چه بسا که اتاق یا خانه‌ای را که باید این اثاث در آن جای داده شود همان شخص بنیاد می‌نهد. پر واضح است که یک نفر نمی‌تواند به‌طرز خوب و بی‌عیب از عهده ساختن این همه اشیای مختلف برآید. در شهرهای بزرگ ساختن هریک از اشیای مختلف به عهده صنعت‌کار مخصوصی است. حتی گاهی صنعت‌کاری در ساختن کفش مردانه تخصص می‌یابد و دیگری در ساختن کفش زنانه استاد می‌شود، یکی قواره لباس را می‌برد و دیگری آن را می‌دوزد. بدیهی است شخصی که هم خود را مصروف به ساختن یک کار مخصوص کند، در آن کار ماهر می‌شود.

هم‌چنین است هنر آشپزی. اگر بنا شود یک نفر هم خود را مصروف آماده کردن اتاق، مرتب ساختن اثاثه خانه، نظافت و سایر امور کند و ضمناً به کار طبخ‌نیز بپردازد مسلم است که همه را ناقص خواهد ساخت؛ در صورتی که مثلاً اگر آشپزها کوشش خود را فقط در فراهم ساختن غذا از گوشت پخته و کباب و سرخ کردن ماهی و نان بر وفق مذاق ارباب خود مصروف بدارند، در فن خویش سرآمد خواهند شد و دست‌پختشان نیز لذیذ و مطبوع و کامل می‌شود. چون کورش این اصول را در زندگانی خود مراعات می‌کرد و بدان پای‌بند و علاقه‌مند بود، نظم کاملی در بارگاهش مشهود بود و هر کس تکلیف خود را می‌دانست و بدان عمل می‌کرد.

کورش اسباب و وسایل دیگری به کار می‌برد تا در نزد همه کس پیوسته محبوب و مطاع باشد، بد نیست شمه‌ای از آن را نقل کنیم: کورش ثروت فراوانی داشت و تمولش بیش از کلیه یاران و هواخواهانش بود ولی بیش از عموم اطرافیان خود فتوت و جوان‌مردی و بذل و بخشش داشت. سفره

کوروش گسترده و شامل خاص و عام بود. این رسم هم‌اکنون در نزد پادشاهان پارس معمول و متداول است، گرچه ثروت هیچ‌کس به ثروت پادشاهان پارس نمی‌رسد، در عوض در بذل و بخشش نیز با آنان برابری نکنند. از جمله عطایای خاصه کوروش گردن‌بند و دست‌بند جواهرنشان و اسب‌های اصیل با مهار طلا بود. کوروش که در داد و دهش و بذل و بخشش سرآمد اقران بود در برقرار ساختن نظم در سرتاسر کشور وسیع خود نیز به همان درجه ساعی و جاهد بود. رفتارش با ملل مغلوب پدران بود و حتی در گوشه‌های دوردست امپراتوری‌اش که برای رسیدن به آنها چندین ماه طول می‌کشید، عموم رعایا در خصب و نعمت به سر می‌بردند و اوامرش را مانند دستورات پدر مهربانی اطاعت می‌کردند. در روزگار کدام پادشاهی غیر از کوروش سراغ داریم که حتی پس از مرگ کسانی که بنیاد پادشاهی‌شان به‌دست او برچیده شده است، وی را پدر و ولی‌نعمت خویش بخوانند!

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۳۸

در واقع باید اذعان کرد که کوروش فقط یک فاتح چیره‌دست نبود بلکه رهبری خردمند و واقع‌بین و برای ملت خویش پدری مهربان و گران‌مایه بود.

کوروش اشخاصی به عنوان چشم و گوش شاه در سراسر قلمرو شاهنشاهی خود گسیل داشته بود. این اشخاص موثق را از بین محارم خاصه انتخاب می‌نمود و در حقشان با اکرام بسیار رفتار می‌کرد. به کسانی که از راه حمیت و از روی عقل و تجربه نصایح نیکویی در اداره و قوام امپراتوری می‌دادند پادشاه بزرگ عطا می‌کرد و همین امر سبب شد که هرکس بکوشد تا راه بهتر و وسیله مفیدتری بیابد و ارائه طریق کند. کوروش علاوه بر اشخاصی که چشم و گوش شاه خوانده می‌شدند، مأموران بسیار دیگری در اطراف و اکناف کشور داشت. چون عقیده داشت یک مرد واحد به‌ندرت می‌تواند همه چیز را خوب ببیند و رموز همه کار را به نیکی و با فراست درک کند؛ به‌خصوص، عیب دیگری هم مزید می‌شود که همانا انحصار مأموریت‌های مهم به اشخاص معین و محروم نمودن استعداد دیگران است و در نتیجه مناصب بزرگ و حساس به دست عده معدودی می‌افتد و مایه فساد می‌شود. بالاخره وقتی مردم بدانند که نماینده پادشاه همان یک نفر است از او برحذر خواهند ماند و حقایق کشف نمی‌شود. کوروش به این نکته خوب پی برده بود. سخنان همه را به‌دقت می‌شنید و از حقیقت امور به خوبی واقف بود و به آنچه می‌گذشت آشنا می‌شد. این است که شهرت داشت پادشاه چشم و گوش بسیار دارد و هیچ امر جزئی از نظر او پنهان نمی‌ماند. مردم که یقین داشتند آنچه بخواهند به سمع شاه خواهد رسید و رفتارشان از نظر تیزبینش مکتوم نخواهد ماند، گفتار و کردار خود را اصلاح می‌کردند، چه او را پیوسته شاهد و ناظر عمل خویش می‌دانستند؛ به‌خصوص وقتی می‌دیدند کوچک‌ترین غفلتشان مورد مؤاخذه قرار می‌گیرد و به‌عکس در ازای عمل نیک و رفتار پسندیده، حتی اگر اندک باشد، پادشاه نیک دریافت می‌داشتند.

داد و دهش و صلات و عطایای فراوان کورش، چون پادشاهی به غایت ثروتمند بود، چندان درخور تعجب نیست ولی آنچه مایه تحسین و مباهات است این است که از راه بذل و کرم و حسن تدبیر، گرد خود گروهی از دوستان صمیمی و یاران فداکار فراهم ساخت که در همه امور با اخلاص کامل با وی معاضدت می کردند و در قوام امور ملک و آبادی از هیچ مجاهدتی فروگذار ننمودند. کورش مکرر خاطر نشان می کرد که پادشاه نیک مانند چوپانی است که هدایت گله ای را به عهده دارد؛ به همان گونه که شبان از رمه خود منتفع نخواهد شد مگر این که وسایل رفاه و نعمت آنان را فراهم سازد، پادشاه نیز از مملکتش برخوردار نخواهد شد مگر وقتی که شهرها و رعایایش در آسایش باشند. بدیهی است با چنین نظر بلند و رفیع توانست بنیان امپراتوری خود را استوار کند و بر خود ببالد و بین مردان نامی به نام پدر رعیت مشهور شود.

کوروش نامه، متن، ص: ۲۳۹

بد نیست به عنوان مثال، درس بزرگی را که روزی به کرزوس، پادشاه مخلوع و اسیر لیدی داد تکرار کنیم. کرزوس - که خزاین بی شمارش شهره آفاق بود - روزی کورش را مذمت کرد که در نتیجه این همه بذل و بخشش، فقیر خواهد شد و حال آن که او صاحب چنان قدرتی است که می تواند با یک اشاره ثروت دنیا را به دست آورد و در خزانه خود انباشته کند.

کورش جواب داد: «آیا به عقیده تو، از روزی که قدرت به دست آورده ام، اگر به چنین عملی تن می دادم چه قدر طلا و جواهر در خزانه اندوخته بودم؟» کرزوس مبلغ بسیار خطیری حدس زد. کورش گفت: «بسیار خوب، تو مردی که طرف اعتمادات باشد با هیستاسپ که اینجا حاضر است روانه کن تا از جانب من به یارانم بگوید که من به خاطر امر بزرگی احتیاج به مبلغ خطیری دارم و تقاضا کن که هر کس تا آنجا که می تواند به من یاری کند و فی المجلس حواله پا به مهر از دارایی خود بدهد و به نزد من آورند.» کورش دستور کتبی نوشت و ذیل آن را مهر کرد و به هیستاسپ و آن عامل کرزوس سپرد تا پول ها را جمع آوری کنند. فرستاده کرزوس پس از مراجعت کورش را مخاطب ساخته گفت: «شاه من مردی غنی و ثروتمند شدم، چه به هریک از یارانت رو آوردم مرا با رویی خوش پذیرفت و هدایا و پاداش های نیک ارزانی داشت.» کورش کرزوس را مخاطب ساخته گفت: «پس از این حیث خاطر جمع خواهیم بود، حال به حواله ها رسیدگی کنیم.» کرزوس حساب کرد و دید آنچه با یک اشاره کورش هبه کرده اند به مراتب از مبلغ خطیری که صحبت شده بود یا مبلغی که کورش می توانست در خزانه خود اندوخته کند افزون تر است. آن گاه کورش شاه ثروتمند مخلوع را مخاطب ساخته گفت: «پس دیدی که من به آن پایه که تو تصور می کردی فقیر و بی سیم و زر نیستم. منتها تو انتظار داری که این همه ثروت را در گوشه ای انباشته کنم، خود را آماج حقد و کینه دیگران سازم و قراولان متعدد برای حراست خود و صیانت مال و خزانه ام شب و روز به کار بگمارم. و حال آن که به

عقیده من رعایایی که من ثروتمند ساختم گنج و خزانه من هستند. خودشان نگهبان ثروت و حافظ شخص من اند و بهتر از قراولان اجیر ثروت مرا حفظ می کنند. بلی کرزوس، خدایان در نهاد من نیز میل به ثروت آفریده اند، من هم مانند دیگران مکنت را می پسندم، اما بین دیگران و من تفاوت بزرگی است.

اگر رعیت ثروتی بیش از حد احتیاج خود داشته باشد و آن را در گوشه ای نهفته یا دایما وقت خود را صرف شمارش یا توزین و جابه جا کردن آن نماید دمی آسوده نیست، و حال آن که مرد هرچه ثروتمند باشد، به غذایی بیش از گنجایش معده خود و پوشاکی زاید بر پوشاندن بدن خویش احتیاج ندارد و این ثروت زیادی جز اسباب ناراحتی فکر و خیال ثمری ندارد. اما من چون ثروتی تحصیل کردم؛ پس از رفع ضرورت، مازاد آن را صرف رفاه دوستان و رعاییم می کنم چون به عزت اینان افزودم و رفاه رعیت را تأمین کردم، دوستی و محبت عموم و افتخار

کوروش نامه، متن، ص: ۲۴۰

عمل نیک را برای خود پس انداز و ذخیره می نمایم، ذخایری که هیچ گاه نقصان و کسر و فساد در آن راه ندارد و به حراست قراولان احتیاجی نیست. هرچه افتخارم زیاد باشد، اسباب عزت و بزرگی من بیشتر فراهم است. افتخار ثروتی است که به عکس خزاین سیم و زر هرچه بر آن افزوده شود، تحمل بارش راحت تر است. ای کرزوس، این را بدان که در نظر من سعادت آن نیست که خزاین را روی هم انباشته کنند و هم خود را مصروف نگهداری آن کنند، چه اگر در این امر صحیح باشد قراولان خزانه پادشاه خوش بخت ترین مردم روزگارند، زیرا نفیس ترین ثروت ملک را حراست کنند، ولی بزرگ ترین نعمت ها در آن است که پس از به دست آوردن ثروت از راه حق و عدالت، آن را با عزت و شرافت به مصرف رفاه رعیت و آبادی ملک رسانند. کرزوس، چنین مردی حتما خوشبخت ترین مرد روزگار است.» این بود سخنان کورش راجع به ثروت در حضور عموم یاران خود.

کورش مشاهده می کرد که چون مردم سالم اند با رغبت و جهد بسیار به اصلاح وضع خود می کوشند و آنچه برای ادامه صحت و عافیت خویش لازم دارند جمع و ذخیره و پیش بینی می نمایند. در صورتی که چون علیل و مریض شوند نسبت به همه چیز و همه کار بی قید می شوند. برای اصلاح این نقیصه پزشکان مجرب را گرد خود فراخواند انواع معجون ها و شربت ها و دواها و عصاره های مفید در جایی فراهم ساخت. هریک از رعایا که رنجور می شد پزشکان خود را به مداوای مریض مأمور می نمود و چون شفا می یافت از طبیب معالج قدردانی می کرد و به انواع پاداش ها شاد و امیدوارش می ساخت. با این قبیل تدابیر و عاقبت اندیشی ها اطرافیان و رعایای خود را سالم و راضی و خرسند می نمود و مقام و منزلتش هرروز در نزد عموم کسانی که به او ملتجی می شدند یا در سایه اش زیست می کردند

افزوده می‌شد. دست دوستی‌اش به سوی همه دراز بود و همه‌کس از دوستی و خوان کرمش برخوردار بود.

نکته دیگری که کورش در تربیت مردم مراعات می‌کرد و بسیار بدان علاقه‌مند بود تشویق و رواج مسابقات ورزشی بود. از این راه مردم را به دارا بودن سجایای عالی و تقوا و راستی ترغیب می‌نمود. ضمناً حس رقابت و کوشش و فعالیت را در نهادشان بیدار می‌کرد. اگر اختلافی در انتخاب قهرمانان بروز می‌کرد مطلب را به حکم قضات کاردان و بی‌طرف احاله می‌داد و رأی آنان قاطع و برای همه مطاع بود. البته بارها مشاهده شد کسانی که مغلوب و محکوم شده بودند عناد خاصی نسبت به قضات نشان می‌دادند و حال آن‌که طرف غالب، پیش‌رفت خود را ناشی از حقانیت و برتری خود می‌دانست و به احدی توجه و تمکن نداشت. دامنه این قبیل دشمنی‌ها غالباً منتهی به بعضی دودستگی‌ها می‌شد و مقربان درگاه سعی کردند رقیبان و حریفان خویش را با توسل به انواع حیل کنار زنند و خود جای ایشان را بگیرند، بدون این‌که سعی کنند با عمل نیک و به‌کار بردن فضیلت و تقوا و توسل به رفتار پسندیده و مهذب ارتقا یابند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۴۱

جلال و تشریفاتی که کورش در حین خروج از کاخ سلطنتی مقرر داشت.

مسابقات بزرگ. گفت‌وگوی فرولاس با شخصی از اهالی ساس درباره ارزش ثروت.

فصل سوم جلال و تشریفاتی که کورش حین خروج از کاخ مقرر داشت. مسابقات بزرگ. گفت‌وگوی «فرولاس» و مردی از اهالی ساس درباره ثروت

حال ببینیم کورش نخستین بار چگونه از کاخ شاهی خود بیرون رفت. شکوه و عظمت این مراسم موجب شد که اعتبارش در نظر مردم بیشتر شود و مردم قلمرو او بیشتر به قدرت او پی ببرند شب قبل از روزی که قصد خروج از بارگاه سلطنتی برای نیایش به درگاه خدایان داشت عموم فرمان‌دهان خویش را فراخواند و جملگی را به لباس مادی ملبس ساخت. در حین توزیع ردا و ملبوس به مقربان قصد خود را به عزیمت به معبد و اهدای قربانی به درگاه یزدان به عموم حضار ابلاغ کرد و گفت: «فردا قبل از طلوعه آفتاب همه شما در آستانه قصر حاضر شوید.

جملگی لباس‌هایی را که به شما اهدا شده است بر تن کنید و به ترتیبی که فرولاس از جانب من مقرر می‌دارد بایستید. چون من از در بارگاه خارج شدم، عموم حضار پشت‌سر من به طرف معبد حرکت کنند، اگر از شما کسی نظری در ازدیاد تجلیل و حشمت و جلال این مراسم داشته باشد، در

مراجعت به من اظهار بدارد، چون قصد دارم که در این مراسم هیچ نقص وجود نداشته باشد و در رفعت و شایستگی چیزی فروگذار نشود.» پس از توزیع لباس‌های فاخر، جامه‌های دیگر به رنگ‌های ارغوانی و قرمز، یا رنگ‌ها باز و تیره، آوردند و پس از تقسیم بین سرکردگان نظامی یکی از حضار گفت: «کوروش پس خودت چه وقت لباس خواهی پوشید؟» کوروش جواب داد:

«مگر نمی‌دانید که بهترین زینت و جلال من وقتی است که شما را در جامه‌های فاخر ببینم.

بهترین لباس و زیباترین و برازنده‌ترین زینت من در این است که یاران خود را خرسند و غرق جلال و حشمت سازم.» حضار متفرق شدند و لباس‌هایی را که قرار بود به یاران و دوستان غایب توزیع کنند به‌دست گرفتند و از کاخ سلطنتی خارج شدند.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۴۲

کوروش به فرولاس پارسی که از طبقه عادی و مردی تیزهوش و بافراست بود انس و محبت سرشاری داشت، او را طرفدار نظم و زیبایی می‌دانست و دریافته بود که این شخص ساعی است که با کردار نیک و پسندیده خود به او تقرب جوید. در واقع این شخص همان رفیقی بود که پیوسته کوروش را ترغیب می‌کرد مناصب و پاداش‌ها را به هرکس که لیاقت بیشتری از خود نشان می‌دهد اختصاص دهد و در این راه از هیچ مجاهدتی فروگذار نمی‌کرد.

پس از این که حضار رخصت یافته از حضور کوروش خارج شدند، ندیم خود را فراخواند و با او مشورت کرد که مراسم فردا چگونه صورت گیرد تا در نظر هواخواهان و یاران مطبوع و در دل بدخواهان مایه رعب و هراس باشد. پس از این که در تفصیل و جزئیات مراسم، هردو، توافق نظر حاصل کردند او را مأمور ساخت که در نظم و ترتیب امور بکوشد تا عینا به همان قرار که معین شده بود مجری شود. در پایان به او گفت: «من مقرر داشته‌ام که جمله حضار از دستورهای تو اطاعت کنند. اما برای این که بهتر سخت را گوش دهند، این لباس‌ها را بگیر و بر تن سرکردگان نظامی که در گرد تو هستند بپوشان. این‌ها علایمی است که باید سربازان سوارنظام به کلاه خود بیاویزند. این لباس‌ها مخصوص رانندگان ارابه‌هاست.» فرولاس جمله علامات و نشان‌ها را گرفت و خارج شد. یکی از سرکردگان وقتی نشان‌ها را دید گفت: «فرولاس تو دیگر صاحب مقام و منصب بزرگی شده‌ای چه کلیه دستورها را باید از تو بگیریم.»

- نه به آن درجه که تو تصور می‌کنی، چه خود یکی از سرکردگان معمولی هستیم. این دو حقه یکی برای تو و دیگری برای رفیق تو است. هرکدام را مایل هستی به دست بگیر. مخاطب که از راه حسد نمی‌خواست خود را راضی کند کدامیک را به‌دست بگیرد، رأی فرولاس را پرسید که کدامیک

برازنده‌تر است. فرولاس جواب داد: «اگر یکی را انتخاب کنم و آن را برگیری، بار دیگر اگر حاجتی برای تو رو نماید، به دیگری مراجعه خواهی کرد و کمک خواهی خواست.» فرولاس، کلیه نشان‌ها و لباس‌ها و علایم را توزیع نمود و تفصیل مراسم را به دقت و به نحوی معین کرد تا در جاه و جلال آن چیزی فروگذار نشود و در کمال زیبایی و ابهت باشد.

فردای آن شب، قبل از سپیده‌دم همه چیز مهیا و آراسته بود. در طرفین راه دو ردیف سربازان مرتب ایستاده بودند و به کسی جز سران سپاه و سرکردگان اجازه عبور نمی‌دادند. (این رسم اکنون نیز متداول است.) علاوه بر این، قراولان مخصوص مراقب بودند هرکس از حریم خود تخطی کرد به کنارش زنند. چهار هزار نفر از نیزه‌داران در مقابل در ورودی کاخ صف کشیده بودند، به طوری که در هریک از دو طرف در دو هزار نفر ایستاده بودند. سواره‌نظام نیز در میدان مقابل قصر در صفوف منظم قرار داشتند. جملگی از اسب پیاده شدند و مهار اسب را در دست گرفته و دست به سینه ایستاده بودند؛ به همان گونه که امروز هم پارسیان برای رعایت احترام در برابر

کورش نامه، متن، ص: ۲۴۳

پادشاه خود می‌ایستند. عموم پارسیان در طرف راست و متحدین در سمت چپ قرار داشتند. در دو طرف راه به فواصل معین ارابه‌های جنگی در یک صف طولانی قرار گرفته بودند. ناگاه در سکوت ممتد و عمیقی درهای بزرگ قصر باز شد. و چهار گاو بزرگ و بسیار زیبا که بایستی در معبد قربانی شوند بیرون آمدند. دنبال حیوانات موبدان که باید آنها را قربانی کنند خارج شدند- در پارس رسم است که قربانی باید به دست موبدان انجام گیرد- متعاقب موبدان اسبانی که باید به افتخار آفتاب قربانی شوند و سپس ارابه سفیدرنگ پر از گل و ریاحین به قصد معبد، و پشت سر آن ارابه سفید دیگری پر از گل به افتخار خورشید جهان تاب، و بالاخره ارابه سومی که اسبان آن با پارچه‌های ارغوانی پوشیده شده بود، و متعاقب آن موبدان که هریک مجمر آتش مصری به دست داشتند خارج شدند.

پس از آتش مقدس، کورش که تاجی بر سر داشت سوار بر ارابه بسیار مجلل هویدا شد. ردای سلطنت به رنگ ارغوانی و سفید، که خاص پادشاه است، بر تن داشت و روی آن جبه بسیار فراخ به رنگ ارغوان به دوش انداخته بود. بر تارک شاهی‌اش جواهر ذی‌قیمت نصب نموده بودند.

خاندان سلطنتی نیز هریک زینتی بر پیکر خود داشتند که در زمان ما نیز علامت مشخصه اعضای خانواده سلطنتی ایران است. دست‌های کورش از آستین ردای سلطنتی خارج بود. پهلوی پادشاه راننده ارابه بر مسندی نشسته و با کمال احترام مهار اسبان چابک را به دست گرفته بود. به محض این که کورش بر ارابه سلطنتی نمایان گردید حضار زانو بر زمین زدند و از حشمت و جلال پادشاهی و

ابهت و قدرت کورش بی اختیار از روی خلوص و ارادت به احترامش خم شدند. قیافه و ابهت شاهی کورش همه را مجذوب نمود. تا آن زمان پارسیان در برابر کورش تعظیم نمی کردند ولی از آن پس این رسم در بین آنها متداول و مرسوم گردید.

به محض این که ارا به سلطنتی خارج شد از هر طرف پادشاه دو هزار نفر قراولان خاصه به محاذات ارا به اش با نظم کامل به راه افتادند. پشت سر ارا به سلطنتی سیصد قراول که درفش پادشاهی در دست داشتند با احترام حرکت می کردند. لباس هایشان بسیار فاخر و درخشان و برازنده و اندامشان در نهایت زیبایی بود. هریک سلاح بزرگی در دست داشت. پشت سر آنان دویست رأس اسب اصیل متعلق به اصطبل شاهی با مهتران آراسته که مهار اسبان را به دست داشتند در صفوف منظم به حرکت درآمدند، افسار اسبان از زر ناب و زین و برگشان از پارچه زربفت عالی و گوهرنشان بود. پشت سر ردیف اسبان خاصه کورش سیصد تن از نیزه داران و پس از آن سواره نظام قدیمی پارس مرکب از ده هزار نفر در صفوف صدنفری در یکصد ردیف با نظم و ابهت تحت فرمان دهی کریزانتاس نمایان شدند. در ردیف بعدی ده هزار تن سواره نظام با همان آرایش تحت فرمان هیستاسپ و پس از آن ده هزار سواره نظام تحت امر داتاماس و سپس صفوی

کوروش نامه، متن، ص: ۲۴۴

تحت فرمان دهی گاداتاس؛ و متعاقب آن سواره نظام مادی و به دنبال آنها سواران ارامنه و پشت سر آنان سواره نظام کادوزی و ساس ظاهر شدند. پس از اتمام صفوف عظیم و با ابهت سواره نظام، دسته های ارا به های جنگی در چهار صف تحت فرمان آرتاباس پارسی فرارسیدند.

بالاخره پس از پایان صفوف واحدهای جنگی مختلف، جملگی ملبس به لباس های زیبا و برازنده و مجهز به سلاح های برّاق و درفش های درخشان که در میدان جنگ های متعدد همه پیروز و مظفر و غرق در غرور و نشاط بودند فرارسیدند، مردم همه در شوق و شغف زایدالوصفی در خارج از صفوف قراولان به راه افتادند. برخی از مردم درخواست هایی داشتند.

کورش به وسیله سه چهار نفر پیغامبر سواره که پیوسته در اطرافش حرکت می کردند تا امر و فرمان پادشاه را به مقصد ابلاغ نمایند دستور می داد که کار خویش را به مأموران مخصوصی که مأمور و موظف اند به داد مردم برسند مراجعه کنند و مردم به سواره نظام مراجعه می کردند.

کورش به یاران و ملتزمین رکاب خود فرمان داد به تقاضای هریک رسیدگی کنند، اگر مشکلی بود که از حلش درمی مانند به او بگویند تا تظلم هیچ تقاضا کننده ای بی جواب نماند. کورش به هر کس فرمانی صادر می کرد و او با عجله در پی اجرای دستور می شتافت؛ این سرعت و کوشش پادشاه در

رسیدگی به تظلم مردم بر ابهت و محبوبیتش می‌افزود. در بین یکی از محارم شخصی به نام دائیفارن که شخصی خودخواه و بی‌انضباط بود، تصور می‌کرد اگر در اجرای فرمان شاه تعلل ورزد و شتاب نکند، در انظار مردم شأنی مافوق دیگران دارد. کورش از رفتارش آگاه شد و قبل از این که آن شخص خود را به ارباهش برساند تا مطلبی بگوید به یکی از مأموران دستور داد به او بگوید احتیاجی به خدمت وی در دستگاه شاهی نیست و از آن تاریخ به بعد دیگر با او هم‌کلام نشد و خدمتی به او رجوع نکرد. در همان دم چون دید مأمور دیگری که در انجام فرمان شتاب دارد پیاده می‌دود، مقرر داشت یکی از اسبان خاصه را به او واگذار نمایند. اهمیت این اکرام شاهانه همه حضار را متوجه ساخت که کورش تا چه حد دقیق و مراقب انجام امور و تقاضای رعیت خویش است.

بالاخره پس از طی مسافت طولانی به محوطه بزرگ معبد رسیدند و به شکرانه پیروزی‌های بزرگ که نصیبشان شده بود، به درگاه خدایان و به افتخار خورشید تابان قربانی‌های متعدد تقدیم داشتند. کورش پس از انجام قربانی، چون محل را بسیار وسیع و مناسب دید فضایی به طول پنج ستاد معین کرد و مقرر داشت هریک از سواره‌نظام ملل متحد آن مسافت را با شتاب طی کند.

خود در رأس سواران پارسی اول تاخت کرد و نایل به پیروزی بزرگی شد. در واقع کورش در سواری سرآمد اقران و از همه سواران چابک‌تر و برازنده‌تر بود. در بین مادی‌ها، آرتاباس گوی سبقت را ربود، کورش یک رأس اسب اصیل از اصطبل شاهانه به وی پاداش داد. از آسوری‌ها،

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۴۵

فرمانده آنها، و از آرامنه تیگران، و از هیرکانیان پسر پادشاه، و در میان اهالی ساس یک سوار معمولی گوی سبقت را ربود. این سوار زبده نیم‌میدان از دیگران جلو بود.

می‌گویند کورش از این جوان چابک‌سوار ماهر سؤال کرد آیا حاضر است اسب خویش را در برابر پادشاهی یک ملک معاوضه کند. جوان جواب داد: «در برابر پادشاهی یک ملک حاضر به چنین تعویض نیستیم ولی حاضریم آن را در جلب دوستی مرد شجاعی تقدیم کنیم.» کورش گفت:

«من به تو محلی را نشان می‌دهم که اگر مشت خاکی پرتاب کنی حتماً به مرد دلیر و شجاعی اصابت خواهد کرد.» مرد دست برد قطعه متراکمی خاک برگرفت و گفت: «آن محل را نشان بده.» کورش گوشه‌ای که دوستانش جمع بودند نشان داد. مرد چشمان خود را بست و قطعه خاک را پرتاب کرد. خاک به فرولاس اصابت کرد. فرولاس که مشغول انجام دادن فرمان کورش بود بدون این که روی خود را برگرداند هم‌چنان به کار خویش پرداخت. مرد جوان چشم خود را باز کرد و سؤال کرد: «به

کدام یک اصابت کرد؟» کورش جواب داد: «به هیچ یک از حضار بلکه به آن کس که می بینی مشغول تاخت است برخورد.»

- پس چرا روی خود را به عقب برنگرداند؟

- در فکر کار خویش بود.

مرد جوان از شنیدن این جواب متحیر شد و به تاخت رو به فرولاس روان شد و چون به او رسید دید صورتش خاک آلود و از بینی اش خون جاری است. مرد به او نزدیک شد و سؤال کرد آیا به او اصابت نموده است. فرولاس جواب داد: «بلی، صورتم مورد اصابت ضربه قرار گرفته.» مرد جوان گفت: «پس این اسب به تو تعلق دارد آن را بگیر.» فرولاس پرسید: «به چه مناسبت؟» جوان برای او شرح مآوقع را بیان داشت و گفت: «می بینم که واقعا مرد شجاعی را هدف قرار داده ام.» فرولاس جواب داد: «حق این بود که اسب خود را به مرد غنی تری اهدا می کردی. با امتنان اسب تو را می پذیرم و امیدوارم خدایان به من فرصت دهند که این کار نیک تو را جبران کنم و از کرده خویش پشیمان نشوی. حال بر اسب من سوار شو و به محل خود بازگرد. کمی بعد من هم خواهم آمد.» بدین قرار آن دو مرد شجاع اسبان خود را مبادله کردند. باری بین اهالی کادوزی راتینس گوی پیروزی را ربود.

سپس کورش فرمان داد مسابقه ارابه دوانی آغاز شود و به هریک از قهرمانان گاو فربه ای اهدا شد تا قربانی کنند و ضیافتی برپا سازند. علاوه بر این، جام های متعدد پیروزی بین برندگان مسابقات توزیع نمودند.

به کورش نیز در ازای پیروزی اش گاو فربه ای اهدا شد. گاو را پذیرفت ولی جام های زرین را به فرولاس که در نظم امور دربار مهارت و مجاهدت بسیاری نموده بود بخشید. هنوز بین ایرانیان

کورش نامه، متن، ص: ۲۴۶

این مسابقات و توزیع هدایا در حضور پادشاه مرسوم است. پس از اتمام مسابقات عموم به طرف شهر مراجعت کردند. کسانی که از جانب پادشاه به دریافت مسکن و خانه مفتخر شده بودند به خانه خود، و دیگران به اردو رفتند و به استراحت پرداختند.

فرولاس جوان سواره نظام را به قصر خویش دعوت کرد و هدایای بسیاری به او اهدا کرد و بالاخره جام هایی که از کورش دریافت نموده بود پر از می ناب نمود و به سلامتی مهمان خود نوشید و به جوان بخشید. جوان که از اهل ساس بود پس از دیدن قالی های زیبا و باشکوه و جلال اثاثه خانه و

کثرت خدام و بردگان غرق حیرت شده پرسید: «فرولاس تو لابد در مملکت خود صاحب ثروت بی‌کرانی هستی؟»

- بلی من از جمله مردانی هستم که نانم را از زور بازوی خود تهیه دیده‌ام. در ایام کودکی‌ام، پدرم که در تغذیه و بزرگ کردن کودکان در زحمت بود، مرا تربیت کرد تا این که به سن بلوغ رسیدم و مرا به مزرعه‌ای برد و به کار کردن پرداختم. پدرم پیر و فرسوده شده و نوبت من فرا رسیده بود به او کمک کنم. لذا گوشه زمین خود را شیار کردم، بذر کاشتم و محصول برداشتم.

محصولی که از زمین برمی‌داشتم همیشه بیش از آنچه می‌کاشتم بود و برخی از اوقات به دو برابر بذر می‌رسید. این بود سرنوشت مادام که در ملک خود می‌زیستم. و اما آنچه در اینجا می‌بینیم اجرت و ثمره خدمت من در بارگاه کوروش است.

مرد ساسی از شنیدن این بیان بانگ برآورد: «چه مرد سعیدی هستی که قبل از رسیدن به مکنّت و مال، عسرت را تحمل کردی و از کار کردن نه‌راسیدی. من حتم دارم چون تلخی و مرارت تهی‌دستی را چشیده‌ای حالا از ثمره نعمت و جاه و جلال بیشتر متنعم و برخوردار خواهی شد.»

- یعنی تصور می‌کنی که چون به مال و ثروت رسیده‌ام خوش‌بختم و هرچه ثروتم افزون‌تر شود سعادت‌مندترم؟ آیا خیال می‌کنی حال که دارای مکنّتی بسیارم بیش از آن زمان که در فقر و تنگ‌دستی بودم از لذت خوردن و نوشیدن و خواب و راحتی برخوردارم؟ نه چنین نیست.

هرچه بر ثروتم افزوده شود بیشتر باید در حراست آن بکوشم و بیشتر جیره و مواجب بپردازم و هم خود را بشتر مصروف نگه‌داری آن نمایم. امروز یک دسته از خدمتکاران و بندگان را باید نان بدهم و پوشاک برسانم؛ عده‌ای مریض می‌شوند، باید آنها را مداوا کنم؛ یک روز شبانم خبر می‌آورد که گرگ به گله‌ام زده و نیمی از گوسفندانم را کشته است؛ دیگری هراسناک می‌دود که گاوها به قعر دره پرتاب شده‌اند؛ سومی خبر می‌آورد بیماری در دواب افتاده است؛ و روزی نیست که این قبیل خبرها خاطر من را ملول نکند. و وقتی نگاه می‌کنم می‌بینم راحتی و فراغتم از آن وقت که تهی‌دست بودم به مراتب کم‌تر است.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۴۷

جوان جواب داد: «راست است. اما ثروت و تمول و همین استغنا و بی‌نیازی جبران اندوهت را می‌کند.» فرولاس جواب داد: «مع ذلک مطمئن باش که رضایت و خرسندی داشتن ثروت و مال جبران اسف و اندوه فقدان آن را نمی‌کند. برای اثبات آن کافی است که به این مطلب توجه کنی که

هیچ شنیده نشده است آدمی در شوق و شغف تصاحب مال شب بیدار بماند و حال آن که چه بسا صاحبان ثروت که از تلف شدن مال خود شب‌های دراز در غم و محنت بیدار مانده‌اند و اشک حسرت ریخته‌اند، جرعه آبی به راحتی ننوشیده و در حسرت یک شب خواب راحت هستند.» جوان ساسی جواب داد: «ولی چه بسا کسانی که از شوق و شغف دریافتن و تحصیل ثروت شب‌ها بیدار می‌مانند.»

- این سخت عین حقیقت است. من تصدیق می‌کنم که اگر نگهداری و داشتن ثروت به اندازه تحصیل و به‌دست آوردن آن آسان باشد، واقعا اشخاص متمول به مراتب از تهی‌دستان خوش‌بخت‌تر هستند. اما هرکس صاحب مال و منال بیشتری است باید بیشتر در راه خدا انفاق کند، از دوستان خود نگهداری کند، مهمانان و زیردستان را مراقبت نماید. ولی این نکته را مسلم بدان که آن کس که وضع و صاحب ثروت بسیار است قهرا ممسک و از خرج کردن و انفاق گریزان است.

- اما من از این قبیل اشخاص نیستم زیرا من نیک‌بختی را در این می‌دانم که شخص صاحب مال فراوان باشد و خوب خرج کند، به دیگران برسد، سفره‌اش گسترده باشد و در بذل و بخشش امساک نکند.

- حال که چنین است چرا پشت پا به اقبال خود می‌زنی، چرا ما دو نفر که طالب نیکی و نیک‌بختی هستیم سعادت یک‌دیگر را تأمین نکنیم. تو مختاری از مال من آنچه می‌خواهی اختیار کنی و از آن به میل خود بهره‌بری؛ منتها معاش مرا مانند مهمان خودت تأمین کن و با هم در مال شریک باشیم.

- لابد تو سر شوخی داری!

فرولاس جواب داد: «کاملا جدی است و حتی از کورش تقاضا خواهم کرد که اجازه دهد تو به دربار حاضر نشوی و حتی به کار لشکری و عملیات جنگی نیز مبادرت نوری و تمام اوقات را به رسیدگی به امور و جمع‌آوری عایدات ثروت خود مصروف بداری؛ و من این را به خیر خود و صلاح تو تجویز می‌کنم. من به وظایف جنگی و درباری خود اشتغال می‌ورزم و اگر از این راه باز عایدات و ثروتی فراهم شد به تو خواهم سپرد و تو تمام هم خود را مصروف نگاه‌داری دارایی و جمع‌آوری محصول و ازدیاد ثروت خواهی کرد. توقع من این است که مرا از این گرفتاری عظیم و اشتغال گوناگون برهانی. اگر تو مرا از این اشتغال و مخمصه دایم برهانی

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۴۸

منت عظیمی بر من نهاده و خدمت بزرگی به کورش انجام داده‌ای.» پس از خاتمه این گفت‌وگو بین خود توافق کردند و هردو مشعوف و خوش‌حال شدند چه یکی صاحب مال و ثروت بزرگی بود بدون

این که متحمل مخمصه‌ها و گرفتاری‌های جمع و نگهداری آن باشد، و دیگری هم خود را مصروف رتق و فتق و جمع‌آوری عایدات و رسیدگی به امور و رفع حوایج و استقرار نظم در کار ثروت می‌نمود. هردو از ثروت برخوردار می‌شدند.

فرولاس سرشتی پاک و نیتی خیر داشت. پیوسته مترصد بود حاجت کسانی را که به او رو می‌آوردند برآورده سازد. خوشی و سعادت خویش را در این می‌دید که حوایج دیگران را مرتفع سازد و به هرکس خدمتی کند و نسبت به عموم رعایا نیک و مفید باشد. معتقد بود که انسان حساس‌ترین و شریف‌ترین موجودات روی زمین است. می‌کوشید به هرکس خیری برساند.

غالب کسانی که از راه احسان و نیکی ارشاد شوند، در راه نیکی به دیگران، فروگذار نمی‌کنند.

هرگاه به دوستی و مروت با دیگران رفتار کنند، به‌ندرت اتفاق می‌افتد که از طریق صواب منحرف شوند، بلکه همین رویه را درباره زیردستان مراعات می‌کنند و کم‌تر به دشمنی و کینه‌توزی می‌پردازند. معتقد بود در عفو و بخشش لذتی است که در عقوبت و جفا وجود ندارد.

امتیاز انسان بر سایر حیوانات این است که عشق و علاقه فرزندی و مهر و محبت پدری او تا پایان حیات باقی می‌ماند. فرزند آدمی مادام که والدینش در قید حیات هستند خود را مکلف و موظف به حق‌شناسی می‌داند و پس از مرگشان نیز حرمت آنان را نگاه می‌دارد. این عشق و محبت ذاتی انسان است و وجه امتیاز آدمی با حیوانات همین خوی مهر و حق‌شناسی است و حال آن که در حیوانات دوران این محبت بسیار کوتاه و زودگذر است.

فرولاس چون خود را از قید نگهداری و اداره امور ثروت خویش آزاد دید به صحبت دوستان خود پرداخت و مرد ساسی با مراقبت از آن همه ثروت که در اختیارش بود خدمتی به‌سزا انجام داد. هردو نیک‌بخت و سعید بودند. مرد ساسی فرولاس را عزیز و محترم می‌شمرد چه هرروز بر ثروتش می‌افزود، و فرولاس مرد ساسی را دوست داشت چه با خوش‌رویی آنچه به دست می‌آورد نگهداری و اداره می‌کرد. ثروت مشترکشان روزبه‌روز در تزايد بود؛ هردو در فراوانی نعمت مرفه بودند.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۴۹

کوروش ضیافت بزرگی به دوستان خود داد و به تفریح پرداخت. هیستاسپ را با دختر گوبریاس دست‌به‌دست داد. هدیه‌های زیبا به همه حاضران بخشید. قسمتی از سپاهیان خود را به پارس اعزام داشت و بقیه را در شهر نینوا نگه داشت. پادشاهایی که به سران سپاه توزیع نمود. سخنان کوروش با یارانش.

فصل چهارم ضیافت بزرگ کورش. هیستاسپ را با دختر گوبرياس دست به دست داد. اعزام قسمتی از سپاهیان به پارس

کورش پس از انجام مراسم دعا و قربانی و مسابقات اسبدوانی، به افتخار پیروزی، ضیافت بزرگی برپا ساخت و همه یاران و متحدینی را که بیشتر در جنگ‌ها از روی خلوص نیت و صمیمیت مجاهدت نموده و در بسط قدرت و نفوذ وی کوشش به خرج داده بودند بر خوان آراسته خود فراخواند. از جمله مدعوین آرتاباس مادی و تیگران، سرکرده آرامنه، رئیس قوم هیرکانی و گوبرياس دعوت داشتند. گاداتاس به سمت سرکرده قراولان خاصه که درفش شاهی را با کورش حرکت می‌دادند منصوب شده در ضمن مأمور انتظام کلیه امور دربار بود و بدین دلیل در ضیافت‌های بزرگ جزو مدعوین بر سر خوان شاهی نمی‌نشست بلکه به انتظام امور می‌پرداخت. ولی در سایر مواقع در سر سفره پادشاهی جلوس می‌کرد، زیرا کورش صحبت او را به غایت می‌پسندید لذا به عناوین مختلف طرف مهر او قرار می‌گرفت و به دریافت عطایای مختلف از دست کورش و دیگران مفتخر می‌شد. چون مدعوین سر رسیدند جای هریک را به مناسبتی تعیین کرد. در سمت چپ خویش برگزیده‌ترین یاران، دومی را در دست راست، سومی را باز در طرف چپ، چهارمی را در دست راست و قس علی هذا قرار داد.

کورش معتقد بود که نشان دادن درجه مهر خود و ارزش یاران در ملا عام مفید است. در واقع چون هیچ بزرگی و تعالی جز از راه انجام کارهای مهم ستوده نیست، این دقت و مراقبت کورش بسیار به جا و مایه سرافرازی و خشنودی خدمت‌گزاران صدیق و تشویق و ترغیب دیگران

کورش نامه، متن، ص: ۲۵۰

می‌شد. کورش سعی می‌کرد از این راه بفهماند که هیچ امتیازی جز از راه خدمت و صداقت در کسب مقام و منزلت مؤثر نیست و به خصوص این توجه خود را با درجه تقرب اشخاص نسبت به شخص خویش آشکار می‌ساخت. بهترین خدمت‌گزاران را نزدیک‌تر می‌نشاند و مورد مهر و محبت قرار می‌داد. البته این مقام و برتری همیشگی نبود. به موجب آیین‌نامه مخصوص مقرر داشت که تقرب به حضور شاه ولو پس از این که به مناصب عالی رسیدند، باز منوط به این است که در شیوه خدمت‌گزاری پیوسته ساعی و در نیکی مداومت نمایند؛ و چنان چه در سعی و کوشش خود سستی نشان دهند تنزل رتبه خواهند یافت. البته چون کورش طبعی بسیار رئوف داشت هرگاه مجبور به چنین عملی می‌شد، مخدوم خود را با دادن هدایای گران بها راضی می‌کرد و او را به ارتقا به مقام بالاتر امیدوار می‌ساخت. این رسوم که کورش برقرار ساخت تاکنون در دستگاه دربار پارسیان مرسوم و متداول است.

گوبریاس در سفره ضیافت از کثرت و تنوع غذا در حضور پادشاهی با این قدرت و سطوت تعجب نکرد ولی چیزی که مایه حیرت او بود این بود که پادشاه بزرگ آن عصر با همان سادگی و خلوص سابق غذا می‌خورد و به اندک چیزی قانع بود، به حضار با کمال رأفت و مهربانی تعارف می‌کرد و حتی برای یارانی که به علتی در مجلس ضیافت غایب بودند از آنچه می‌دانست دوست دارند و مایه مسرتشان است فی المجلس می‌فرستاد. و باز می‌دید که کورش به محض این که مقداری از غذا مصرف می‌شد و دیگر احتیاجی به آن نبود بقیه را برای افراد خارج می‌فرستاد که آن متنعم شوند. گوبریاس پس از دیدن این وضع کورش را مخاطب ساخته گفت: «من تاکنون تو را در فنون نظامی و تدابیر جنگی بزرگ‌تر و برتر از کلیه سرداران و سلحشوران می‌دانستم ولی حالا پی می‌برم به این که مقام تو در فضیلت و مردم‌داری و بنده‌نوازی از ابتکار جنگی بالاتر است.» کورش جواب داد: «قسم به خدایان که عین حقیقت را بیان داشتی. من در خدمت به رعیت بیش از نبرد در میدان کارزار رغبت دارم.» گوبریاس که غرق در حیرت شده بود سؤال کرد:

«مقصودت چیست؟» کورش جواب داد: «زیرا در کارزار، شخص وقتی مشهور و برازنده می‌شود که از روی نعل حریفان بگذرد و حال آن که رعیت‌پروری لذتی بالاتر و برتر است چه هدف آن نیکی و خیر و خدمت است.»

وقتی مهمانان از شراب ناب سرمست شدند هیستاسپ از کورش پرسید: «اگر چیزی از تو بپرسم برآشفته خواهی شد؟» کورش جواب داد: «به خدایان سوگند می‌خورم که برآشفته نشوم؛ بلکه به‌عکس، اگر بفهمم که تو می‌خواهی چیزی از من بپرسی و نپرسی خشمگین خواهم شد.»

- آیا هروقت مرا به امری مأمور ساختی بی‌درنگ در اجرای آن شتافتم؟

- راست است.

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۵۱

- آیا در اجرای فرمانت سستی به کار برده‌ام؟

- نه، هیچ‌گاه.

- چون فرمان دادی فوراً اجرا نکردم؟

- من قصوری در تو ندیده‌ام و از تو شکایتی ندارم.

- آیا سراغ داری فرمانی را بدون رضا و رغبت، بلکه سرسری انجام داده باشم؟

- هیچ‌گاه چنین چیزی به خاطر ندارم.

- پس چرا کریزانتاس را در مقامی بالاتر از من جای دادی؟

- آیا لازم است دلیل آن را به تو بگویم؟

- آرزویم چنان است که این عقده از دلم بیرون رود.

- آیا اگر حقیقت را به تو گفتم خشمگین نخواهی شد؟

- من آن‌وقت خشمگین و ملول می‌شوم که مورد مؤاخذه و مجازات واقع نشوم.

- پس بدان که کریزانتاس این مزیت را بر تو دارد که هیچ‌گاه منتظر فرمان من نشد تا وظیفه خویش را انجام دهد. همیشه قبل از این‌که به او امری محول کنم، تکلیفی را که بر عهده داشت انجام می‌داد. او نه تنها دستوری که داده می‌شود به سرعت و به نیکی انجام می‌دهد، بلکه قبل از صدور دستور آن کار که به نفع ماست انجام شده و حاضر بود. اگر بحث و گفت‌وگو با متحدین ضرورت می‌یافت با فکر عاقبت‌اندیش و تدبیر به من کمک می‌رساند، نصیحت می‌کرد، ارائه طریق می‌نمود. اگر حس می‌کرد که من در نظر دارم تذکراتی بدهم و به بعضی کارها اقدام کنم ولی وضع ایجاب نمی‌کند آن را صریحا از قول خود گوش‌زد کنم، موضوع را به نحوی مطرح می‌ساخت مثل این‌که این پیش‌نهاد از ناحیه اوست و این فکر ابتکار اوست. بارها شده است به علت همین حضور ذهن و کیاست، خدمتی که به من نموده از آنچه من خود انجام می‌دادم مفیدتر واقع شده است. باز باید در مدح او بگویم که کریزانتاس پیوسته از آنچه داراست خرسند و راضی و قانع است، چه تمام سعی‌اش مصروف آن است که به من خدمت کند و در نفع و پیش‌رفت کار من مجاهدت ورزد، و هروقت که ما به پیروزی و توفیق نایل می‌شدیم از صمیم قلب شاد و حتی از خود من بیشتر غرق در شوق و شمع می‌شد و بر غرورش افزوده می‌شد، بدون این‌که انتظار پاداش داشته باشد خود را مهبای انجام خدمت جدیدی می‌کرد.

هیستاسپ بانگ برآورد: «به خدایان قسم ای کورش که بی‌اندازه از سؤال خود مسرور شدم.»

- چرا؟

- زیرا از این پس سعی می‌کنم همان روش را در کار خویش پیش گیرم. فقط یک مطلب مرا نگران ساخته است؛ مردم از چه راه به شوق و مسرت‌خاطر من، وقتی که توفیق یار و همراه تو

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۵۲

می‌شود، پی خواهند برد؟ آیا باید کف زد، آیا باید خندید یا کار دیگری کرد؟

آرتاباس که تا این لحظه گوش فراداده بود بانگ برآورد: «باید رقصید.» و جمله حضار خندیدند.

باری مجلس شام با این قبیل گفت‌وگو به درازا کشید. کورش رو به گوبریاس نموده گفت:

«گوبریاس، آیا حال حاضری دخترت را با یکی از حضار که در این مجلس شرکت دارد به عقد ازدواج درآوری؟»

- آیا باید عین حقیقت را به عرض تو برسانم؟

- البته، در چنین موضوعی باید از دروغ و پرده‌پوشی احتراز جست.

- پس بدان که امروز به مراتب از روزهای اولین ملاقاتم به این کار شایق‌تر و خرسندترم.

- آیا ممکن است علت آن را توضیح دهی؟

- محققا.

- پس دلیل آن را بیان کن.

- علت این است که در اوایل آشنایی با مردانی روبه‌رو بودم که با شوق و بردباری فراوانی تحمل انواع سختی‌ها و محرومیت‌ها را می‌نمودند و امروز می‌بینم همان مردان پس از کسب پیروزی‌های مهم و نصرت و افتخار باز پا از جاده عفاف و میانه‌روی بیرون ننهاده‌اند. به عقیده من، ای کورش، دسترسی به شخصی که بزرگی و سعادت را بهتر از بدبختی و مرارت تحمل نماید، بسیار دشوارتر از آن است که مردم تصور می‌کنند، زیرا معمولا سعادت مردان تنگ‌چشم را متجاوز بار می‌آورد و حال آن که بدبختی و محرومیت شخص را قانع و صبور می‌سازد.

کورش رو به هیستاسپ نموده گفت: «هیستاسپ سخنان گوبریاس را گوش دادی؟»

- بلی، خوب شنیدم و اگر از این قبیل سخنان پرمغز بیشتر ایراد کند چون من از شنیدن آنها به مراتب بیشتر از تصاحب ظرف‌های قیمتی خشنود می‌شوم، شوق و حرارت من در خواستگاری دخترش افزایش می‌یابد.

گوبریاس جواب داد: «من از این کلمات حکمت‌آمیز و نغز جمع‌آوری کرده و منتخبی نوشته‌ام که اگر دخترم قسمت تو شد آن را به تو اهدا خواهم کرد. و اما راجع به ظرف‌های قیمتی که اشاره کردی،

مجموعه‌ای از آن را نیز در اختیار دارم که شاید به کریزانتاس که مقام تو را اشغال کرده است اهدا کنم.» آن‌گاه کورش زبان به سخن گشود و گفت: «هیستاسپ و شما عموم حضار که در این مجلس نشسته‌اید هریک سودای ازدواج در سر دارید به من مراجعه کنید تا ترتیب کار شما را بدهم.» گوهریاس گفت: «و چنان‌چه کسی بخواهد دخترش را شوهر دهد به که مراجعه کند؟»

کورش نامه، متن، ص: ۲۵۳

- آن را نیز به من واگذار کنید، چه من در این قبیل امور مهارت و پختگی کامل دارم.

- مهارت در کدام امر؟

- انتخاب مناسب در ازدواج.

آن‌گاه کریزانتاس بانگ برآورد: «تو را به خدا کدام زن برای من مناسب‌تر است؟» کورش جواب داد: «باید زن تو اندامی کوچک داشته باشد چون جثه تو کوچک است، و اگر زنی بلندقد برگزینی باید مانند سگ در اطرافش به هوا بپری.»

- پیش‌بینی تو بسیار صحیح است، به‌خصوص که من از جستن به هوا بسیار ناتوانم.

- باید عیال تو دارای بینی پهن باشد.

- این دیگر به چه علت؟

- بدین علت که بینی تو دراز و خمیده است. بینی‌های پهن و دراز با هم جور می‌آیند.

- لابد خواهی گفت که چون من شامی فراوان در محضرت صرف کرده‌ام باید زنی اختیار کنم که روزه‌دار باشد.

- راست است، شکمش که از غذا انباشته شود برآمده می‌شود و اگر از غذا تهی باشد، پهن می‌گردد.

کریزانتاس گفت: «آیا کدام زن لیاقت همسری پادشاهی را دارد که هیچ‌گاه فراغت معاشرت با زنان و شور مصاحبتشان را در دل ندارد؟» کورش از این سخن خندید و عموم حضار غرق در سرور شدند. تا این‌که هیستاسپ دوباره کورش را مخاطب ساخته گفت: «ای کورش، یک خصلت تو مرا بیشتر از همه خصایل مفتون ساخته است.»

- کدام است؟

- با وجود برودت ظاهریات جمله حضار را غرق در سرور و بهجت می‌سازی. به آن کسی که مایلی دلش را به دست آوری می‌گویی که جوانی پرشور و باذکوت است.

این بود طرز مطایبه و مصاحبت کورش با یاران خود.

سپس کورش چند قطعه جواهر نفیس به تیگران بخشید که به عیالش که شجاعانه در رزم‌ها با او مشارکت نموده بود تسلیم نماید. هم‌چنین ظرفی از زر ناب به آرتاباس اهل ماد بخشید و اسبی اصیل با سایر نفایس نیز به رئیس هیرکانیان انعام داد. آن‌گاه رو به گوهریاس نموده گفت: «ای گوهریاس، شوهری جهت دخترت فراهم خواهیم ساخت.» هیستاسپ سؤال کرد: «آیا مرا به این منصب برگزیده‌ای؟» کورش او را مخاطب ساخته گفت: «آیا در خود مکننتی سراغ داری که برازنده دختر او باشد؟»

- بلی ثروتی در اختیار خود دارم که حتی از او برتر است.

کورش نامه، متن، ص: ۲۵۴

- این گنجینه تو کجاست؟

- در همان محلی که تو جلوس نموده‌ای چه تو سرور و یار منی.

گوهریاس بانگ برآورد که «این پرارزش‌ترین گنجینه است.» پس از این سخن دست خویش را به سوی کورش دراز کرد. کورش دست وی را گرفت و بر کف هیستاسپ نهاد. سپس هدایای بسیاری به هیستاسپ ارزانی داشت که برای نامزدش بفرستد. پس از آن کریزانتاس را به سوی خود کشاند و پیشانی‌اش را بوسید. آرتاباس فریاد کشید: «ای کورش، ساغری از می ناب که به من ارزانی داشتی و آنچه حال به کریزانتاس بخشودی از یک جوهر نیستند!»

- به تو نیز خواهم داد.

- چه وقت به چنین موهبت مفتخر خواهم شد؟

کورش جواب داد: «سی سال دیگر.»

- من به انتظار آن صبر خواهم کرد و قبل از این بوسه نخواهم مرد، به فکر ادای دین خود باش.

شام آن شب با این سخنان به پایان رسید. جمله حضار برپا خاستند و کورش تا در اتاق حضار را مشایعت نمود.

فردای آن شب عموم متحدین را به سرزمین‌های خود روانه ساخت و فقط کسانی که داوطلب ادامه خدمت در رکابش بودند به جای خود باقی ماندند. کورش به این داوطلبان سرزمین‌هایی بخشید که هم‌اکنون در اختیار فرزندان ایشان است. اکثر این اشخاص از مادی‌ها و هیرکانیان بودند. کسانی که عازم کشورهای خود شدند هدایای مفصلی از دست پادشاه گرفتند و احدی از حضار، چه سرکرده و چه سرباز، با دست تهی از بارگاه کورش بازنگشت. سپس خزاینی را که از شهر سارد ضبط نموده بود میان حاضران و سربازان توزیع نمود. خزاین مذکور به تناسب مقام بین عموم تقسیم شد و جمله سربازان به حق خود رسیدند. چون کلیه افراد سهم خود را گرفتند گفتند: «لابد خزاین بی‌شماری در تصاحب دارد که به هریک از ما چنین سهمی بزرگ بخشوده است.» برخی دیگر جواب دادند: «چون کورش درصدد نگه‌داری و جمع ثروت برای خود نیست آنچه در اختیار داشت به یاران تفویض نمود.» کورش چون این نجوا را شنید عموم حضار را مخاطب ساخت و گفت:

«یاران من، چه بسیاری از اشخاص را دیده‌ایم که خود را بیش از آنچه هستند ثروتمند و غنی نشان می‌دهند. این قبیل اشخاص می‌خواهند وانمود کنند که طبعی سخی و دستی کریم دارند.

ولی خلاف آنچه به انتظارش هستند می‌بینند. چه آن‌کس که خود را غنی و محتشم وانمود کند و از بذل و بخشش به یاران دریغ ورزد، به پستی طبع مشهور می‌شود. برخی دیگر سعی می‌کنند

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۵۵

آنچه در دست دارند پنهان کنند و از نظر دیگران بپوشانند. این دسته نیز حق صحبت یاران خود را به‌جا نیاورده‌اند، زیرا چون کسی از تمکن آنان باخبر نیست، در حین ضرورت از او استعانت نمی‌جوید و اغوا می‌شود. یاران از وجود چنین اشخاص فیضی نمی‌بینند. اما به عقیده من، مرد آن است که ثروت خود را پنهان ندارد، و آن را در حسن شهرت خویش به‌کار بندد. پس من مصمم هستم آنچه در اختیار خود دارم آشکارا با شما در میان گذارم و دلیل پنهان داشتن قسمتی از آن را نیز به شما خواهم گفت.» بلافاصله مقرر داشت خزاین و تجملات بسیاری را به نظر مردم رساندند و جزییات و خصوصیات همه را تشریح کرد و گفت: «دوستان من، همه این خزاین هم به من تعلق دارد و هم از آن شماست. من این ذخایر را به آن عنوان در این محل انباشته نکرده‌ام که بیهوده به مردم ببخشم و با اسراف و تبذیر از بین ببرم یا در زیرزمین و کنج خزانه‌ها پنهان نمایم.

بلکه این ثروت به مصرف کمک و پاداش کسانی می‌رسد که عمل درخشانی از خود نشان دهند یا واقعا بدان احتیاج داشته و دست‌رسی به جایی نداشته باشند و به من رو آورند و حاجت خویش از من بخواهند.» این بود سخنان کورش.

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۵۶

مراجعت کورش به پارس و ماد. دختر سیاکزار را به زنی گرفت.

فصل پنجم مراجعت کورش به پارس و ماد. دختر سیاکزار را به زنی گرفت

پس از چندی، کورش چون دید کلیه امور در بابل بر وفق مرام مرتب و منظم گشته است، آهنگ پارس کرد و مقرر داشت همراهانش تدارک مسافرت ببینند و آماده حرکت باشند. چون مقدمات کار فراهم شد، ارباب سلطنتی را بیاراستند. بی‌مناسبت نیست که اکنون کیفیت تدارکات مختلف یک چنین سپاه عظیمی را ذکر کنیم و متذکر شویم با چه سرعت و دقت قابل تحسینی هرکس در جای خود حاضر شد و وظیفه خویش را اجرا کرد.

وقتی پادشاه پارس از نقطه‌ای به محلی مسافرت می‌نماید کلیه ملتزمان رکاب او در زیر چادر و خیمه‌ها چه در تابستان و چه در زمستان اقامت می‌نمایند. کورش پیوسته قبل از طلوع آفتاب حرکت می‌کرد و عموم سرکردگان می‌بایست قبلا در محل خویش آماده باشند. آشپزخانه در سمت چپ اردو و نانوائی در سمت راست قرار داشت. اصطبل اسب‌ها نیز در سمت راست و سایر وسایل بارکشی در جبهه چپ اردوگاه معین شده بود.

جمله دسته‌ها قبلا از محل خود آگاه بودند و در سر موقع می‌بایستی حاضر شوند. قبل از حرکت گروه‌های مختلف سپاهیان، هریک می‌دانستند چه لوازمی را باید حمل کنند و آن را آماده می‌نمودند و چون هریک از این گروه‌ها می‌دانستند چه وظیفه‌ای انجام دهند برچیدن یا برپا کردن خیمه‌ها به سرعتی انجام می‌پذیرفت که گویی فقط یک دستگاه چادر برپا می‌سازند یا جمع‌آوری و بارگیری می‌نمایند. به همین ترتیب آشپزها و سایر خدمه نیز کار خود را با نظم تمام انجام می‌دادند چون تکلیف و وظیفه هریک روشن و تحت نظم و نسق درآمده بود، در اندک فرصتی جملگی مهیای کار می‌شدند. نه تنها آشپزخانه و نانواخانه در موقع معین و به‌سرعت در محل خود آماده کار و فراهم نمودن خوراکی برای افراد بودند، بلکه سایر صفوف هریک در محل مناسب، در اندک زمانی وسایل کار خویش را فراهم می‌نمودند و به تهیه و تدارک لوازم اردوگاه

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۵۷

می پرداختند. وسعت محل و فضایی که برای هر صف از سپاه اعم از ارابه‌های جنگی یا تیراندازان و غیره معین شده بود، متناسب با دایره عملیات آنها بود. در نتیجه، عموم دسته‌ها بدون این که مزاحم یکدیگر شوند یا جنجال و غوغایی برپا شود هریک به وظیفه خود عمل می نمودند و در اندک فرصت مہیای کار می شد.

کوروش پیوسته تذکر می داد همان طور که در خانه‌ای که نظم و ترتیب در آن رعایت می شود هر چیزی محلی خاص خود دارد و به آسانی در دسترس قرار می گیرد، در یک اردوگاه نیز همان نظم و نسق باید حکم فرما باشد، هر صنفی باید در محل خود آماده باشد و انبار تدارکات در موضع مخصوص در دسترس سپاهیان باید قرار گیرد تا در موقع کارزار همه چیز مرتب باشد و محل هر کس و جای ضروریات او باید معین باشد تا از هر نوع هرج و مرج جلوگیری شود.

می گفت در جنگ پیروزی با آن سپاهی است که با سرعت خود را آماده کارزار نماید و از فرصت مناسب استفاده برد. بدین دلیل در استقرار نظم و نسق در اردوگاه بسیار دقیق بود و ابتکار عملیات و استفاده از فرصت مناسب را پیوسته منظور نظر داشت.

هرگاه اردویی برقرار می ساختند خیمه و بارگاه کوروش را در قلب سپاه در محلی که کم تر در معرض تخطی و تجاوز قرار داشت برپا می کردند. در اطراف بارگاهش خیمه‌های یاران و کسانی را که با وی پیوسته در ارتباط بودند برقرار می ساختند. بلافاصله پس از این خیمه‌ها، محل بیتوته سواران و ارابه‌داران بود؛ و آن را به نحوی مستقر می ساختند که اگر از طرف خصم ناگهان حمله‌ای صورت می گرفت امکان آن بود که فوراً اسلحه به دست بگیرند و خود را مہیای دفاع نمایند. پیاده نظام در جناحین راست و چپ قلب اردوگاه و سواره نظام موضع می گرفت.

تیراندازان قسمتی در صفوف مقدم سواره نظام و قسمتی در عقبه سواران بودند. عشایر با سپرهای بزرگ و پهن خود مانند دیواری گرد اردو مستقر می شدند تا چنانچه حمله‌ای از طرف خصم آغاز شود به دفاع پردازند تا سواره نظام و ارابه‌های جنگی آماده کارزار شوند. عشایر و تیراندازان و پیاده نظام در مجاورت سلاح خویش به استراحت می پرداختند تا هر دم مہیای دفاع باشند و دشمن متجاوز را برانند و ضمناً نیزه‌داران از عقب سر آنان دشمنی را که شبیخون زده است آماج نیزه‌های خود قرار دهند.

در بالای چادرهای سرکردگان و سران سپاه پرچم‌هایی مشخص نصب می نمودند تا شناخته شوند. و بدین جهت، همان گونه که اهالی شهر مسکن و مرکز بزرگان و زمامداران هر شهر را می دانند و در موقع ضرورت بدان محل مراجعه می نمایند، سربازان نیز مرکز و محل توقف سرکردگان خود را از روی

نشانه‌های مخصوص که در بالای چادرها نصب شده بود می‌شناختند و هر حاجتی داشتند بی‌درنگ به آنها مراجعه می‌نمودند. علاوه‌براین، اردوگاه هر ملت در محل

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۵۸

خاصی مستقر می‌شد و به سهولت تشخیص داده می‌شد که در کدام قسمت اردوگاه نظم و نسق برقرار است و دستورهای فرمان‌ده خوب اجرا می‌شود، و در کدام قسمت نقایصی هست و نظم، آن‌چنان‌که باید، برقرار نشده است.

کوروش با این کیفیت و انتظام در اردوگاه اطمینان داشت اگر دشمن تجاوز می‌نمود و به حریم اردو قدم می‌گذاشت دچار سرنوشت آن‌کس می‌شد که به دام مهلکه گرفتار آمده است.

به عقیده کوروش مهارت در صف‌آرایی جنگی منحصر به این نیست که فرمان‌ده سپاه ستون خود را در جبهه طولانی بگستراند و، به عبارت دیگر، ستونی را در اندک زمانی به صف دشتبانی تبدیل کند، یا برحسب این‌که دشمن از راست یا از سمت چپ حمله‌ور شود جبهه خود را بی‌درنگ تغییر داده با آن روبه‌رو شود، و یا بالاخره چنان‌چه از عقب‌سر مورد حمله حریف قرار گرفت بی‌درنگ به مقابله بپردازد، بلکه مهارت فرمان‌دهی را در این می‌دانست که آرایش مناسب و سریع به ستون خود دهد و صفوف مختلف را در محلی مستقر سازد که با سرعت زیاد و قدرت کافی در مقام تعرض یا دفاع برآید و ضربه قطعی را بر خصم وارد آورد. کوروش در آرایش سپاه خود بنابر مقتضیات محل و وضع دشمن نظری تیزبین و مهارتی خاص داشت و در کلیه صحنه‌های کارزار با اصابت فکر و اراده تزلزل‌ناپذیر به مقابله می‌پرداخت و هیچ فرصت مناسبی را از دست نمی‌داد. در راه‌پیمایی و استقرار اردو یا در میدان کارزار نظم و ترتیبی را که ذکر شد به ندرت تغییر می‌داد.

باری، به محض این‌که سپاه کوروش وارد سرزمین مادی شد یک‌راست به ملاقات سیاکزار شتافت. پس از معانقه و تحیت به سیاکزار اعلام داشت که در شهر بابل قصری خاص اقامت او تعیین نموده است که هروقت به سرزمین آسور می‌رود در آن مستقر شود. علاوه‌براین، تحف و هدایای گران‌بها و متعدد به او داد. سیاکزار هدایا را قبول کرد و به دست دختر خویش تاجی از زر ناب و دست‌بند و گردن‌بند و جامه فاخر مادی به کوروش تقدیم نمود. چون دختر شاه تاج را بر فرق کوروش نهاد سیاکزار گفت:

«کوروش، این دختر من است و تمنایم این است که او را به زنی بپذیری. پدرت نیز دختر پدرم را به زنی گرفت و تو از بطن او به دنیا آمدی. این دختر همان طفلی است که چون تو کودک بودی با او بازی می‌کردی. در آن اوان نیز اگر کسی از او سؤال می‌کرد دلت می‌خواهد زن چه شخصی بشوی جواب می‌داد کوروش. چون من پسر مشروعی ندارم تمام سرزمین ماد را صداق دخترم می‌کنم و به تو

می سپارم.» کورش جواب داد: «سیاکزار، من به ارزش این موهبت و اهمیت این اتحاد و یگانگی به خوبی واقفم، اما قبل از این که جواب قطعی بدو بدهم لازم می دانم رضایت خاطر پدر و مادرم را فراهم سازم.» با این حال، به دختر سیاکزار هدایا و تحف بسیار نفیس و زیبا

کورش نامه، متن، ص: ۲۵۹

تقدیم نمود و خاطرش را شاد و امیدوار ساخت و به سوی پارس رهسپار شد.

چون به سرحد پارس رسید عمده قوای خود را بیرون از سرحد گذاشت و خود با یاران و معدودی از سپاهیان راه پای تخت پیش گرفت. گله های بسیاری از همه نوع دواب چه برای قربانی و چه برای برپا ساختن ضیافت ها با خود آورد. علاوه بر این، به عنوان پدر و مادر و دوستان و قضات و پیرمردان و رؤسای عشایر پیشکش های فراوان با خود برداشت. به عموم اهالی به فراخور حالشان، به رسم پادشاهان پارس که چون از جنگی پیروزمندانه مراجعت می کنند هدیه های مختلف بخشید. کمبوجیه، پدر کورش، وجوه اهالی و یاران سال خورده خویش را جمع نموده چنین گفت:

«ای پارسیان، ای کورش عزیزم، همه می دانید که تا چه حد من فرد فرد شما را گرمی و عزیز می دارم. من پادشاه شما و پدر تو هستم، پس این حق را به من خواهید داد که آنچه مصلحت و خیر شما می دانم اظهار بدارم. چون کورش در رأس شما به تسخیر سرزمین های خصم حرکت کرد شما اطاعتش را واجب شمردید، احتیاجاتش را از حیث افراد برآورده کردید، او را ارجمند و بلندنام کردید و فرمان دهی اش را به رضا و رغبت پذیرفتید. کورش نیز به یاری خدایان شما را به کسب افتخارات بزرگ نایل ساخت و پارسیان را در جهان سرافراز و شریف و بزرگ کرد. نام پارس را در آسیا سربلند و مشهور ساخت. همه ملل احترامش را بر خود لازم شمردند. مردان رشیدی را که در رکابش جنگیدند از همه نعمت ها برخوردار ساخت. سربازانش را شرافتمند بار آورد. سواره نظام پارسی را سروسامان داد و پارسیان را چنان نیرویی بخشید که در میدان کارزار پیوسته پیروز و منصور شدند. اگر همین روش را ادامه دهید، از این نعمت و بزرگواری همیشه برخوردار خواهید ماند. اما اگر تو، ای کورش، پس از درک سعادت و پیروزی و قدرت درصدد برآیی که منافع شخصی خود را در حکومت بر مصالح پارسیان ترجیح دهی، یا شما از راه غبطه و حسد از فرمان کورش تمکین ننمایید، بدانید که به زودی از این همه نعمت و برکت محروم خواهید شد. بر شماست که به شکرانه این موهبت عظیم و برای جلوگیری از خواری و نفاق، همه دسته جمعی در راه خدایان قربانی کنید و در پیشگاهشان قسم یاد کنید که اگر دشمن به سرحدات پارس تجاوز کرد، یا خواست قوانین ما را نقض کند، تو ای کورش، با جان و دل از حریم ملک دفاع کنی، و شما ای رادمردان سلحشور، اگر کسی خواست با کورش از در جنگ درآید یا یکی از مللی را که تحت اطاعت او درآمده اغوا کند، باید تا

جان در بدن دارید در رکاب کورش بجنگید و مدعی را بر جای خود بنشانید. من تا زنده‌ام پارس را چون جان گرامی خواهم داشت و چون از این جهان رخت بربستم، بر کورش است که شما را سرپرستی کند و پارس را مقتدر و سرافراز و آباد نگه دارد. مادام که کورش در پارس است باید در راه خدایان قربانی کند و

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۶۰

در غیابش لایق‌ترین افراد را برای سرپرستی قربانی و انفاق در راه خدایان برگزینید و مراسم بندگی خدایان را به‌جا آورید.»

سخنان کمبوجیه را کورش و عموم حضار تأیید کردند و جملگی با او بیعت کردند و خدایان را شاهد گرفتند که از فرمان کورش اطاعت کنند و این رسم تاکنون در پارس پای‌دار مانده است و به همین قرار عمل می‌کنند.

کورش، پس از این وقایع، از پارس عزیمت نمود. به محض ورود به سرزمین ماد به صوابدید پدر و مادرش دختر سیاکزار را به زنی گرفت. وجاهت این دختر شهره آفاق بود و هم‌اکنون نیز بین پارسیان در زیبایی ضرب‌المثل است. برخی از مورخان نوشته‌اند که همشیره مادرش را به عقد ازدواج درآورد، ولی اگر چنین باشد او پیردختری بیش نبوده است. «۱» کورش پس از ازدواج سوار بر اربه مسافرت شد و به سوی سرزمین‌های جدید ره‌سپار گردید.

(۱). بعضی از منقدین معتقدند که این جمله اشتباهات در متن وارد شده است.

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۶۱

اعزام استان‌داران در ایالات پارس، تعلیم و دستورهای کورش به حکام.

بازرسان که همه ساله ایالات را بازدید می‌کردند. استقرار قاصدان برای ارتباط میان ایالات. تمکین کلیه سرزمین‌های واقع بین سوریه و بحر احمر «۱» و مصر و مکر کورش.

فصل ششم اعزام استانداران و بازرسان به ایالات. ارتباط میان ایالات. تمکین برخی سرزمین‌ها از کورش

کورش چون به شهر بابل بازگشت، مصمم شد برای اداره امور ایالات مسخر شده استان‌دارانی گسیل دارد، مشروط بر این که حکام محلی و رؤسای قبایل که از پیش مستقر بودند مستقیماً از خود او

دستور بگیرند و در امور نظارت نمایند. این تصمیم بدین منظور بود تا اگر والی ایالتی به علت ثروت بسیار و قدرت و نفوذ فوق العاده از راه صواب بیرون شود و خودسری پیش گیرد بی درنگ از طرف مأمورین خفیه و سربازان به جای خود نشانده شود. پس از این تصمیم، کسانی را که به سمت استان داری ایالات مختلف نامزد شده بودند گرد خود جمع کرد تا به آنها خاطر نشان نماید که تحت چه شروط و تعالیمی باید به این مأموریت بروند. کورش تصور می کرد چون استان داران از روشی که باید مجری بدارند آگاه شوند، بهتر تمکین خواهند نمود، در صورتی که اگر پس از ورود به مقر حکمرانی از تعالیم و شیوه کار او اطلاع یابند، آن را حمل بر عدم اعتماد و سوءظن پادشاه نموده، مکدر و ملول و در انجام وظایف خطیر خود سست می شوند. باری، چون نامزدان مقام جملگی جمع شدند آنان را مخاطب ساخت و گفت:

«یاران من، ما در ممالکی که مسخر ساخته ایم سپاهیان و حکامی برای اداره امور ملک و رعیت برقرار ساخته ایم. من به سپاهیان خود فرمان داده ام که در هیچ امری از مورد ملک دخالت ننمایند، بلکه هم خود را مصروف نگه داری حدود و ثغور کشور نمایند و چون در اجرای وظایف محوله اندک قصوری روانداشته اند از این رو موجبی در عزل آنان نمی بینم ولی برای

Mer Erytheree.(۱)

کورش نامه، متن، ص: ۲۶۲

تمشیت امور مردم و جمع آوری مالیات و خراج و پرداخت مقرری سپاهیان و سایر امور هر ایالت، وجود استان داران را ضروری می بینم تا در محل استقرار یابند و مراقب امور باشند.

مأمورانی که به این قصد به محل اعزام می شوند باید در محل مأموریت خود صاحب ضیاع و عقار باشند تا بدان جا وارد شوند و به انجام مهم خود بپردازند.»

کورش پس از ادای این جملات به عده ای از معاشران و یاران خود خانه و تیول در شهرهای مسخر شده اعطا کرد که هنوز در اکثر نقاط امپراتوری ایران در دست همان خاندان ها باقی است ولو این که رؤسای خانواده ها در دربار پادشاهان ایران وظیفه دار هستند. کورش پس از اعطای تیول به کسانی که صاحب اراضی نبودند، حضار را مخاطب ساخت و گفت: «حکامی که ما برگزیده ایم باید در قلمرو خویش پیوسته هشیار باشند و آنچه در سرزمین های مسخر شده به حال ما مفید باشد به مقر ما ارسال نمایند تا بدون این که خود مجبور به سرکشی به نقاط مختلف باشیم، از مزایا و منافع

ممالکی که به تسخیر ما درآمدہ است منتفع و برخوردار باشیم، و اگر مخاطره‌ای فراهم آمد به دفاع از آنها مجهز و آماده باشیم.»

کوروش چون از بسط و تقریر فرمان‌ها و وظایف حکام فارغ شد به داوطلبانی که صلاحیت و حسن کفایت داشتند حکومت هر ایالتی را که درخواست نموده بودند تفویض نمود: مگابیز را به حکومت عربستان، آرتاباس را به ایالت کاپادوسی و آرتاکاماس را به سرزمین بزرگ فریژی برگزید. حکومت لیسسی و ایونی را به کریزانتاس محول ساخت، و آدوزیوس را بنا به درخواست اهالی به ایالت کاری برگزید. فارنوکوس را برای سرپرستی فریژی، یعنی سرزمین‌ها مجاور هلسپونت و هم‌چنین ائولی مأمور ساخت. چون سرزمین‌های سیلیسی و قبرس و پافلاگونیا در محاصره شهر بابل از فرمان کوروش اطاعت نموده بودند حاکم مخصوصی تعیین ننموده بلکه این ایالات جزو خراج‌گزاران پادشاه پارس درآمد.

تشکیلاتی که کوروش در آن زمان مقرر داشت هم‌اکنون در امپراتوری پارس پابرجاست، سپاهیان که در هر ایالت برای مراقبت ممالک مسخر شده برگزیده بود، اکنون نیز مستقیماً تحت اوامر پادشاه وظیفه خوش را انجام می‌دهند. رؤسای قبایل نیز برگزیده پادشاهان اند و آنان نیز مراقب امور هستند.

کوروش به حکام خود دستور داد که از شیوه او در اداره امور متابعت نمایند و همان روشی را که در تربیت افراد و تشکیل صفوف نظام به کار برده است سرمشق خویش قرار دهند؛ یعنی از افراد پارسی و متحدینی که در خدمت دارند صفوف سوارنظام و دسته رانندگان ارابه‌های جنگی را تشکیل دهند. علاوه بر این، متمکین و صاحبان اراضی وسیع و کسانی که در ملک خویش صاحب قدرت و نفوذ هستند هرروز صبح موظف شوند که خود را به مقر حکومت معرفی

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۶۳

نمایند و منتظر کسب دستور حاکم باشند. وانگهی نسبت به تربیت اطفال مراقبت و اهتمام خاص مبذول دارند و همان شیوه‌ای را که خود کوروش در قصر شاهی، نسبت به تربیت نوباوگان مقرر داشته بود، به کار ببرند. جوانان را به شکار و دل‌آوری و جسارت تشویق نمایند و غالباً به شکارگاه‌ها اعزام دارند تا از رخوت و تن‌آسایی بپرهیزند و هیچ‌گاه از مشق‌های نظامی و تمرین با سلاح‌های مختلف غفلت نورزند. می‌گفت: «از بین شما کسانی در نظر من استحقاق دریافت پادشاهی نیک دارند که عده بیشتری سوارنظام مجرب تربیت کنند یا دسته‌های ارابه‌های جنگی را مرتب و آماده سازند. این اشخاص از زمره دوستان من و پایه‌های محکم و متین امپراتوری ایران خواهند بود. باید بکوشید که در قلمرو خود، مناصب بزرگ را، مانند من، به اشخاص لایق و صدیق واگذار نمایید، باید سفره‌تان برای همه گسترده باشد و مثل من هرکس به سوی شما رو آورد با او با سخاوت و کرم رفتار نمایید و

هر روز به آن کس که عمل نیکی انجام داده است پاداش مناسب اعطا نمایید. در آبادی سرزمین‌ها بایر بکوشید و به پرورش حیوانات و احداث جنگل برای شکارگاه ساعی باشید. هیچ‌گاه قبل از تمرین‌های بدنی به خوردن غذا مبادرت نورزید و اسبان را بدون این که کاری انجام داده باشند بیهوده فربه و کاهل نکنید. من به تنهایی ولو صاحب بزرگ‌ترین قدرت و توانایی انسانی باشم، از عهده دفاع از شما و مال و زمین‌های شما نیستم بلکه اگر می‌خواهید که من با کفایت و تدبیر خود و به کمک سلاح‌شوران کارآزموده و دلیرم به دفاع از حدود و منافع شما توفیق حاصل کنم، باید خودتان و سربازانتان دلیر و از متحدین شجاع من باشید تا حدود و ثغور ملک از تجاوز دشمنان مصون و محفوظ بماند. باید بدانید که دستورها و تعالیم من از جمله دستورهایی نیست که به بندگان کندذهن داده می‌شود بلکه عین روشی که برای خود برگزیده‌ام به شما سرمشق می‌دهم و می‌خواهم همان شیوه‌ای را که به کار بردم شما نیز به کار بندید تا موفق و منصور باشید. من تا خود کاری را در عمل نیازموده باشم انجام دادن آن را به کسی واگذار نمی‌کنم. لذا شما را دعوت می‌کنم که از روش من تبعیت کنید و زیردستان خود را به نحوی بار آورید و تربیت کنید که قسمتی از بار شما را به دوش خود بکشند و قابل شوند که سهمی از وظیفه شما را به نحو احسن انجام دهند.»

تعالیمی که کورش آن روز به زیردستان خود داد، اکنون نیز به کار برده می‌شود و مدار حکومت امپراتوری ایران است: یعنی کلیه حکام و والیان تحت فرمان مستقیم پادشاه قرار دارند.

مقر حکومت والیان مرکز رتق وفتق امور هر ایالت است. کلیه سرکردگان و بزرگان هر ولایت از شاه اطاعت می‌کنند و زیردستان خود را نیز به همین نحو اداره می‌کنند. همه‌جا مناصب شریف و بزرگ به‌دست لایق‌ترین افراد اداره می‌شود، همه‌جا در ولایات و ایالات همین دستورها و تعالیم اجرا می‌شود و همه‌جا امور مردم باوجود کثرت و تنوع و وسعت قلمرو، در نهایت

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۶۴

سرعت و صحت، به‌دست یک عده مردان کارآزموده و فداکار و باوفا اداره می‌شود. کورش پس از صدور فرمان‌ها و دستورهای جامع به حکام و تعیین وظایف هریک و خصوصياتی که هر کدام باید در ایالت خود پیوسته موردنظر قرار دهند، مرخصشان کرد و مقرر داشت که در سال آینده همین وقت خود را برای یک بازدید کلی از سواره‌نظام و دسته‌های ارباب جنگی و ایلخی و سلاح آماده سازند.

درواقع، یکی دیگر از تشکیلاتی که کورش برقرار ساخت و نباید از مد نظر دور داشت این بود که هر سال یک نماینده بصیر و مقتدر از جانب خود معین می‌کرد که با سپاه مهمی از جمیع ایالات بازدید نماید. اگر حکام احتیاج به کمک نظامی داشتند، به آنها مساعدت می‌نمود و اگر در رتق وفتق امور مسامحه، یا در رفتار و کردار آنان خشونت و عصیان مشاهده می‌کرد، آنها را گوش‌مال می‌داد؛ و

همچنین اگر در رفتار آنان نسبت به مردم و جمع‌آوری مالیات و خراج یا آبادی زمین‌های بایر و انجام سایر وظایف و تکالیف قصوری دیده می‌شد چنان‌چه در صلاحیت نماینده شاه بود در محل رفع و رجوع می‌کرد. والا پادشاه را از ماقع آگاه می‌ساخت و پادشاه تکلیف حاکمی را که در امور خود قصور ورزیده بود معین می‌کرد. مردم وقتی برگزیده پادشاه به سرزمین آنان می‌رسید او را «پسر پادشاه، یا برادر پادشاه، یا بالاخره چشم پادشاه» می‌خواندند.

برخی از اوقات پادشاه والی‌ها را عزل می‌کرد و به حضور فرامی‌خواند.

باز یکی از ابتکارات کورش که مخصوصا با توجه به وسعت عظیم امپراتوری‌اش بسیار حایز اهمیت است این است که از گوشه‌های بسیار دوردست مملکت خویش پیوسته آگاه بود و جزئیات وقایعی که در کلیه ایالات می‌گذشت بر او پوشیده نبود. چون قدرت و توانایی اسبان چاپار محدود بود، لذا در فواصل معین چاپارخانه‌های مجهز با اسبان چابک به تعداد کافی معین نموده بود و قاصدان همیشه آماده رساندن خبر بودند. در هر چاپارخانه مرد تیزهوشی مراقب بود که به محض این‌که چاپاری با پیام و نامه می‌رسید آن را تحویل می‌گرفت و به مرد مطمئنی که آماده بود تحویل می‌داد و او را روانه می‌ساخت و اسب و چاپار استراحت می‌کردند تا چاپار از سمت دیگر برسد و به مقصد حرکت کنند. بعضی از اوقات چاپاری در دل شب می‌رسید و همان وقت قاصد دیگری نامه‌های او را تحویل می‌گرفت و رو به راه می‌نهاد و روز و شب قاصدان در حرکت بودند و بین مردم ضرب‌المثلی بود که چاپارها در سرزمین پارس از بازهای شکاری سریع‌تر حرکت می‌کنند. اگر در این جمله قدری مبالغه به کار برده شده است، مسلما در روی زمین هیچ پیامی سریع‌تر از این به مقصدهای دوردست نمی‌رسید و چه بسا که امور مهم در نتیجه سرعت عمل و نظم و ارتباط به نیکی فیصله می‌یافت و فرمان‌دهان در اندک مدتی به وقایع چهارگوشه مملکت پهناور وقوف می‌یافتند.

کورش‌نامه، متن، ص: ۲۶۵

باری، پس از این‌که یک سال از اعزام حکام به ایالات سپری شد کورش مقرر داشت سپاه در شهر بابل مجتمع شود. سپاه کورش که در این سال در سرزمین بابل مجتمع شد، بسیار عظیم و به قول بعضی از مطلعین شامل دوازده سپاه سواره‌نظام و دو هزار ارابه جنگی و شصت لشکر پیاده‌نظام بود. پس از این‌که سپاه عظیم در این محل متمرکز شد، سفر جنگی بزرگ کورش آغاز شد. کورش در این لشکرکشی به سواحل سوریه و بحر احمر و دریای سیاه «۱» و جزیره قبرس و مصر و حبشه و حتی سرزمین‌هایی که به علت گرمای شدید یا سرمای طاقت‌فرسا پای آدمیان به آنها نرسیده بود، روی آورد. کورش مدت هفت ماه در این سرزمین‌های بعید به لشکرکشی پرداخت و مرکز فرمان‌دهی خود را در شهر بابل معین نمود و بعدا نیز بنا به عادت، هفت ماه در بابل و سه ماه زمستان را در شوش و

دو ماه تابستان را در اکباتان اقامت می‌گزید. کورش با ملل مغلوب خوش رفتاری می‌کرد و چنان ملل مختلف را به خود علاقه‌مند ساخته بود که هر کشوری مازاد محصولات خویش را از قبیل دام و میوه و کارهای هنری، به رضا و رغبت به حضورش تسلیم می‌نمود. شهرها در اهدای بهترین محصولات خود بر یک‌دیگر پیش‌دستی می‌کردند و بزرگان قوم خدمتش را مایه سرفرازی و مباحثات می‌دانستند. در عوض کورش نیز در رفع نیازمندی‌های این ممالک کوشا بود.

Pont – Euxin.(۱)

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۶۶

کوروش شبی در خواب دید که باید مہیای مردن شود. گفتار کورش در بالین مرگ به فرزندان و یارانش. مرگ کورش.

فصل هفتم گفتار کورش در بستر مرگ. مرگ کورش

این بود نمونه‌ای از طرز زندگانی کورش. چون هفتمین بار پس از تأسیس امپراتوری سرتاسر ممالک وسیع پارس را سرکشی کرد، قدرت و طاقت جوانی دیگر از او سلب شد و ایام پیری‌اش آغاز گردیده پدر و مادرش سالیان دراز سر به بالین مرگ گذارده دار فانی را وداع گفته بودند.

کوروش پس از مراجعت از هفتمین مسافرت خویش بنابر رسم و آیین پارسیان قربانی‌های متعدد در راه خدایان ایثار نمود و به ستایش و نیایش پرداخت و به عادت همیشگی خود جمع کثیری از رعایا را از خوان نعمت خویش بهره‌مند و مسرور ساخت و پاداش‌های نیک به کسانی که استحقاق داشتند ارزانی داشت. سپس به مقر خویش وارد شد و چون در خلوتگاه به خواب رفت در عالم رؤیا شبی دید که او را مخاطب ساخته گفت: «ای کورش، خود را آماده ساز، زیرا به زودی به ملکوت خدایان پرواز خواهی کرد.» کورش از این ندا سراسیمه از خواب برخاست و خواب خود را این‌گونه تعبیر کرد که به زودی به سرای جاویدان خواهد شتافت. سپس قربانی‌های فراوان فراهم ساخت و به قله‌ای که در نزد پارسیان مقدس است رفت و روی نیاز به درگاه خدایان برد و گفت: «ای خدایان این آخرین قربانی‌های مرا پس از یک عمر مجاهدت و کوشش، از راه لطف و کرم بپذیرید. من از یاری‌ها و راهنمایی‌های شما پیوسته سپاس‌گزارم.

موهبت و تفضل شما بود که به من راه صواب را نشان داد و به کمک شما دریافتم از چه راهی پیش بروم و از خطا احتراز جویم. من از شما سپاس‌گزارم که توانستم هیچ‌گاه کمک شما را از نظر دور نداشته حتی در اوج قدرت فراموش نکردم که انسانی بیش نیستم. اینک یگانه استدعایم از درگاه شما

این است که روزگار زن و فرزندان، دوستان و وطنم را عزیز و سعادت‌مند گردانید و عمرم را شرافتمندانه به پایان رسانم.»

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۶۷

کوروش چون از رازونیا و ایثار قربانی‌های خود فارغ شد به قصر خویش بازگشت تا اندکی بیاساید. چون وقت استحمامش فرارسید او را دعوت کردند خود را شست‌وشو دهد ولی جواب داد ترجیح می‌دهد در بستر خود به استراحت پردازد؛ و چون وقت صرف شام فرارسید خادمان و معاشرین تقاضا کردند چیزی بخورد. کوروش باز ترجیح داد در بستر خود به استراحت پردازد و از خوردن امتناع ورزید. فقط چون عطش شدیدی داشت با رضا و رغبت تام جرعه‌ای آب نوشید. فردا و پس فردا وضعش به همین منوال بود تا این‌که پسران خود را بر بالینش فراخواند. پسرانش در همه سفرها در رکابش بودند. سپس دوستان و یاران قدیمی و زعمای قوم را فراخواند و چون همه گرد بسترش جمع شدند آنها را مخاطب ساخته گفت «۱»: «ای پسران من، و ای دوستانی که در اینجا حضور دارید، بدانید که عمر من به پایان رسیده است و علایم بسیاری وجود دارد. که دیگر مدت مدیدی در بین شما نخواهم بود. من در زندگی مردی خوش‌بخت بودم، در ایام کودکی از جمیع مزایایی که اطفال نیک بدان آراسته‌اند برخوردار بودم، و چون به دوران جوانی رسیدم مزایای جوانی را کسب کردم و از آن بهره‌مند شدم، و در اوان پیری‌ام نیز از هیچ نوع موهبت محروم نماندم. هرچند سنینم رو به تزاید می‌رفت، از نیروی بیشتری بهره‌مند می‌شدم تا حدی که در دوران پیری خود را ضعیف‌تر از جوانی‌ام ندیدم. هر آرزویی داشتم برآورده شد و دست به هر کاری زدم پیروز شدم. دوستان و یارانم از حسن‌تدبیر من برخوردار شدند و دشمنانم جملگی فرمانم را گردن نهادند. قبل از من، وطنم سرزمین کوچک و گم‌نامی در آسیا بود و حالا در دم مرگ آن را بزرگ‌ترین و مقتدرترین و شریف‌ترین کشور آسیا به دست شما می‌سپارم. من به خاطر ندارم در هیچ جهادی برای عزت و کسب افتخار ایران‌زمین مغلوب شده باشم. جمله آرزوهای من برآورده شد و سیر زمان پیوسته به کام من بود. اما از آنجا که پیوسته از شکست و ادبار در هراس بودم، خود را از خودپسندی و غرور برحذر می‌داشتم و حتی در پیروزی‌های بزرگ خود پا از جاده اعتدال بیرون ننهادم و بیش از حد مسرور و شاد نشدم. حال که آخرین روزهای عمرم فرارسیده است خود را بسی خوش‌بخت و سعادت‌مند می‌بینم که فرزندانی که خداوند به من مرحمت نموده همه سالم و در عین نشاط و عقل‌اند، و وطنم از همه جهت مقتدر و پرشکوه و یارانم مسرور و محتشم‌اند. آیا با این همه موفقیت و کام‌یابی نمی‌توانم بدین امید چشم برهم گذارم که یادگار جاودانی از خود به‌جا گذارده‌ام و آیندگان مرا مردی خوش‌بخت و کام‌یاب خواهند شمرد؟

حال وقت آن رسیده است که من جانشین خود را معین کنم تا از هر تشمت و نفاق جلوگیری شود. من هردوی شما را، ای فرزندان عزیزم، به یک درجه دوست و عزیز می‌دارم ولی اداره امور

(۱). قسمتی از این گفتار کورش را سیسرون، خطیب معروف رومی در رساله خود به نام پیری، نقل کرده است.

کورش نامه، متن، ص: ۲۶۸

را پس از خود به دست آن فرزندم می‌سپارم که بزرگ‌تر است و بنابراین صاحب تجربه بیشتری است.

من در دوران عمرم مانند همه شما به تبعیت از سنت دیرینه وطنمان مقید به این بوده‌ام که حرمت برادران و بزرگ‌تران را نگه دارم و چه در راه رفتن و چه در هنگام سخن گفتن و نشستن مهتر از خود را بر خود مقدم دارم و به عموم فرزندانم نیز از آغاز طفولیت گوش‌زد کرده‌ام که پاس احترام بزرگ‌تر از خود را نگه دارند تا که‌تران آنها را محترم و معزز بدانند. این سنت را پیوسته به کار بندید و عادات قدیم خود را حفظ کنید، حرمت قانون را بر خود واجب شمارید و خصایل و سنن قدیمی را گرامی بدارید. پس تو ای کمبوجیه چون بر مسند سلطنت پارس مستقر شدی دمی غفلت مکن، این موهبت بزرگی است که خداوند به من اعطا کرده است و من آن را به دست تو می‌سپارم. به تو، ای تاناوکسار عزیزم، حکومت ماد و ارمنستان و کادوزی را ارزانی می‌دارم.

درست است که عنوان برادرت سلطنت پارس و قدرتش مافوق تو است ولی اطمینان دارم که تو از سعادت بزرگ‌تری متنعم خواهی شد. زیرا هیچ مانعی در نیک‌بختی تو نمی‌بینم و نقصی در اسباب سعادت تو در بین نیست. جمیع وسایل و اسبابی که برای سعادت مرد لازم است در تو فراهم می‌بینم و حتم دارم که پیوسته کام‌روا و سعید خواهی شد. در صورتی که آن کسی که به جای من بر مسند سلطنت می‌نشیند باید عشق به کارهای بزرگ و مشکل در نهادش مخمّر باشد، دقیقه‌ای فرصت استراحت نداشته باشد، باید پیوسته بیش از من بکوشد و مراقب باشد مبادا به دام دیگران گرفتار شود و پیوسته در راه حریفان دام بگستراند. اینهاست وظایف آن کسی که قدرتش در حکومت از تو بالاتر است و باور کن این‌ها موانع بزرگی در تأمین سعادت و راحتی است.

و اما تو، ای کمبوجیه، بدان که عصای زرین، سلطنت را حفظ نمی‌کند، بلکه یاران صمیمی برای پادشاه بهترین و مطمئن‌ترین تکیه‌گاه هستند. اما این را بدان که مردمان عموماً وفادار و صمیمی نیستند، زیرا اگر صمیمیت و وفا ذاتی همه آدمیان بود، مانند سایر صفات و خصایل طبیعتاً مشهود بود؛ و حال آن‌که هر فردی از افراد باید بکوشد تا یاران موافق و صمیمی و وفادار برای خویش فراهم

سازد. اما یاران نیک با جور و ستم به دست نمی آیند بلکه به یاری اعمال نیک و رفتار پسندیده می توان آنها را به دست آورد.

اگر در اداره امور مملکت کمک خواستی، یاران و همکاران خود را از بین اشخاص شریف و اصیل که از خون و نژاد خود هستند برگزین. هموطنان خودمان بهتر از خارجیان خدمت می کنند و به ما نزدیک ترند. آنها بهتر به درد ما می رسند تا کسانی که در مرزوبوم دیگری نشو و نما یافته اند. و کسانی که از یک خون پرورش یافته و از یک مادر شیر خورده و در یک خانه رشد

کورش نامه، متن، ص: ۲۶۹

و نمو یافته اند، بهتر والدین خود را گرامی و عزیز می دارند و در دنیا اتحادی استوارتر از این علاقه و محبت یافت نمی شود. این الفت و پیوستگی طبیعی را که خدایان پدید آورده و برادران را با رشته محبت ذاتی به یکدیگر پیوند داده اند از بین نبرید و هیچ گاه درصدد برنیاپید آن را نادیده انگارید، بلکه آن را مدار کار خویش قرار دهید. همیشه با هم یکدل و صمیمی بمانید تا اتحادتان مؤید و پای دار بماند. هر برادری که از منافع برادر خود مانند نفع خویش حمایت کرد، به کار خود سامان داده است. چه از موفقیت و افتخاری که نصیب برادری می شود هیچ کس بیشتر از برادرش برخوردار نمی شود. مردی که به پایه های رفیع رسید و قدرت یافت، آیا در نزد برادرش بیش از دیگران عزیز و گرامی نیست؟ اگر برادر شخصی، مقتدر و صاحب اعتبار باشد، احدی را یارای آن است که به برادر آن شخص مقتدر ستم روا دارد و به حقش تجاوز کند؟

پس بکوش که بیش از هر کس برادرت را یاری کنی و دلش را از محبت و صمیمیت سرشار سازی. زیرا احدی بیشتر و زودتر از تو از شادی اش خرم و از ناکامی اش ملول و متأثر نخواهد شد. و باز در این باب فکر کن که اگر خدمتی و محبتی کنی چه کسی بیش از برادرت از تو سپاس گذاری خواهد کرد، جز برادرت کیست که در ازای خدمتی باوفاترین و مقتدرترین متحد و یار تو باشد. آیا در دنیا خدمتی برازنده تر از این سراغ داری که برادری را یاری کنند و او را مفتخر و گرامی و عزیز بدارند؟ در دنیا ننگی بزرگ تر از نفاق و دشمنی بین برادران سراغ ندارم.

کمبوجیه، برادر تو یگانه کسی است که چون بر مسند شاهی جلوس کردی، بدون بغض و حسادت مقام دوم را در مملکت دارا خواهد بود.

پس ای پسران عزیزم، من شما را به خدایان سوگند می دهم و وطن عزیزم را به شما می سپارم و از شما تقاضا می کنم که اگر طالب رضایت خاطر من هستید دست الفت و اتحاد به یکدیگر بدهید و یار

و یاور هم باشید. امیدوارم این تقاضای مرا به کار بندید و پس از این که از این زندگانی رخت بربستم، مرا پیوسته ناظر کارهای خود بدانید و در جلب رضایتم کوشا باشید.

در این ساعت شما روح مرا نمی بینید، اما پس از جدایی از تنم شاهد اعمال و اثرات آن خواهید بود. مگر ندیده اید کسانی که دست خود را به خون هم نوع خود آلوده اند چگونه در تمام عمر تحت استیلای وحشت و انتقام روح مقتول آنی راحت ندارند؟ اگر تقدیس ارواح و بزرگداشت روح نیاکان اصل و حقیقتی نداشت و ارواح فاقد تأثیر در زندگانی مردمان بودند، هرگز به چنین کاری تن نمی دادیم. من پیوسته معتقد بوده ام که روح آدمیان پس از خروج از کالبد خاکی و فناپذیر، محو و نابود نمی شود؛ زیرا روح است که جسم ها را مادام که در آنها جا دارد تحرک می بخشد و هیچ گاه نتوانستم خود را راضی کنم و قبول کنم که چنین وجود حیات بخشی چون از جسم کدر و بی اثری دور شود، خود نیز محو شود و از بین برود. به عکس، معتقدم که جوهر

کوروش نامه، متن، ص: ۲۷۰

چون از اختلاط و آلودگی جهانی منزّه و مبری شد، دوران پاکی و اصالتش آغاز می شود. چون بدن انسان مستحیل شد، قطعات مختلف به مبدأ اولی خود رجعت می کنند. فقط روح است که از انحطاط مصون می ماند و از هر تأثیر حاضر و آتی برکنار می ماند.

یاران من، بدانید که مرگ چیزی است شبیه به خواب. در مرگ است که روح انسان به ابدیت می پیوندد و چون از هر قیدی آزاد و از علایق جسمانی پاک و رها می شود بر آتیه تسلط می یابد.

پس اگر قضایا به همین منوال است که من حس می کنم، به احترام روح من که باقی و ناظر احوال شماست، به آنچه دستور می دهم عمل کنید. ولی اگر غیر این باشد و روح در بدن باقی بماند و هردو با هم محو و نابود شوند، از خدایان بترسید که در بقای آنها تردیدی نیست و پیوسته همه چیز را می بینند و به هر کاری قادرند. نظام تغییرناپذیر عالم در دست آنهاست، تعالی و حشمتشان در تصور نمی گنجد و جاویدان هستند. از کژی و ناروایی بپرهیزید، خدایان را پیوسته شاهد و ناظر خود بدانید از آنها بترسید و هرگز پیرامون فکر و عملی که حرمتشان را مکدر و حق و عدالت را متزلزل کند نگردید. پس از خدایان از آینده خود و از آدمیان در هراس باشید. چون خدایان ما را در تاریکی پنهان نساخته اند، لذا جمله اعمال ما در روشنایی تابان مشهود و عیان است. اگر اعمالتان پاک و منطبق با حق و عدالت باشد، قدرت شما رونق خواهد یافت ولی اگر ظلم و ستم روا دارید و در اجرای عدالت تسامح ورزید، دیری نمی کشد که ارزش شما در نظر دیگران از بین خواهد رفت، خوار و ذلیل و زبون خواهید شد. بدانید که اگر شما نسبت به آن کس که باید او را از همه بیشتر در دل خود محبوب و

عزیز بشمارید، ستم روا دارید احدی حاضر نیست از روی صمیم قلب به شما پناه بیاورد و در حین احتیاج شما را یاری کند.

اگر به وصایای من عمل کنید می‌توانید در کمال نیک‌بختی با یک‌دیگر وظایف خطیر خود را انجام دهید. از تاریخ و سرگذشت‌های اخلاف خود پند بگیرید. تاریخ مکتب پند و عبرت است.

در این آیینه گذشتگان چه بسا پدرانی که مهر فرزندان را در دل خویش پرورده‌اند و چه بسا فرزندان که پدران خود را پیوسته گرمی و معزز داشته‌اند و چه بسیار برادران که از راه اتفاق و اتحاد خدمات بزرگ انجام داده و خوش‌بخت شده‌اند. هم‌چنین در این آیین خواهید دید که اشخاص از راه نفاق و دشمنی به حزیض ذلت فروافتاده‌اند و چه بسا سلطنت‌ها و خاندان‌ها که به علت ظلم و ستم یا به سبب کینه‌توزی و دشمنی محو و نابود شده‌اند. همیشه سرمشق خود را از بین مردانی برگزینید که از راه عدالت و اتحاد پیروز و رستگار شده‌اند، از امثال آنان پیروی کنید و بکوشید تا نام نیک از خود به یادگار گذارید.

دیگر بس است، گفتارم به درازا کشید. فرزندان من وقتی من مردم بدنم را در طلا و نقره یا امثال آن نپوشانید. زودتر آن را در آغوش خاک بسپارید. چه سعادت از این بالاتر که بدن انسان در

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۷۱

دل خاکی که منشأ این همه ثروت‌های زیبا و چیزهای نیک و دل‌پسند است سپرده شود. من عمر خویش را در یاری به مردم به‌سر بردم. نیکی به دیگران در من خوش‌دلی و آسایشی فراهم می‌ساخت که از همه شادی‌های عالم لذت‌بخش‌تر است. حس می‌کنم که روحم رفته‌رفته از تنم دور می‌شود. همه موجودات به این سرنوشت محکوم‌اند و پس از فراغ روح خاک می‌شوند.

اگر از بین شما کسی بخواهد دستم را لمس کند یا فروغ چشمم را ببیند نزدیک شود اما چون روح از بدنم رفت راضی نیستم دیگر کسی به آن چشم بدوزد. حتی به شما، ای فرزندانم، اجازه نمی‌دهم بدن بی‌روحم را نظاره کنید. همه پارسیان را بر سر مزار من بخوانید چه در آن حال یا من در ملکوت خداوند مؤبد و مخدوم، یا در فنای محض و مطلق مستحیل شده‌ام. در هر حال در مأمنی آسوده و اطمینان‌بخش به‌سر خواهم برد. هرکس بنا بر رسوم قدیمی بر تربت من حاضر شود از او پذیرایی کنید. می‌خواهم همه بدانند که من به سعادت بزرگی نایل شده‌ام. باز هم می‌خواهم آخرین سخنم را یک بار دیگر تکرار کنم و بگویم که بهترین ضربتی که به دشمنانتان وارد خواهید ساخت این است که با دوستان خود به مدارا و رأفت رفتار کنید.

پسران من، خدا حافظ شما باشد. وداع مرا به مادرتان برسانید. یاران من، از همگی، چه حاضران و چه کسانی که غایب‌اند وداع می‌نمایم...»

پس از ادای این جملات دست حضار را یک‌یک فشرد. آن‌گاه روی خود را پوشاند و جان به جان‌آفرین تسلیم نمود.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۷۲

نتیجه. پارسیان چون از تعالیم کورش روی برتافتند، گرفتار انحطاط و مصایب بسیار شدند.

فصل هشتم نتیجه. وضع پارسیان پس از کورش

تردید نیست که امپراتوری کورش یکی از زیباترین و بزرگ‌ترین امپراتوری‌های آسیا بوده است. برای اثبات آن کافی است نظری به صحنه پهناور آن بیندازیم. امپراتوری که کورش بنیاد نهاد از یک طرف به بحر احمر و دریای سیاه و جزیره قبرس و مصر، و از جنوب تا حدود مصر و حبشه توسعه یافت. این سرزمین وسیع به اراده یک نفر، یعنی کورش، اداره می‌شد. کورش رعایای خود را مانند فرزندان خویش عزیز و گرامی می‌داشت و جمله ملل مختلف او را مثل پدر مهربان خود دوست داشتند. اما به محض آن‌که کورش سر به زیر نقاب خاک کشید نقار و دشمنی در بین فرزندان حکم‌فرما شد و سرزمین‌های مختلف به تدریج از آن جدا شدند. برای اثبات این امر از معتقدات مذهبی آغاز می‌کنیم. «۱»

در دوران قدیم وقتی پادشاه یا یکی از نزدیکانش با کسی، ولو مرتکب جنایتی شده بود، پیمان می‌بست، تا آخرین دم به تعهد خود وفادار می‌ماند و چون دست بیعت به کسی می‌داد، هیچ‌گاه از آن تخلف نمی‌کرد. اگر این وفاداری و حسن‌شهرت نبود چنین اعتماد بزرگی بین عموم حکم‌فرما نمی‌شد و حال آن‌که امروز به چشم خود می‌بینیم کسانی که گول این حسن‌شهرت را خوردند و به پارسیان اعتماد نمودند و خود را به‌دست آنان سپردند، چون به محضر پادشاه بار یافتند، به هلاکت رسیدند. عده بسیاری از سرکردگان قبایل با وجود قول و قرار مؤکد پادشاهان، اسیر و نابود شدند و این مطلب می‌رساند که پارسیان امروز از آنچه در عهد کورش بوده‌اند بدتر شده‌اند. «۲»

(۱). بعضی از منقدین معتقدند که این نتیجه به قلم کزنوفون نوشته نشده است.

(۲). بازگشت ده هزار نفر، کتاب دوم، فصل پنجم و ششم.

پیش از این، هرگاه سرداری جان خود را در راه پادشاه وقف می کرد و شهری را مستخر یا قومی را مطیع خویش می کرد یا اعمال درخشانی از خود نشان می داد، پادشاه های نیک و سزاوار دریافت می نمود و نزد همه کس مباحی و سرافراز می شد؛ ولی امروز کسانی مانند مهرداد، که به پدرش آریوبرزن خیانت ورزید، یا رئومیترس که زن و فرزندان و یاران خود را در مصر به گروگان گذارده و مقدس ترین تعهدات خود را زیر پا نهاده است، فقط به علت اعمال ناشایستی که به نفع پادشاه پارس انجام داده است، غرق تحسین و پاداش می شود. «۱» همه ملل آسیا چون این بی عدالتی و ستم را ببینند از آن تبعیت می نمایند. زیرا مردم از کسانی که از آنان برترند تقلید می کنند. پس پارسیان بیش از ایام گذشته ستمکار و متجاوزند.

اما درباره ثروت و مکنّت نیز باید گفت که پارسیان راه ستمگری و اجحاف می پیمایند و نه تنها گناه کاران و مقصرین، بلکه چه بسیاری از مردان بی گناه که در محبس آنان در غل و زنجیر به سر می برند، و برخلاف حق و عدالت دچار زجر و شکنجه می شوند و با سپردن مبالغ خطیری سیم و زر رهایی می یابند، تا آنجا که می توان گفت مردان ثروتمند پارسی به حق به گردآوری مال موفق نمی شوند. این اشخاص از مقابل با دشمنان جسور و قهار گریزان اند و حتی در سپاه پادشاه نیز داخل نمی شوند. نتیجه این شده است که عموم ملل مغلوب درصددند که پارسیان را که دست به ستم کاری و پیمان شکنی زده اند سرکوب نمایند. این هم دلیل دیگری است که روح پارسیان آن طور که سابقا بوده نیست و دچار انحطاط شده است.

در باب توجه و مراقبتی که سابقا نسبت به بدن خویش مرعی می داشتند امروزه آن را به کلی مهمل گذارده اند. درست است که بعضی از سنن قدیمی را حفظ کرده اند؛ از انداختن آب دهان به زمین ابا دارند، ولی عشق کار کردن یکسره از نهادشان رخت بر بسته است. سابقا برحسب قانون و عادت فقط به صرف یک وعده غذا اکتفا می کردند تا بقیه روز را به فراغ بال به ورزش و کار خود برسند. پارسیان عادت صرف یک وعده غذا را حفظ نموده اند، منتها آن را قبل از همه آغاز می نمایند و تا وقتی شب زنده دارترین مردم به خواب می روند علی الاتصال می خورند و می آشامند.

پارسیان منع شده اند از این که بر سر سفره خویش لگن بیاورند چه افراط در نوشابه را برای روح و جسم هردو مضر می دانند. این منع هنوز هم به قوت خود باقی است، اما آنها در سر سفره آن قدر شراب می نوشند که به کلی اختیار از دستشان بیرون می رود، به جای این که ظرفی بر سر سفره ببرند، آنان را از سر سفره بیرون می برند از بس باده نوشیده اند نمی توانند حتی روی پای خود بایستند.

(۱). هیچیک از اشخاصی که ذکر شده است سابقه تاریخی ندارند و این مطلب و سایر قرائن می‌رساند که این فصل به قلم کزنوفون نوشته نشده است بلکه بعدها معاندین ایران، یا تماماً به آن ملحق ساخته یا اضافات و حواشی بر آن افزوده‌اند و قلب ماهیت کرده‌اند.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۷۴

یکی دیگر از عادات دیرینه آنان این است که در حین راه رفتن چیزی نمی‌خورند و نمی‌آشامند و مجاز نیستند در بین راه قضای حاجت نمایند، ولی امروزه به اندازه‌ای کاهل شده‌اند که راه نمی‌روند و اگر این رسم دیرین را اجرا نمایند جای تعجب نیست.

سابق براین به شکار میل بسیار داشتند و مسافت‌های بعید را می‌تاختند. اما از آن هنگام که اردشیر پادشاه، ایام خود را به باده‌گساری مصروف می‌دارد، دیگر به سراغ شکار نمی‌روند و اگر مردی برای تمرین در پای‌داری از خستگی به این کار مبادرت ورزد، مایه خشم دیگران می‌شود و به او حسد می‌ورزند که چرا خواسته است از دیگران بهتر شود.

عادت بزرگ کردن فرزندان در دربار پادشاهی هم‌اکنون رایج است، اما دیگر به علت فقدان محل اسب‌دوانی، سوار بر اسب نمی‌شوند و این هنر در میان آنان منسوخ شده است. هم‌چنین این رسم که اطفال خود را به محاکم می‌بردند تا قضاوت قضات را گوش دهند و با عدالت خو بگیرند نیز در این ایام منسوخ شده است زیرا اطمینان دارند هرکس بیشتر پول بپردازد حاکم می‌شود و اثری از قضاوت بی‌طرفانه نیست. پیش از این کودکان پارسی گیاه‌های مختلف را می‌شناختند و آثار نیک و بد آنها را می‌دانستند ولی اکنون به کلی این اکتسابات ضروری از بین رفته است و در هیچ سرزمینی به اندازه پارس مردان مفلوک که بر اثر خوردن گیاه‌های سمی کشته شده باشند نمی‌بینید.

زندگانی پارسیان به مراتب از آنچه در زمان کورش بوده است سست‌تر و ملال‌انگیزتر است.

سابق بر این گرچه به لباس مادی‌ها ملبّس شده بودند عادات و آداب قدیمی خود را حفظ نموده بودند. امروز آن خصایل مردانگی و شجاعت را که خمیره پارسیان قدیم بود از دست داده‌اند و فقط راحت‌طلبی مادی‌ها را نگه داشته‌اند و در تن‌آسایی به اندازه‌ای مبالغه می‌کنند که حتی مقیدند زیر پایه‌های تخت خوابشان باید از فرش مستور باشد تا در زیر بار وزن بدنشان مقاومت تخته‌های کف اطاق محسوس نشود.

در آداب غذا خوردن هیچیک از رسوم دیرین خود را فراموش ننموده‌اند ولی رفته‌رفته هر روز بر اغذیه لذیذ خود افزوده‌اند. تن‌آسایی را به جایی رسانده‌اند که در زمستان نه تنها سر و بدن و پاهای خود را

خوب می‌پوشانند. و گرم می‌کنند بلکه دست‌های خود را نیز در پارچه‌های گرم و انگشتان را با پارچه‌های گرم می‌پوشانند. در تابستان به سایه درختان و کوهستان‌ها اکتفا نمی‌نمایند، بلکه برای خود وسایلی ابداع کرده‌اند تا هوا را خنک کنند. «۱» پارسیان صاحب ظروف و اثاثه پرقیمت بسیاری و به آن می‌بالند و اگر به آنها بگویند که این همه وسایل قیمتی را از

(۱). «بسیار مایل بودم که بدانم پارسیان قدیم در ایام شهرت و ناز و نعمت چه وسایلی اختراع کرده بودند تا هوا را به قول کزنوفون خنک و مفرح نمایند.» (مونتینی، آزمایش‌ها، جلد سوم، قسمت ۹)

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۷۵

راه‌های کج و ناشایست فراهم ساخته‌اند، ابدای پروایی ندارند.

پیش از این هیچ‌گاه پارسیان پیاده به مسافرت‌های طولانی نمی‌پرداختند، زیرا مدیران ملک می‌خواستند اسب‌سواری در همه‌جا معمول و متداول شود و سواران زبده بارآیند. اما امروز بر زین و برگ اسبان‌شان بیشتر از اتاقشان قالی پهن می‌کنند چون می‌خواهند با نرمی و ملایمت بر آن بنشینند و متحمل هیچ زحمت و آزاری نشوند. در جنگ از دوران گذشته عقب‌تر رفته‌اند. در روزگاران سابق هر صاحب ملک و ضیاع و عقاری از بین رعایای خود سوارانی برمی‌گزید و به سپاه پادشاه ملحق می‌ساخت و چنان‌چه کشورشان مورد هجوم اجانب قرار می‌گرفت، عموم سربازان با دریافت جیره از خزانه به دفاع از سرحدات خویش می‌پرداختند. اما امروز دربانان، نانویان، آشپزها، ساقی‌ها، حمامی‌ها، مأموران آوردن و بردن سینی، کسانی که وظیفه دارند اربابشان را در رخت‌خواب بخوابانند یا آنها را از خواب بیدار کنند یا لباس بپوشانند، به سمت افسران سواره‌نظام منصوب می‌شوند تا جیره و مواجب گیرند. عده این اشخاص عاقل و تن‌پرور بسیار است ولی در کارزار به کاری نمی‌آیند. دلیل روشن در ثبوت این مدعا این است که دشمنان پارس، سهل‌تر از دوستانشان در قلمرو آنان آزادانه سیاحت می‌کنند.

کوروش برای دفاع از سواره‌نظام، سواران و اسبان را به زره ملبس ساخته و به هر سوار نیزه داده بود تا از نزدیک بجنگد. پیاده‌نظام مانند ایام سلطنت کوروش دارای سپر و شمشیر و خنجر است.

اما آن دلیری دیگر باقی نیست که سلاح‌های مختلف را به‌کار بندد و دل دشمن را بشکافد.

ارابه‌های جنگی با داس‌های بران که کوروش اختراع نموده بود دیگر متداول نیست. کوروش با کوشش بسیار و بذل جوایز و پاداش‌های گران‌بها به رانندگان ارابه‌ها، وقتی جنگ مغلوبه می‌شد آنان را به قلب معرکه می‌تازاند و پیروز می‌شد. ولی امروز به اندازه‌ای نسبت به رانندگان ارابه‌ها بی‌اعتنایی و

خست به کار برده‌اند که وقتی انسان به چشم می‌بیند خوب متوجه می‌شود که تمرین نکرده‌اند و قادر به کار بزرگی نیستند. درست است که هنوز در میدان کارزار تاخت می‌آورند ولی رانندگان به اندازه‌ای ترسو و بی‌ارزش‌اند که یا در اوایل تاخت از اربه به زمین سرنگون می‌شوند یا عمداً خود را به خارج پرتاب می‌نمایند و بارها دیده شده اربه‌ها بدون اربه‌ران به هرسو دوان است و بیشتر مزاحم سربازان خود می‌شوند تا دشمنان. این نکات بر پارسیان نیز معلوم و بدیهی است و می‌دانند که در هنر نظامی و فن لشکرکشی رو به قهقرا رفته و از سایرین عقب افتاده‌اند و عاقبت کارشان به اینجا کشیده که جسارت ندارند بدون استعانت یونانیان به مبارزه علیه مدعیان خویش، اعم از یونانی و غیر آن، بپردازند. در واقع، رسمی متداول است که پارسیان در این اوقات، علیه یونانیان، بدون حضور یونانیان در سپاه خود به مبارزه اقدام نمی‌کنند.

کوروش‌نامه، متن، ص: ۲۷۶

باری آنچه درصدد تألیف آن بودم به پایان رسید و خلاصه آن مبنی بر این است که پارسیان امروزه و ملل زبردستان، نسبت به خدایان بی‌قیدتر شده‌اند، نسبت به والدین خود بی‌اعتناترند، عدل و انصاف را کم‌تر از پیش رعایت می‌کنند، در میدان جنگ برخلاف ایام گذشته کم‌تر دلیری و شهامت نشان می‌دهند. چنان‌چه کسی برخلاف این عقیده است، قدری به خود زحمت دهد و از نزدیک طرز کار آنها را بررسی کند تا به صدق آنچه گفتم پی ببرد.